

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Novik_Naomi-Temeraire_2-Nefritovy_trun.pdb

PDB Name: Novik-T2-Nefritovy trun
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 27.3.2008
Modification Date: 27.3.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Naomi Noviková
Nefritový trůn

NEFRITOVÝ TRŮN je románové dílo. Veškeré dění, dialogy i postavy, vyjma některých známých historických i veřejných osobností, jsou plodem autorčiny fantazie a nelze jim přisuzovat reálnou existenci. Situace, události a dialogy, ve kterých vystupují skutečné historické či veřejně činné osoby, jsou beze zbytku smyšlené a jejich cílem není líčit reálné dění ani měnit čistě literární povahu díla. Ve všech ostatních ohledech je jakákoli podobnost s živými či mrtvými zcela náhodná.

Přeložila Petra Kůsová

Argo, 2007
Triton, 2007

Throne of Jade by Naomi Novik
This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc.

Copyright © 2006 by Naomi Novik
Translation © Petra Kůsová, 2007
Cover illustration © Lubomír Kupčák, 2007

ISBN 978-80-7387-010-2 (Triton)
ISBN 987-80-7203-933-3 (Argo)

Památce
Chawy Nowikové
ve víře,
že jednou dozrají
k tomu,
abych napsala
její knížku.

Nefritový trůn

I

Kapitola 1

Ten listopadový den byl vzhledem k ročnímu období nezvykle teplý, v zasedací síni admirality však z jakési pomýlené úcty k čínskému poselstvu pořádně přiložili do krbu a Laurence stál přímo před vysoko navršenými hořícími poleny. Ustrojil se zvláště pečlivě, vzal si slavnostní uniformu, a po celou dobu úmorně se vlekoucího jednání mu podšívka

těžkého kabátu z dvojího lahvově zeleného sukna nasakovala potem.

Ručička nade dveřmi za lordem Barhamem ukazovala směr větru nad Kanálem: vanul severo-severovýchodně, k Francii; dalo se tušit, že i teď některé lodi lamanšské flotily připlouvají k Napoleonovým přístavům na obhlídku.

Laurence, stojící v pozoru a hledící na velký kovový kotouč velitelského ukazatele, se těmito úvahami snažil rozptylovat, aby ho náhodou nenapadlo podívat se do nepřívětivých očí, které se na něj chladně upíraly.

Barham se odmlčel a odkašlal si do pěsti; šroubovaný proslov, který si nachystal, se do jeho námořnických úst vůbec nehodil: po každé koktavě pronesené větě se zarazil a zalétl nejistým, málem až podlézavým pohledem k čínskému vyslanectvu. Nevedl si právě valně, Laurence by ho ale za normálních okolností do jisté míry chápal: očekával se sice nějaký oficiální list a třeba i vyslanec, nikdo se však ani ve snu nenadal, že čínský císař vyšle přes půl světa vlastního bratra.

Princ Jung Sing mohl jedním slovem rozpoutat mezi oběma národy válku; nadto z něj čísla jakási bytostná hrůza vycházející z nepřístupného mlčení, s nímž přijímal každou Barhamovu větu, z oslnivé nádhery jeho tmavožlutých rouch bohatě zdobených výšivkami draků, z vytrvalého pomalého poklepávání jeho dlouhého, bohatě zdobeného nehtu o opěradlo křesla. Barhamovi nevěnoval jediný pohled: díval se přes stůl přímo na Laurence chmurně svírajícího rty.

Jeho rozsáhlá družina zaplnila síň do posledního koutku: desítka stráží umdlávala v prošívaných bojových úborech vedrem a stejný počet sluhů, jejichž jediným úkolem většinou bylo doprovázet svého pána, stál podél zadní stěny a vířil rozměrnými vějíři vzduch. Jung Sing tu a tam, zpravidla po některém Barhamově hodně zamotaném souvětí, zvedl ruku a muž za ním, zjevně tlumočník, se tiše rozdmolil.

Vedle prince seděl z každé strany další oficiální vyslanec. Laurencovi byli oba představeni jen letmo, čistě pro formu, a ani jeden nepromluvil, mladší, jménem Sun Kchaj, ovšem jednání nezáúcastně pozoroval a bedlivě naslouchal tlumočnickově překladu. Staršího, zavalitého muže s kulatě vystupujícím břichem a šedivou kozí brádkou, pozvolna zmohlo horko: hlava mu klesla na prsa, pootevřená ústa lapala po vzduchu, ruka ovívající vějířem tvář se sotva hýbala. Byli ustrojeni v tmavomodrém hedvábí, které se zdobností bezmála vyrovnalo princovu nákladnému oděvu, a jako celek nabízeli očím skutečně velkolepou podívanou: takové poselstvo se na západě rozhodně ještě nevidělo.

Jistá podlézavost by se za takových okolností dala odpustit i mnohem zkušenějšímu diplomatovi, než byl Barham, Laurence měl ale sotva náladu mu něco promíjet, ačkoli snad ještě víc se zlobil sám na sebe, že si vůbec dělal nějaké naděje. Přišel sem hájit své stanovisko a v skrytu duše dokonce i doufal, že uspěje; místo toho se mu tu spílalo způsobem, jakým by se zdráhal spustit na Doddustojnického nováčka, a to vše navíc před cizím princem a členy jeho doprovodu, kteří tady byli shromážděni jako tribunál mající posoudit jeho zločiny. Přesto držel jazyk za zuby, co mohl, když ale Barham nakonec s výrazem nejvyšší blahovůle prohlásil: "Přirozeně počítáme s tím, kapitáne, že následně budete přidělen k jinému vyhlášenému jedinci," míra Laurencova sebeovládání se dovršila.

"Ne, pane," vpadl mu do řeči. "Musíte prominout, ale ne: neudělám to a jiné umístění mi prosím nenabízejte."

Admirál Powys z leteckého velitelství, usazený vedle Barhama, po celou dobu jednání mlčel; teď jen bez jakékoli známky překvapení zavrtěl hlavou a složil ruce na mohutně narostlém břiše. Barham po něm šlehl rozlíceným pohledem a obořil se na Laurence: "Patrně jsem se nevyjádřil dost jasně, kapitáne; nikdo tu nic nenabízí. Dostal jste rozkaz, který splníte."

"To se radši nechám pověsit," opáčil rázně Laurence, pranic už nedbající, že takto odbývá prvního lorda admirality: sloužit ještě u námořnictva, pohřbil by tím svou kariéru, ovšem ani jako letec si tím rozhodně nepomohl. Pokud ale zamýšleli odeslat Temeraira zpět do Číny, stejně u letectva skončil: k jinému drakovi nastoupit nehodlal. Žádný jiný by se mu v jeho očích nevyrovnal a on nemínil odsuzovat nově narozeného dráčka do role druhořadého tvora, když se v letectvu čekalo na přidělení v šestistupech.

Jung Sing nic neřekl, jen sevřel rty; členové jeho doprovodu se nakláněli k sobě a šeptali si ve své řeči. Laurence tušil, že se mu to jen nezdá, když slyší v jejich hlasech nádech pohrdání patřícího ani ne tak jemu samotnému jako spíš Barhamovi; první lord zjevně nabytého dojmu, protože ve tváři zbrunátněl vzteklým úsilím zachovat klidný výraz.

"Probůh, Laurenci; jestli si myslíte, že se tady uprostřed Whitehallu budete bouřit, tak to se pletete; nejspíš jste asi pozapomněl, že vás váže prvořadá povinnost vůči vlasti a králi, a ne k tomu vašemu drakovi."

"Ne, pane; to vy zapomínáte. Právě s vědomím povinnosti jsem Temeraira osedlal, a obětoval tak své místo u námořnictva, aniž jsem přitom tušil, že náleží k nějakému výjimečnému plemeni, natož že jde přímo o nebešťana," ohradil se Laurence. "S vědomím povinnosti jsem s ním přestál i náročný výcvik a plnil s ním těžké a nebezpečné úkoly; s vědomím povinnosti jsem s ním šel do boje a chtěl po něm, aby nasazoval život a zřekl se pohodlí. Tak věrnou službu nemíním splácet lhaním a klamáním."

"Tak už dost řečí," osopil se na něj Barham. "Jeden by si málem myslel, že se po vás chce, abyste vydal prvorozeného syna. Mrzí mě, jestli je to takový váš miláček, že se od něj nedokážete odloučit..."

"Temeraire není ani můj miláček, ani můj majetek, pane," odsekl Laurence. "Slouží Anglii a králi stejně jako já nebo vy, který mi tady nařizujete, abych mu lhal, protože se mu nechce zpátky do Číny. Nechci ani pomyslet na to, kde by byla má čest, kdybych se k něčemu takovému uvolil. Popravdě," nedokázal udržet jazyk na uzdě, "nechápu, jak jste takový návrh vůbec mohl přednést; to tedy skutečně nechápu."

"Čert aby vás vzal i s vaší ctí, Laurenci," zaláťel Barham, který ztratil poslední špetku společenské slušnosti; před příchodem do vlády sloužil léta na moři a stále ještě se choval moc jako politik, když se rozkatil. "Je to čínský drak, takže dá rozum, že mu v Číně bude líp; v každém případě patří jim a tím to hasne. Být nazýván zlodějem je velmi nemilé a vláda Jeho Veličenstva se o tuto pochybnou čest rozhodně nehlásí."

"Je mi jasné, kam vaše slova míří." Kdyby Laurence nebyl už zpola uvařený, byl by zčervenal jak rak. "A proti takovému nařčení se musím co nejdůrazněji ohradit, pane. Zde přítomní pánové nepopírají, že vejce věnovali Francii;

my vejce získali z francouzské válečné lodi; admirálita koráb i vejce prohlásila za zákonnou válečnou kořist, jak velmi dobře víte. Nemohou si tedy Temeraira žádným právem přivlastňovat; pokud se tolik zdráhali dát nebešťana z rukou, neměli jeho vejce vůbec darovat."

Jung Sing zasupěl a vmísil se do jejich překřikování. "To je pravda," pronesl; anglicky mluvil s výrazným přízvukem, pomalu a strojeně, pomlky mezi slovy však dodávaly jeho řeči silnější důraz. "Bylo od počátku bláhové nechat vejce Lung Tchien-čchien, snesené jako druhé, plout za moře. To nelze zpochybnit."

To jim oběma vzalo vítr z plachet a chvíli nikdo ani nehlesl, jen tlumočník svým krajanům tiše sděloval obsah Jung Singovy promluvy. Když skončil, Sun Kchaj znenadání zadrmolil svou mateřštinou cosi, za co ho princ zpražil pohledem. Sun pokorně skláněl hlavu a oči nezvedl, Laurence z toho však přesto vytušil první náznak, že se poselstvo patrně neshoduje v názoru. Jung Sing však vychrlil odpověď tónem nepřipouštějícím další námitky a Sun už se neodvážil ozvat. "Vzdor nešťastné náhodě, která ho vehnala do vašich rukou, se měl Lung Tchien-siang dostat jako dar francouzskému císaři, a nikoli jako soumar obyčejnému vojákovi."

Laurence se napružil; obyčejný voják ho ťal a on se poprvé zpřímá zahleděl do chladných, pohrdlivých očí, které na něj princ upíral. "Vedeme s Francií válku, pane; pokud se rozhodnete spojit s našimi nepřáteli a poslat jim hmotnou pomoc, těžko si pak můžete stýskat, že se zásilky v řádném boji zmocníme."

"Nesmysl!" vložil se do toho znenadání hlasitě Barham. "Čína rozhodně není spojenec Francie, to v žádném případě; my Čínu rozhodně nevnímáme jako francouzského spojence. Vy, Laurenci, nemáte s Jeho císařskou Výsostí co mluvit; ovládejte se laskavě," sykl na něj s potlačovanou neurvalostí.

Jung Sing však snahu o přerušení hovoru nebral na vědomí. "Hájíte se tedy pirátstvím?" poznamenal opovržlivě. "My se o zvyklosti barbarských národů nestaráme. To, jak se obchodníci a zloději dohodnou na vzájemném olupování, nebeský trůn nezajímá, pokud ovšem neurazí císaře tak jako vy."

"Ne, Vaše Výsosti, nic takového, to ani v nejmenším," vyhrkl chvatně Barham a pohledem přítom metal po Laurencovi blesky. "Jeho Veličenstvo i vláda chovají k císaři nehlubší náklonnost; ujišťuji vás, že by si nikdo žádnou záměrnou urážku nedovolil. Kdybychom jen tušili, o jak vzácné vejce jde, a znali vaše námitky, takováto situace by nikdy nenastala..."

"Teď už je vám ale vše známo," namítl Jung Sing, "a urážlivé jednání přetrvává: Lung Tchien-siang je dál pod sedlem, zachází se s ním sotva lépe než s koněm, žádá se po něm nošení břemen, vystavuje se veškerým ukrutnostem války a jeho jediným společníkem je přítom pouhý kapitán. Raději se mělo jeho vejce utopit na dně oceánu!"

Zděšenému Laurencovi bylo potěchou aspoň to, když viděl, že princova nečitelnost vyrazila dech i Barhamovi a Powysovi. Dokonce i jeho vlastní tlumočník sebou neklidně trhl a tentokrát se překladu Jung Singových slov do čínštiny zdržel.

"Ujišťuji vás, pane, že od okamžiku, kdy se nám donesly vaše námitky, na sobě Temeraire - totiž Lung Tchien-siang - postroj nemá, nemá na těle jedinou nitku," prohlásil Barham, když opět nabral dech. "Vynakládáme nejvyšší úsilí, abychom se mu postarali o pohodlí a o nápravu veškerých nedostatků v dosavadní péči. Kapitán Laurence byl od něj odvolán: zaručuji vám, že spolu už čtrnáct dnů slova nepromluvili."

Ta trpká připomínka v Laurencovi rozmetala poslední zbytky klidu. "Kdyby vám oběma skutečně leželo na srdci jeho blaho, tak byste se řídili jeho city, a ne vlastním přáním," spustil na ně a při řeči zvyšoval hlas vyškolený řvaním rozkazů za bouře. "Stěžujete si na postroj a přitom po mně chcete, abych ho vlákal do řetězů, a vy ho mohli odvléct proti jeho vůli. To neudělám; k tomu mě nedonutíte, ani kdybyste se všichni na hlavu stavěli."

Barham, soudě podle jeho výrazu, by nejraději dal odvléct v řetězech samotného Laurence: poučil oči a dlaněmi se opíral o stůl, jen jen vyskočit; předešel ho však admirál Powys, který se poprvé za celou dobu chopil slova: "Tak dost, Laurenci, už ani slovo. Nic víc nezískáme, Barhame, když tu dál bude. Dejte si okamžitě odchod, Laurenci."

Síla dlouholetého zvyku poslouchat zapůsobila: Laurence vyrazil ven ze síně. Admirálův zásah ho patrně uchránil zatčení za neposlušnost, přesto však neodcházela s pocitem vděčnosti; do krku se mu dralo tisíc věcí, a jakmile za ním ztěžka zapadly dveře, hned se zase obrátil. Námořníci hlídající po stranách dveří na něj ale zírali s hrubě neomaleným zájmem, jako by byl jakási zvláštnost vystavovaná jim pro zábavu. Tváří v tvář jejich nepokrytě zvědavým pohledům v sobě potlačil nejhorší zlost a odvrátil se dřív, než se stačil prozradit úplně.

Těžké dřevo pohlcovalo Barhamova slova, Laurence chodbou však i přesto provázelo nesrozumitelné dunění jeho stále ještě hřímajícího hlasu. Připadal si jako zpitý hněvem, trhaně oddychoval, v očích se mu mžilo, nikoli ale od slz, to vůbec ne, ledaže by brečel vzteky. Předsálí admirality se hemžilo námořními důstojníky, úředníky, politickými činiteli, dokonce tam s kurýrní zásilkou spěchal i letec v zeleném kabátě. Laurence si rameny neurvale prorážel cestu ke dveřím a třesoucí se ruce přitom schovával hluboko v kapsách pláště.

Vpadl do ohlušující dřavy podvečerního Londýna: Whitehall se rojil dělníky chvátajícími domů na večeri a odevšad hlučelo pokřikování drožkářů a nosičů volajících na chodce: "Ustupte z cesty." City v něm kolotaly stejně neurované jako provoz kolem a on se nechal vést ulicí pudem; až napotřetí postřehl, že ho kdosi volá jménem.

S nevolí se ohlédl: neměl nejmenší chuť nutit ze sebe slušnou odpověď na pozdrav nějakého bývalého kolegy. Ke své značné úlevě však poznal kapitánku Rolandovou, známou rozhodně zasvěcenou. Překvapilo ho, že ji vidí, a to velmi, protože její drak, Excidium, vedl na doverské základně formaci. Nemohla se tedy jen tak snadno uvolnit ze služby a jako žena sloužící u letectva proto, že si dlouhokřídlatci bezpodmínečně žádali za kapitány ženy, se už vůbec nemohla na admiraltě otevřeně ukázat. Krom samotných letců toto tajemství takřka nikdo neznal: před veřejností se bedlivě střežilo, protože by s jistotou vyvolalo nesouhlas; i Laurence se s tím zprvu těžko smířoval, nakonec si ale zvykl tak, že mu teď připadalo neobyčejně divné, když viděl Rolandovou bez uniformy: přestrojila se do sukní a těžké pláštěnky a ani jedno jí neslušelo.

"Funím za tebou už pět minut," vychrlila na něj bez dechu, když ho doběhla a vzala za rámě. "Obcházel jsem kolem

toho strašidelného hradu a čekala, až vyjdeš ven, a tys pak kolem mě prosvítlíš tak zběsilým tempem, že jsem tě málem ani nedohonila. Ty šaty jsou peklo; doufám, že aspoň oceníš, co pro tebe musím vytrpět, Laurenci. To ale není důležité," dodala už mírnějším tónem. "Vidím ti na nose, žeš moc nepochodil: pojď, zajdem na večeři a všechno mi vyličíš."

"Díky, Jane; těší mě, že tě vidím," vypravil ze sebe a nechal se vést k jejímu hostinci, třebaže si nedělal iluze o tom, že by byl schopen polknout jediné sousto. "Kde se tu bereš, prosím tě? Nepřihodilo se Excidiu nic, vid'?"

"Ani to nejmenší, ledaže si přivodil zažívací obtíže," uklidnila ho. "Ne, vážně; Lily s kapitánkou Harcourtovou si vedou skvěle, a tak jim Lenton mohl zdvojnásobit hlídkové lety a mně dát pár dní volno. Excidium toho využil jako záminky, aby sbaštil tři krávy na posezení, žrouť jeden hladová; skoro ani nezamžoural, když jsem nadhodila, že bych ho nechala se Sandersem - to je můj nový nadporučík - a jela ti dělat společnost. A tak jsem si sbalila tenhle vycházkový úbor a přiletěla s kurýrem. Sakra práce: vydrž prosím tě chvíli." Zastavila se a prudkým vykopnutím si rozmotala sukně: byly příliš dlouhé a zachytily se jí o podpatek.

Přidržel ji za loket, aby se nesvalila, a dál už pokračovali londýnskými ulicemi volnějším krokem. Rolandová svou ráznou mužskou chůzí a zjizvenou tváří přitahovala tolik nevychované zvědavých pohledů, že Laurence loupal očima po všech, kteří civěli příliš dlouho, přestože ona sama je nebrala na vědomí; všimla si ale jeho počínání a poznamenala: "Ty jsi zlostí bez sebe, jde z tebe hrůza; neděs ty chudinky, prosím tě. Co ti na admiraltě vůbec řekl?"

"Nejspíš jsi slyšela, že z Číny přijelo poselstvo; chtějí si Temeraira odvézt a vláda se nijak nebrání. On se ale nemíní jen tak dát: posílá je všechny k šípku, i když ho už týdny přesvědčují," líčil Laurence. Při řeči ho prudce zabolelo pod prsní kostí, jako by se mu v hrudi cosi sevřelo. Živě viděl, jak se Temeraire bez něj trápí na staré zchátralé londýnské základně, sto let skoro nepoužívané, nemá kolem sebe posádku ani nikoho, kdo by mu četl, a společnost mu dělá jen pár malých dráček, kteří tam zalétají v rámci kurýrní služby.

"Samozřejmě že se nedá," přitakala Rolandová. "Ani se mi nechce věřit, že by si skutečně mohli myslet, že by se dal přemluvit. To přece museli předem tušit; co vím, tak Číňany vždycky všichni vynášeli jako největší znalce draků."

"Jejich princ se nijak netajil tím, že o mě nemá valné mínění; zřejmě se domnívali, že Temeraire bude téhož názoru a možnost návratu uvítá," vykládal Laurence. "Tak či tak je unavilo ho přesvědčovat a ten mizera Barham nařídil, že mu mám nalhat, že nás převeleli na Gibraltar, aby ho tak vylákali na transportní loď a odpluli s ním daleko na moře, odkud už na pevninu nedoletí, až pochopí, co na něj ušili."

"To je ale hanebnost." Stiskla mu rámě tak, že div nevyjekl bolestí. "Powys na to nic neřekl? Nechce se mi věřit, že by dopustil, aby ti takovou věc vůbec navrhl; od námořníka se nedá čekat, že to bude chápat, Powys mu to ale měl vysvětlit."

"Podle mě nemůže nic dělat; je podřízený vládě, která Barhama vyslala," namítl Laurence. "Powys mě přinejmenším zachránil před šibenicí: vzteky jsem se neovládal a on mě poslal pryč."

Došli na Strand; zesílený provoz bránil v hovoru a nadto se museli mít na pozoru, aby je nepocákala podezřelá šedivá břecha, kterou z kanálů na chodníky rozstříkávaly kodrcající se káry a povozy. S polevujícím hněvem Laurence klesal na mysli.

Od chvíle odloučení se den po dni utěšoval nadějí, že už to skončí: buď že Číňané pochopí, že Temeraire po návratu netouží, nebo že admirálita upustí od snah je uchlácholit. I tak mu to připadalo jako krutý úděl; po celé měsíce od Temerairova příchodu na svět se od sebe neodloučili ani na jediný den a Laurence si teď se sebou nevěděl rady, netušil, čím ukrátkit dlouhou chvíli. Ale i ty dva úmorné týdny se mu zdály jako nic oproti nynější děsivé jistotě, že pozbyl veškerých nadějí. Tušil, že Číňané nepovolí a že vláda nakonec najde nějaký způsob, jak Temeraira do Číny dostat: nijak se přece nezdráhala mu lhát, jen aby dosáhla svého. A Barham nejspíš nedovolí, aby Temerairovi dal aspoň ještě sbohem.

Laurence si dokonce ani nepřipouštěl úvahy o tom, jak by bez Temeraira žil. Přesedlat na jiného draka samozřejmě nemohl a námořnictvo by ho teď už znovu nepřijalo. Mohl se dát najmout leda na obchodní či korzářskou loď, na to ale měl sotva povahu a kořist už mu vynesla tolik, že se nyní nemusel o obživu starat. Mohl se dokonce i oženit a usadit se jako pán na venkově; vyhlídka, kterou se kdysi v představách kojil, však ztratila veškerou vábnost.

Ještě hůře nesl to, že mohl jen těžko doufat v porozumění: předem viděl, jak mu všichni jeho známí z dřívějšíka blahopřejí, že šťastně vyvázl, jak se jeho rodina raduje, jak nikdo z okolí nepřikládá jeho náhlému osamění váhu. To, že najednou nevěděl kudy kam, bylo skutečně málem k smíchu, ať se to vzalo z kterékoli strany: letcem se stal zcela nedobrovolně, čistě díky smyslu pro povinnost, a od změny jeho postavení neuplynul ještě ani rok; a přece na to, co ho čeká, nechtěl ani pomyslet. Jeho citům mohl porozumět pouze letec, možná dokonce jen kapitán, a on přitom mohl počítat s tím, že bude po Temerairově odchodu od letců odloučen stejně jako oni sami od světa.

Ve výčepu U koruny a kotvy to hučelo jako v úle, přestože podle městských zvyklostí bylo na večeři ještě brzo. Podnik nebyl ani módní, ani takzvaně lepší a těšil se oblíbě převážně venkovanů zvyklých zasedat k jídlu a pití v rozumnější hodinu. Řádná žena by do takového hostince nevstoupila a v dřívějších časech by do něj z vlastní vůle nezavítal ani Laurence. Na Rolandovou se upíraly nestoudné i čistě zvědavé pohledy, nic víc si však žádný host nedovolil; ramenatý Laurence opásaný slavnostním mečem vedle ní vzbuzoval patřičnou úctu.

Rolandová zavedla Laurence nahoru do svého pokoje, usadila ho do ohyzdného křesílka a podala mu sklenici vína. Lokal víno mocnými doušky a schovával se za vypouklou sklenicí před jejím útrpným pohledem: obával se, že by snadno mohl ztratit chlapeckou tvář. "Musíš už padat hlady, Laurenci," poznamenala. "To ti rozhodně na síle nepřidává." Zazvonila na pokojskou; za chvíličku přispěchala dvojice sloužících s velice dobrou, prostou večeří sestávající z pečeného kuřete obloženého vařenou zeleninou, hovězího ve vlastní šťávě, paštiky z telecích nožiček, dušeného červeného zeli a tvarohových koláčků se zavařeninou a piškotového nákypu na zakousnutí. Nechtěla, aby servirovali pokrmy postupně, vyskládali tedy všechno naráz a odešli.

Laurence neměl na jídlo ani pomyšlení, jakmile ale stála večere na stole, přece jen se ohlásil hlad. Poslední dobou se stravoval velice bídne, dílem vinou neurovnaného chodu svých dnů, dílem vinou nevalné kuchyně laciného penzionu, zvoleného z důvodu blízkosti základny, na které nuceně přebýval Temeraire; teď do sebe soustředěně házel chod za chodem a Rolandová, odbývajíc skoro všechn hovor sama, ho bavila klípky a maličkostmi z leteckého života.

"Samozřejmě jsem se s Lloydem loučila nerada - hodlají mu svěřit kosokřídlatce na Kinloch Laggan, vejce už začalo tvrdnout," vykládala o svém nadporučíkovi.

"Mám dojem, že jsem ho tam viděl." Laurence nepatrně ožil a zvedl hlavu od talíře. "Snesla ho Obversaria?"

"Ano," přisvědčila Rolandová, "vkládáme v něj velké naděje. Lloyd se přirozeně vznášel blahem a já mu to moc přeju; po pěti letech se ale nový nadporučík neprosazuje snadno, když ti celá posádka včetně samotného Excidia ustavičně bručí, jak Lloyd co dělal. Sanders má ale dobré srdce a je na něj spolehnutí; přeložili ho z Gibraltaru, když to místo Granby odmítl."

"Cože? Odmítl?" vykřikl zděšeně Laurence: Granby byl jeho nadporučík. "Doufám, že ne kvůli mně."

"Kristepane, tys to nevěděl?" opáčila Rolandová se stejným zděšením. "Granby to se mnou probíral; prohlásil, že ho váže povinnost, že ale nechce měnit. Byla jsem přesvědčená, že se s tebou o tom radil; říkala jsem si, žeš asi získal novou naději."

"Ne," hlesl skoro neslyšně Laurence. "Spíš hrozí, že zůstane úplně bez místa; to je mi skutečně moc líto, že si nechal ujít takovou příležitost." Odmítnutí nemohlo Granbymu u letectva rozhodně prospět; letec, který nepřijal nabídku, nemohl hned tak počítat s další a bylo jasné, že Laurence už zakrátko nebude s to mu v tomto směru nějak pomoci.

"Mě zase ukrutně mrzí, že jsem ti nasadila do hlavy dalšího brouka," pronesla Rolandová po chvíli. "Admirál Lenton tvou posádku celou nerozpustil: jen z nouze přeřadil pár mužů k Berkleymu, když mu teď chyběly pracovní síly. Všichni jsme si bláhově mysleli, že Maximus už dorostl; krátce potom, co si tě sem zavolali, nás ovšem vyvedl z omylu: zatím se protáhl skoro o pět metrů." Snažila se hovor odlehčit, ale marně: Laurencovi se sevřel žaludek a on odložil příbor, třebaže neměl ještě ani zpolu snědeno.

Rolandová zatáhla; venku už se šerilo. "Nechtělo by se ti na koncert?"

"Milerád tě doprovodím," odpověděl nepřítomně a ona zavrtěla hlavou.

"Ne, vidím na tobě, že nemáš náladu. Pojd' si radši lehnout, příteli; nemá cenu se tu takhle zbytečně užírat."

Zhasili svíčky a společně se uložili. "Nemám nejmenší tušení co dál," zašeptal: pod rouškou tmy se mu to přiznávalo lehčeji. "Vynadal jsem Barhamovi do mizerů a nemůžu mu odpustit, že mě nutil lhát; tak se slušný člověk nechová. Přitom ale není křivý; neuchyloval by se k tak podlým trikům, kdyby měl na vybranou."

"Úplně se mi dělá mdlo, když si představím, jak se před tím cizím princem plazil." Rolandová se podpírala loktem o polštář. "Jednou jsem se jako kadetka dostala s transportní lodí na zpáteční cestě z Indie do kantonského přístavu; ty jejich džunečky nevypadají, že by vydržely lehkou přepršku, natož víchřici. I kdyby jim to stálo za válku, tak s draky přes oceán bez mezipřistání nepřeletí."

"To jsem si taky myslel, když jsem to prvně slyšel," opáčil Laurence. "Nemusejí ale létat přes oceán, aby zarazili obchod s Čínou a aby škodili naší námořní dopravě směřující do Indie, kdyby se jim zachtělo; krom toho sousedí s Ruskem. To by znamenalo konec spojení proti Bonapartovi, kdyby car utrpěl útok na východních hranicích."

"Co vím, tak nám Rusové ve válce zatím nijak zvlášť neprospěli, a vymlouvat se na peníze, když se někdo chová jako usmrkanec, to je prachspostá ubohost, ať je to chlap, nebo národ," rozhorlila se Rolandová. "Státu se nedostávalo prostředků i dřív, a přece jsme to nějak přetloukli a Bonapartovi to nandali. Stejně jim ale nezapomenu, že ti brání v přístupu k Temerairovi. Barham tě k němu pořád ještě nepustil, vid'?"

"Ne, už je to čtrnáct dní. Na základně jsem našel rozumného člověka; vyřizuje Temerairovi vzkazy a hlásí mi, že přijímá potravu, nemůžu po něm ale chtít, aby mě k němu pustil: to bychom šli oba před válečný soud. Mě osobně by to teď už ale asi nezastavilo."

Sotva si dokázal představit, že by před rokem vypustil takovou věc z úst; ani teď si to nechtěl přiznat, upřímnost mu ale vehnala ta slova na jazyk. Rolandová mu to nevymlouvala, byla přece sama letkyně. Jen ho pohladila po tváři a pak ho utěšila v náručí.

* * *

Laurence procitl v setmělém pokoji, cosi ho vytrhlo ze spánku; Rolandová už byla na nohou. Ve dveřích stála zívající služtička se svíčkou, jejíž záře dopadala do místnosti. Podala Rolandové zapečetěné psaní a dál s necudným zájmem mžourala na Laurence; provinile zrudl a sklopil oči, aby se ujistil, že je všude řádně přikrytý.

Rolandová mezitím už rozlomila pečeť; teď se natáhla a vzala děvčeti svícen z ruky. "Tady máš a můžeš jít," řekla, rázně jí vtiskla do dlaně šilink a bez dalších řečí jí zabouchla dveře přímo před nosem. "Musím hned vyrazit, Laurenci," oznámila mu potichu, když u postele rozsvěćela další svíčky. "Pisou z Doveru: francouzský konvoj míří pod ochranou dračí letky do Le Havru. Lamanšská flotila je mu v patách, letí s nimi ale flamme-de-gloire, takže bez letecké podpory nemůže flotila zaútočit."

"Kolik pišou, že ten francouzský konvoj čítá lodí?" Už také vyskočil z postele a natahoval si kalhoty; ohňometník představoval takřka nejhorší nebezpečí, jaké mohlo loď potkat, a znamenal krajní ohrožení i při silné podpoře ze vzduchu.

"Něco přes třicet lodí, najisto plně naložených válečným materiálem," odpověděla a pevně si přitom utahovala vlasy do copu. "Vidíš někde můj kabát?"

Nebe za oknem světlalo do modra; svíčky hořely skoro zbytečně. Laurence našel plášť a pomohl jí ho obléknout, v duchu už přitom propočítával pravděpodobnou sílu námořních lodí, jaká část flotily za nimi vyrazí, kolika se přesto podaří proklouznout do bezpečného kotviště: s děly v Le Havru nebyly žerty. Pokud se vítr přes noc neobrátil, dul jim do plachet příznivě. Třicítka lodí naložených železem, mědí, rtutí, stělným prachem; po Trafalgaru už Bonaparte možná

nebyl na moři nebezpečný, na souši ale stále platil za pána Evropy a takový náklad mu mohl snadno vystačit na celé měsíce.

"Podej mi prosím tě tu pláštěnku," vytrhla ho Rolandová z úvah. Bohatě našasené záhyby skryly její mužské odění a ona si ještě přetáhla kapuci přes hlavu. "Tak, hotovo."

"Vydrž chvíli; půjdu s tebou," vyhrkl Laurence zápolící s vlastním kabátem. "Snad taky posloužím. Jestli Berkley potřebuje doplnit stav posádky na Maximovi, můžu aspoň pomoci s postrojem nebo s odrážením útočníků. Zavazadla nech a zavez na pokojskou: dáme je poslat spolu se zbytkem tvých věcí ke mně do penzionu."

Chvátali skoro ještě liduprázdnými ulicemi: sběrači nočního odpadu drkotali se smrdutými vozíky, nádeníci vyráželi za prací, služky s klapáním dřeváků pospíchaly na trh, bučící dobytek vydechoval bílé obláčky páry. V noci padla nevlídná mlha štípající do tváří jako led přitisklý na kůži. Chodců bylo málo, a tak se aspoň Rolandová nemusela příliš starat o pláštěnku a mohli kráčet svižným tempem.

Londýnská základna se nacházela na západním břehu Temže nedaleko od sídla admirality; vzdor mimořádně příznivé poloze čísel z budov stojících v bezprostředním okolí zanedbanost: obývali je ti, kteří si nemohli dovolit bydlení dál od draků; některé domy byly dokonce prázdné, jen pár vyzábělých dětí podezřívavě vykukovalo, když k nim dolehly kroky neznámých kolemjdoucích. Uličními kanály tekly splašky; Laurence s Rolandovou v běhu prolamovali podrážkami tenký led na povrchu a vzduchem se šířil čpavý zápach.

Ulice tu byly skutečně liduprázdné; jak ale spěchali, z mlhy proti nim se jakoby naschvál vyřítit těžký povoz: Rolandová stačila ještě včas strhnout Laurence na chodník tak, že ho vůz nezachytil a nesrazil pod kola. Kočí hnal spřežení dál a bez omluvy zmizel za dalším rohem.

Laurence se zhrozně zadíval na své slavnostní kalhoty zčernalé stříkanci špíny. "To nic," konejšila ho Rolandová. "Ve vzduchu to nikomu vadit nebude a třeba se to okartáčuje." Na tolik optimismu se nezmohl, rozhodně ale nebyl čas s tím cokoli dělat, a tak utíkali dál.

Vrata základny v kalných ulicích a stejně kalném ránu přímo zářila: kované mříže byly čerstvě natřené načerno a vyleštěné mosazné zámky svítily do daleka; opodál však nečekaně postávala dvojice mladičkových námořníků v červených kabátech, muškety měli opřené o zeď. Vrátný, který jim přišel otevřít, pozdravil Rolandovou tukuťm do klobouku, okounějící mladičci po ní přitom dosti udiveně pošilhávali: pláštěnka se jí totiž svezla z ramen a odhalovala jak její trojitě zlaté prýmký, tak bohaté dary, na kterých u ní příroda skutečně nešetřila.

Laurence popošel, aby jim zamlouval výhled, a zamračil se. "Díky, Patsone; doverský kurýr?" obrátil se k vrátnému, jen co prošli branou.

"Čeká na vás, pane," odpověděl Patson zavírající za nimi vrata a ukázal přitom palcem přes rameno. "Hned na prvním palouku. Z tamtých si nic nedělejte," dodal a blýskl očima po rozpačitě se tvářících námořnících: sotva odrostlí chlapeckému věku a Patson byl učiněný obr, bývalý pancířník, kterému na hrozivosti dodávala páska přes oko s rudě sežehlou kůží okolo. "Já už je srovnám, o to se nebojte."

"Díky, Patsone; jen zase pokračujte," ozvala se Rolandová a šli dál. "Co tady slídí ti mariňáci? No, můžu si blahopřát, že to aspoň nejsou důstojníci. Pořád ještě mi straší v paměti, jak před dvanácti lety jeden armádní důstojník odhalil kapitánku St. Germainovou, když utrpěla zranění u Toulonu; ztropil kolem toho strašlivý povyk, málem se to dostalo i do novin: pěkná patálie to tenkrát byla."

Základnu obepínal pouze uzounký pás budov a stromů chránících ji před vzduchem a hlukem města; na první palouk došli skoro hned, byl tak malý, že na něm průměrně velký drak sotva rozepjal křídla. Kurýr už skutečně čekal: mladá winchesterka, s fialovými křídly ještě nezbarvenými do tmavého odstínu dospělých jedinců, byla plně vystrojená a třásla se netrpělivostí, aby už vzlétli.

"To je ale překvapení, Holline," vyhrkl radostně Laurence a tiskl kapitánovi ruku: setkání s někdejším velitelem Temerairovy pozemní posádky, nyní v důstojnickém kabátě, ho nesmírně potěšilo. "To je váš drak?"

"Ano, pane, to je moje Elsie," přitakal rozzářený Hollin. "Elsie, to je kapitán Laurence: víš, jak jsem ti o něm vyprávěl, že mi k tobě dopomohl."

Winchesterka otočila hlavu a zvědavě na Laurence upřela zářící oči: byla na světě teprve tři měsíce a ještě moc nenarostla, byť patřila k malému plemeni, kůže jí ale skoro svítila čistotou a celkově působila, že je o ni velmi dobře postaráno. "Tak vy jste Temerairův kapitán? Velmi vám děkuji; mám Hollina moc ráda," zaštěbetala a láskyplně se o Hollina otřela tak, že málem upadl.

"Těší mě, že jsem mohl posloužit a seznámit vás," přemáhal Laurence jásavým tónem bolest, kterou v něm ta připomínka vyvolala. Temeraire byl sotva pět set metrů od něj a on ho nemohl ani pozdravit. Díval se po něm, ve výhledu mu však bránily budovy: z černé kůže nezahlédl ani cípeček.

Rolandová se zeptala Hollina: "Tak připraveno? Musíme hned vyrazit."

"Ano, paní, hotovo; jen ještě čekáme na nějaká psaní, která máme doručit," odpověděl Hollin. "Mějte prosím pět minut strpení, zatím si třeba před letem protáhněte nohy."

Pokušení bylo velmi silné; Laurence ztěžka polkl. Kázeň však vítězila: otevřeně se vzepřít potupnému rozkazu nebylo zdaleka totéž jako tajně porušit zákaz, který byl pouze nepříjemný; navíc kdyby ho teď překročil, mohlo by to vrhnout špatné světlo na Hollina i samotnou Rolandovou. "Zaskočím jen tady do kasáren za Jervisem," oznámil tedy a vyrazil za mužem, který dostal Temeraira na starost.

Jervis byl postarší invalida, prudká palba, která zkropila celý bok draka, na němž sloužil jako vrchní postrojář, ho z velké části připravila o levou paži i nohu; vzdor veškerému důvodnému očekávání se Jervis zotavil a dostal nenáročné místo na zřídka využívané londýnské základně. Dřevěná noha a kovový hák dodávaly jeho tělu podivně nesouměrný vzhled a nečinnost mu ubírala na pohotovosti a vstřícnosti, Laurence ale nejednou ochotně propůjčil ucho jeho nářkům, a tak mu nyní Jervis hleděl vyhovět.

"Byl byste tak moc hodný a zanesl mu vzkaz?" požádal ho Laurence poté, co odmítl nabídnutý čaj. "Letím do Doveru zkusit, jestli se tam pro mě třeba nenajde využití; nerad bych, aby se Temeraire strachoval kvůli tomu, že se neozývám." "Beze všeho a taky mu ho i přečtu; přijde mu to, chudákovi, moc vhod," odpověděl Jervis dupající po podlaze a nesoucí Laurencovi jednou rukou kalamář a pero; Laurence otočil cár papíru a chystal se psát vzkaz. "Ten pupkoun z admirality si to ani ne před půlhodinou zase přihasil s celou bandou mariňáků a tou naparáděnou Čínskou delegací a ještě se od chudáka nehnuli, pořád do něj hučí. Jestli brzo nevypadnou, tak neručím za to, že dneska něco sní. Nádiva jeden mariňák; nechápu, co si o sobě myslí, copak rozumí drakům? Tedy rače prominout, pane," dodal spěšně. Laurencovi se roztřásla ruka nad papírem tak, že pokaňkal nejen prvních pár vět, které ze sebe vypotil, ale i stůl. Utrousil jakousi obecnou odpověď a snažil se soustředit na psaní, nenacházel však slova. Vázl v půli věty, když vtom se div neskácel, stůl se překotil, inkoust se rozstříkl po podlaze; venku burácel strašlivý rachot rovnající se silou nejprudší bouři, nejzuřivější zimní víchřici na Severním moři. Dál nesmyslně svíral pero v prstech; odhodil ho a rozrazil dveře, Jervis kulhal za ním. Vzduch ještě duněl ozvěnou a Elsie seděla na zadních, vylekaně napůl roztahovala a stahovala křídla, Hollin s Rolandovou ji chlácholili; i těch několik málo ostatních draků na základně s poplašeným syčením natahovalo krky, aby dohlédlo přes stromy. "Laurenci," křičela na něj Rolandová, on ji však nebral na vědomí: hnal se pěšinou a rukou bezděky tiskl jílec meče. Doběhl k palouku, v cestě mu ale bránily trosky zřícené budovy kasáren a několik popadaných stromů. Tisíc let předtím, než si Římané vůbec ochočili první západní dračí druhy, Číňané už toto umění mistrovsky ovládali. Krásy a inteligence si považovali víc než bojové zdatnosti a na ohňometná a kyselinometná plemena, tolik ceněná na západě, pohlíželi poněkud svrchu; jejich letky byly početně tak silné, že naprosto necítili potřebu něčeho, co pokládali za pouhou vnějškovou okázalost. Nepohrdali ale všemi mimořádnými schopnostmi; u nebešťanů dosáhli vrcholu svého mistrovství: spojení všech ostatních předností s nenápadnou, a přitom smrtelnou zbraní, nazývanou božským větrem: rykem mocnějším než dělová palba. Laurence viděl zkázu napáchanou božským větrem pouze jednou, v bitvě u Doveru, kdy Temeraire svého daru se značným účinkem použil proti Napoleonovým přepravním konstrukcím neseným draky vzduchem. Zde však nešťastné stromy utrpěly zásah z bezprostřední blízkosti: ležely jako rozsypané sirky, s kmeny roztříštěnými na padrt'. Sesypala se i celá jednoduše stavěná budova kasáren, hrubá malta se rozdrobila, rozbité cihly se rozlétly. Takovou spoušť mohl natropit uragán či zemětřesení a pojmenování, kdysi básnicky vzletné, se náhle jevilo mnohem přiléhavější. Takřka celý námořnický doprovod, s obličejů zbledlými a tupě strnulými děsem, zacouval do podrostu obklopujícího palouk; na místě zůstal stát jen Barham. Na ústup se nedali ani Číňané, kteří v posvátné účtě do jednoho padli tvářemi k zemi, pouze princ Jung Sing setrval bez hnutí v jejich čele. Obrovský vyvrácený dub, s kořeny obtěžkanými hlínou, je uzavíral v rohu palouku jako v ohradě; za ním stál Temeraire, přední tlapou se opíral o kmen a esovitě se nad nimi tyčil. "Takové věci mi nebudete říkat," hřímá s hlavou skloněnou k Barhamovi: v tlamě mu svítily vyceněné zuby a zvednutý ostnatý límec se mu chvěl vzteky. "Nevěřím vám ani slovo a nebudu takové lži poslouchat; Laurence by mě nikdy za jiného draka nevyměnil. Jestli jste ho poslali pryč, tak si ho najdu, a jestli jste mu něco udělali..." Nadechoval se k dalšímu ryku, hrud' se mu nadouvala jako plachta v silném větru a neboží muži tentokrát stáli přímo v cestě jeho dechu. "Temeraire," křičel Laurence, drápající se hlava nehlava přes haldu trosek a klouzající z ní na palouk bez ohledu na třísky, které se mu zadíraly do šatů i kůže. "Temeraire, nic se mi nestalo, jsem tady..." Temeraire hned při prvním slově švihem otočil hlavu a dvěma kroky okamžitě přešel palouk. Laurence klidně stál, srdce mu prudce bušilo, nikoli však strachem: z každé strany dopadla přední tlapa s hrozivými drápy, Temerairovo hladké tělo se kolem něj ochranně obtočilo, mohutné šupinaté boky se kolem něj vyduly do výše jako lesklé černé stěny a schýlená hlava k němu přilehla. Položil ruce Temerairovi na nos a na okamžik přitiskl tvář k hebkým pyskům; Temeraire ztrápeně zamručel a pak zaprosil: "Laurenci, Laurenci, už mě víckrát neopouštěj." Laurence polkl. "Můj drahý," hlesl a zmlkl; nedálo se na to odpovědět. Tiše stáli s hlavami u sebe, okolní svět nevnímali: jen ale chvíličku. "Laurenci," volala Rolandová za živým ochranným valem: sotva popadala dech a v jejím hlase se ozýval naléhavý tón. "Temeraire, buď tak hodný, ustup maličko." Temeraire zvedl hlavu a s nevolí se trochu odsunul, aby si mohli promluvit; celou dobu však setrval mezi Laurencem a Barhamovým sborem. Rolandová se v podřepu protáhla pod Temerairovou přední tlapou a přistoupila k Laurencovi. "Samozřejmě jsi musel za Temerairem, ten, kdo drakům nerozumí, si to ale vyloží úplně špatně. Proboha tě prosím, už se nenech do ničeho vehnat: pokorně před Barhamem schlípní uši a ve všem mu vyhov." Zavrtěla hlavou. "Strašně se mi přičí nechat tě v takové kaši, Laurenci, ale psaní už dorazila a záleží na každé minutě." "To je jasné, že nemůžeš dál otálet," opáčil. "V Doveru už na tebe nejspíš čekají, aby mohli vyrazit do útoku; my si poradíme, neměj strach." "Do útoku? Chystá se bitva?" ožil Temeraire, když to zaslechl; roztáhl pařáty a zadíval se k východu, jako by přímo odsud viděl vzlétající formace. "Hned běž a dej na sebe prosím tě pozor," loučil se chvatně Laurence s Rolandovou. "A Hollinovi vyříd', že se mu omlouvám." Přikývla. "Snaž se neztrácet klid. Promluvím s Lentonem ještě před zahájením útoku. Letectvo tohle jen tak nenechá; dost na tom, že vás s Temerairem od sebe odtrhli, teď ještě tímhle nehorázným nátlakem vyplašili všechny draky v okolí: to nelze dál strpět a nikdo tě rozhodně nebude vinit." "Neboj se o mě a už se dál nezdržuj: útok je důležitější," těšil ji stejně klamným ujištěním jako ona jeho: oba věděli, že

situace je bezvýchodná. Laurence ani na okamžik nelitoval, že se vydal za Temerairem, jednoznačně však porušil zákaz. Žádný válečný soud nemohl uznat jeho nevinu; dalo se čekat, že obvinění vznesl sám Barham, a Laurence mohl při výslechu sotva popřít, že neuposlechl rozkazu. Nemyslel si, že by putoval na šibenici: neprovinil se na bojišti a nabízely se jisté polehčující okolnosti, kdyby však stále ještě byl u námořnictva, mohl najisto počítat s propuštěním. Nedalo se dělat nic než přijmout důsledky; přinutil se k úsměvu, Rolandová mu kratičce stiskla paži a chvála pryč. Číňané se posbírali ze země a vyrovnali se se situací nepoměrně důstojněji než rozprchlí námořníci, kteří vypadali, že při sebenepatrnější zámince opět vezmou nohy na ramena. Společně nyní přelézali padlý dub. Mladší vyjednávač, Sun Kchaj, se obrátil přehouppl přes kmen a spolu s jedním členem doprovodu pomohl na druhou stranu princů. Jung Singovi překážel v pohybu těžký vyšívaný šat, ze kterého na polámaných větvích ulpívaly zářivé hedvábné nitě podobné pestrobarevným pavučinám, pociťoval-li ale stejný děs, jaký se zračil v tvářích britských vojáků, nedával to znát: vyzařoval z něj neochvějný klid.

Temeraire je provázel zarytým pohledem. "Nebudu tu sedět, když jdou všichni ostatní bojovat, ať chtějí tihleti, co chtějí."

Laurence ho hladil konejšivě po krku. "Nenech se vyvést z míry. Zachovej, můj milý, prosím tě klid; rozčilováním se nic nesprávi." Temeraire jen zafuněl, v upřených očích mu dál blyškalo, ostny na stojícím líněci se mu pořád ježily: nedal se jen tak uchláholit.

Barham, sám také popelavý ve tváři, se k Temerairovi nijak nehnal, Jung Sing na něj však ostře spustil a z jeho posunků směřovaných k Temerairovi se dalo soudit, že naléhavě, rozezněle opakuje své požadavky; Sun Kchaj stál ale stranou a měřil si Laurence s Temerairem uvážlivějším pohledem. Mračící se Barham k nim nakonec přece jen popošel, strach zjevně zahnal hněvem; Laurence se s tím u mužů před bitvou často setkával.

"Tak takováhle kázeň nejspíš platí u letectva," začal s malichernou jedovatostí: neposlušnost mu totiž velmi pravděpodobně zachránila život. Sám si to zjevně uvědomoval a běsil o to víc. "U mě vám to ale neprojde, Laurenci, za to budete pykat. Zatkněte ho, seržante..."

Konec věty už nebylo slyšet; Barham se vzdaloval, zmenšoval, jeho řvoucí rudá ústa klapala jako ryba lapající po vzduchu, slova ztrácela zřetelnost, Laurencovi jako by se propadla půda pod nohama. Temerairovy pařáty ho šetrně obemýkaly a mocně zabírající velká černá křídla je nesla vzhůru špinavým londýnským vzduchem prosyceným sazemi, které zmatkovaly Temerairovu lesklou kůži a Laurencovi kropenatily ruce.

Laurence se uvelebil v miskovitě sevřených pařátech a nechal se mlčky unášet; pohromu už nešlo zvrátit a on měl dost rozumu na to, aby po Temerairovi nežádal okamžitý návrat na zem: z prudce máchajících křídel byla cítit stěží krocená zuřivost. Hnali se neobyčejně rychle. Když svištěli nad městskými hradbami, Laurence s lehkými obavami shlížel dolů: Temeraire letěl bez postroje i znaků a Laurence se bál, aby se proti nim neobrátila děla. Kanóny však mlčely: Temeraire se poznal podle výrazného vzhledu, jednoduše černá těla a křídel, jen nepatrně narušená sytou modří a perleťovou šedí skvrn při jejich okrajích, byla nezaměnitelná.

Nebo možná jen uháněli takovou rychlostí, že po nich nestačili vystřelit: čtvrt hodiny nato, co se vznesli ze země, už měli město za zády a zakrátko se ocitli mimo dostřel i těch nejdelších hlavní pepřových děl. Krajinou pod nimi se většinou cesty poprášené sněhem a vzduch se zřetelně pročistil. Temeraire se na chvíli ve vzduchu zastavil, setřepal si z hlavy saze a hromově kýchl, až to s Laurencem škublo; dál už ale pokračoval méně zběsilým tempem a po pár minutách sehnul hlavu: "Sedí se ti dobře, Laurenci? Máš dost pohodlí?"

Vyptával se mnohem úzkostněji, než věc zasluhovala. Laurence ho popleskal po přední noze v místě, kam dosáhl. "Až dost."

"Moc mě mrzí, že jsem tě takhle unesl," mluvil už klidněji, vlídnost Laurencova tónu ho zčásti zbavila napětí. "Nezlob se na mě prosím tě; nemohl jsem dopustit, aby tě odvedli."

"Já se přece nezlobím," chlácholil ho Laurence; srdce mu skutečně zatím jen překypovalo radostí, že opět letí, že cítí živoucí tok síly proudící Temerairovým tělem, přestože mu rozum říkal, že to nemůže dlouho vydržet. "Nezazlívám ti, žeš odletět, to ani v nejmenším, obávám se ale, že se musíme vrátit."

"Ne; zpátky k tomu člověku s tebou nepoletím," prohlásil Temeraire zatvrzele a Laurence s mrazením v zádech pochopil, že narazil na jeho ochranné pud. "Lhal mi, nechtěl tě ke mně pustit a pak tě chtěl zatknout: může si blahopřát, že jsem ho nerozmačkal."

"Milý zlatý, nemůžeme přece žít divoce," namítl Laurence. "To bychom nad sebou skutečně udělali kříž, kdybychom se uchýlili k takovému životu; myslíš, že bychom se mohli žít jinak než krádežemi? A opustili bychom všechny své přátele."

"Zavřený v Londýně na základně jim nijak neposloužím," připomněl mu Temeraire holou pravdu a Laurence na to marně hledal odpověď. "Já ale nechci utéct úplně; i když," do hlasu mu pronikl toužebný tón, "by bylo rozhodně velmi příjemné, kdybychom si mohli dělat, co se nám zlíbí, a sem tam pár ovcí by podle mě určitě nikomu nechybělo. Ale ne, když se schyluje k bitvě."

"Rány boží," vydechl Laurence, a jak mhouřil oči proti slunci, uvědomil si, že letí jihovýchodním směrem, přímo k jejich dřívější základně v Doveru. "Nás přece bojovat nenechají, Temeraire; Lenton mě bude muset hned poslat zpátky, a pokud se vzepřu, dá mě zatknout stejně rychle jako Barham, to tě ujišťuju."

"Nevěřím, že by tě Obversariin admirál vsadil za mříže," namítl Temeraire. "Obversaria je neobyčejně milá a vždycky se mnou mluvila hezky, přestože je mnohem starší a k tomu vlajková dračice. A i kdyby se o to pokusil, Maximus s Lily mi pomůžou; a jestli si ten člověk z Londýna zkusí zase přijít, aby tě odvedl, tak ho namouduši zabiju," dodal s tak krvelačnou nedočkavostí, že se ježily vlasy.

Kapitola 2

Přistáli v Doveru uprostřed ruchu a shonu příprav: mistři postrojáci hulákali rozkazy na pozemní posádky, cinkaly přezky a kovové řinčely bomby podávané v pytlích spodařům; střelci si nabíjeli zbraně, brusy s kvílivým jekem ostřily čepele mečů. Asi desítka draků se zájmem sledovala jejich přilet a mnozí Temeraire snášejícího se k zemi zdravili. Nadšeně jejich pozdravy opětoval, jako by na něj přecházela nálada, která Laurence opouštěla.

Temeraire se snesl na Obversariin palouk; loučka patřila k největším na základně, jak příslušelo postavení vlajkové dračice, třebaže jako kosokřídlatka dosahovala jen o málo víc než středního vzrůstu, a na Temeraire tedy zbývalo dost místa. Byla už vystrojená a posádka nastupovala; admirál Lenton stál vedle ní v plné letecké výstroji a čekal, až všichni muži zaujmou svá stanoviště: od odletu je dělily pouhé minuty.

"Co jste to provedl?" spustil Lenton dřív, než se Laurence vůbec stačil vykulit z Temerairových pařátů. "Mluvil jsem s Rolandovou, říká mi ale, že vám kladla na srdce, abyste srazil podpatky; tohle tedy zavání setsakramentskou polízaníci."

"Moc se omlouvám, pane, že jsem vás uvrhl do tak svízelné situace," koktal Laurence rozpačitě a přitom si lámal hlavu, jak vysvětlit, že se Temeraire odmítl vrátit do Londýna, aniž by to vypadalo, že se sám vymlouvá.

"Ne, můžu za to já," ozval se Temeraire sklánějící hlavu a neúspěšně se pokoušející o provinilý výraz: zadostiučinění mu svítilo z očí příliš jasně. "To já s Laurencem uletěl; ten člověk se ho chystal zatknout."

Pronesl to s jednoznačným uspokojením a Obversaria se znenadání naklonila a pleskla ho přes hlavu takovou silou, že se zakymácel, ačkoli byl o polovičku větší než ona. Trhl sebou a udiveně, dotčeně se po ní podíval; jen zafuněla a utrousila: "Jsi už starý na to, abys takhle vyváděl. Myslím, že můžeme vyrazit, Lentone."

"Jistě," přisvědčil Lenton, který s očima přimhouřenými proti slunci prohlížel postroj. "Teď nemám kdy to s vámi probírat, Laurenci; musí to počkat."

"Samozřejmě, pane; prosím za prominutí," hlesl Laurence tiše. "Nenechte se prosím zdržovat; s vaším dovolením zůstaneme až do vašeho návratu na Temerairově palouku." Temeraire, byť po Obversariině pokárání zaražený, tichounce zavrčel na znamení nesouhlasu.

"Ne, ne; nemluvte jako pozemská krysa," odbyl ho Lenton netrpělivě. "Takovýhle mladý samec, nadto nezraněný, přece nebude jen tak koukat, když jeho formace letí do boje. Tenhle Barham i všichni na admiraltě pořád dělají tutéž hromskou chybu, vždycky když tam vládá nasadí nějaké nové koště. Když je konečně přesvědčíme, že draci nejsou tupá hovada, začnou si myslet, že jsou úplně jako lidi a že je lze podrobit normální vojenské kázni."

Laurence už už otevíral pusu, aby prohlásil, že Temeraire by poslušnost nikdy neodepřel, když se ale rozhlédl, hned mu sklaplo; Temeraire mocnými drápy neklidně rozrýval zem, křídla měl zčásti rozepjatá a uhýbal před Laurencem očima.

"Přesně tak," utrousil Lenton suše při pohledu na Laurence svírajícího rty. Povzdech si, odhrnul si prořídle šediny z čela a nasadil vlídnější tón: "Jestli ho ti Čiňani chtějí vrátit, situaci nijak neprospěje, když se zraní v boji bez pancíře a posádky. Běžte ho nachystat; promluvíme si pak."

Laurence nenacházel slova díků, nebylo jich však ani zapotřebí; Lenton už se obracel k Obversarii. Času skutečně nebylo nazbyt; Laurence mávl na Temeraire, zapomněl na všechnu důstojnost a rozběhl se na jejich obvyklý palouk po svých. Hlavou mu bouřlivě vířily útržky myšlenek: pocit neskonale úlevy; Temeraire by samozřejmě jen tak nečině nepřihlížel; jak nepěkně by se byli předvedli, kdyby se vrhli do boje v rozporu s rozkazy; za okamžik vzlétnou, na situaci to však v podstatě nic neměnílo: možná letěli naposledy.

Mnozí členové posádky seděli venku, naprázdno cítili výzbroj a olejovali řemení, sklesle mlčeli a tvářili se, že se vůbec nedívají na oblohu; zprvu jen třeštili oči, když viděli Laurence přibíhat na palouk. "Kde je Granby?" zjišťoval. "Nástup, pánové; plnou bojovou výstroj a hned."

To už se jim nad hlavami objevil Temeraire klesající na přistání a zbytek posádky se s pozdravným jásotem vyřítit z kasáren; nastal všeobecný úprk k výzbroji a výstroji, zběsilý chvat kdysi Laurencovi, zvyklému na námořní pořádek, připadal jako zmatek, v bleskovém čase ale docíloval splnění nezměrného úkolu vystrojit draka.

Vprostřed všeho toho shonu se z kasáren vynořil Granby: vytáhlý tmavovlasý mladík se světlou pletí, která se obvykle loupala po každodenním pražení na slunci za letu, tentokrát však byla výjimečně netknutá, protože už týdny nevzlétl.

Létání měl v krvi, byl k němu na rozdíl od Laurence vychováván takřka od kolébky, a jejich vztah se tak zpočátku neobešel bez rozmíšek: stejně jako mnohým jiným letcům mu nebylo po chuti, aby se tak vzácný drak jako Temeraire dostal námořnímu důstojníkovi. S prvním společným bojovým úkolem se však jeho odpor rozplynul a Laurence ještě ani jednou nezalitoval, že si ho vyvolil za nadporučíka, přestože povahově se zcela zásadně rozcházel. Granby se v úvodu jejich styků snažil utivě napodobovat formální jednání, které Laurence, vychováváný jako pán, vnímal stejně přirozeně jako dýchání; formálnost se však nevžila. Stejně jako většina letců, vyrůstajících od sedmi let daleko od zjevné společnosti, se od přírody choval s uvolněnou nenuceností, která se přísnému oku jevila velkou měrou jako nevázanost.

"No to mám radost, že jste se konečně ukázal, Laurenci," hlaholil a hnal se Laurencovi stisknout ruku: zjevně mu ani na mysl nepřišlo, že se nepatří na nadřízeného takto halekat, navíc ještě bez pozdravu; klidně si přitom ještě jednou rukou připínal k opasku meč. "Takže se jim to přece rozleželo? Nečekal jsem, že dostanou rozum, ale budu první, kdo požádá vážená lordstva o prominutí, pokud pustila z hlav úmysl posílat ho do Číny."

Laurence si už dávno zvykl nehledat v obdobných slovech neuctivost; jejich nenucený tón v tu chvíli ani nevnímá; příliš ho dráskovalo pomyšlení, že Granbyho zklame, bolestnější o vědomí, že z oddanosti odmítl skvělé místo. "Bohužel ne, John, teď ale není čas na vysvětlování: musíme s Temerairem ihned letět. Výzbroje jen polovičku a bomby nebrat; námořnictvo nám za potopení lodí nepoděkuje, a kdyby bylo skutečně potřeba, Temeraire dokáže nadělat víc škody tím, že na ně zařve."

"Rozuměno," kývl Granby a už pádil na druhou stranu palouku, v běhu přitom rozdával povely na všechny strany.

Muži už mezitím stačili vynést velký kožený postroj a Temeraire se ze všech sil snažil jim práci usnadnit: tiskl se co nejvíc k zemi, aby mu mohli na hřbetě snáze upevnit široké nosné popruhy.

Stejně bleskově se mu přes prsa a břicho podařilo natáhnout i pláty kroužkového pletiva. "Nástup bez řazení," zavelel Laurence a členové letecké posádky naráz vyrazili a bez ohledu na obvyklé pořadí šplhali na svá místa, jakmile se uvolnila.

"Deset mužů bohužel chybí," oznámil Granby, když opět došel k Laurencovi. "Šest jsem na admirálovu žádost poslal k Maximovi; zbytek..." Zaváhal.

"Rozumím," ozval se Laurence, aby ho ušetřil nepříjemných slov; muži přirozeně strádali tím, že se nemohli zapojit do boje, a chybějící čtveřice se nepochybně potajmu vydala hledat útěchu u lahví či žen nabízejících lepší či alespoň důkladnější ukojení než pilná práce. Potěšilo ho, že jich zběhlo jen tak málo, a nemínil si to s nimi tyransky vyřizovat: uvědomoval si, že z mravního hlediska se momentálně nemá o co opřít. "Obejdeme se i bez nich; jestli ale někdo z pozemní posádky umí zacházet s pistolí či mečem a nebojí se výšek, ať si navleče úvazek, chce-li se dobrovolně přidat."

Sám už vyměnil plášť za dlouhý těžký kožený kabát určený pro boj a teď si připínal opasek s karabinami. Nedaleko se rozlehl mnohohlasý ryk; Laurence zvedl hlavu: menší draci vzlétali a on poznal Dulcii a šedomodrého Nitida, zařazené na koncová postranní místa formace, kroužící a čekající, až vyrazí i ostatní.

"To ještě nejsme připraveni, Laurenci? Pospěšte si prosím vás, všichni už letí," ozval se Temeraire úzkostně natahující krk, aby viděl; ve výšce nad nimi se objevili už i draci střední váhy.

Granby se vyhoupl na své místo spolu s dvojicí mladých urostlých postrojníků, Willoughbym a Porterem; Laurence počkal, až se bezpečně připnou ke kroužkům na postroji, a zavelel: "Hotovo; zkouška."

Tento úkon nebylo možné z hlediska bezpečnosti pominout: Temeraire se vztyčil na zadních a oklepal se, aby se prověřilo, zda postroj pevně drží a všichni muži jsou řádně připoutáni. "Víc," křikl na něj Laurence: Temeraire, hořící netrpělivostí, aby už letěli, se neotřásl právě silně.

Temeraire zasupěl, ale přesto poslechl, nic se ale neuvolnilo ani neodpadlo. "Všechno drží; tak už si prosím tě nastup," vybídl Laurence, zadupal a ihned natáhl přední tlapu; Laurence mu vlezl do pařátů a nechal sebou poněkud prudce smýknout na své obvyklé místo za Temerairovým krkem. Vůbec mu to ale nevadilo: všechno ho těšilo, přímo blažilo: hluboce uklidňující cvaknutí karabin připnutých do kroužků, naolejované, dvojité prošívané řemeny postroje, na dotek hladké jako máslo, Temerairovy svaly napínající se k letu.

Ze stromů severně od nich náhle vylétl Maximus, stále jediný královský ryzák na Kanálu. Od minule ještě poporostl, jak Rolandová hlásila, a proti jeho obrovitému rudozlatému tělu, zakrývajícímu velký kus slunce, vypadali všichni ostatní draci v dohledu málem zakrsle. Jakmile ho Temeraire zahlédl, vyrazil radostný ryk a vzlétl, že samé rozjařenosti přitom máchal křídly až moc rychle.

"Zvolni," křikl Laurence; Temeraire zakýval hlavou, že to bere na vědomí, přesto ale pomalejšího draka předlétli.

"Maxime, Maxime; koukej, já jsem se vrátil," volal Temeraire zalétající obloukem zpět na své místo vedle velkého draka a společně začali stoupat do výšky stanovené pro let formace. "Odlétl jsem s Laurencem z Londýna," oznamoval vítězoslavným tónem, který měl dozajista za důvěrný šepot. "Chtěli ho dát do vězení."

"To někoho zabil?" zeptal se Maximus se zájmem, v jeho hluboce dunícím hlase přitom nezazněl ani náznak pohoršení.

"Jsem rád, že ses vrátil; nutili mě litat uprostřed, cos tu nebyl, a to se všechny manévry provádějí jinak," dodal.

"Ne," odpověděl Temeraire na jeho zvědavý dotaz, "jen ke mně přišel a povídal si se mnou, nějaký pupkatec mu to přitom zakázal, což mi nepřípadá vůbec jako důvod."

"Radši byste měl tomu svému dračímu jakobínovi zacpat pusku," zahalekal Berkley z Maximova hřbetu, zatímco Laurence bezmocně kroutil hlavou a snažil se nevnímat tázavé pohledy mladých lezců.

"Měj na paměti, že jsi ve službě, Temeraire," zavolal ve snaze o přísnost; nemělo ale smysl to tutlat; dalo se počítat, že se zpráva do týdne roznese všude. Bylo jasné, že na ně brzy dolehne tíha důsledků; sotva mohlo uškodit, když Temerairovi popřál, aby se radoval, dokud mohl.

"Laurenci," ozval se Granby u jeho ramene, "ve spěchu se všechna munice uložila na obvyklé místo vlevo, přestože s sebou nemáme bomby, které by to vyvažovaly; mělo by se to přeskládat."

"Stihne se to, než zaútočíme? Pro Kristovy rány," vyjekl Laurence, "já vůbec ani neznám polohu konvoje; vy ano?"

Granby zahanbeně zavrtěl hlavou a Laurence, potlačující hrdost, zakřičel: "Berkley, kam vlastně letíme?"

Mezi muži na Maximově hřbetě propuklo všeobecné veselí. Berkley zahulákal: "Rovnou do pekla, ha ha!" Smích zabouřil ještě silněji tak, že málem přehlušil souřadnice, které Berkley křikem sděloval.

"Za patnáct minut jsme tedy u něj." Laurence propočítával v hlavě dobu letu. "Nejméně pět minut z toho bychom si přitom měli ponechat jako rezervu."

Granby přikývl. "To stihneme," prohlásil a hned šplhal dolů, aby přesun zorganizoval; zručně přitom přepínal karabiny do kroužků rovnoměrně rozmístěných po Temerairově boku až k přepravním sítím zavěšeným pod jeho břichem.

Zbytek formace už byl na svých místech, když Temeraire s Maximem vystoupali a zaujali obranné postavení vzadu.

Laurence si všiml velitelského praporu vlajícího z Lilyina hřbetu; znamenalo to, že během jejich nepřítomnosti byla kapitánka Harcourtová konečně pověřena vedením. Změna ho potěšila: pro signalistu bylo obtížné sledovat draka na křídle a současně se dívat dopředu a draci vždy pudově letěli za tím v čele, bez ohledu na určeného vůdce.

Přesto se neubráníl zvláštnímu pocitu, když si uvědomil, že mu velí dvacetiletá dívka: Harcourtová byla ještě hodně mladá důstojnice, narychlo povýšená z důvodu Lilyina nečekaně brzkého příchodu na svět. Velení u letectva se však muselo řídit schopnostmi draků a vzácný kyselinometník, jako byli dlouhokřídlatci, měl příliš velkou cenu na to, aby ho bylo možné zařadit jinam než do středu formace, třebaže snesl jako jezdcu pouze ženu.

"Signál od admirála: dolétnout k ostatním," hlásil signalista Turner; vzápětí nato se zatřepetalo na Lilyině návěštní

ploše znamení držet formaci pohromadě, draci se stáhli k sobě a zakrátko dosáhli vyrovnané letové rychlosti sedmnácti uzlů: pro Temeraira to bylo volné tempo, ale žlutí sekáči i obří Maximus rychleji letět nedokázali, pokud se neměli zbytečně vysilovat.

Laurencovi vybyl ještě i čas, aby si uvolnil meč v pochvě a nabil pistole; Granby, rozdávající dole povely, napínal hlasivky, aby překřičel vítr: v tónu jeho hlasu se neozýval zoufalý chvat a Laurence měl plnou důvěru v to, že se přesun pod jeho vedením stihne. Draci ze základny tvořili skutečně působivý roj, ačkoli se početní silou nevyrovnal sestavě, která se v říjnu shromáždila k bitvě u Doveru a odrazila Napoleonův pokus o invazi.

Tehdy ale museli do boje vyslat všechny draky, kteří byli právě po ruce, i třeba malé kurýry: většina bitevních draků totiž pobývala na jihu u Trafalgaru. Dnes už opět letěl v čele Excidium s kapitánkou Rolandovou, vedoucí formaci o deseti dracích, z nichž nejmenší byl žlutý sekáč střední váhy, a všichni letěli v dokonalém útvaru nenarušeném ani jediným chybným máchnutím křídla: za dlouhé roky společného létání se řádně secvičili.

Lilyina formace zatím ještě nepůsobila tak mocným dojmem: za dračící letělo pouze šest draků, boční střední a koncové pozice zaujímali menší draci, obdaření lepšími manévrovacími schopnostmi a řízení staršími kapitány, kteří mohli snadno zachránit veškeré chyby, jichž by se z ne zkušenosti dopustila buď sama Lily, nebo Maximus či Temeraire v zadní řadě. Už když přilétali blíž, Laurence viděl, jak Sutton, kapitán Messorie letící v boční střední pozici, stojí dračící na hřbetě a pohledem se přesvědčuje, že si mladší draci dobře vedou. Laurence ho ujistil zdviženou rukou a přitom zahlédl, že Berkley mu kyne stejně.

Plachty francouzského konvoje a lamanšské flotily se objevily na obzoru dlouho předtím, než se draci přiblížili na dostřel. Nabízela se vskutku velkolepá podívaná: britské lodě nedočkavě spěchaly k mohutnému shluku menších francouzských obchodních korábů, jako když se pohybují figurky po šachovnici; každá loď oslňovala bělostí plachet, mezi kterými povlávaly britské barvy. Granby sešplhal po plecím popruhu zpět k Laurencovi. "Teď už jsme pěkně vyvážení."

"Výborně," odpověděl nepřítomně Laurence, shlížející dalekohledem přes Temerairovu plec a upínající veškerou pozornost na to, co bylo vidět z britského loďstva: převažovaly rychlé fregaty doplněné nesourodou směskou menších šalup a hrstkou bitevních korábů o čtyřiašedesáti a čtyřiašedesáti dělech. Největší lodě první a druhé třídy se námořnictvo proti ohňometníkovi neodvážilo vyslat; stačil jediný úspěšný zásah a třípalubní koráb naložený prachem vylétl do povětří a s ním i pultuctů menších lodí.

"Všichni na svá místa, pane Harley," zavelel Laurence, když se narovnal, a mladý lezec spěchal popotáhnout signální pás zasunutý do postroje na červené pole. Střelci rozmístění na Temerairově hřbetě se zčásti spustili po drakových bocích a chystali si zbraně, ostatní vrchaři se s pistolemi v rukách přikřčili.

Excidium, snášející se se zbytkem větší formace nad britské válečné lodě, zaujal důležitější obranné postavení a ostatním ponechal okolní prostor. Když Lily zvýšila rychlost, Temeraire zavrčel. Laurence, vnímající chvění pod jeho kůží, se nahnul a položil mu holou dlaň ze strany na krk: slov nebylo třeba; než se zase napřímil a znovu si navlékl koženou leteckou rukavici, ucítil, jak nervové napětí mírně povoluje.

"Nepřítel na obzoru," dolétlo k nim po větru sice slabounké, ale přesto slyšitelné zapištění Lilyina předního hlídkaře, ke kterému se vzápětí nato jako ozvěna přidal mladý Allen ze svého stanoviště u kloubu Temerairova křídla. Mezi muži to zašumělo a Laurence opět vytáhl dalekohled, aby obhlédl situaci.

"Podle mě la crabe grande," konstatoval a předal dalekohled Granbymu, v skrytu přitom doufal, že výslovnost příliš nezkomolil. Najisto tušil, že přes svou takřka nulovou zkušenost s leteckými útoky určil typ formace správně; ze čtrnácti draků se skládala málokterá a tato se vyznačovala velmi výrazným tvarem: mezi dvěma klešťovitě sevřenými řadami menších dráčků letělo jádro velkých draků.

Flamme-de-gloire nebyl snadno k rozeznání, zanikal v hemžení několika draků klamajících stejným zbarvením: dvojice papillon noir, kteří měli přírodní modrozelené pruhování přetřené žlutými skvrnami, z dálky mátl podobností. "Ha, už jsem ji poznal: to je Accendare. Tady je, potvora jedna," oznámil Granby, vracející dalekohled a ukazující na dračící. "Na levé zadní noze jí chybí pařát a na pravé oko nevidí: v bitvě u Ushantu jsme ji napálili pěknou dávkou pepře."

"Už ji vidím Pane Harley, uvědomte všechny hlídkaře. Temeraire," zavolal hláskou trubkou, "vidíš tu flamme-de-gloire? Je to ta vpravo dole, chybí jí pařát; levé oko má slepé."

"Vidím," hlásil dychtivě Temeraire, který ani nemusel moc otáčet hlavu. "Vyrážíme na ni?"

"Naším prvořadým úkolem je zabránit, aby chrlila oheň na naše lodě; hlídej ji, jak můžeš," nabádal ho Laurence; Temeraire rychle kývl na znamení, že rozuměl, a opět hlavu narovnal.

Laurence dalekohled uložil do míšku připevněného k postroji: bylo jasné, že v dohledné době nebude zapotřebí. "Radši slezte dolů, Johnne," vybídl Granbyho. "Počítám, že se pár těch mrňousů po stranách přiblíží a posádka se budou snažit přeskočit."

Celou dobu přitom kvapem zkracovali vzdálenost: pojednou už nezbyval čas, Francouzi svištěli vzduchem v dokonalé souhře, ani jediný drak nevybočoval z útvaru, nesli se ladně jako hejno ptáků. Za zády uslyšel tiché hvízdnutí; byl to, pravda, úchvatný pohled, Laurence se však zamračil, byť mu srdce mimoděk tlouklo jako o závod. "Ztište se!" okřikl mužstvo.

Jeden z papillonů vlétl přímo před ně a doširoka rozevíral chřtán, jako by se chystal metat plameny; pohled na draka předstírajícího, že dokáže chrlit oheň, v Laurencovi vyvolal zvláštní pobavení, které ho na zlomek vteřiny vytrhlo z neveselé ralíty. Temeraire nemohl zezadu řvát, aby nezasáhl Messorii a Lily před sebou, rozhodně ale neuhýbal; napřáhl pařáty, a když se obě formace promísily, nalétli do sebe s papillonem takovou silou, že to všechny členy jejich posádek vymrštilo do vzduchu.

Laurence se zahákl do postroje a opět se vydrápal na nohy. "Chyť se, Allene," křikl a natáhl ruku; hoch visel za popruhy karabin a zběsile kolem sebe tloukl rukama a nohama jako převrácená želva. Nakonec se mu ale přece jen

podařilo napnout síly a přidržet se podané ruky, pobledlá tvář se mu přitom barvila do zelena: stejně jako ostatní hlídaři povýšil ve svých dvanácti letech na lezce teprve nedávno a ještě si zcela neosvojil umění udržet na hřbetě rovnováhu i přes veškeré letové výchylky, které si boj žádal.

Temeraire se oháněl zuby i drápy a zběsile máchal křídly ve snaze nepustit papillona: francouzský drak byl lehčí a jednoznačně usiloval výhradně o to, aby se Temerairovi vytrhl a zařadil se zpět do formace. "Zachovej pozici," křikl Laurence: v tu chvíli bylo důležitější udržet formaci pohromadě. Temeraire s nevolí nechal papillona a zařadil se nazpátek.

Zdola dolehly první zvuky dělové palby: kanóny na předních britských lodí rachotily v naději, že se jim podaří ustřílet francouzským obchodním korábům pár stěžňů. S velkým úspěchem se sice počítat nedalo, střelba však v mužích rozněcovala správnou náladu. Laurence slyšel za zády řinčení a cvakání: střelci znovu nabíjeli; postroj, kam až Laurence dohlédl, vypadal zatím netknutě, ani krev nikde nekapala a Temeraire letěl dobře. Nebylo kdy ptát se ho, jak na tom je; už se blížili, Lily je opět vedla přímo na nepřátelskou formaci.

Tentokrát však Francouzi nekladli odpor: draci se rozptýlili; Laurencovi zprvu připadalo, že se jen tak divoce rozprchlí, pak ale v jejich rozmístění zpozoroval určitý záměr. Čtveřice menších dráčků vylétla vzhůru; ostatní se spustili o nějakých třicet metrů níže a Accendare opět splývala v chumlu stejně namaskovaných draků.

Už se tedy nerýsoval jasný cíl a od draků nahoře hrozilo formaci značné nebezpečí: na návěštní ploše na Lilyině hřbetě vylétl signál zaútočit zblízka vyzývající k rozptýlení a samostatnému boji. Temeraire se v signálech vyznal stejně dobře jako kterýkoli signalista: v mžiku se střemhlav vrhl na maskovaného draka s krvácejícími drápanci, až příliš zbrkle se hnál dokončit započaté dílo. "Ne, Temeraire," vykřikl Laurence ve snaze nasměrovat ho k samotné Accendare, už však bylo pozdě: z každé strany se na ně řítily jeden menší drak běžného druhu pècheur-rayé.

"Připravit na odražení útočníků," zařval za ním podporučík Ferris velící vrchařům. Dva nejzdatnější křídlaři zaujali místa přímo za Laurencovým stanovištěm; se sevřenými rty se po nich ohlédl: pořád ještě těžce nesl, že je takto chráněný, málem jako by se zbáběle schovával za ostatní, žádný drak by však nebojoval, kdyby měl jeho kapitán meč na hrdle, a tak mu nezbývalo než se s tím smířit.

Temeraire s pocitem uspokojení ještě naposledy ťal prchajícího namaskovaného draka přes plece a vytočil ve vzduchu kličku, při které se obrátil skoro opačným směrem. Pronásledovatelé ho předlétlí a museli se otočit: získaný minutový náskok byl v tu chvíli nad zlato. Laurence obhlížel bojový prostor: rychlí lehčí bitevní draci prudce nalétávali proti britským drakům s cílem zahnat je, větší se však opět houfovali a provázeli konvoj dál.

Vtom ho do očí udeřil záblesk střelného prachu; vzápětí nato se mu do uší zaryl tichý svist pepřové koule letící vzhůru z francouzských lodí. Další člen jejich formace, Immortalis, při pronásledování jednoho nepřátelského draka slétl o kousek níž, než bylo radno. Dělostřelci naštěstí neměli dobrou mušku: koule ho místo do obličeje zasáhla do plece a valná část pepře se neškodně vysypala do moře; zbytek ale přesto stačil, aby se nebožák rozkýchal tak, že naráz odlétl o deset délek dozadu.

"Digby, změřte výšku," rozkázal Laurence; úkolem hlídaře vpravo vpředu bylo upozorňovat na to, když se ocitli v dostřelu děl dole.

Digby vzal provrtanou kuli navlečenou na měřicí šňůře a přehodil ji Temerairovi přes plec: tenké hedvábí se odvíjelo a mezi prsty mu klouzaly uzlíky uvázané po padesáti metrech.

"K zasaženému šest, k vodě sedmáct," ohlásil, když doměřil Immortalovu výšku, a odřízl hedvábné měřidlo. "Dostřel pepřových děl pět set padesát metrů, pane," oznámil spočítaný rozdíl a hned navlékal na šňůru další kuli, aby byla po ruce, až bude zapotřebí dalšího měření.

Dostřel byl kratší než obvykle; krátili ho úmyslně, aby přivábili nebezpečnější draky níž, nebo vítr střely brzdil? "Drž se v šesti stech metrech, Temeraire," zavolal Laurence; v tu chvíli bylo nejlépe dbát opatrnosti.

"Pane, vedoucí drak signalizuje: zařadit se vlevo od Maxima," sděloval Turner.

Zatím k němu nemohli rovnou zamířit: dva pècheur-rayé se opět přirůtili a pokoušeli se k Temerairovi přiblížit z boku, aby mu mohly posádky přeskočit na hřbet, nalétávali však poněkud zvláště, nikoli přímo. "Co mají za lubem?" podivil se nahlas Martin a Laurencovi ihned vytanula na mysli odpověď.

"Bojí se, aby nevlétli do rány jeho řvaní," pronesl tak hlasitě, aby ho Temeraire slyšel. Temeraire pohrdavě zasupěl, zprudka se zarazil v letu, švihem se proti útočníkům obrátil a s vysoko vztyčeným límcem se zastavil na místě: dráčci, zjevně poplašení jeho výhrůžným počínáním, pudově ulétli a uvolnili jim cestu.

"Ha!" Temeraire, opájející se sebeuspokojením při pohledu na dráčky vylekané jeho schopnostmi, zůstal stát ve vzduchu; Laurence musel trhnout otěžemi, aby ho upozornil na signál, který ještě nestačil postřehnout. "Jistě, rozumím," vyhrkl a zamířil na místo po Maximově levé straně; Lily už letěla po jeho pravém boku.

Bylo jasné, co Harcourtová zamýšlí. "Všichni zalehnout," zavelel Laurence a sám se přimáčkl k Temerairově krku, už když rozkaz vyslovoval. V mžiku dolétli na místo a Berkley vyslal Maxima nejvyšší rychlostí přímo na francouzské draky semknuté do houfu.

Temeraire se nadouval vzduchem nabíraným do plic a límec mu vstával; svištěli tak rychle, že Laurencovi ve větru stříkaly z očí slzy, přesto ale viděl, že Lily, zaklánějící hlavu, se připravuje obdobně. Maximus vyrazil se skloněnou hlavou přímo mezi francouzské draky, kteří letící nápor jeho obří váhy nevydrželi a rozlétali se před ním do stran, přímo do cesty Temerairova řevu a Lilyiny stříkající žiraviny.

Za zády se jim ozýval bolestný jekot a do oceánu padali první mrtví muži odřezaní z postroje, bezvládní jako hadroví panáci. Francouzští draci už takřka nepostupovali vpřed, mnozí v panice ulétli, aniž se tentokrát ohlíželi na nějaký řád. Maximus s Temerairem a Lily po boku prolétl celým houfem, který se úplně rozpadl, a dračici Accendare tak před nimi chránili už jen petit chevalier, nepatrně větší než Temeraire, a jeden její namaskovaný dvojník.

Zpomalili; Maximus ztěžka lapal po dechu a s vypětím udržoval výšku. Harcourtová zběsile mávala z Lilyina hřbetu na

Laurence a ochraptěle křičela do hlásné trubky: "Leťte na ni," přestože totéž sdělovalo znamení, které se v téže chvíli objevilo na Lilyině návěštní ploše. Laurence se dotkl Temerairova krku a pobídl ho vpřed; Lily vychrlila další spršku kyseliny a oba obránci couvli tak, že se Temerairovi kolem nich podařilo prosmeknout.

Zdola se ozval Granbyho křik: "Pozor, přeskočil nepřítel!" Nějakým Francouzům se tedy přece povedlo přeskočit Temerairovi na hřbet. Laurence neměl čas se po nich ohlížet: přímo před jeho obličejem, sotva deset metrů od něj, se kroutila Accendare. Právě oko měla bíle zakalené, černá bulva levého s bledě žlutou zornicí uprostřed se zle blýskala; dlouhé tenké rohy vyrůstající z čela se jí stáčely až ke koutkům tlamy, která se otevírala: vzduch se roztekl žářem plamenů chrlených přímo na ně. Pohled jako do jicnu pekla, blesko hlavou Laurencovi, když zlomek vteřiny hleděl do rudého chřtánu; pak Temeraire sklapl křídla a padal z dosahu jako kámen.

Laurencovi se zhoupl žaludek; za zády uslyšel řinkot a výkřiky překvapení, útočníci i obránci ztráceli rovnováhu bez rozdílu. Zdálo se to jako mžik, než zase Temeraire rozepjal křídla a začal jimi usilovně mávat, stačili však o hodný kus klesnout a Accendare se hnala pryč od nich zpět k lodím dole.

Nejzadnější obchodní koráby francouzského konvoje se ocitly přesně na dostřel dlouhých děl britské válečné lodě: rozrachotila se úporná palba provázená oblaky síry a dýmu. Nejrychlejší fregaty zatím vyrazily vpřed, předjely ostřelované koráby a hnaly se za nejbohatší kořisti vpředu. Přitom se ovšem vzdálily Excidiově formaci, která je chránila, a Accendare k nim hned slétla: její posádka přitom z jejich boků metala po nechráněných britských lodích železné zápalné nálože velké jako pěst a dračice střely za letu kropila plameny.

Víc, o hodně víc než polovina jich skončila v moři; Accendare, cítící Temeraira v zádech, se neodvážila spustit příliš nízko a z tak velké výšky nebylo možné přesně mířit. Laurence však přesto zahlédl, jak se hrstka náloží dole vznášela: tenké kovové skořepiny se při dopadu na lodě rozprskávaly, rozpálený kov zažíhal vytékající petrolej a po palubě se rozlévalo hořící moře.

Temeraire hněvivě zavrčel, když viděl, jak oheň zachvacuje plachty jedné fregaty, a okamžitě se zprudka rozlétl za Accendare; vyhlíhl se na lodi a první tři týdny života prožil na moři: náklonnost k lodím v něm zakořenila jednou provždy. Laurence, kypící týnž hněvem, ho pobídl slovem a dotekem. Upínal se k pronásledování a rozhlížel se kolem po dracích, kteří by případně mohli pomoci, z úporného soustředění na momentální cíl ho však vytrhla nemilá příhoda: svalil se na něj Croyn, jeden z vrchařů, a s pusou dokořán a natahujícíma se rukama se vzápětí skutálel z Temerairova hřbetu; úvazky karabin měl přezezané.

Prsty nestačily zachytit postroj, dlaně sklouzly po Temerairově hladké kůži; Laurence se ho marně snažil zadržet: hoch letěl s pažemi vlajícími vzduchem a po čtyřech stech metrech zajel s nevelkým žbluňknutím do vody; už se znovu nevynořil. Hned za ním spadl další, jeden z útočníků, byl už ale mrtvý, když se s ochablými údy řítíl vzduchem. Laurence si povolíl řemení, vstal a otočil se, přičemž vytasil pistole. Na hřbetě zbývalo ještě sedm urputně se bijících útočníků. Jeden, s poručíckými prýmký na ramenou, se pouhých pár kroků od něj zblízka bil s Quarlem, druhým křídlařem nasazeným na Laurencovu ochranu.

Ve chvíli, kdy se Laurence zvedal, poručík mečem odmrštil Quarlovu paži a levou rukou mu vrazil do boku nebezpečně vyhlížející dlouhý nůž. Quarle, kašlající krev, upustil meč, rukama sevřel střenku nože a skácel se. Laurence měl volné pole ke střelbě, přímo za poručíkem však jeden z útočníků srazil Martina na kolena: křídlařův krk se ocitl v bezprostředním dosahu útočnickovy šavle.

Laurence namířil a vypálil: z útočnickovy prostřelené hrudi vytryskla krev a muž padl na záda; Martin se opět zvedl. Než ovšem Laurence stačil znovu zalícit a vystřelit na prvního útočníka, útočník si odvážně přezezal vlastní řemeny, přeskočil ležícího Quarla a zachytil se Laurencovy paže, čímž získal oporu a zároveň strhl namířenou pistoli. Předvedl neobyčejný kousek, ať už ho vedla statečnost či lehkovážnost; "Bravo," uklouzla Laurencovi pochvala. Francouz se na něj vyjeveně podíval a vzápětí mu na rtech prokmitl klukovský úsměv, působící mezi cákanci krve v jeho obličejí zcela nepatřičně, hned nato ale poručík zdvihl meč.

Laurence si pochopitelně uvědomoval nerovnost boje, ve kterém byl ve výhodě; jeho smrt nemohl nepřítel potřebovat, protože drak, jehož kapitán padl, se vždy s nejlítější zuřivostí vrhl proti útočníkům: nikdo už ho sice neřídil, přesto ale představoval krajní nebezpečí. Francouz usiloval o to ho zajmout, nikoli zabít, a opatrnost mu svazovala ruce, zatímco Laurence se mohl bez zábran rvát, jak jen dovedl, a svobodně se rozmáchnout k smrtící ráně.

Zatím se to ale příliš nedařilo. Bylo to podivné zápolení; potýkali se na Temerairově úzkém zátylku a tak těsně u sebe, že Laurence ani nepocíťoval nevýhodu pramenící z většího dosahu rukou urostlého poručíka, tato tělesná dispozice ale Francouzovi zároveň umožňovala se Laurence držet, jinak by se byl dozajista zřítíl do moře. Spíš do sebe jen tak šťouchali, než že skutečně šermovali; čepele se oddálily sotva na pár centimetrů a už do sebe opět narážely, takže Laurence začal podléhat dojmu, že jejich zápas může skončit jediné pádem jednoho z nich.

Laurence se odvážil udělat krok, který mu umožnil pootočit je oba tak, že měl přes poručíkovu rameno výhled na zbylé bojující. Martin s Ferrisem se stále ještě drželi na nohou a s nimi i pár střelců, čelili však početní převaze, a kdyby se třeba jen několika dalším útočníkům podařilo přes ně proniknout, Laurence by se ocitl v skutečně nelehké situaci. Pár spodařů se pokoušelo vylézt nahoru, útočníci však vyčlenili skupinku mužů, která jejich snahy mařila: jeden přímo před Laurencovým očima proklál Johnsona.

"Vive l'Empereur," zakřičel na své muže povzbudivě poručík, který také viděl, jak Johnson padl; příznivé postavení mu dodalo odvahy k dalšímu výpadu vedenému na Laurencovu nohu. Laurence úder odrazil: meč však při nárazu divně zazvonil a on si zděšeně uvědomil, že se bije sváteční zbraní, kterou se ozdobil den předtím kvůli návštěvě admirality: pak už mu nebyl čas meč vyměnit.

Šermoval opatrněji a snažil se narážet do Francouzova meče pouze spodní polovinou čepele: nechtěl přijít o celé ostří, kdyby kov náhodou nevydržel. Podařilo se mu odrazit i další prudký výpad, tentokrát mířený na pravou paži, ocel přitom ale skutečně praskla a odlomený, asi patnácticentimetrový kousek, rudozlaté žhnoucí odleskem plamenů, ho v

letu škrábl na sanici.

Francouz postřehl nedostatečnou sílu čepele a snažil se ji rozsekat. Kov znovu praskl a odlétl další úlomek: Laurence šermoval už jen s necelými dvaceti centimetry oceli a směšně se třpytící brilianty vsazené do postříbřeného jílece mu jakoby škodolibě házely prasátka do očí. Sevřel čelisti; nehodlal se vzdát a vydat Temeraira Francii: to nemínil za žádnou cenu dopustit. Kdyby s křikem skočil z drakova boku, rýsovala se jistá naděje, že ho Temeraire zachytí; pokud ne, alespoň by nepadlo na jeho hlavu, že se Temeraire dostal Napoleonovi do rukou.

Ozval se výkřik: nepřipoutaný Granby se přisplhal po zadním ocasním řemeni, znovu se připnul karabinami k postroji a vrhl se na muže střežícího levou stranu břišního popruhu. Muž se skácel mrtev a šestice spodařů takřka okamžitě vyrazila vzhůru: zbývající útočníci se ihned stáhli do hloučku, bylo však jasné, že jim vzápětí nezbude než se vzdát, nebo zemřít. Martin, kterému posily zdola uvolnily ruce, se už obrátil a s vytaseným mečem přelézal padlého Quarla. "Ah, voici un joli gâchis," hlesl poručík tónem vyjadřujícím zoufalství, které se mu zračilo i ve tváři, přesto se však odhodlal k poslednímu smělému pokusu; přitiskl meč k rukojeti Laurencovy zbraně a zapáčil: podařilo se mu jílec z Laurencovy ruky mocnou silou vymrštit, v tu chvíli se ale překvapeně zapotácel a z nosu mu vytryskla krev. Bez vlády se zhroutil Laurencovi do náruče: za ním poněkud vrávoravě stál mladý Digby a držel kuli na měřicí šňůře; připlížil se z hlídkového stanoviště na Temerairově pleci a praštil Francouze do hlavy.

"Výborně," pochválil ho Laurence, když se dovтіpil, co hoch vykonal; klučina se zarděl pýchou. "Pane Martine, dopravte prosím toho muže dolů na ošetření." Laurence mu složil bezvládného Francouze přes rameno. "Bil se jako lev."

"Provedu, pane." Martin pohyboval rty, ještě cosi říkal, jeho hlas však zanikal v ryku rozléhajícím se shora: dál už Laurence nic neslyšel.

* * *

Dusivým příkrovem zastírajícím Laurencovy smysly proniklo hluboké, nebezpečné vrčení vycházející z Temerairova hrdla přímo nad ním. Chtěl se pohnout a rozhlédnout se, světlo ho však bolestivě bodalo do očí a noha odmítala poslušnost; poslepu si zahmatával po stehně: vězelo ve spleti řemení jeho úvazku a v místě, kde přezka protrhla kalhoty a zaryla se do kůže, crčela krev.

Blesklo mu hlavou, že padli do zajetí; kolem však zněla angličtina: poznal Barhamovo hulákání a rozlícený tón Granbyho, který říkal: "Ne, pane, dál už ani krok, nebo bude zle. Temeraire, kdyby se ti muži k něčemu chystali, můžeš je smést."

Laurence se s námahou posadil a vtom už se k němu natahovaly starostlivé ruce, aby ho přidržely. "Opatrně, pane, ať si ještě neublížíte." Mladý Digby mu tiskl do ruky kapající měch s vodou. Laurence si smočil rty, polknout se neodvažoval; žaludek se mu bouřil. "Pomoz mi vstát," zachraptěl a pokoušel se zamžourat zpod přivřených víček. "Ne, pane, to nesmíte," brzdil ho naléhavým šepetem Digby. "Utržil jste ošklivou ránu na hlavě a ti chlapi vás přišli zatknout. Granby prohlásil, že vás musíme uklidit z dohledu a počkat na admirála."

Ležel na udusané hlině palouku v skrytu Temerairovy ochranné skrčené přední nohy; z každé strany se u něj krčil jeden přední hlídkař, vlevo Digby, vpravo Allen. Zem opodál černala krev, která v pramíncích stékala Temerairovi po noze. "Je raněný," vyhrkl prudce Laurence a opět se pokoušel si stoupnout.

"Pan Keynes šel pro obvazy, pane; jeden pęchour nás vzal přes plece, ale je to jen pár škrábanců," vysvětlil Digby bránicí mu vstát; ve svém úsilí uspěl, protože Laurence nedokázal zkroutenou nohu ani ohnout, natož se na ni postavít. "Nemáte vstávat, pane, Baylesworth přinese nosítka."

"Tak dost, pomozte mi na nohy," rozkázal Laurence příkře; tak brzy po bitvě se nedalo počítat, že by se Lenton hned tak ukázal, a on se nemínil naplano povalovat a dopustit další zhoršování situace.

S pomocí Digbyho a Allena se zvedl a vybelhal se z úkrytu, lezci pod jeho váhou přitom znatelně podklesávali v kolenou.

Barham se dostavil s desítkou námořníků, tentokrát to ale nebyli vyjevení mladíci, kteří ho doprovázeli v Londýně, nýbrž starší ostřílení vojáci; přivezli s sebou i pepřové dělo: sice jen malé, s krátkou hlavní, jeho dostřel ale bohatě postačoval. Barham, ve tváři málem brunátný, se na kraji palouku dohadoval s Granbym; když zahlédl Laurence, oči se mu zúžily. "Tak tady jste; to jste si myslel, že se tu můžete schovávat jako zbabělec? Okamžitě to zvíře vydejte; seržante, jděte a zatkněte ho."

"Neopovažujte se k Laurencovi přiblížit," zavrčel Temeraire na vojáky, než se Laurence zmohl na odpověď, a napřáhl přední tlapu se smrtícími drápy připravenými k úderu. S krkem a plecemi zbrocenými krví vypadal skutečně jako divé zvíře a veliký límec mu výhruzně stál kolem hlavy.

Mužům viditelně zatrnulo, se seržantem to však ani nehnulo. "Připravte dělo, desátníku," zavelel klidně a pokynul ostatním, aby přiložili k lícím muškety.

Laurence ve zmatku zasípal: "Zadrž, Temeraire; proboha tě prosím uklidni se," snažil se ale marně; Temeraire viděl vzteky rudě a nevnímal. Muškety ho sice nemusely vážně zranit, pepřové dělo by ho však najisto oslepilo a ještě víc rozběsnilo a snadno ho mohla posednout vskutku nepřičetná zuřivost hrozící děsivými následky pro něj samého i pro ostatní.

Stromy na západ od nich se znenadání zatřásly a z porostu se zprudka vynořila Maximova obří hlava a plece; drak zazíval se zvrácenou hlavou na celé kolo, přičemž odhalil pilovité zuby, a celý se oklepal. "To se ještě nedobojovalo? Co je to tu za rámus?"

"Ty tam!" zahřímával Barham na obrovského královského ryzáka a ukazoval přitom na Temeraira. "Zadrž toho draka!" Maximus trpěl obdobně jako všichni královští ryzáci silnou dalekozrakostí; musel se tedy zvednout na zadní, aby získal dostatečný odstup a dohlédl na palouk. Vážil dvakrát tolik co Temeraire a na délku ho předčil o šest metrů; polorozeptatá křídla, kterými udržoval rovnováhu, před něj vrhala dlouhý stín a v průsvitné kůži, prozářené sluncem do

ruda, mu vystupovaly žilky.

Narovnal hlavu, čnící vysoko nad všemi kolem, a zamhoural na palouk. "Proč potřebuješ zadržet?" otázal se se zájmem Temeraira.

"Já nepotřebuju zadržet!" ohradil se Temeraire, málem prskající vzteky; vztyčený límec se mu chvěl a krev mu z plecí crčela vydatněji. "Chtějí mi vzít Laurence, strčit ho za mříže a popravit ho; to já za nic na světě nedopustím a čerta mi záleží na tom, jestli mě Laurence prosí, abych vás nerozdupal," zasyčel rozzuřeně směrem k lordu Barhamovi.

"Bože na nebi," hlesl zhrzeně Laurence; do té chvíle nechápal pravý důvod Temerairova strachu. Temeraire zatčení už jednou zažil, tenkrát ale zatýkali zrádce, kterého krátce nato odpravili přímo před očima jeho vlastního draka. V

Temerairovi i všech mladých dracích na základně to vyvolalo útrpný zármutek, který je krušil dlouhou řadu dní; nebylo tedy vůbec divu, že ho nyní zachvátilo zděšení.

Granby z náhlého popudu vyvolaného tím, že Maximus bezděky odvedl pozornost, bleskově pokynul ostatním členům Temerairovy posádky: Ferris s Evansem se za ním skokem rozběhli, Riggs a střelci klopýtali za nimi a v mžiku už stáli všichni v řadě před Temerairem a zvedali pistole a pušky k obraně. Pochopitelně se jen tak výhrůžně stavěli, zbraně měli po bitvě vystřílené, to ale nikterak neumenšovalo význam jejich gesta. Laurence v hrůze zavřel oči. Granby i všichni jeho muži skočili do té kaše rovnýma nohama za ním, a zcela jasně tak odmítli poslušnost; jejich počínání stále více zasluhovalo označení vzpoura.

Muškety namířené proti nim se však ani nepohnuly; námořníci dál chvatně nabíjeli dělo obří pepřovou koulí nepotřebující ani velké utěsnění. "Připravit!" zavelel desátník. Laurence nevěděl kudy kam; kdyby Temerairovi nařídil smést dělo, útočili by proti vlastním řadám, mužům konajícím pouze svou povinnost: to se i jemu samému jevilo neodpustitelné a jen o něco méně nemyslitelné než nečinně přihlížet tomu, jak zraňují Temeraira či jeho vlastní posádku.

"Co to tady k čertu tropíte?" Na palouk právě dorazil Keynes, dračí ranhojič pověřený péčí o Temeraira, a v závěsu za ním klopýtali dva pomocníci obtížení čistými bílými obvazy a chirurgickým hedvábím. Prodrál se mezi zaraženými námořníky, kteří se neodvažovali vzepřít vážnosti vyzařující z jeho mocně prosolených vlasů a pláště zacákaného krví, a muži stojícímu u pepřového děla vytrhl z rukou doutnák.

Mrskl jím na zem, zadusil ho podpatkem a zlobně zabýlskl po všech kolem očima, síle jeho rozkaceného pohledu přitom neušel Barham s námořníky ani Granby se svými muži. "Čerstvě se vrátil z boje; pomátli jste se snad všichni na rozumu? Po bitvě přece nemůžete draky takhle dráždit; za půl minuty nám sem strká hlavy celá základna a ne jen tamhleten přerostlý všetečka," dodal a hodil bradou k Maximovi.

A skutečně: i další draci už vysouvali hlavy nad stromový zákryt a natahovali krky ve snaze zjistit, co se to děje, přičemž hlučně lámali větve; dokonce i zem se zachvěla pod nohama, když si zahanbený Maximus opět dřepl na zadní, aby tak nečněl a nedával svou zvědavost tolik znát. Barham se neklidně rozhlédl po zvědavém diváctvu: draci se zpravidla hned po boji chápali jídla a mnohým teď odkapávala z pysků krev a v zubech jim slyšitelně chroupaly kosti. Keynes mu nedopřál čas, aby se vzpamatoval. "Sypte odtud, všichni a hned; copak můžu v tomhle zvěřinci operovat? A vy," houkl na Laurence, "si laskavě račte zase lehnout; nařídil jsem, aby vás okamžitě zanesli k ranhojičům. Bůh sám ví, co si s tou nohou provedete, když tu s ní budete takhle hopsat. Kde vězí Baylesworth s těmi nosítky?"

To váhajícímu Barhamovi vrátilo ráznost. "Vy, Laurenci, dostanete želízka, jako že je čert v pekle, a já navíc vážně uvažuju, že je dám nasadit i všem těm druhým odbojným psům," spustil, Keynes ho ale hned zase zpražil.

"Zatknout si ho i s drakem můžete ráno, až bude mít ošetřenou nohu. To překračuje meze všeho nekřesťanského bídáctví, takhle se sápat na raněné muže a draky..." Značnou mravní sílu jeho spílání umocňoval děsivě zahnutý pětadvacetimetrový chirurgický hák, který svíral v pěsti, již mával Barhamovi doslova před nosem: první lord admirality bezděky couvl. Námořníci si to pohotově vyložili jako pokyn k odchodu a hned se i s dělem poroučeli z palouku, takže jejich bezradnému, opuštěnému veliteli nezbylo než se vzdát.

* * *

Odklad, který se takto podařilo vydobýt, trval jen kratičce. Ranhojiči si nad Laurencovou nohou marně lámali hlavy; vzdor bolesti, která raněnému brala dech, když mu končetinu nemilosrdně prohmatávali, nezjistili zlomeninu a na kůži pokryté takřka do posledního místečka rozsáhlými, nepravidelně zbarvenými podlitinami neobjevili žádnou viditelnou ránu. Ukrutně ho bolela i hlava, neznali však jinou pomoc, než že mu nabídli laudanum, které odmítl, a nařídili mu, aby zraněnou nohu nezatěžoval, což byla rada stejně praktická jako zbytečná, protože se na nohu nemohl postavit, aniž se vzápětí zhroutil.

Zatím se podařilo pozašívát i Temerairovy rány, naštěstí nijak závažné, a Laurence ho po dlouhém přemlouvání přiměl i k tomu, že přes veškeré rozčilení něco málo vpravil do žaludku. Ráno už bylo jasné, že se drak zotavuje dobře, horečka ho nezachvátíla, a další odklad už tedy nebylo čím zdůvodnit; od admirála Lentona přišel rozkaz, aby se Laurence dostavil na velitelsví základny. Od neklidného, umíněného Temeraira ho odnášeli v křesle. "Jestli se do zítřejšího rána nevrátíš, tak si pro tebe přijdu," přísahal a nedal si říct.

Laurence ho mohl těžko nějak upřímně uklidnit: všechno nasvědčovalo tomu, že bude zatčen, pokud Lenton svou výmluvností nedosáhl zázraku, a vážně hrozilo, že ho vojenský soud za několikanásobné provinění pošle na smrt. Letci se posílali na šibenici obvykle pouze za jednoznačnou zradu. Mohl však počítat s tím, že ho Barham postaví před porotu námořních důstojníků, kteří budou soudit daleko přísněji a nebudou přihlížet k nutnosti udržet si draka: vzhledem k požadavkům Číňanů už Anglii v boji stejně nemohl posloužit.

Nebyla to tedy rozhodně snadná ani příjemná situace, ještě víc ho však tížilo vědomí, že s sebou strhl i své muže; z odmítnutí poslušnosti se musel zodpovídat také Granby a ostatní poručíci, Evans, Ferris i Riggs; komukoli z nich či všem hrozilo propuštění, což byl pro letce, spjatého s letectvem odmala, strašlivý úděl. Vždyť ani křídlaři, kteří se nedočkali povýšení do poručické hodnosti, se zpravidla nevyřazovali; vždycky se pro ně našla nějaká práce na chovné

či letecké základně, aby mohli zůstat ve společnosti svých druhů.

Noční klid sice noze nepatrně ulevil, ale i po těch nemnoha krocích, které se Laurence odvážil udělat po schodech do budovy velitelství, byl bílý ve tváři a koupal se v potu. Ostrá bolest se stupňovala tak, že mu naskakovaly mžítka před očima; než vešel do admirálový pracovny, musel se zastavit a nabrat dech.

"Kriste na kříži; já myslel, že už vás ranhojiči pustili. Sedněte si prosím vás, Laurenci, než se nám tu složíte; tumáte, vypijte to," uvítal ho Lenton, nedbaje Barhamova netrpělivě zamračeného výrazu, a strčil Laurencovi do ruky sklenku brandy.

"Děkuji vám, pane; nemýlíte se, skutečně mě propustili," hlesl Laurence a ze zdvořilosti usrkl z podané skleničky; hlava se mu už i tak dost točila.

"Skončete to; nebudete mu tu přece dělat chůvu," zavrčel Barham. "Tak nehorázné chování jsem v životě nezažil, natož u důstojníka - nikdy jsem se z žádné popravky neradoval, jako že je bůh nade mnou, Laurenci, ale tentokrát bych si oddechl. Lenton se mi ovšem zapřísahá, že s tím vaším drakem pak nebude pořízen; oč to bude jiné, to ale vážně netuším."

Vyslovil to tak pohrdlivě, že Lenton sevřel rty; Laurence se mohl jen domýšlet, jak moc se musel ponížovat, aby tohle Barhamovi vůbec vysvětlil. I to, že byl Lenton admirál a právě dosáhl dalšího vítězství, mělo v jakémkoli širším společenském okruhu pranepatrnou váhu; Barham ho mohl beztrestně urážet v situaci, v níž by ho politický vliv a mocní přátelé kteréhokoli admirála námořnictva zavazovali k uctivějšímu jednání.

"Čeká vás propuštění, o tom se nemá cenu přít," pokračoval Barham. "Drak ale musí do Číny a k tomu, je mi líto, potřebujeme vaši spolupráci. Vymyslete způsob, jak ho přesvědčit, a zůstane u toho; jestli se ale budete dál stavět na zadní, tak ať sám visím, jestli vás nedám pověsit; a to zvíře dostane kulku, Číňany ať třeba vezme čert."

Laurence při posledních slovech málem vyletěl ze židle, zranění nezranění; Lenton mu ještě včas stačil stisknout rameno a zadržet ho. "Zacházíte příliš daleko, pane," ozval se ostře. "V Anglii se draci střídali jen výjimečně, když si splekli člověka s potravou, a nebude se to tady teď zavádět; to byste teprve zažil vzpouru."

Barham se zamračil a nesrozumitelně bručel cosi o chybějící kázni; jako by on byl ten pravý, kdo mohl soudit: Laurence dobře věděl, že sloužil u námořnictva za velkých nepokojů v devadesátém sedmém roce, kdy se vzbouřila polovina flotily. "Doufejme, že to k ničemu takovému nedospěje. U Spitheadu kotví v záloze transportní loď Allegiance; do týdne ji lze připravit k plavbě. Jak pak ale to zvíře dostaneme na palubu, když si staví hlavu?"

Laurence ze sebe nedokázal vypravit odpověď; týden představoval strašlivě krátkou dobu a on na okamžik dokonce popustil uzdu úvahám o možnosti útěku. Temeraire mohl z Doveru snadno dolétnout na kontinent a v lesích německých států se dosud vyskytovala místa obývaná divokými draky, byť třeba jen malých druhů.

"Bude to třeba ještě promyslet," poznamenal Lenton. "Bez váhání vám ale mohu říci jedno, pane: celé je to pochybené od samého začátku. Temeraire je silně rozdrážděný a skutečně není hračka přesvědčit draka k něčemu, co mu není po chuti."

"Konec řečí, Lentone, výmluv už bylo víc než dost," spustil Barham, když vtom se ozvalo zaklepání na dveře; všichni se s překvapením zadívali na nápadně pobledlého křídlaře, který otevřel, pípl "Pane, pane..." a chvatně se odklidil stranou: čínští vojáci, razící cestu princů Jung Singovi, vypadali, že by ho bez milosti podupali.

Úžasem všichni zprvu zapomněli povstat a Laurence se teprve ztěžka zvedal, když už Jung Sing vstoupil do místnosti. Členové doprovodu mu hned přísouvali židli - křeslo lorda Barhama -, Jung Sing však sesli mávnutím ruky odmítl, a přinutil tak všechny setrvat vestoje. Lenton nevtíravě vsunul ruku Laurencovi do podpaží, aby ho aspoň zlehka podepřel, s Laurencem se však přesto houpal a točil celý pokoj a pestře zářící barvy Jung Singova roucha ho řezaly do očí.

"Tak takhle tedy prokazujete úctu synovi nebes," obořil se Jung Sing na Barhama. "Lung Tchien-sianga jste znovu vyhnali do boje; teď tu pořádáte tajnou poradou a smlouváte se, jak si podržet plody svého zlodějství."

Barham Číňany sice ještě před pěti minutami proklínal, teď však zbledl a zajíkl se: "Ani v nejmenším, Vaše Výsosti...", Jung Sing se však nedal zastavit.

"Prošel jsem si tu vaši základnu, jak tyto zvířence nazýváte," pokračoval. "Vzhledem k vašim barbarským postupům není divu, že si Lung Tchien-siang vytvořil takovou pomýlenou náklonnost. Je přirozené, že se nechce odloučit od člověka, který mu dopřával aspoň nepatrnou útěchu." Obrátil se k Laurencovi a pohrdavě si ho přeměřil od hlavy až k patě. "Využil jste jeho mládí a nezkušenosti; to se však nebude trpět. Další otálení už omlouvat nebudeme. Jakmile se vrátí domů, na místo, kam patří, prozře a přestane se zahazovat se společností, která je tak hluboko pod jeho úroveň." "Mýlíte se, Vaše Výsosti; máme naprosto v úmyslu vyjít vám vstříc," vyhrkl Lenton bez obalu, zatímco Barham stále ještě skládal v hlavě uhlazenější slova. "Temeraire však Laurence neopustí a jistě dobře víte, že draka nelze poslat, nýbrž pouze vést."

Jung Sing ledově odpověděl: "Pak tedy musí jet i kapitán Laurence; nebo mi teď začnete namlouvat, že nelze vyslat jeho?"

Rozpaky všem vzaly řeč; Laurence se sotva odvažoval věřit vlastním uším, když vtom z Barhama vyletělo: "Pro Krista a všechny svatý, jestli o Laurence stojíte, tak si ho s pánembohem seberte."

* * *

Zbytek jednání vnímal Laurence jako ve snách, zmatek vířící v hlavě se mísil s mocnou úlevou a zcela mu bral soustředění. Připadal si jako na kolotoči a odpovídal dosti nesouvisle, až Lenton nakonec opět zasáhl a nařídil mu urychlený odchod do postele. Stačil se ještě udržet při vědomí natolik, že poslal Temerairovi po služce spěšně načmáraný vzkaz, a pak už ho zmohl těžký, neosvěživý spánek.

Probral se po čtrnácti hodinách jako z mrákot. Venku začínal nový den a u postele klímala kapitánka Rolandová, hlavu měla položenou na opěradle židle, ústa pootevřená; když se pohnul, procitla a se zíváním si mžula obličej. "Ty už

nespíš, Laurenci? Pěkněs nám nahnal strachu, jen co je pravda. Emily ke mně přiběhla, protože chudák Temeraire vyváděl, div se nepomátl: pročs mu probůh posílal takové psaníčko?"

Laurence se horko těžko snažil rozpomenout, co vlastně napsal, namáhal se ale marně; psaní se mu z paměti vydolovat nepodařilo, z celého předchozího dne si vůbec pamatoval málo, přestože to hlavní mu vězelo v hlavě pevně. "Nemám nejmenší potuchy, co jsem mu napsal, Rolandová. Ví Temeraire, že jedu s ním?"

"Teď už to ví, protože mi to řekl Lenton, když jsem tě sháněla, tady z toho to ale rozhodně nevyčetl," prohlásila a podala mu lístek papíru.

Poznal vlastní písmo i podpis, zmatený obsah mu však byl zcela nepovědomý:

Temeraire,

nic se neboj; mám to jisté; syn nebes nestrpí odklady a Barham dává svolení. Naděje nikdy neumírá! Sněž prosím tě něco.

L.

Laurence na to dosti zdrceně poulil oči a dumal, jaké zatemnění smyslů ho to včera postihlo. "Nepamatuji si z toho ani slovo; ale ne, počkej, princ Jung Sing se přece o císaři vyjádřil jako o synu nebes, nevím ale, co mě to popadlo, že jsem takovou rouhavost opakoval." Vrátil jí psaníčko. "Muselo se mi to v hlavě poplést. Hoď to prosím tě do ohně a skoč Temerairovi vyřídit, že už zase vcelku stojím na nohou a že za ním brzo přijdu. Můžeš mi prosím tě někoho zavolat, aby mi pomohl? Potřebuju se ustrojit."

"Jak se tak na tebe dívám, neměl by ses nikam hnát," prohlásila Rolandová. "Ne: jen si ještě chvíli v klidu polež. Co jsem pochopila, tak zatím není kam spěchat; navíc se na tebe chystá Barham a chce si s tebou promluvit i Lenton. Zaskočím za Temerairem a uklidním ho, že ani neumřel, ani že ti nenarostla druhá hlava; Emily pověřím, aby vám dělala posla, kdybyste si chtěli mezi sebou něco vzkázat."

Laurence se jejímu přesvědčování podvolil; skutečně se ještě necítil na to, aby vstal, a soudil, že schyluje-li se k hovoru s Barhamem, měl by si na něj vyšetřit síly. Této rozmluvy byl však momentálně uchráněn, protože se ve dveřích objevil Lenton.

"Nu, Laurenci, tu hromsky dlouhou cestu, co vás čeká, vám vůbec nezávidím a jen se modlím, aby vám přálo štěstí," začal a přisunul si židli. "Když jsem plul s transportní lodí v devadesátých letech do Indie já, potkala nás třídní bouře; ke všemu padal mrznoucí déšť, takže si draci nemohli ani ulevit tím, že by chvíli letěli. Chudák Obversaria celou dobu krutě zkoušela. Není nepříjemnější nadělení, pro jednu jak druhou stranu, když draka trápí mořská nemoc."

Lodi přepravující draky Laurence ještě nevelel, dovedl si to však živě představit. "Můžu vás s radostí ujistit, pane, že Temeraire nikdy netrpěl sebemenšími obtížemi a plavba po moři mu skýtá neobyčejné potěšení."

"Uvidíme, jak ho to bude těšit, až vás zastihne uragán," potřásl Lenton hlavou. "Ne že bych tedy předpokládal, že budete jeden či druhý za daných okolností něco namítat."

"Ne, to ani v nejmenším," přisvědčil z upřímného srdce Laurence. Měl sice dojem, že jen skáče z bláta do louže, přesto ale děkoval nebesům i za ta protahovaná muka: cesta měla trvat dlouhé měsíce, a slibovala tedy jistou naději: před příjezdem do Číny se mohlo semlít ještě ledasco.

Lenton přikývl: "Nu, vypadáte málem, jako by vám už zvonili, vyjádřím se tedy stručně. Podařilo se mi Barhamu přesvědčit, že bude nejrozzumnější, když vás odešleme se vším všudy, tedy i s vaší posádkou; někteří její členové by se jinak ocitli v pěkné kaši, a bude proto nejlíp, když vás vyprovodíme dřív, než si to Barham rozmyslí."

Laurence pocítil ulehčení, v které ani nedoufal. "Pane," vyhrkl, "jsem vám nesmírně zavázán..."

"Nesmysl; mně neděkuje." Lenton si odhrábl z čela prořídle šediny a znenadání vychrlil: "Celé to zpropadené přetahování mě ukrutně mrzí, Laurenci. Být na vašem místě, chytil mě běs daleko dřív; celé je to prachspřstá surovost."

Laurence nenacházel slova; žádný soucit nečekal a nemyslel si ani, že by ho zasluhoval. Po chvíli Lenton pokračoval už zase věcněji: "Je mi líto, že vám nemohu dopřát delší čas na zotavenou, na lodi ale nebudete mít na práci o moc víc než právě odpočinek. Barham slíbil, že Allegiance vypluje do týdne; tuším ale, že bude mít hodně co dělat, aby do té doby sehnal kapitána."

"Já myslel, že má nastoupit Cartwright?" poznamenal Laurence, kterému se z paměti vyloupila jakási matná vzpomínka; stále ještě čítal Naval Chronicle a sledoval přidělování lodí; Cartwrightovo jméno mu utkvělo v hlavě: před mnoha lety spolu sloužili na Goliášovi.

"Ano, to když ještě Allegiance měla plout do Halifaxu; zjevně mu stává nějakou jinou loď. Nemohou ale čekat dva roky, až dopluje do Číny a zpátky," vysvětlil Lenton. "Někdo se tak či onak najde; musíte se nachystat."

"To se nemusíte bát, pane," ujistil ho Laurence. "Do té doby už budu zase běhat."

Viděl to možná příliš růžově; když se Lenton rozloučil a Laurence zasedl ke psaní dopisu, shledal, že rozbolená hlava odmítá poslušnost. Za hodinu našťestí přišel Granby, překypující radostí z chystané cesty a zlehčující to, jak nebezpečně ohrozil vlastní kariéru.

"Jako by mi taková věc stála za zlamanou penci, když vás ten bídák chtěl nechat odvléct a na Temeraira mířily hlavně," drmolil. "Už se tím prosím vás neobírejte a radši mi povězte, co chcete, abych vám napsal."

Laurence se už ani nesnažil nabádat ho k opatrnosti; Granby ve své věrnosti projevoval stejnou zatvrzelost jako v počátečním vzdoru, byť tentokrát byla jeho neústupnost výrazně příjemnější. "Jen pár řádek, když budete tak hodný - kapitánu Thomasi Rileymu; napište mu, že za týden vyplouváme do Číny, a že kdyby mu nebyla proti mysli transportní loď, mohl by dostat Allegianci, jen musí hned zajít na admiraltu: Barham zatím nikoho nemá; hlavně mu ale nezapomeňte zdůraznit, aby se neoháněl svým jménem."

"Rozumím," kývl Granby škrábající perem po papíře; jeho rukopis velkou úhledností nevynikal, písmena byla zbytečně roztažená do všech stran, svůj účel však plnila: dala se přečíst. "Znáte ho dobře? S tím, koho nám přidělí, se budeme muset nadlouho smířit."

"Znám ho dokonce velmi dobře," uklidnil ho Laurence. "Na Belize u mě sloužil jako podporučík, na Reliantu už jako poručík; byl i při tom, když se Temeraire klubal na svět: je spolehlivý a na moři se vyzná. Lepšího člověka bychom si těžko mohli přát."

"Zanesu to kurýrovi sám a promluví s ním, aby to určitě doručil," slíbil Granby. "To by byla vážně úleva, kdybychom nemuseli trpět žádného nafoukance..." Zahanbeně se zarazil; ještě nedávno byl u něj Laurence taky jen "nafoukanec".

"Díky, Johně," poděkoval mu rychle Laurence, aby ho ušetřil rozpaků. "Jen abychom se netěšili marně; ministerstvo bude třeba žádat někoho, kdo už má odslouženo víc," poznamenal, přestože tušil velkou naději na úspěch. Dalo se s jistotou předpokládat, že Barham bude obtížně shánět někoho, kdo by o takové místo stál.

Oku suchozemce se sice přeprava draků mohla jevit velkolepě, takovým lodím se však zdaleka nevelelo lehkou: často při čekání na dračí pasažéry donekonečna vázly v přístavu a jejich posádky bezuzdně pily a děvkařily. Nebo celé měsíce trčely na jednom místě vprostřed oceánu, udržovaly stejnou polohu a poskytovaly útočiště drakům letícím na velkou vzdálenost; připomínalo to nasazení v blokádě, jen o to krušnější, že chyběla společnost. Taková služba neslibovala boj ani slávu, natož kořist, a nestál o ni nikdo, kdo se dovedl zařadit lépe.

Reliant, zle poničený v bouři po Trafalgaru, však čekalo dlouhé stání v docích. Bylo jasné, že Riley, který jako kapitán v podstatě ještě nic neodsloužil a neměl ani vlivné styky, jimiž by si pomohl k nové lodi, se příležitosti chopí se stejnou radostí, s jakou ho Laurence přijme za velitele, a že i Barham chutě sáhne po prvním zájemci, který se namane.

* * *

Přísti den se Laurence lopotil s dalšími neodkladnými dopisy, které už se mu dařily o něco málo lépe. Dlouhá cesta, která ho čekala, vedla z velké části mimo kurýrské trasy, a tak musel dát své záležitosti do pořádku. V uplynulých strašlivých týdnech soukromou korespondenci zcela zanedbával a dlužil několik odpovědí, zvláště rodině. Od bitvy u Doveru pohlížel otec na jeho nové povolání shovívavěji; korespondenční mlčení mezi nimi sice přetrvávalo, Laurence ale aspoň nemusel dál skrývat listy matce a už nějakou dobu jí je adresoval přímo. Po této nepříjemné komplikaci ho otec docela klidně mohl této výsady zase zbavit, Laurence však doufal, že se mu nedonesou podrobnosti: zostuzení lorda Allendalea naštěstí nemohlo Barhamovi nijak prospět; obzvláště ne v situaci, kdy se Wilberforce, jejich společný politický spojenec, chystal v příštím parlamentním roce opět usilovat o zrušení otroctví.

Laurence chvatně vychrlil ještě asi tucet listů, jejichž písmo se valně nepodobalo jeho obvyklému rukopisu; mezi příjemci však převažovali námořníci, u kterých se mohl spolehnout, že spěch před narychlo ohlášeným odjezdem pochopí. Omezil psaní sice jen na nejnnutnější sdělení, námaha ho však přesto vyčerpala, a než za ním opět přišla Jane Rolandová, byl už zase takřka u konce sil a ležel se zavřenýma očima v polštářích.

"Jistě, ty dopisy ti pošlu, ale mohl bys mít rozum, Laurenci," říkala, když dopisy rovnala do hraničky. "Z rány do hlavy může vzejít pěkná polízanice, i když třeba nemáš proraženou lebku. To když já měla žlutou horečku, tak jsem takhle nevyskakovala a nevykládala, jak mi nic není; hezky jsem ležela a posilňovala se kaší a vínem svařeným s mlíkem; uzdravila jsem se dřív než všichni chlapi, které to v Západní Indii taky postihlo."

"Díky, Jane," hlesl a nehádal se; bylo mu skutečně bídně a s povděkem uvítal, když zatáhla závěsy a místnost se zahalila do příjemného šera.

Když po pár hodinách krátce procitl ze spánku, ozýval se ode dveří jakýsi lomoz; Rolandová říkala: "Koukejte se klidit, nebo vás odsud namouduši vykopu. Jak si vůbec dovoluujete se sem přikrást a chtít na něj dotírat, sotva vytáhnou paty?"

"Já ale s kapitánem Laurencem musím hovořit; žádá si to nanejvýš naléhavě..." Protestující hlas byl zcela nepovědomý a dosti udivený. "Vážím cestu až z Londýna..."

"Jestli to tak hoří, tak běžte za admirálem Lentonem," přerušila ho Rolandová. "Ne; nezajímá mě, že jste z ministerstva; takoví mladíci jako vy u mě slouží jako křídlaři a já vám nevěřím, že máte na srdci něco, co nepočká do rána."

Nato zavřela dveře a víc už z hádky dovnitř neproniklo; Laurence opět přemohlo spaní. Druhý den ráno už ho ale neměl kdo bránit, a tak jen co mu služka donesla snídani sestávající z kaše a svařeného mléka - nechutné posilující krmě, kterou Rolandová večer hrozila -, neznámý se pokusil o vpád do jeho pokoje znovu, tentokrát už s větším úspěchem.

"Prosím za prominutí, pane, že k vám takto vtrhávám," drmolil návštěvník a bez vyzvání si přitahoval k Laurencově posteli židli. "Dovolte mi, abych vše vysvětlil; uvědomuji si, že vás přepadám zcela nečekaně..." Když těžkou sesli dovlekl, usadil se na krajíčku sedadla jako na bidýlku. "Jmenuji se Hammond, Arthur Hammond; ministerstvo mě pověřilo, abych vás doprovodil k čínskému dvoru."

Hammond překvapoval vším: mládím - bylo mu možná dvacet -, rozcuchanou tmavou hřívou i neobyčejnou hloubkou výrazu, který prozařoval jeho hubenou bledou tvář. Zdvořilost projevovaná obřadnými omluvami se v něm zprvu svářela se zjevnou chutí vyložit hned důvod své návštěvy tak, že usekával věty v půli. "Nebyl jsem vám představen, snad mi to prosím odpustíte, přišlo to úplně, ale úplně nečekaně a lord Barham už stanovil datum vyplutí na triadvacátého. Kdybyste si ovšem přál, můžeme na něm samozřejmě vymoci odklad..."

Právě tomu se chtěl Laurence stůj co stůj vyhnout, Hammondova přímost ho však popravdě lehce zarážela; chvatně vyhrkl: "Ne, pane, jsem vám zcela k službám; nemůžeme přece odkládat vyplutí kvůli formalitám, zvláště bylo-li už to datum přislíbeno princí Jung Singovi."

"Nu skvěle! Já jsem obdobného mínění," zaradoval se Hammond se zjevným ulehčením; Laurence podle jeho tváře i věku uhadoval, že mu bylo úřední posláni svěřeno pouze z důvodu časové tísně. Hammond ho ale rychle vyvedl z dojmů, že by jeho jedinou předností byla ochota ihned vyrazit do Číny. Když se pořádně usadil, vytáhl tlustý svazek listin, které mu vpředu nadouvaly plášť, a pustil se do velmi podrobného a překotného rozkladu o předpokládaném

průběhu cesty.

Smysl jeho výkladu Laurencovi takřka od počátku unikal. Hammond chvílemi mimoděk přecházel do čínštiny, když předčítal z listin psaných obrázkovým písmem, a anglicky zase sáhodlouze rozebíral Macartneyho poselstvo, které Čínu navštívilo před čtrnácti lety. Laurence, jenž tehdy právě povýšil na poručíka a soustředoval se zcela na námořní záležitosti a na vlastní pracovní dráhu, si stěží pamatoval, že nějaké takové vyslanectvo vůbec existovalo, natož aby si vybavil něco bližšího.

Hned však Hammonda nepřerušil: za prvé se v přívalu jeho slov nenaskytla vhodná odmlka a za druhé jeho monolog přinášel uklidnění. Hammond mluvil se zasvěceností a vážností přesahující jeho věk, hlavně však bez sebemenšího náznaku neomalenosti, se kterou už Laurence automaticky počítal u Barhama a ministerstva. Vyhledka na možného spojence Laurence naplňovala takovým povděkem, že ochotně naslouchal, třebaže sám o výpravě věděl pouze to, že Macartneyho loď Lion byla prvním západním plavidlem, které zmapovalo zátoku Č-tchao.

Když Hammond konečně pochopil, jak hluboce se ve svém posluchači mýlil, dosti zklamaně si povzdechl. "Nu, asi to nemá valný význam; zkrátka a prostě, poselstvo se setkalo se skličujícím nezdarem. Macartney odmítl složit císaři poníženou poklonu a dotknout se před ním vkleče čelem země, jak káže jejich mrav, a oni se urazili. Myšlenku, že by nám dovolili trvalé zastoupení, rovnou zavrhl a Macartneyho z Čínského moře vyprovodil tucet draků."

"To si pamatuji," přisvědčil Laurence; skutečně si matně vzpomínal, že to probírali s přáteli v důstojnické kajutě, urážka britského vyslance je tehdy silně rozčílila. "Taková poklona je ale přece značně potupná; nechtěli, aby se rovnou plazil?"

"Nemůžeme ohrnovat nos nad cizími zvyklostmi, když do jejich vlasti přicházíme s prosíkem," namítl Hammond rozvážně a předklonil se. "Sám, pane, vidíte neblahé následky: s jistotou tuším, že zlá krev, která z onoho nedorozumění povstala, nadále kazí naše současné vztahy."

Laurence se zamračil; zdůvodnění působilo vsutku přesvědčivě a lépe objasňovalo, proč Jung Sing hledal v Anglii za vším urážku. "Domníváte se, že ona neshoda zapříčinila i to, že Bonaparta chtěli poctit nebešťanem? Po tak dlouhé době?"

"Řeknu vám to zcela upřímně, kapitáne: nemáme nejmenší potuchy," přiznal Hammond. "Celých čtrnáct let byla naší útěchou - úhelným kamenem zahraniční politiky - jistota, skálopevná jistota, že se Číňané nezajímají o evropské záležitosti o nic více než my o poměry tučňáků. Nyní se tato jistota otřásla v samých základech."

Kapitola 3

Allegiance připomínala gigantickou obludu pohodlně se kolébající na vlnách: v poměru k délce překračující sto dvacet metrů se zdála nezvykle úzká, od předního stěžně k přídi ji však rozšiřovala dračí paluba tak, že při pohledu z výšky se loď svým podivným tvarem skoro podobala vějíři. Pod doširoka přečínávající palubou se však trup zase rychle zužoval; kýl, zhotovený z oceli místo jilmu, chránila silná vrstva nátěru proti rzi: dlouhý bílý pruh táhnoucí se středem trupu dodával korábu málem až nebezpečné zdání štihlosti a rychlosti.

Loď měla více než šestimetrový ponor, aby si i za bouří udržela potřebnou stabilitu, nemohla však proto zajet normálně do přístavu; uvazovala se k ohromným sloupům zapuštěným na hloubce daleko od břehu a zásoby jí přivázela menší plavidla: podobala se tělnaté dámě obklopené rejdicím služebnictvem. Nebyla to první přepravní loď, se kterou Laurence a Temeraire cestovali, byla pro ně však prvním skutečně zaoceánským plavidlem; ubohá kocábka s palubou rozšířenou o pár prken, aby mezi Gibraltarem a Plymouthem uvezla tři draky, nesnesla srovnání.

"Moc pěkné to tu je; mám tady dokonce větší pohodlí než na palouku," pochvaloval si Temeraire: oslnivě se vyjímal na čestném místě, ze kterého měl přehled o dění na celé lodi, aniž přitom překážel, a zespodu ho hřály kotle lodní kuchyně umístěné přímo pod palubou. "Není ti zima, Laurenci?" ptal se už asi potřetí a skláněl hlavu, aby si ho bedlivě prohlédl. "Ne ne, ani trochu," ujistil ho Laurence stroze; ustavičná přehorlivá starostlivost už ho lehce dráždila. Závratě a bolesti hlavy zmizely sice spolu s boulí, pohmožděná noha se však stále nechtěla umoudřit: v nejméně vhodných situacích vypovídala službu a takřka nepřetržitě v ní škubalo. Na palubu ho dopravili na závěsném sedátku, což silně uráželo jeho vnímání vlastních schopností, nato ho posadili do křesla a zabaleného do dek jako nemocného ho odnesli na dračí palubu, kde teď Temeraire ležel pečlivě otočený kolem něj, aby ho chránil před větrem.

Na dračí palubu vedly dvojě schůdky, z každé strany předního stěžně jedny; část příďe od jejich paty do půli vzdálenosti k hlavnímu stožáru náležela podle zvyku letcům, zbytek prostoru před hlavním stěžněm patřil námořníkům. Temerairova posádka si už zabrala své právoplatně vymezené území, přičemž důrazně odstrkala několik kotoučů lan přes neviditelnou dělicí čáru a na jejich místo naskládala rance řemenů a koše kroužků a přezek, aby dala námořníkům jasně na srozuměnou, že letci se utiskovat nedají. Muži, kteří se přímo nepodíleli na ukládání výstroje, porůznu postávali podél vytčené meze, hověli si nebo předstírali činnost; lezci, kteří se zhostili povinnosti bránit práva letectva, popíchli ke hře mladou Rolandovou i dva další kadety v hodnosti běžců, Morgana a Dyera. Vzhledem ke svému nevelkému vzrůstu mohli snadno běhat po lodním zábradlí a proháněli se po něm s přímo ukázkovou lehkovážností. Laurence je zadumaně pozoroval; stále ještě ho tísnil nepříjemný pocit z toho, že s sebou vzal i Rolandovou. "Proč bys ji nebral? Nechovala se snad, jak měla?" opáčila Jane prostě, když se jí zeptal na názor; připadalo mu nemožně trapné vykládat před ní důvody svých obav. Vzít dívku s sebou, vzdor jejímu mládí, přitom samozřejmě mělo jistý smysl: po matčině odchodu na odpočinek přece měla nastoupit jako kapitánka na Excidiu a plnit veškeré nároky kladené na mužské kolegy; její přípravě na budoucnost by tedy rozhodně nijak neprospělo, kdyby se s ní nyní zacházelo příliš měkce.

Přesto ho ale teď, když stanul na palubě, tížily výčitky. Tady nebyli na základně a on už v posádce stačil zahlédnout některé hodně, hodně odporné existence, jaké se našly na každé lodi: opilce, rváče, propuštěné trestance. Příliš na něj

doléhala odpovědnost za to, aby mladičké děvče mezi takovými muži řádně ohlídal; nemluvě o tom, že by byl vůbec nejradši, kdyby se tu tajemství, že v letectvu slouží ženy, neprozradilo a nepůsobilo rozruch.

V žádném případě nemínil nabádat Rolandovou ke lhaní a přirozeně jí ani nemohl zadávat jiné úkoly než ostatním; v skrytu duše však pevně doufal, že pravda nevyjde najevo. Rolandové bylo teprve jedenáct a při zběžném pohledu na její kalhoty a krátkou kazajku by v ní nikdo děvče nepoznal; on sám ji přece kdysi měl za hochu. Zároveň si však ze srdce přál, aby se mezi letci a námořníky vyvinuly přátelské vztahy, nebo aby mezi nimi alespoň nevládla nevraživost, a při bližších stycích sotva mohlo zůstat dívčino pravé pohlaví nadlouho bez povšimnutí.

Prozatím se zdálo, že se naplní jeho naděje týkající se spíše samotné Rolandové než celku. Námořníci nakládající zásoby na loď si pěkně od plic sdělovali názory na dobráky, kteří se jenom vezou; pár jich hlasitě lálo, jak jsou posunutá lana všechna nakřivo, a jalo se je převíjet, vcelku zbytečně. Laurence jen kroutil hlavou a nevyjadřoval se; jeho muži byli zcela v právu a členy Rileyho posádky nemohl kárat, tím by situaci nijak nepomohl.

Temerairovi to však také neušlo; zafuněl a límec se mu nepatrně vztyčil. "To lano mi připadá netknuté," poznamenal. "Moje posádka ho odsouvala velmi opatrně."

"Nic se neděje, můj milý; převinout lano nemůže nikomu uškodit," přispěchal hned Laurence s uklidněním. Nijak zvlášť nepřekvapovalo, že Temeraire začal rozšiřovat své majetnické a ochranné pudby i na posádku; sloužila u něj už přece několik měsíců. Přišlo to ale nadměru nevhod: dalo se čekat, že přítomnost draka bude námořníky znervózňovat, a kdyby se Temeraire zamíchal do nějakého sporu a hájil svou posádku, mohlo to pouze zvýšit napětí na palubě.

"Nevykládej si to zle," chlácholil ho Laurence a hladil ho po boku, aby odvedl jeho pozornost. "Začátek cesty je neobyčejně důležitý; všichni spolu chceme vycházet dobře a nechceme podněcovat žádné rozbroje."

"No to asi ano," připustil Temeraire. "Ničím jsme se ale neprovinili; není od nich hezké, že na nás bručí."

"Už brzy vyplujeme," poznamenal Laurence ve snaze přivést ho na jiné myšlenky. "Začíná odliv a podle mě už se na palubu nosí poslední vyslanecká zavazadla."

Allegiance mohla v krajním případě uvést i deset draků střední váhy; Temeraire sám ji takřka nijak nezatížil a na palubě se nabízel vskutku ohromující objem úložného prostoru. Už při pouhém pohledu na množství zavazadel, která s sebou poselstvo vezlo, se však zdálo, že obrovská nosnost lodi ani nepostačí: Laurencovi, uvyklému cestovat sotva s jedním námořním kufrem, to naprosto vyrazilo dech a celý náklad působil neúměrně i ve vztahu k velikosti doprovodu, který byl sám o sobě neobyčejně početný.

Čítal patnáct vojáků a tři lékaře: jeden ošetřoval samotného prince, druhý se staral o další dva vyslance a třetí pečoval o zbytek poselstva, každý měl přitom k ruce pomocníky. Mimo překladatele ho dále tvořili dva kuchaři s kuchty, asi desítku osobních sloužících a zhruba stejný počet dalších mužů bez zjevně vymezených úkolů: k nim patřil i jeden, kterého představili jako básníka, byť Laurence nevěřil v přesnost přetlumočení jeho titulu, vypadal spíše na nějakého písaře.

Jen princův šatník si vyžádal nějakých dvacet kufrů, bohatě vyřezávaných a opatřených zlatými zámky a kování: loďmistrův bič musel nejednou zasvištět a zapráskat, protože někteří podnikavci z loďní posádky se pokoušeli víka vypáčit. Na palubu putovaly i nesčetné pytle potravin, které už se jednou vezly z Číny a začínaly jevit známky opotřebení. Jeden ohromný pytel rýže se při nakládání roztrhl a vysypal k všeobecné radosti a potěše plachtících racků, námořníci pak museli každých pár minut rozhánět mraky šilicích opeřenců, aby vůbec mohli pokračovat v práci. Hned zprvu se kolem nástupu na palubu strhly velké dohady. Členové Jung Singova doprovodu žádali můstek, po kterém by se na loď sešlo - takové přání bylo vzhledem k výšce paluby zřehla nesplnitelné, i kdyby Allegiance mohla připlout k molu tak blízko, aby se vůbec dal nějaký můstek postavit. Nebohý Hammond je skoro hodinu přesvědčoval, že vyzvednutí na palubu nepředstavuje žádnou pohanu ani nebezpečí, a když mu co chvíli docházely síly i slova, ukazoval výmluvně na loď.

Nakonec se se značným zoufalstvím hlase obrátil na Laurence: "Kapitáne, je tohle nebezpečně rozbourané moře?"

Otázka to byla spíš k smíchu, vlny nedosahovaly ani půldruhého metru, přestože čekající člun v ostrém větru tu a tam prudce trhl provazy, které ho poutaly k molu, ani Laurencova udivená záporná odpověď však členy doprovodu neupokojila. Už to vypadalo, že na palubu nikdy nevstoupí, když Jung Singa omrzelo čekání a ukončil dohadování tím, že se vynořil z nosítek zakrytých těžkými závěsy a vlezl do člunu, aniž bral na vědomí rozčilený chvat svých ustrašených průvodců či kvapně podávané ruce osádky plavidla.

Čínští pasažéři, kteří si museli počkat na druhý člun, teď na pravoboku teprve vystupovali na palubu, kde je se strnulou uhlazeností vítala desítku důstojníků a nejslušněji vyhlížejících řadových námořníků, vystrojených v zářivě rudých kabátech, bílých kalhotách a krátkých modrých halenách a střídavě rozestavených podél ochozu jako na ozdobu.

Sun Kchaj, mladší vyslanec, svižně seskočil ze závěsného sedátka, chvíli se zarazil a zamyšleně obhlížel rušnou palubu. Laurence napadlo, že mu třeba hluk a zmatek na lodi není po chuti, vzápětí však pochopil, že posel zřejmě jen nabíral rovnováhu: váhavě popošel sem tam, pak se osmělil a už jistěji přešel s rukama za zády po celé délce ochozu tam i zpátky, přičemž upíral zamračený pohled do lanoví ve zjevné snaze poznat, odkud kam lana vedou.

Velmi tak potěšil muže postavené na okrasu, kteří se konečně mohli také dosyta vynadávat. Princ Jung Sing ke zklamání všech takřka okamžitě zmizel v soukromém apartmá, které mu upravili na zádi; Sun Kchaj, vysoký, naprosto netečný, s dlouhým černým copem a vyholeným čelem, oděný v nádherném modrém rouše zdobeném červeným a oranžovým vyšíváním, jim podívanou téměř plnohodnotně vynahradil a zatím se nezdálo, že by nějak spěchal do své kajuty.

Vzápětí se jim naskytlo ještě zábavnější povyražení; zdola se ozval jek a křik a Sun Kchaj přiskočil k zábradlí, aby se podíval. Laurence, natahující vsedě hlavu, uviděl Hammonda, jak se celý bledý hrůzou žene ke kraji paluby: dole to mocně šplouchlo. Za okamžik už se ale zpoza zábradlí vynořil starší vyslanec, do pasu promáčený. Z nehody si nic nedělal, srdečně se sám sobě zasmál, sestoupil na palubu a nad Hammondovými chvatnými omluvami jen mávl rukou;

posmutněle si poplácal mohutně nakynulé břicho a spolu se Sun Kehajem odkráčel pryč.

"Moc nechybělo," poznamenal Laurence a opět se zabořil do křesla. "Spadnout tam pořádně, tak ho ten hábit v mžiku stáhne ke dnu."

"Škoda, že tam nesletěli všichni," zamumlal Temeraire, což se při jeho dvaceti tunách ještě pořád pěkně rozléhalo. Na palubě to vyvolalo pochechtávání a Hammond se ustrašeně ohlédl.

Zbytek princova doprovodu se podařilo vyzvednout na palubu už bez nehod a také uklidit se ho povedlo skoro stejně rychle jako jeho zavazadla. Když celý přesun skončil, na Hammondovi bylo znát, že se mu výrazně ulevilo; vítř ledově řezal, on si však přesto otíral hřbetem ruky zpoceně čelo a k značné nevoli posádky se zmoženě složil na truhlu u ochozu. Překážel jim ve vytažení člunu, jako cestující a vyslanec byl však příliš vážený na to, aby mu jen tak řekli, ať se odsune jinam.

Laurence, který je všechny litoval, se rozhlížel po běžcích: Rolandová, Morgan a Dyer dostali nařídáno, aby v tichosti vyčkali na dračí palubě a nikde se nepletli, seděli tedy v řadě na samém kraji a houpali nohama ve vzduchu.

"Morgane," zavolal Laurence a tmavovlasý hošík vstal a vykročil k němu, "skoč se zeptat pana Hammonda, jestli by si nechtěl jít sednout sem ke mně."

Pozvání Hammonda viditelně potěšilo; rozzářil se a hned zamířil na dračí palubu, aniž přitom postřehl, že námořníci za ním okamžitě chystají kladky na vytažení člunu. "Díky, pane - díky vám, velmi si vážím vaší laskavosti," drmolil, když usedal na truhlu, kterou mu Morgan s Rolandovou přisunuli, a s ještě hlubším povděkem přijal nabízenou sklenku brandy. "Co bych si byl počal, kdyby se Liou Pao utopil, to věru nevím."

"Tak se ten pán jmenuje?" přeptal se Laurence; ze setkání na admiraltě si pamatoval jen vyslancovo dosti pronikavé chrápání. "Byl by to neblahý úvod, Jung Sing by vás ale sotva mohl vinit, že pan vyslanec klopýtl."

"V tom se zcela mýlíte," namítl Hammond. "Je to princ; může si vinit, koho se mu líbí."

Laurence si to už už chtěl vyložit jako vtip, Hammond se však tvářil málem smrtelně vážně; když pak Hammond, nezvykle zamlklý, jak se Laurencovi zdálo i přesto, že ho znal teprve tak krátce, skoro dopil nalitou brandy, vyhrkl znenadáni: "A prosím odpusťte, ale musím to říci - takové poznámky mohou napáchat mnoho zla - důsledky letmé neuvážené urážky -"

Laurencovi chvilku trvalo, než se dovtípil, že Hammond naráží na Temerairovo nevraživé zareptání; Temeraire to uhádl hned a sám se chopil odpovědi: "Ať se jim třeba zprotívím," prohlásil. "Pak mě možná pustí a nebudu muset zůstat v Číně." To pomyšlení ho zjevně zaujalo a hlava mu v nenadálém záchvatu nadšení vylétla vzhůru. "Kdybych je hodně urážel, myslíte, že by se odporoučeli hned?" zeptal se. "Laurenci, co by se jich zvlášť dotklo?"

Hammond se zatvářil jako Pandora, když otevřela skříňku a všechna zla se rozlétla do světa; Laurence měl chuť se zasmát, měl však pochopení a ovládl se. Hammond byl na svěřené poslání mladý a vzdor skvělému nadání si jistě uvědomoval vlastní nezkušenost; smích v něm mohl vzbudit jedině přehnanou obezřetnost.

"Ne, milý zlatý, to by nešlo," krotil Laurence Temeraira. "Jen by nás nařkli, že tě navádíme k nezpůsobům, a tím spíš by se zatvrdili."

"Aha." Temerairova hlava zkroušeně klesla na přední tlapy. "Zas tolik mi nevádí, že tam jedeme, mrzí mě jen, že všichni ostatní budou bojovat beze mě," poznamenal odevzdaným tónem. "Cesta ale bude moc zajímavá a do Číny se taky rád podívám; jenže mi určitě budou chtít vzít Laurence a to si nedám líbit."

Hammond nadhozené téma prozíravě nerozváděl a kvapně zavedl řeč jinam: "Jak dlouho už se celé to nakládání vleče - takhle to přece netrvá vždycky? Podle mých zjištění jsme v poledne měli být za půlkou Kanálu; zatím jsme ještě ani nevypluli."

"Tuším, že už končí," chlácholil ho Laurence; do rukou čekajících námořníků se právě po kladce snášel poslední ohromný kufr. Muži vypadali do jednoho unaveně a rozmrzele, věru právem, když čas, za který by pohodlně naložili deset draků, věnovali naložování jednoho vyslance a jeho cestovní výbavy; přitom už mohli před dobrou půlhodinou zasednout k večeři.

Když kufr zmizel v podpalubí, ze zadní paluby k nim po schůdcích zamířil kapitán Riley; smekl a klobouk podržel v ruce dost dlouho na to, aby si setřel pot z čela. "Neumím si představit, jak se s celým tím nákladem vůbec dopravili do Anglie. Transportní lodí asi nepřišli, že?"

"To zřejmě ne, jinak by se jí i vraceli," zauvažoval nahlas Laurence. Do té chvíle se nad tím nezamýšlel a teprve až teď si uvědomil, že vlastně netuší, jak čínské poselstvo cestovalo. "Patrně jeli po souši." Hammond zachmuřeně mlčel, zřejmě si tou otázkou též lámal hlavu.

"To muselo být velmi zajímavé putování, mohli toho tolik vidět," poznamenal Temeraire. "Tedy ne že bych si nařikal, že plujeme po moři: to vůbec ne," dodal chvatně a neklidně zamžoural po Riley, jestli se ho náhodou nedotkl. "Budeme tam po vodě o hodně dřív?"

"To ani v nejmenším," zklamal ho Laurence. "Slyšel jsem o kurýrovi, který z Londýna do Bombaje dorazil za dva měsíce, my budeme rádi, když se nám do Kantonu podaří doplnout za sedm měsíců. Žádná bezpečná pozemní trasa se ale nenabízí: v cestě bohužel brání Francouzi a na řadě míst číhají lupiči, o tom, že se musí přes hory a poušť Taklamakan, ani nemluvě."

"Osobně bych to na méně než osm měsíců neviděl," ozval se Riley. "Pokud s větrem přímo v zádech dosáhneme šesti uzlů, bude to víc, než v kolik lze podle lodního deníku doufat." V podpalubí i na palubě to vřelo horečnou činností, posádka konala poslední přípravy před vyplutím; vlny hnané odlivem jemně pleskaly do návětrného boku lodi. "Nu, doplnout tam musíme. Laurenci, dnes večer musím být na palubě, potřebuji si loď prohlédnout; zítra se mnou ale doufám povečeříte? A vy samozřejmě také, pane Hammonde."

"Kapitáne," odpověděl Hammond, "netuším, jak to na lodi obvykle chodí - prosím vás o shovívavost. Bylo by možné přizvat i členy poselstva?"

"Cože..." vyhrkl Riley užasle, což mu Laurence sotva mohl zazlívát; bylo poněkud troufalé zvat hosty k cizímu stolu. Riley se ale včas vzpamatoval a nasadil zdvořilejší tón: "S takovým pozváním musí přijít nejprve princ Jung Sing, pane."

"To bychom dřív dojeli do Kantonu, než bychom se při současných vztazích dočkali," namítl Hammond. "Ne, kroky ke sblížení musíme podniknout my."

Riley se dál snažil bránit, Hammond však spustil stavidla výmluvnosti a v proudu přesvědčování utopil veškeré nářky tak, že si nakonec svou přece prosadil. Riley by se byl přel déle, celá posádka však už netrpělivě čekala, až dá povel zvednout kotvy, a odliv každou minutou postupoval; Hammond hovor uzavřel slovy: "Děkuji vám, pane, za shovívavé pochopení; a nyní mne, pánové, prosím omluvte. Na pevnině vládnou jejich písmem vcelku zdatně, soudím však, že na palubě lodi budu k sepsání přijatelné pozvánky potřebovat více času." Nato vstal a vytratil se dřív, než se Riley stačil proti vnučené kapitulaci vzepřít.

"Nu," prohlásil Riley chmurně, "než to sepiše, postarám se, abychom odpulili co nejdál; jestli se na mě za tu opovržlivost rozlíti, můžu aspoň při tomhle větru s čistým svědomím tvrdit, že už se zpátky do přístavu nedostanu, a nemůžou mě tedy vysadit na břeh. Než dojedeme na Madeiru, tak snad zchladnou."

Seskočil dolů na příďovou nástavbu a vydal rozkaz; muži u mohutných vratidel čtvrté výše v mžiku napjali všechny síly, a jak se nad kotevními krakorci sunulo lano, z dolní paluby doléhala ryčné klení: nejmenší přenosná kotva na Allegianci se rozměry vyrovnala velké kotvě jiné lodi a rozpětí jejích hrotů přesahovalo výšku člověka. Riley k značnému ulehčení posádky nenařídil přitahování lany; pár mužů odráželo loď železnými tyčemi od uvazovacích pilířů, ani to však nebylo valně zapotřebí: vítr vanoucí od severozápadu se opíral přímo do pravého palubníku a spolu s odlivem ji snadno hnál z přístavu. Vyrazili jen s košovými plachtami, jakmile však loď odpoutali, Riley přikázal rozvinout i bránové a kurzové plachty, a vzdor jeho pesimistické předpovědi nabrali brzy dosti slušnou rychlost; dlouhý hluboký kýl nedovoloval velká odchýlení od zvoleného kurzu, a tak loď vznešeně brázdila vlny Kanálu přímou čarou.

Temeraire otočil hlavu vpřed a nechal se hladit proudícím vzduchem: nápadně se přitom podobal figuře na přídi dávného vikingského korábu. Laurencovi se při té představě zvedly koutky do úsměvu. Temeraire si toho všiml a láskyplně ho dloubl. "Budeš mi číst?" zeptal se s nadějí v hlase. "Ještě máme pár hodin světla."

"Milerád," přisvědčil Laurence a napřimil se, aby se rozhlédl po některém běžci. "Morgane," zavolal, "byl bys prosím tě tak hodný a doběhl mi dolů pro knížku? Leží na vrchu mého kufru; Gibbon, druhý díl."

* * *

Velká admirálská kajuta na zádi byla narychlo přebudována v jakési apartmá určené pro prince Jung Singa, kapitánská kajuta pod velitelskou palubou byla rozdělena a upravena pro druhé dva vyslance a přilehlé menší obytné prostory byly přenechány houfu stráží a členů doprovodu, takže o patřičné ubytování přišel nejen sám Riley, ale i lodní nadporučík, lord Purbeck, ranhojič, loďmistr a několik dalších důstojníků. Vzhledem k tomu, že se na lodi vezl jen jediný drak, kajuty na přídi, vymezené pro výše postavené letce, byly naštěstí všechny prázdné: když si je mezi sebou rozdělili, stále ještě zbývalo dost místa; lodní tesaři tedy při té příležitosti rozebrali přepážky mezi jednotlivými kajutami a vytvořili velkolepou hodovní síň.

Působila však až příliš okázale a Hammond vznesl námitku. "Nemůže to vypadat, že máme více prostoru než princ," vysvětlil důvody nesouhlasu, a přepážky se tedy posunuly o dobré dva metry dovnitř: sestěhované stoly se náhle tlačily na sebe.

Riley dostal z peněz vyplacených za ukořistěné Temerairovo vejce bezmála stejný díl jako sám Laurence; mohl si tedy naštěstí dovolit bohatě hostit velký počet stolovníků. Příležitost si vsutku žádala každý kus nábytku, který se dal na palubě sehnat: ve chvíli, kdy Riley překonal strašlivé zděšení z toho, že se pozvání setkala s kladnou odezvou, třebaže jen částečnou, sezval všechny starší členy důstojnického sboru, Laurencovy poručíky i všechny další muže, od kterých se dal očekávat kultivovaný hovor.

"Princ Jung Sing se ovšem nedostaví," oznámil Hammond, "a ostatní mezi sebou nedají dohromady ani deset anglických slov. Tedy krom tlumočnicka, ten je ale jen jeden."

"Tak se aspoň můžeme bavit mezi sebou a nebudeme mlčet jako na pohřbu," namítl Riley.

Tato naděje se však nesplnila: v okamžiku, kdy vstoupili hosté, nastalo dusné ticho věstící, že strnulé mlčení bude pokračovat i při jídle. Doprovázel je sice tlumočník, nikdo z Číňanů ale zprvu nepromluvil. Starší vyslanec, Liou Pao, se též rozhodl večeře nezúčastnit, takže nejvyšší postavení mezi hosty zaujímal Sun Kchaj; i on se však při příchodu omezil jen na strohý, zdvořilostní pozdrav a dál mlčky zachovával důstojný klid, třebaže si soustředěně prohlížel žlutě pruhovaný peň předního stěžně: stožár o průměru sudu procházel stropem a prostředkem stolu a vyslanec dokonce nahlédl i pod ubrus, aby viděl, jak okulacený kmen pokračuje skrz palubu.

Pravou polovinu stolu dal Riley zcela vyhradit čínským hostům, když je však nechal uvést na místa, neměli se k tomu, aby se posadili, ani poté, co už on a ostatní Britové zasedali, takže na britské straně zavládl zmatek, jak se někteří zpola usazení stolovníci snažili udržet nad židlemi. Riley je rozpačitě vybízel, aby si sedli; musel svou pobídku však zopakovat ještě několikrát, než se konečně uvolili zasednout. To nešťastné předznamenání k rozprůdění hovoru nijak nepřispělo.

Britové skrývali rozpaky v jídle, ani tento zdánlivý dojem společenské uhlazenosti však příliš dlouho nevydržel. Číňané nejedli příborem, nýbrž lakovanými hůlkami, které si přinesli. Těmi se jim jaksi jednou rukou dařilo dopravovat jídlo do úst: britští stolovníci v úžasu zapomněli na slušné vychování a nepokrytě na hosty civěli, každý další chod jim přitom skýtal novou příležitost pozorovat neznámý způsob jídla. Nad mísou skopové pečené, kýtý nakrájené na velké plátky, hosté kratičce zaváhali, jeden mladší člen doprovodu ale po chvíli jeden plátek s pomocí hůlek pečlivě svinul, nabral a na trojí kousnutí snědl, čímž ukázal ostatním, jak na to.

Tou dobou už Tripp, Rileyho nejmladší kadet, dvanáctiletý obtloustlý a nepříjemný hoch, kterému místo na lodi zajistil trojí hlas jeho rodiny v parlamentu a jehož ke stolu přizvali spíše pro to, že byl vzdělaný, než že by byl dobrý společník, zkoušel hosty při jídle napodobit, ovšem s nožem a vidličkou obrácenými do podoby hůlek docílil pouze toho, že si ušpinil čisté kalhoty. Seděl u stolu příliš daleko, než aby ho zkázaly přísné pohledy, a muži kolem něj byli tak zaujati nezvyklou podívanou, že si jeho počínání ani nevšimli.

Sun Kchaj seděl na čestném místě nejbližší Rileymu, který v zoufalé snaze odvést pozornost od chlapcova uličnictví váhavě pozvedl sklenku, přičemž koutkem oka hledal radu u Hammonda, a pronesl: "Na vaše zdraví, pane." Hammond přes stůl chvatně zamumlal překlad a Sun Kchaj pokývl, také zvedl sklenici a zdvořile se napil, byť opravdu jen symbolicky: byla to silně opojná madeira, vydatně promíšená s brandy, aby bez úhony přečkala prudké houpání vln. Na okamžik se zdálo, že se situaci podařilo zachránit: i ostatní Britové se opožděně chopili hostitelské úlohy a začali hostům připíjet; němohra pozdvihovalých sklínek hovořila jasně i bez tlumočení a vedla k přirozenému uvolnění napětí. Stůl křižovaly úsměvy a pokývnutí a Laurence uslyšel, jak si Hammond vedle něj takřka nehlavně vydechl a konečně něco málo pojedl.

Laurence si uvědomoval, že sám svůj úkol neplní; měl však koleno natlačené na podstavci stolu tak, že si bolavou nohu nemohl protáhnout, a přesto, že pil tak střdmě, jak to jen zdvořilost dovolovala, hlava mu těžkla a myšlenky se pletly. V tu chvíli jen doufal, že ujde společenskému znemožnění, a smířoval se s tím, že se po večeři Rileymu za svou otupělost omluví.

Rileyho podporučík, chlapík jménem Franks, při první trojici připitků nezdvořile mlčel, jen prkenně seděl a s úsměvem beze slova zdvíhal sklenici, dostatečný přísun vína mu však posléze přece jen rozvázal jazyk. Jako hoch se v dobách míru plavil mezi Británií a Indií a zjevně mu v paměti utkvělo něco zkomolené čínštiny; některé méně neslušné útržky nyní zkoušel na Číňana sedícího naproti: hladce oholený mladík jménem Jie Ping, který pod drahým rouchem neskryl hubenou dlouhou postavu, se rozzářil a opětoval jeho úsilí lámanou angličtinou.

"Moc... dobrý..." vypravil ze sebe a zadrhl se, zbylou část poklony, kterou hodlal složit, se mu nedařilo najít: nad možnostmi, které mu Franks nabízel jako z jeho pohledu nejpřirozenější - vítr, večer, jídlo -, jen vrtěl hlavou; nakonec Jie Ping pokynul tlumočnickovi, který promluvil za něj: "Vaše loď zaslouží nejvyšší obdiv: je nadmíru důmyslně vystavěna."

Na takovou chválu slyšelo snad každé námořnické srdce; Riley, který uznalé vyjádření zaslechl, přerušil nesouvislou dvojazyčnou rozmluvu, kterou vedl s Hammondem a Sun Kchajem o zamýšleném jižním směru plavby, a zavolal na tlumočnicka: "Poděkujte prosím pánovi za jeho vlídná slova a sdělte mu, že doufám, že se tu všichni budete cítit dobře." Jie Ping se uklonil a prostřednictvím tlumočnicka odpověděl: "Díky, pane, už teď se zde cítíme mnohem lépe než při cestě sem. Bylo zapotřebí čtyř lodí, abychom se k vám dopravili, a jedna se bohužel ukázala velmi pomalá."

"Kapitáne Riley, vy už jste kolem mysu Dobré naděje plul, že?" vložil se do toho neomaleně Hammond a Laurence na něj překvapeně pohlédl.

I Riley se tvářil udiveně, zdvořile se však obrátil, aby mu odpověděl, když vtom ho předešel Franks, který strávil takřka celé dva dny v páchnoucím podpalubí, kde řídil ukládání zavazadel, a nyní s lehce přiopilou neúctou utrousil: "Jenom čtyři? To se divím, že jste jich nepotřebovali šest; museli jste se tam mačkat jako sardinky."

Jie Ping kývnutím přitakal: "Lodě byly na tak dlouhou plavbu skutečně malé, ale slouží-li člověk císaři, je pro něj každé utrpení radost, a nadto to byly největší koráby, které jste tehdy v Kantonu měli."

"Aha; vy jste si tedy najali na cestu loď Východoindické společnosti?" dovtipil se Macready, námořní poručík, mužik šlachovitý a hubený jako tyčka, s brýlemi nápadně nezapadajícími do zjizveného obličej. Otázka nebyla míněna škodolibě, nepřeslechnutelně v ní však zaznívala lehká povýšenost prosvítající i v úsměvech, které si mezi sebou přítomní námořníci vyměnili. Francouzi dovedli stavět lodí, řídit je ale neuměli, Španělům nechyběl temperament, ale zato se jim nedostávala kázeň, čínské loďstvo nestálo ani za řeč, to byla moudra, která se u námořnictva s oblibou omílala, a vždy potěšilo a povzbudilo, když se takto potvrdila.

"Čtyři lodí v kantonském přístavu a vy jste je naložili zavazadly místo hedvábím a porcelánem; to jste museli platit jak mourovatí," dodal ještě Franks.

"To je neobyčejně zvláštní, že tak soudíte," opáčil Jie Ping. "Je ovšem pravda, že přestože jsme se prokazovali císařskou pečeti, jeden kapitán po nás skutečně žádal, abychom zaplatili, a pak se dokonce pokusil bez dovolení odplout. Musel ho posednout nějaký zlý duch, že si vedl tak scestně. Domnívám se však, že zastupcům naší společnosti se podařilo sehnat lékaře, který ho vyléčil, a on byl posléze s to se nám omluvit."

Franks patřičně valil oči. "Proč vás potom ale vezli, když jste jim nezaplatili?"

Jie Ping údivem nad položenou otázkou vyvalil oči velmi podobně. "Lodi byly zabaveny císařským nařízením. Co jiného jim zbývalo?" Pokrčil rameny, jako by tím bylo řečeno vše, a věnoval se opět jídlu; vyčtenému sdělení zjevně přikládal menší váhu než placíčkám, kterými Rileyho kuchař doprovodil právě podávaný chod.

Laurence zprudka odložil příbor; chuť k jídlu, od počátku mizivá, ho zcela přešla. To, že se tak nevzrušeně mluvilo o zabavení britských lodí a majetku - o nuceném podřízení britských námořníků cizímu trůnu... Na okamžik málem podlehl dojmu, že se přeslechl: všechny noviny v zemi by přece o takové nehoráznosti zuřivě psaly; vláda by dozajista vznesla oficiální protest. Pak se podíval na Hammonda: v diplomatově pobledlé tváři se zračil úlek, nikoli však údiv; veškeré přetrvávající pochyby se rozplynuly, když si Laurence vybavil Barhamovo ponížené, málem až patolízalské chování a Hammondovy snahy převést řeč jinam.

Téhož poznání se s menším zpožděním dobrali i ostatní Britové, mezi kterými se přelévávala vlna šepotu nesoucí zjištění od ucha k uchu. Rileyho odpověď Hammondovi, která celou tu dobu zaznívala, vážla, až se zadrhla úplně; Hammond sice Rileyho ihned pobídl další chvatnou otázkou: "Zažili jste hodně rozbourané moře? Doufám, že my se nepřízně počasí po cestě obávat nemusíme," na záchranu už ale bylo pozdě; rozhostilo se hrobové ticho rušené pouze hlasitým

mlaskáním mladého Trippa.

Garnett, loďmistr, hochla rázně rýpl loktem, takže i tento ruch ustal. Sun Kchaj odložil skleničku vína a zamračeným pohledem přelétl stůl; vycítil změnu nálady, dusno před bouří. Večeře sice ještě nedospěla ani do poloviny, už se toho však hodně vypilo a mnohým mladým důstojníkům nyní vřela krev zlosti nad takovou potupou. Nejen příslušník námořnictva, který se vinou přechodně zavládnutího míru či nedostatku konexí ocitl na souši, sloužil na lodích Východoindické společnosti; britské válečné námořnictvo a obchodní loďstvo poutaly silné vztahy, o to palčivěji tedy ta urážka bolela.

Tlumočník, stojící vedle stolu, se tvářil vyděšeně, většina ostatních Číňanů však zatím nic nepostřehla. Jeden se zasmál sousedově poznámce: v tichu kajuty se jeho osamělý smích podivně rozléhal.

"Přísámbohu," vyhrkl náhle Franks, "mám sto chutí..."

Stolovníci sedící vedle ho spěšně chytili za paže a přidrželi ho na židli, přičemž ho umravňovali četnými ustrašenými pohledy vrhanými k nadřazeným, šepot kolem však silil. Čísi hlasitá slova: "...aby seděli u našeho stolu!" provázelo bouřlivé přitakávání; každou chvíli se mohl dostavit výbuch hrozící katastrofou. Hammond se snažil chopit slova, nikdo ho však nevnímal.

"Kapitáne Riley," promluvil drsným, silným hlasem Laurence, aby přehlušil zběsilé šeptání, "byl byste tak laskav a vyložil nám zvolenou trasu? Tuším, že pana Granbyho zajímalo, kudy poplujeme."

Granby, sedící o několik židlí dál, tvář sežehlou sluncem pobledlou, sebou překvapeně škubl; po chvíli však pronesl: "Ano, skutečně; byl bych vám velice zavázán, pane," pokývl k Rileymu.

"Ale ovšem," odpověděl poněkud prkenně Riley; naklonil se k truhle za sebou, kde uchovával mapy: jednu rozložil na stole, ukazoval plánovanou trasu a hovořil znatelně hlasitěji než obvykle. "Jakmile proplujeme Kanálem, musíme se velkým obloukem vyhnout Francii a Španělsku; pak se opět trochu přiblížíme a budeme se držet při pobřeží Afriky, jak nejlépe to půjde. V Kapském Městě počkáme jeden až tři týdny, podle toho, jak rychle tam dorazíme, na začátek letního monzunu a pak už poplujeme po větru až do Jihočínského moře."

Nejhorší hrobové ticho se podařilo zažehnat a opět zvolna ožíval společenský hovor. S čínskými hosty však už nikdo neprohodil jediné slovo, jediné Hammond sem tam promluvil na Sun Kchaje, posléze však ani on nevydržel tíhu nesouhlasných pohledů a zmlkl. Riley nechal přinést moučník a večeře, výrazně kratší než jindy, se nachylovala k neslavnému závěru.

Za židli každého námořního důstojníka stál jeden řadový člen posádky plnící roli sloužícího: všichni si už teď mezi sebou šeptali; než se Laurence, který se po žebříku spíše vytahoval silou paží než řádně stoupal, stačil vrátit na palubu, byli venku a zpráva se šířila z jednoho konce lodi na druhý, přičemž letci dokonce hovořili přes dělicí čáru s námořníky. Hammond vyšel na palubu, kousal si bezkrevné rty a vytřeštěně se díval na polohlasně diskutující skupinky napružených mužů; tvář se mu strachem podivně svařila a zestarala. V Laurencovi neprobouzel lítost, jen roztrpčení: nebylo sporu, že se záměrně snažil celou tu ostudnou potupu zatajit.

Riley stál vedle něj a v ruce držel netknutý šálek kávy: podle oděru převařeného, ne-li přímo připáleného. "Pane Hammonde," pronesl velice tichým, ale velitelským hlasem, jaký u něj Laurence, který ho po většinu doby znal v úloze podřízeného, v takové síle ještě nezažil; velitelský tón zcela zahladil veškeré stopy jeho obvyklé vlídnosti, "sdělte prosím Číňanům, že je naprosto nezbytné, aby setrvali v podpalubí; je mi srdečně jedno, čím jim to zdůvodníte, ale jestli se teď odváží na palubu, nesázím na jejich krky ani zlámanou penci. Kapitáne," otočil se k Laurencovi, "pošlete své muže prosím okamžitě spát; ta nálada se mi nelíbí."

"Jistě," odpověděl chápavě Laurence; v takto rozdrážděných mužích se snadno mohlo ozvat násilnictví, od kterého byl už jen malý krůček ke vzpouře; na pravé příčině jejich rozlícení pak už ani nemuselo záležet. Kývl na Granbyho. "Johne, pošlete muže dolů, a promluvte s důstojníky, aby je ukázni; musíme zabránit výtržnostem."

Granby přikývl. "Ale přísámboh..." vyhrkl: i jemu sršely z očí blesky, když však Laurence zavrtěl hlavou, zarazil se a šel. Letci se poslušně rozcházeli a v tichosti mířili do podpalubí; zřejmě svým příkladem zapůsobili, protože námořníci nereptali, když dostali tentýž rozkaz. Věděli ovšem, že v tomto případě nestojí nadřazení proti nim: hněv bouřil v každém srdci a společné pocity je stmelovaly; když nadporučík, lord Purbeck, vyšel na palubu, procházel mezi nimi a popoháněl je lině protahovanými slovy: "No ták, pohyb, Jenkins; pohyb, Harvey," neozvalo se víc než bručení.

Temeraire čekal na dračí palubě s vysoko vztyčenou hlavou a svítícíma očima; zaslechl dost na to, aby celý planul zvědavostí. Když vyslechl i zbytek, zasupěl a poznamenal: "Když je vlastní loď neuvězly, měli radši sedět doma." Potupa v něm vzbudila spíš nevoli než rozhořčení a žádná velká nevraživost se v něm zjevně nevznámala; stejně jako většina draků nepřikládá majetku valný význam, samozřejmě s výjimkou vlastních klenotů a zlata: i teď, když mluvil, pilně leštil velký safírový přívěsek, jímž ho Laurence podaroval a který snímal pouze za tímto účelem.

"Je to urážka koruny," prohlásil Laurence a v rozladění nad nelepším se zraněním si krátkými, prudkými tahy třel dlaní nohu; nejradši by vyskočil a chodil po palubě. Hammond stál u zábradlí záďové nástavby a kouřil doutník, žhnoucí popel se s každým nádechem rudě rozsvítil a ozářil mu bledou tvář zalitou potem. Laurence po něm přes takřka vyprázdňenou palubu vrhal rozkacené pohledy. "Vážně se mu divím, jemu i Barhamovi, že mohli spolknout takovou nehoráznost a ani se pořádně neozvat: to přece nelze strpět."

Temeraire na něj zamžikal. "Já ale myslel, že se musíme stůj co stůj vyvarovat války s Čínou," namítl velmi rozumně, neboť v tomto směru dostával celé týdny důkladné školení, dokonce i od samotného Laurence.

"To bych se radši domluvil s Bonapartem, kdyby se mělo volit menší zlo," vyhrkl Laurence, kterým cloumal vztek tak, že se nad tou otázkou ani nedokázal s rozvahou zamyslet. "Aspoň měl tu slušnost, že vyhlásil válku, než začal zajímat naše občany, kdežto tenhle panák nám jen tak vmetá urážky do tváře, jako bychom si netroufali se jim bránit. Ne že by mu tedy vláda zavdala důvod, aby se domníval něco jiného: jako když se plazí smečka psů a vystavuje břicha. A když si pomyslím," dodal, "že mě ten bídák lísavá chtěl přesvědčit, abych čelem vytíral podlahu, a přitom věděl, co

předcházelo..."

Temeraire nad prudkostí jeho výlevu jen zafuněl údivem a jemně ho dloubl nose. "Tak se tolik nečerti; tím si leda uškodíš."

Laurence jen zavrtěl hlavou, ne však nesouhlasně, zmlkl a opřel se o Temeraira. Skutečně mohlo být jedině ku škodě věci dávat takto průchod hněvu na místě, kde ho mohli zaslechnout muži zbylí na palubě a nechat se jím podnítit k nepředloženostem; nadto nechtěl zneklidňovat Temeraira. Mnohé se mu však rázem vyjasnilo: když vláda spolkla takovou urážku, sotva se dalo čekat, že bude něco namítat proti odevzdání jediného draka; celé ministerstvo bylo jistě rádo, že se zbaví nepříjemné připomínky a bude moci celou záležitost o to lépe ututlat.

Pro útěchu hladil Temeraira po boku. "Zůstaneš se mnou ještě chvíli na palubě?" přemlouval ho Temeraire. "Uděláš líp, když v klidu posedíš, a nebudeš se takhle drásat."

Laurencovi se od něj skutečně nechtělo; bylo až s podivem, jak rychle se mu vracela ztracená duševní rovnováha, když pod prsty cítil pravidelné bušení dračího srdce. V tu chvíli ani moc silně nefoukalo a všechny noční hlídky nebylo možné poslat do podpalubí; další důstojník se na palubě hodil. "Ano, zůstanu; stejně nechci Rileyho nechat samotného, když je na lodi taková nálada," odpověděl a odbelhal se pro příkrývky.

Kapitola 4

Čerstvý vítr vanoucí od severovýchodu sílil a studil čím dál víc; Laurence se probral z polospánku a podíval se na hvězdy: uplynulo sotva pár hodin. Zachumlal se vedle Temeraira důkladněji do příkrývek a snažil se nevnímat úpornou bolest v noze. Na palubě vládlo nezvyklé ticho; zbylá posádka se pod Rileyho chmurným, bedlivým dohledem skoro neodvažovala slova, z lanoví však k Laurencovým uším tu a tam zalétl nezřetelný šepot. Měsíc nesvítíl, palubu ozařovala jen hrstka luceren.

"Tobě je zima, vid', ozval se Temeraire znenadání; Laurence se otočil a zadíval se do modří velikých, hlubokých očí, které si ho starostlivě prohlížely. "Běž dovnitř, Laurenci; musíš se vyzdravit; nikomu nedovolím, aby Rileymu něco udělal. Ani aby se něco stalo Číňanům, pokud by se ti to nelíbilo," dodal, byt' bez velkého přesvědčení.

Laurence zmoženě přikývl a ztěžka se znovu zvedl; nebezpečí pominulo, uvažoval, alespoň prozatím, a nemělo tedy valný smysl, aby setrval na palubě. "Máš dost pohodlí?"

"Mám, zespoda to hřeje, takže je mi krásně teplo," ujistil ho Temeraire; Laurence skutečně i přes podrážky bot cítil, jak paluba hřeje.

Uvnitř, kde nefoukalo, bylo opravdu výrazně příjemnější; než sestoupal do horní ubytovací části, v noze mu dvakrát prudce zaškubalo, paže však měly dost síly a udržely tělo, dokud křečovitě záškuby nepolevily; do kajuty se mu podařilo dorazit bez pádu.

Laurence měl několik pěkných kulatých okének, kterými netáhl, a nedaleká kuchyně kajutu vzdor větru hezky vyhřívala; jeden z běžců mu do kajuty zavěsil rozsvícenou lucernu a na truhle stále ještě ležela otevřená Gibbonova knížka. Přes bolest usnul takřka okamžitě; pohupování visutého lůžka působilo povědoměji než kterákoli postel a tlumené šumění vody rozrážené boky lodi přinášelo neutuchající bezeslovné uklidnění.

Náhle se probudil, prudké trhnutí mu vyrazilo dech, ještě než stačil pořádně otevřít oči: hluk vnímal spíš tělem než ušima. Paluba se prudce naklonila a on bleskově natáhl ruku, aby nenarazil do stropu; po podlaze klouzala krysa, zabrzdila o truhlu a rozmrlele opět zajela do tmy.

Loď se vzápětí zase narovнала: vychýlení nevyvolal žádný prudký poryv větru, ani mimořádně velká vlna; Laurence se ihned dověděl, že to vzlétl Temeraire. Přehodil přes sebe lodní pláštěnku a jen v noční košili naboso vyběhl ven; bubeník tloukl na poplach, řízné údery se odrážely od dřevěných stěn, a než se Laurence stačil vybelhat z kajuty, tesař s pomocníky už se řítily kolem, aby rozebrali příčky. Zarachotila další rána: Laurence poznal dopadající bomby, to už u něj ale stál Granby, maličko méně neupravený, protože spal v kalhotách. Laurence bez váhání přijal nabízené rámě, protlačil se s jeho pomocí davem a promotal se vším tím zmatkem zpět na dračí palubu. Námořníci se v zběsilém chvatu hnali k pumpám, přehazovali vědra přes okraje lodí, polévali palubu a plachty. V cípu svinuté bezanové plachty se plazil oranžovožlutý jazyk; jeden kadet, trudovitý třináctiletý hoch, kterého Laurence ráno zahlédl, jak darebačí v ráhnovi, se nyní na ráhno neohroženě vrhl s namočenou košilí v ruce a vykvétající plamen zadusil.

Nikde nesvítilo žádné světlo, které by dávalo tušit, co se děje ve vzduchu, a pro samý hluk a křik nebylo z boje nad jejich hlavami nic slyšet: Temeraire mohl klidně řvát z plných plic a oni stejně nic neslyšeli. "Musíme okamžitě vystřelit světlici," vyhrkl Laurence a vzal si od Rolandové boty; přiběhla s ním a za ní klusal Morgan s Laurencovými kalhotami.

"Callowayi, skočte pro bedýnku světlic a vezměte i magneziový prášek," zavolal Granby. "To je určitě fleur-de-nuit; žádný jiný druh by neviděl, když ani trochu nesvítí měsíc. Kdyby aspoň přestali tak hloučet," dodal s očima marně mžourajícíma k obloze.

Mohutné prásknutí je varovalo; Laurence upadl, když se ho Granby snažil odtáhnout do bezpečí, přilétla však jen hrstka třísek; zezdola se rozlehl jek: bomba prorazila slabé místo ve dřevě a dopadla do kuchyně. Průduchem zavanula horká pára prosycená pachem soleného vepřového, které se namáčelo na druhý den k večeři: zítra je čtvrtek, rozpomněl se Laurence, pravidelný chod námořního života měl tak hluboce zažitý, že jedna myšlenka automaticky vyvolala druhou.

"Musíme vás odvést dolů," prohlásil Granby, opět ho uchopil za rámě a křikl: "Martine!"

Laurence se na něj užasle, zhrozně podíval; Granby to ani nepostřehl a Martin, který ho vzal pod levou paží, to bral jako přirozenost samu. "Nehnu se z paluby," odbyl je Laurence ostře.

Zbrojír Calloway přisupěl s bedničkou; jejich slova ve chvíli přehlušil svist první letící světlice a oblohu ozářil žlutobílý

záblesk. Zaryčel drak: hlas byl na Temeraira příliš hluboký a v krátkém okamžiku, po který světlo vydrželo, Laurence zahlédl, jak se Temeraire ochrannitelsky vznášel nad lodí. Fleur-de-nuit, která se mu ve tmě vyhýbala, se vznášela o kus dál a odvracela hlavu od světla.

Temeraire s řevem ihned vyrazil proti francouzské dračici, světlice však pohasla a spadla a vše se opět pohroužilo do černočerné tmy. "Další, další, chlape zatracená," rozkřikl se Laurence na Callowaye, který stále ještě zíral k nebi stejně jako všichni ostatní. "Potřebujeme světlo; metejte jednu za druhou."

Na pomoc přispěchali další členové posádky, ochotných rukou však bylo přesprávných a vzhůru vylétly tři světlice naráz; Granby okamžitě zakročil, aby zamezil zbytečnému plýtvání. Záhy se jim podařilo sladit společný postup: světlice následovaly za sebou tak, že se nová rozzářila vždy ve chvíli, kdy předchozí uhasínala. Kolem Temeraira se válel dým, táhl se mu po křídlech v slabém žlutém přísvisu, když s rykem nalétal na francouzskou dračici; fleur-de-nuit se vrhla střemhlav, aby mu unikla, bomby neškodně popadaly do moře a vodou se šířilo šplouchání.

"Kolik světlic nám zbývá?" zeptal se Laurence tiše Granbyho.

"Ještě tak čtyři tucty, víc ne," odpověděl Granby chmurně: světlic valem ubývalo. "V to krom našich počítám i ty, které vezla Allegiance; jejich zbrojář nám přinesl veškeré zásoby."

Calloway zpomalil rychlost odpalování, aby tenčící se zbytek vystačil déle, mezi záblesky světla tak opět nastupovala úplná tma. Oči, štipající od kouře, je nadto i bolely, jak je namáhali v slabém, ustavičně hasnoucím svítu světlic;

Laurence si mohl jen domýšlet, jak se poloslepému, osamocenému Temerairovi daří obstát proti nepříteli připravenému i s posádkou k boji.

"Pane kapitáne," vykřikla Rolandová mávající na něj od zábradlí na pravoboku; Laurence k ní s Martinovou pomocí zamířil, než se k ní však dobelhal, vybuchla jedna z poslední hrstky světlic a na okamžik plně ozářila oceán za Allegianci: s větrem v plachtách se za nimi hnaly dvě těžké francouzské fregaty a ze stran k nim veslovala asi desítka plně obsazených člunů.

I hlídka nahoře to spatřila a hlásila: "Pozor, loď! Útočníci!" Opět zavládl všeobecný zmatek: námořníci pádili přes palubu, aby proti útočníkům naplnili sítě; Riley stál s lodivodem a dvěma nejsilnějšími námořníky u obrovského dvojkormidla; v zoufalém chvatu Allegianci otáčeli, aby se mohlo vypálit ze všech děl na boku naráz. Pokoušet se francouzským lodím uplout nemělo smysl; při takovém větru mohly fregaty hravě dosáhnout deseti i více uzlů a Allegiance by jim nikdy neujela.

Z dělové paluby duněla kuchyňským komínem ozvěna slov a dupotu mnoha nohou: Rileyho poddůstojníci a důstojníci naháněli posádku na místa k dělům, zvýšenými, nervózními hlasy dokola opakovali povely ve snaze natlouct ospalým, zmateným mužům do hlav to, co si měli osvojovat měsíce.

"Callowayi, zbytek světlic schovejte," nařídil Laurence, ač se mu ten rozkaz přičil: ve tmě mohla fleur-de-nuit Temeraira snadno napadnout. Světlic však zbývalo poskrovnu, a bylo je tedy třeba ušetřit do chvíle, kdy se nabídne větší naděje skutečně francouzské dračici uškodit.

"Připravte k odražení útočníků," zahřimal loďmistr; Allegianci se konečně podařilo překonat vítr a na okamžik se rozhostilo ticho: ze tmy se ozývalo šplouchání vesel a přes vodu k nim slabě zalétalo francouzské počítání; Riley křikl: "Vypalte, jak se bude točit."

Děla dole zaburácela, vyvalil se oheň a dým: způsobenou újmu nebylo možné určit, jen podle směsice jeku a praskání dřeva se dalo soudit, že některé střely zasáhly cíl. Allegiance se těžkopádně otáčela a děla po celé jedné straně rachotila dál, jakmile však salva dohřměla, začala se projevovat nezkoušenost posádky.

Konečně se první dělo ozvalo znovu, s nejméně čtyřminutovou prodlevou; druhé dělo nevypálilo vůbec, mlčelo i třetí; čtvrté a páté vystřelilo současně a docílilo jisté slyšitelné újmy, šestá kule však plácla do vody, sedmá dopadla stejně a Purbeck zavolal: "Zastavit palbu." Allegiance už se příliš vzdálila; s další střelbou bylo nutné počkat, až se loď znovu obrátí; útočníci se zatím mohli nerušeně blížit, což veslařům dodalo chuti k větší rychlosti.

Děla umlkla; nad vodou se vznášela mračna hustého šedého dýmu. Loď opět tonula ve tmě, ze které vystupovaly jen houpající se ostrůvky světla vrhaného lucernami na palubě. "Musíte Temerairovi na hřbet," prohlásil Granby. "Nejsme ještě tak daleko od pevniny, aby tam nedolétl, hlavně ale mohou být nablízku lodí: touhle dobou sem už možná dorazila transportní loď z Halifaxu."

"Nehodlám utéct a nechat přepravní loď o sto dělech Francouzům," vybuchl Laurence.

"Určitě se ubráníme a nadto máme takřka jistotu, že jim ji znovu vyrveme dřív, než ji stačí dopravit do přístavu, pokud se vám podaří upozornit flotilu," namítl Granby; u námořnictva by nadřazenému takto nikdo neodporoval, mezi letci však panovala mnohem volnější kázeň a on se nemínil nechat odbýt; jako nadporučík pokládal za svou povinnost dbát o kapitánovu bezpečnost.

"Mohli by s ní snadno odplout do Západní Indie či do nějakého přístavu ve Španělsku, daleko od blokády, a tam ji obsadit posádkou; nemůžeme si dovolit o ni přijít," trval na svém Laurence.

"Jistě by bylo nejlepší, kdybyste zůstal na palubě, kde na vás nemůžou, pokud nebudeme nuceni se vzdát," řekl Granby. "Musíme vymyslet, jak z toho Temeraira dostat."

"Když dovolíte, pane," osmělil se Calloway vzhlížející od bedničky světlic, "kdybyste mi nechal vytáhnout jedno to pepřové dělo, mohli bychom nacpat kuli magneziovým práškem, a třeba mu tak dopřát nějaký vydechnutí." Hodil bradou k nebi.

"Promluvím s Macreadym," oznámil ihned Ferris a hnál se za námořním poručíkem.

Vyvlekli z podpalubí pepřové dělo, a zatímco dva námořníci k němu nesli poloviny dlouhé hlavně, Calloway opatrně rozloupil pepřovou kuli. Vytřepal z ní asi tak půlku pepřové náplně, otevřel zamčenou skříňku s magneziovým práškem, vyndal jeden papírový kornoutek a zase truhličku uzamkl. Dva pomocníci ho drželi v pase, aby neztratil rovnováhu, a on rukama nataženýma daleko přes okraj lodi rozbalil kornoutek a ostrážitě přesypal žlutý prášek do pláště střely, práci

přítom sledoval jen jedním okem, druhým mhouřil vzhůru a obličej měl napůl odvrácený; tvář měl zjizvenou černými doličky upomínajícími na manipulaci s práškem v minulosti: látka nepotřebovala roznětku a vybuchovala při sebemenším neopatrném nárazu, rozpalovala se přitom daleko víc než střelný prach, byť i dřív vyhořela. Kuli zase uzavřel a kornoutek ponořil do vědra s vodou. Když se papír rozmočil, pomocníci ho vyhodili do moře. Calloway zalepil šev dehtem, celou kuli natřel mazivem a nabil ji do děla; teprve poté se našroubovala druhá polovina hlavně. "Tak; netvrdím, že to bouchne, ale povíť by se to mohlo," prohlásil Calloway, když si s nemalou úlevou utíral ruce.

"Výborně," pochválil ho Laurence. "Připravte se, posledními třemi světlicemi nám posvítíte na výstřel; Macready, máte někoho k dělu? Musí to být skutečně mistr a zasáhnout hlavu, aby to mělo smysl."

"Harrisi, ujmí se toho," zavelel Macready a pokynem ruky vyslal k dělu asi osmáctiletého kostlivého čahouna, přičemž poznamenal směrem k Laurencovi: "Dlouhá rána chce mladý voči, pane; šejdrem určitě nepude."

Vtom jejich pozornost přilákaly hněvivě hučící hlasy: ze zádi k nim krácel vyslanec Sun Kchaj a dva sluhové v závěsu za ním nesli obří kufr z cestovní výbavy poselstva. Námořníci i většina členů Temerairovy posádky se tísnili podél zábradlí a v rukách svírali meče a pistole připravené k odražení útočníků; přestože se však francouzské lodě blížily, jeden zuřivec s kopím se odvážil nakročit k vyslanci dřív, než ho loďmistr stačil usměrnit zauzlovaným koncem provazu a štěknout: "Nevybočovat z řady, panstvo; nevybočovat z řady."

Laurence v celém tom zmatku na neslavnou večeři už úplně zapomněl: jako by se udála před mnoha týdny, Sun Kchaj měl však stále ještě na sobě totéž vyšívané roucho, v jehož rukávech teď nevzrušeně skrýval založené ruce, a rozlícené, podešžené muže mohla taková provokace snadno vydráždit. "K čertu s ním. Musí hned pryč. Dolů, pane; okamžitě dolů," řval a ukazoval na ochoz, Sun Kchaj však jen pokynul sloužícím a zamířil na dračí palubu, zatímco oni se za ním vlekli s ohromným kufrem pomaleji.

"Kde sakra vězí ten tlumočník?" hulákal Laurence. "Dyere, doběhni..." To už ale sluhové kufr vyvláčeli nahoru; odemkli ho, odklopili víko a tlumočení nebylo potřeba: rakety spočívající v slaměné vystýlce, zářivě červené, modré a zelené jako hračky, hojně zdobené barevným, zlatým a stříbrným žíháním, nepřipouštěly mýlku.

Calloway ihned po jedné, modré s bíložlutým pruhováním, hmátl a čínský sluha mu úzkostnými posunky předváděl, jak má připojit zápalnou šňůru k roznětce. "No jo, no jo," drmolil zbrojř netrpělivě a vytahoval doutnák; raketa okamžitě chytla, se syčením vystřelila vzhůru a zmizela z dohledu daleko nad místy, kam dolétaly světlice.

Zaplál bílý záblesk a vzápětí se rozlehla hromová rána znásobená odrazem zvuku od vodní hladiny; na nebi se rozprskl slaběji zářící kroužek žlutých hvězd a mihotal se tmou. V okamžiku, kdy se ohňostroj rozsvítil, fleur-de-nuit, prosta veškeré důstojnosti, slyšitelně zakvičela: jasně se ukázala o nějakých sto metrů výš a zuřivě syčící Temeraire s vyceněnými zuby v mžiku zamířil vzhůru.

Poplašená fleur-de-nuit se vrhla střemhlav, proklouzla Temerairovi pod napřaženými pařáty, vlétla jim však přímo do rány. "Harrisi, pal, pal!" zařval Macready a mladý námořník mhouřavě zamířil. Kule letěla naprosto přesně, byť trochu vysoko; dračici však z čela těsně nad očima čněly zakřivené tenké růžky; kule se o ně rozrazila a doběla rozžhavený magneziový prášek vzplál. Fleur-de-nuit opět zakvilela, tentokrát opravdovou bolestí, a v nepřičetném spěchu odlétla od lodí hluboko do tmy; prosvíštěla nad lodí tak nízko, že se plachty ve vzduchu rozvířeném jejími křídly s rachotem zatřepaly.

Harris vstal od děla a s širokým, kolozubým úsměvem se obrátil, načež se s překvapeným výrazem skácel, paži měl utrženou i s ramenem. Padající tělo srazilo Macreadyho; Laurence si vytrhl z ruky třisku dlouhou jako nůž a setřel si krev z obličeje. Z pepřového děla zbyly rozervané kusy: posádka prchající dračice ještě stačila svrhnout bombu, která dopadla přímo na dělo.

Několik námořníků odtáhlo Harrisovu mrtvolu k okraji lodi a shodilo ji do moře; nikdo jiný o život nepřišel. Svět podivně ztlchlo; Calloway odpálil další dvojici raket a takřka přes půl oblohy se rozstříkl gejzír oranžových paprsků, Laurence však výbuch slyšel pouze levým uchem.

Když se takto podařilo vyřadit francouzskou dračici z boje, Temeraire se snesl zpět na palubu, loď přitom rozhoupal jen nepatrně. "Honem, honem," drmolil a skláněl hlavu pod popruhy, které mu postrojníci kvapně navlékali. "Je neobyčejně rychlá a světlo jí podle mě nevadí tolik jako tantomu drakovi, se kterým jsme bojovali loni na podzim; má asi jinak uzpůsobené oči." Ztěžka nabíral dech a křídla se mu maličko trásla: hodně se vznášel na místě, v čemž neměl vypěstovanou patřičnou vytrvalost.

Sun Kchaj, který setrval na palubě a obhlížel dění, proti strojení Temeraira nic nenamítal; Laurence si s trpkostí pomyslel, že když jim jde samotným o krk, tak jim postroj zřejmě nevadí. Vtom si všiml rudočerné krve kapoucí na podlahu. "Kde tě zranila?"

"Nic to není; sekla mě jen dvakrát," uklidňoval ho Temeraire, který otočil hlavu a olízl si pravý bok, kde se mu šklebil mělký škrábanec, další, hlubší rána vyseknutá drápy mu zela na hřbetě.

Dvakrát bylo výrazně víc, než kolik bylo Laurencovi milé; obořil se na Keynesa, vyslaného s nimi, který, když ho na Temeraira vysadili, začal zranění ovazovat: "Nemělo by se to zašít?"

"Nesmysl," odbyl ho Keynes. "Takhle to stačí; ani bych tomu zranění neřikal. Netřeba se plašit." Macready už se mezitím postavil na nohy a hřbetem ruky si otíral čelo; po té odpovědi si ranhojiče pochybovačně přeměřil a úkosem se zadíval na Laurence, zvláště když si Keynes nad prací dál hlasitě bručel cosi o přestrašených kapitánských kvočnách. Laurence, překypujícího úlevou a vděčností, ani nenapadlo něco namítat. "Tak hotovo, pánové?" zeptal se a kontroloval si pistole a meč: tentokrát už se vyzbrojil pěknou těžkou šavlí ukutou z pořádné španělské oceli a opatřenou prostým jílcem; její poctivá váha ho příjemně tížila v ruce.

"Hotovo, pane," oznámil Fellowes utahující poslední řemen; Temeraire se sklonil a vysadil si Laurence na plec.

"Trhněte tam za to, jestli to dobře drží," zavolal, když se Laurence usadil a připnul.

"Drží," potvrdil Laurence napínající popruhy celou vahou těla. "Díky, Fellowesi, skvělá práce. Granby, pošlete střelce k námořníkům do košů a zbytek at' odráží útočníky."

"Provedu; a Laurenci..." ozval se Granby se zjevným úmyslem znovu Laurencovi rozmlouvat, aby s Temerairem vyrazil do boje. Laurence, aby unikl dalšímu přesvědčování, schválně pobídl Temeraira kolenem. Allegiance se opět zhoupla silou drakova skoku a oni spolu konečně zase vzletli.

Sírný dým ohňostroje čpící jako pach křesacích zámků se dal skoro krájet a vzdor ledovému větru ulpíval na jazyku i kůži. "Tamhle je," ohlásil Temeraire stoupající s mohutným mácháním křídel vzhůru; Laurence se zadíval po směru jeho pohledu a uviděl, jak se k nim z veliké výšky opět snáší fleur-de-nuit: vzhledem k tomu, jak toto plemeno poznal dřív, se dračice z oslepení vzpamatovala vskutku neobyčejně rychle, a jeho napadlo, jestli to náhodou není nějaký nový kříženec. "Vyrazíme na ni?"

Laurence zaváhal; neměl-li jim Temeraire přijít do rukou, bylo nanejvýš nutné fleur-de-nuit vyřadit, kdyby totiž Allegiance byla nucena se vzdát a Temeraire musel uletět na pevninu, mohla by na ně potmě dorážet celou cestu domů. Francouzské fregaty přitom mohly lodi uškodit daleko víc: soustředěná palba by muže s jistotou pokosila. Kdyby Allegiance padla Francouzům za kořist, znamenalo by to strašlivou ránu pro námořnictvo i letectvo: velkých transportních lodí neměli nazbyt.

"Ne," řekl nakonec. "Naší prvořadou povinností je ochránit Allegianci - musíme zakročit proti těm fregatám."

Přesvědčoval spíš sebe než Temeraira; tušil, že se rozhodl správně, přesto ho však tísnily hrozivé pochyby; to, co platilo u obyčejného člověka za odvalu, mohlo u letce, nesoucího odpovědnost za vzácného a cenného draka, působit jako lehkovážnost. Povinnost Granbymu velela dbát krajní obezřetnosti, to ale neznamenalo, že se mylí. Laurence neprošel výchovou letce a uvědomoval si, že se jeho povaze přiči řada omezení vážících kapitána draka; nyní se mu neodbytně drala na mysl otázka, zda se příliš nenechává strhnout pýchou.

Temeraire se do boje vrhal vždy s nadšením; nic nenamítal, jen zalétl pohledem dolů k fregatám. "Ty lodě se zdají mnohem menší než Allegiance," poznamenal pochybovačně. "Skutečně jí hrozí nebezpečí?"

"Dokonce velké; chtějí ostřelovat palubu." Laurence ještě ani nedomluvil a už vzplál další ohňostroj. Když teď seděl na Temerairově hřbetě, výbuch zazářil děsivě blízko; musel si zaclonit oslněné oči rukou. Když hvězdičky, které mu utkvěly před očima, konečně zmizely, zhrozeně si všiml, že závětrná fregata se náhle otočila přes příď: tak nebezpečný manévr by sám čistě jen pro získání výhodného postavení neriskoval, spravedlivě však musel uznat, že byl proveden bravurně. Nechráněná zád Allegiance se tak ocitla přímo na ráně děl na levém boku francouzské lodi. "Proboha; tamhle!" vykřikl a ukázal, třebaže Temeraire nemohl pohyb ruky vidět.

"Vidím," přitakal Temeraire: už svištěl střemhlav. Boky se mu nadouvaly dechem hromaděným na božský vítr, mocně klenutý hrudník se roztahoval a černá lesklá kůže se napínala tak, že by se na ni dalo bubnovat. Laurence cítil, jak se Temerairovo tělo rozeznívá hukotem ohlašujícím chystanou ničivou sílu.

Fleur-de-nuit vytušila jeho záměr: nalétala k nim zezadu. Laurence slyšel tlukot jejích křídel, Temeraire byl však rychlejší, větší váha ho v střemhlavém letu nebrzdila. Prudce se rozbouchal střelný prach, střelci pálili, ve tmě však mohli mířit jen naslepo; Laurence přilehl Temerairovi ke krku a tiše ho vybídl k větší rychlosti.

Děla fregaty pod nimi se zběsilým rachotem vychrlila oblak dýmu; ze střílen vyšlehly plameny a ožehly Temerairovu hrud' úděsnou rudou září. Nato zapráskaly z palub fregaty pušky a Temeraire sebou škubl, jako by dostal zásah: Laurence v úleku vykřikl jeho jméno, Temeraire se však dál hnál k lodi; nalétl vodorovně k útoku a Laurencův hlas zanikl v hromovém burácení božského větru.

Na loď ještě Temeraire božským větrem nikdy nezaútočil; v bitvě u Doveru však Laurence viděl, jak smrtelnosné chvění zvuku roztrátilo lehké dřevo konstrukcí nesoucích Napoleonovy vojáky. Něco obdobného očekával i zde: představoval si rozštípanou palubu, poničená ráhna nebo i třeba polámané stěžně. Francouzská fregata však byla bytelně stavěná, její dubová obšívka byla přes půl metru silná a ráhna i stožáry byly pro boj dobře zajištěny železnými řetězy zpevňujícími celou takeláž.

Vlnu Temerairova ryku zachytily plachty: na okamžik se zatřásly, pak se napjaly a vyduly k prasknutí. Na dvacet zvratíček se přetrhlo jako houslové struny, všechny stěžně se naklonily; vydržely ale i přes sténání dřeva a plachet a Laurence na vteřinu propadl beznaději: zdálo se, že velké škody nedocílí.

Nepovolila-li však část, musel se nutně poddat celek: sotva Temeraire dořval a řítí se kolem jako blesk, celá loď se silou bočního větru otočila a zvolna se nakláněla do strany. Obrovský nápor ji překlopil úplně na bok, z lanová a zábradlí viseli muži, mrskali nohama ve vzduchu, padali do moře.

Jak svištěli těsně kolem, nízko nad hladinou, Laurence se po lodi ohlédl. Na zádi se krásně blyštěl nápis VALÉRIE, vyvedený zlatými písmeny a ozářenými lucernami visícími v okénkách kajut, nyní zpola převrácenými a divoce rozkomíhanými. Její kapitán si věděl rady: k Laurencovým uším dolétalo přes vodu volání a muži šplhali na bok se vším, co mohlo posloužit jako kotva, a vytahovali silná uzavazací lana, aby loď vyrovnali.

Už ale neměli čas. Za Temerairem se zdvíhala obrovitá vlna vzdutá silou božského větru. Zvolna narůstala, jako by ji vedl jakýsi promyšlený záměr. Na okamžik se rozhostilo ticho, fregata se propadla do černoty, mohutná lesknoucí se stěna zastínila i noční tmou; pak ji ženoucí se vlna převrhla jako dětskou hračku a oceán jí vzal všechn oheň z děl.

* * *

Už se nevynořila. Na hladině se houpala bílá pěna a několik menších vlněk běžících za hlavní vlnou se roztrátilo o oblouk trupu čnící nad vodou. Jen ale chvilíčku: vzápětí se nad ním moře zavřelo a na nebi se rozpršel zlatý déšť. Fleur-de-nuit zakroužila těsně nad zčerenou hladinou a hluboce, osaměle řičela, jako by náhlé zmizení lodi nebyla s to pochopit.

Z Allegiance nezazněl jásot, přestože to museli vidět. Laurence sám zhrozeně mlčel: tři stovky mužů, možná víc, a oceán se leskl jako nedotčené zrcadlo. Loď mohla ztroskotat za bouře, za vichru, v dvanáctimetrových vlnách; tu a tam mohla

být potopena v boji, mohl ji po dlouhé bitvě zničit požár či výbuch, mohla najet na skaliska. Tahle loď však byla neporušená, plula na širém moři vlnícím se do výše sotva tří metrů, za větru vanoucího o rychlosti čtrnácti uzlů; a teď po ní nebylo ani památky.

Temeraire se rozkašlal a vzdychl bolestí; Laurence ochraptěle křikl: "Zpátky na loď, okamžitě," fleur-de-nuit už se k nim ale zběsile hnala: na nebi zaplál další ohňostroj a Laurence uviděl obrysy čekajících útočníků připravených s blyštivě se bělajícími noži, meči a pistolemi u boků ztéci palubu. Temeraire se držel ve vzduchu s krajní námahou; když se fleur-de-nuit přiblížila, zoufale sebral všechny síly a prudce uhnul, nedokázal už ale vyvinout patřičnou rychlost, aby mohl dračici oblétnout a uchýlit se do bezpečí Allegiance.

Laurence už málem připustil, aby slétli na palubu a Temeraire mohl být ošetřen; cítil, jak se Temerairovi třesou křídla vysílením, a hlavou mu stále rudě probleskovala ta chvíle, ten hrůzostrašný tlumený náraz kule: každý další okamžik ve vzduchu mohl zranění zhoršit. Slyšel však křičící hlasy posádky francouzské dračice, žal a děs v nich obsažený nepotřeboval překlad; nedělal si iluze, že se Francouzi smíří s porážkou.

"Slyším křídla," vyjekl Temeraire, jehož hlas bolestí nabíral výšku a ztrácel sílu; upozorňoval na blížícího se draka a Laurence marně pátral očima v neproniknutelné tmě: Britové nebo Francouzi? Fleur-de-nuit proti nim opět nečekaně nalétla; Temeraire s křečovitým škubnutím napjal zbytky sil a zrychlil, když vtom nad hlavou francouzské dračice zamáchala stříbrošedá křídla a objevil se syčící, prskající Nitidus: na jeho hřbetě stál kapitán Warren, jištěný úvazkem, a zběsile mával kloboukem na Laurence. "Leťte, leťte!" volal.

Z druhé strany se vynořila Dulcia a oháněla se zuby francouzské dračice po bocích tak, až se fleur-de-nuit otočila a vyjela po ní; dva lehcí draci byli z jejich formace nejrychlejší, a i když se váhou obří dračice zdaleka nevyrovnali, mohli ji aspoň chvíli potrápit. Temeraire už se pomalým obloukem obracel, křídla se mu chvěla při každém záběru. Když dolétli k lodi, Laurence viděl, jak posádka o překot uklízí dračí palubu, aby mohli přistát: byla posetá úlomky dřeva, provazy, kusy zkrouceného kovu; Allegiance podélným ostřelováním zle utrpěla a druhá fregata nepřetržitě pálila ze spodních palub.

Temeraire ani pořádně nepřistál, jen ztěžka žuchl na palubu, až se celá loď rozhoupala; Laurence si rozepínal přezky úvazku, ještě než stačili úplně dosednout. Bez držení sklouzl z drakova kohoutku; noha se mu při tvrdém dopadu na palubu podlomila, on se ale hned zase zvedl a dopotácel se k Temerairově hlavě.

Keynes, po lokty od černé krve, už se činil; aby k ráně lépe mohl, Temeraire si pod vedením mnoha rukou pomaličku lehal na bok, postrojníci přitom ranhojiči svítili. Laurence si klekl k Temerairově hlavě a přitiskl tvář k hebkým pyskům; kalhotami mu prosakovala teplá krev, oči ho pálily, zrak se mu mlžil. Nevěděl pořádně, co říká, ani jestli to dává valný smysl, Temeraire mu však odpověděl hřejivým vydechnutím, i když slova nepromluvil.

"Tady, už to mám; teď kleště. Allene, nech toho šklebení nebo se otoč přes zábradlí," ozval se Keynes kdesi za Laurencovými zády. "Výborně. Je železo rozžhavené? Tak tedy; Laurenci, teď musí držet."

"Drž, prosím tě," šeptal Laurence a hladil Temeraira po nose. "Drž ze všech sil; drž, co můžeš." Temeraire jen sykl a v rudém, rozšířeném chřípí mu hlasitě zahvízdalo; jednou mu bouchlo srdce, podruhé, načež zprudka vydechl a zazvonila ježatá kule, kterou Keynes hodil do připravené misky. Temeraire znovu tiše zasykl, když mu k ráně přiložili žhavé železo; začpelo pálicí se maso a Laurence málem neovládl žaludek.

"Tak; hotovo; rána je čistá. Kule se zarazila o hrudní kost," sděloval Keynes; vítr odvál pach spáleniny a Laurence náhle opět zaslechl burácivou ozvěnu dlouhých děl i veškerý hluk lodi; svět znovu dostal podobu i obsah.

Laurence se vrávoravě postavil. "Rolandová," řekl, "doběhněte se s Morganem podívat, jestli mají nazbyt nějakou plachtovinu a cupaninu; musíme mu něco nastlat kolem."

"Morgan je po smrti, pane," pípla Rolandová a on si v přísvisu lucerny najednou všiml, že bledými stružkami na jejich umouněných tvářích netekl pot, nýbrž slzy. "Půjdem s Dyerem."

Kadeti nečekali, až jim dá kývnutím svolení, a ihned vyrazili; Laurence chvíli sledoval, jak se jejich drobná těla děsivě ztrácejí mezi hmotnými postavami námořníků, a pak se otočil, přičemž mu ztuhly rysy.

Záď byla oblitá tak mocným nánosem sedlé krve, že se místy černě leskla jako čerstvě natřená. Podle síly krveprolití a nepoškozené takeláže Laurence soudil, že Francouzi museli střilet kartáče, a skutečně také na palubě zahlédl rozervané pláště střel. Francouzi nahnali všechny muže, které nevázaly jiné úkoly, do člunů a našlo se jich pohřichu hodně: na palubu se draly dvě stovky zoufalců rozezlených ztrátou vlastní lodi. Mačkali se po čtyřech i pěti za sebou u hákovacích kotvic nebo se drželi zábradlí a britští námořníci snažící se je odrazit měli za zády celou pustou širou palubu. Práskaly pušky, zvonily meče; námořníci bodali dlouhými píkami do dotírajícího roje útočníků.

Laurence ještě nikdy neviděl odrážení útočníků z tak zvláštního pohledu, zblízka i zpovzdálí zároveň; to nezvyklé postavení ho naplňovalo podivným neklidem, který ho přiměl vytáhnout pistole. Mnoho členů své posádky nezahlédl: Granbyho ani poručíka Evanse nebylo vidět; na příďové nástavbě v záři luceren na okamžik zasvítla žlutá hříva Martina skákajícího dolů, aby odřízl kteréhosi útočníka; nato se skácel pod ranou statného francouzského námořníka vyzbrojeného kyjem.

"Laurenci." Zaslechl své jméno, či cosi podobně znějícího, každá slabika ale jako by byla vyslovena zvlášť: Lao-ren-si, a otočil se; Sun Kchaj ukazoval k severu, po směru větru, jas posledního ohňostroje už ale dohasínal a Laurence neviděl, na co ho chtěl vyslanec upozornit.

Fleur-de-nuit nahoře zničehonic zaryčela; prudce se odtrhla od Nitida a Dulcie, kteří na ni z boků stále dotírali, zamířila k východu a velmi rychle zmizela ve tmě. Vzápětí zaburácel řev královského ryzáka provázený vřeštěním žlutých sekáčů: v prudkém závanu křídel přelétajících nad lodí se s lupáním zazmítaly všechny úpony a ze hřbetů svištících draků sršely na všechny strany světlíce.

Zbýlá francouzská fregata ihned pozhášela všechna světla v naději, že se jí podaří uprchnout do noci, Lily však vedla formaci kolem ní, tak nízko, aby to zalomcovalo stěžni; draci se dvakrát přehnali a Laurence v blednoucím výtrysku

karmínového světla viděl, jak francouzské vlajky klesají, zatímco útočníci po celé palubě odhazují zbraně a vrhají se k zemi na znamení kapitulace.

Kapitola 5

...Váš syn si ve všem vždy vedl statečně a čestně. Jeho odchod musí rmoutit všechny ty, kterým bylo přáno ho znát, a měrou o nic menší i ty, jimž se dostalo cti po jeho boku sloužit a vidět, jak v něm už dozrála ušlechtilá povaha rozvážného, udatného vojáka oddaně sloužícího vlasti a králi. Kéž Vám je aspoň malou útěchou vědomí, že zemřel tak, jak by žil, s odvahou a bez bázně před ničím kromě Boha všemohoucího, a že jistě najde čestné místo mezi těmi, kdo obětovali své vlasti vše.

Váš atd.

William Laurence

Odložil pero a popsaný list poskládal; psaní to bylo stylově neobratné, obsahově nepřiměřené, nic lepšího ale ze sebe nedostal. Jako kadet a mladý poručík přišel o mnoho přátel z řad vrstevníků, za jeho prvního velení pak padl jeden třináctiletý hoch; ještě nikdy však nemusel v dopise oznamovat smrt desetiletého chlapce, který si správně ještě měl hrát ve školní třídě s cínovými vojáčky.

Byl to poslední povinný dopis a byl i nejtenčí; chrabré činy, které hoch za kratičkého života stihl, na mnoho slov nevydaly. Laurence list odsunul stranou a napsal pár řádek osobnějšího rázu určených matce: uvědomoval si, že o srážce jistě přinese zprávu Gazette a že matka bude tonout v nejistotě. Po předchozím dopise se jen obtížně nutil k lehkému tónu; omezil se tedy na ujištění, že on i Temeraire jsou zdraví, a zranění všech ostatních označil za nezávažná. Bitvu už s úmornou obšírností popsal v hlášení admirality a neměl sílu ličit ji teď matce v mírnější podobě.

Když konečně dopsal, sklápěl psací stůl a posbíral dopisy, z nichž každý byl zapečetěný a zabalený do nepromokavého plátna chránícího proti dešti i mořské vodě. Hned se nezvedl, zůstal ještě chvíli sedět a mlčky hleděl z oken na širé moře.

Na dračí palubu se vracel pomalým tempem po snadno zvládnutelných etapách. Když zdolal příďovou nástavbu, dobelhal se k zábradlí na levoboku, aby se chvílku vydýchal, přičemž předstíral, že obhlíží dobytou kořist, Chanteuse. Volně visící plachty se jí nadouvaly; muži šplhali po stěžních a opravovali takeláž, z dálky připomínali hemžící se mravence.

Potom, co se na loď naskládali takřka všichni členové formace, to na dračí palubě vypadalo úplně jinak. Temerairovi byla vyhrazena celá levá část, aby si mohl při svém zranění snáze pohovět, ostatní draci však leželi na jedné pestrobarevné hromadě v složitém propletení končetin a jen zřídka se pohnuli. Prakticky veškerý zbylý prostor zabíral Maximus ležící naspodu; dokonce i Lily, která obvykle pokládala pod svou důstojnost stulit se s ostatními draky, byla nucena si přes něj přehodit ocas a křídlo, zato Messoria a Immortalis, starší a menší draci, s tím žádné takové okolky nedělali a rovnou se mu natáhli na široký hřbet, aniž dbali, kde jim který úd visí.

Všichni podřimovali a vypadali, že jim dané podmínky naprosto vyhovují; jen Nitidus, který nevydržel dlouho na jednom místě, kroužil zvědavě kolem fregaty: trochu moc nízko, než aby měli námořníci klid, soudě podle nervózních hlav, které se na Chanteuse často otáčely k nebi. Dulcii nikde vidět nebylo, patrně už vyrazila se zprávami o štětu zpátky do Anglie.

Přejít dračí palubu se rovnalo menšímu dobrodružství, zvláště když za sebou Laurence musel vláčet neposlušnou nohu; jen tak tak že neupadl přes Messoriin visící ocas, kterým dračice ve spaní zavrtěla. I Temeraire tvrdě spal; když k němu Laurence konečně dokulhal, jedno oko se pootevřelo, zablýskla modrá hlubina a hned zase zmizela pod spadlým víčkem. Laurence se ani nepokoušel draka budit, těšilo ho, že se mu pohodlně leží; ráno se dobře nakrmil, spořádal dvě krávy a velkého tuňáka, a Keynes vyjádřil uspokojení nad dosavadním průběhem hojení rány.

"Pekelná zbraň," poznamenal, když Laurencovi s nemístnou radostí ukazoval odstraněnou kuli; Laurence při pohledu na hustě se ježící ostny jen děkoval nebesům, že je kule aspoň vyčištěná, když už se na ni musí dívat. "Ještě jsem nic podobného neviděl, i když jsem slyšel, že něco takového používají Rusové; muset ji dolovat z větší hloubky, tak vám velkou radost nemám."

Šťastným řízením osudu však kule narazila na hrudní kost a uvázla sotva patnáct centimetrů pod kůží; při průletu a následném vytahování se ovšem zle potrhalo hrudní svalstvo a Keynes prohlásil, že by Temeraire neměl dva týdny, možná i měsíc vůbec létat. Laurence položil dlaň na širokou hřející plec; byl rád, že to nestálo víc.

Ostatní kapitáni seděli u skládacího stolečku přiraženého ke komínu lodní kuchyně, u kterého zbývala ještě trocha volného prostoru, a hráli karty; Laurence si k nim přisedl a předal Harcourtové kupku dopisů. "Předem díky za doručení," dosedl ztěžka a nabíral dech.

Všichni přestali hrát a zadívali se na objemný balíček. "Strašně moc mě to mrzí, Laurenci." Harcourtová si uložila celou zásilku do brašny. "Takhle hanebně vás zřítit."

"Prachspřostá zbabělost." Berkley zavrtěl hlavou. "Takováhle noční přepadovka je spíš špehování než pořádný boj."

Laurence mlčel; vážil si jejich soucitu, v tu chvíli se mu ale nedostávalo sil k hovoru. Sám pohřeb představoval mučivé utrpení: vzdor bolestně se ozývající noze musel prostát celou hodinu, po kterou přes zábradlí po řadě sjížděla těla zašitá do hamak, v nohách zatížená u námořníků dělovými koulemi a u letců dělostřeleckými granáty, zatímco Riley pomalu odříkával slova smutečního obřadu.

Po zbytek dopoledne pak s podporučíkem Ferrisem, nahrazujícím nyní jeho druhého zástupce, v ústraní probírali ztráty dosahující smutně vysokého počtu. Granbyho zasáhla kulka z muškety do prsou; našťastí škrtla o žebro a vylétla zády, rána, z níž uniklo velké množství krve, mu však přivodila horečku. Poručíka Evanse, jeho druhého zástupce, který utrpěl

ošklivou zlomeninu nohy, čekal návrat do Anglie; u Martina byla naděje na brzké uzdravení, čelist mu však napuchla tak, že ze sebe krom mumlání nedostal slova, a zateklé levé oko dočasně nesloužilo.

Zranění, byť méně vážná, utřžili i dva další vrchaři; ze střelců byl zraněn Dunne a Donnell padl; zabit byl i spodař Miggsy; nejhůře to však odnesli postrojnici: čtyři usmrtila jediná dělová koule, která je smetla na spodní palubě, když odnášeli náhradní postroj. Doprovázel je Morgan nesoucí bedničku záložních přezek: strašlivá smůla.

Berkley, jako by mu četl výši ztrát ve tváři, prohlásil: "Aspoň že vám můžu přenechat Portise a Macdonaugha." Mluvil o dvojici Laurencových vrchařů převelených na Maxima v době nejasností po příjezdu vyslanectva.

"Sám přece máte o muže nouzi, ne?" namítl Laurence. "Nemůžu Maxima oslabit; čeká vás aktivní služba."

"Transportní loď jedoucí z Halifaxu, Vilém Oranžský, veze Maximovi nejméně deset vhodných posil," ujistil ho Berkley.

"Není tedy důvod, proč by se k vám vaši muži nemohli vrátit."

"Neměl bych se s vámi přit; sám bůh ví, že je potřeboju jako sůl," přiznal Laurence. "Loď ale může dorazit třeba až za měsíc, jestli pluje pomalu."

"Aha; vy jste byl dole, takže jste neslyšel, co jsme hlásili kapitánovi Rileymu," dovtipil se Warren. "Vilém byl před pár dny spatřen nedaleko odtud. Vyslali jsme tedy Cheneryho s Dulcií, aby ho nasměřovali sem k nám; odveze nás i zraněné domů. Mimoto Riley tuším říkal, že tenhle člun něco potřebuje; nemluvil o klovatině, Berkley?"

"Kulatíně," napověděl Laurencovi pohled na takeláž; ráhna nesoucí plachty vypadala za denního světla skutečně bídne, dřevo bylo na mnoha místech rozštípané a proděravělé kulkami. "Rozhodně nám moc pomůže, když se s námi podělí o zásoby. Víte ale, Warren, tohle není člun, to je loď."

"V tom je rozdíl?" opáčil Warren nevzrušeně, což Laurencovi vyrazilo dech. "Já měl za to, že je to jen dvojí pojmenování téhož; nebo se to snad liší velikostí? Tohle je samozřejmě gigant, přestože Maximovi hrozí, že každou chvíli spadne."

"Ale nepadnu," zabručel Maximus, otevřel však oči a zamžoural přes své obrovité pozadí, jakmile se ovšem ujistil, že se bezprostředního sesunu do vody bát nemusí, věnoval se zase dál spokojeně spání.

Laurence otevřel pusku, vzápětí ji ale zavřel, aniž se pouštěl do vysvětlování; cítil, že by se vrhal do předem prohraného boje. "Pár dnů tedy s námi pobudete?"

"Jen do zítřka," ujala se odpovědi Harcourtová. "Kdyby to mělo vypadat na déle, musíme letět; nechce se mi draky zbytečně vysilovat, ještě méně se mi ale chce nechávat Lentona v Doveru s neúplným stavem; bude se divit, kde je nám konec: měli jsme jen létat noční manévry s flotilou u Brestu, když vtom jsme vás uviděli střilet jak o božím těle."

* * *

Riley je samozřejmě pozval všechny na večeři; zasednout s nimi měli i zajatí francouzští důstojníci. Harcourtová se musela vymluvit na mořskou nemoc, aby se vyhnula těsnému prostoru, kde by se velmi lehko přišlo na její skutečné pohlaví, a Berkley, na řeč skoupý, ze sebe naráz nevypravil nikdy víc než větu o pěti slovech. Zato Warrenova přirozená výřečnost neznala mezí, zvláště když mu pár sklenic silného vína pořádně rozvázalo jazyk, a Sutton za bezmála tři desítky let služby nasbíral pěknou řádku humorných historek; společně tedy čile udržovali u stolu hovor, byť trochu kulhající.

Francouzi však otřeseně mlčeli a bezmála stejné ticho panovalo i mezi britskými námořníky; v průběhu večera se jejich stísněnost projevila ještě výrazněji. Lord Purbeck zachovával upjatou obřadnost, Macready se kabonil; dokonce i Riley, zjevně nesvůj, se v hovoru nezvykle dlouze odmlčoval.

Nad kávou na drací palubě se pak Warren rozpovídal: "Tedy Laurenci, nechci se nijak dotknout námořnictva ani vašich bývalých kolegů, ale tohle přestává všechno! Přisámbohu, ti se ale dovedou tvářit. Jeden by si myslel, že jsme je do krve urazili, a ne že jsme je ušetřili pěkně dlouhého boje a nevímkolika věder krve."

"Zřejmě mají pocit, že jsme se objevili příliš pozdě na to, abychom jim v boji nějak výrazně ulehčili." Sutton se přátelsky opřel o svou dračici Messorii a zapálil si doutník. "Místo toho jsme je jen připravili o kus slávy, nemluvě o tom, že nám patří díl kořisti, protože jsme přece dorazili předtím, než francouzská loď zaútočila. Dáš si taky, miláčku?" zeptal se a přidržel doutník tak, aby Messoria mohla vtáhnout kouř.

"Ne, soudíte je zcela mylně, to vás ujišťuji," ozval se Laurence. "Nebýt vás, tak jsme tu fregatu nezajali; nebyla tak zničená, aby nám nemohla ukázat záda, kdykoli si zámánila; všichni na palubě byli z celého srdce rádi, že jste přiletěli." Neměl valnou chuť věc vysvětlovat, zároveň ale nechtěl, aby setrvali v tak neblahém dojmu, stručně tedy dodal: "To ta druhá fregata, Valérie, kterou jsme potopili před vaším přiletem; ztráty na životech byly nesmírné."

Vycítili jeho vlastní stísněnost a dál už na něj nenaléhali; když Warren otevřel ústa k otázce, Sutton ho rýpnutím umlčel a zavolal běžce, aby donesl karty. Pustili se do hry; karet se chopila i Harcourtová, která se k nim poté, co se oddělili od námořních důstojníků, opět přidala. Laurence dopil svůj šálek a v tichosti se vytratil.

I Temeraire seděl a vyhlížel na širé moře; prospal celý den a vzbudil se teprve před nedlouhou chvílí, aby se znovu mocně posilil. Změnil polohu tak, aby si mu Laurence mohl sednout na přední tlapu, a s lehkým povzdechem se kolem něj ovinul.

"Neber si to tolik." Laurence si uvědomoval, že mu udílí radu, kterou se sám nedokáže řídit; obával se však, že se Temeraire bude potopenou lodí příliš obírat a propadne trudnomyslnosti. "Když jsme měli tu druhou fregatu na levoboku, byli bychom se nejspíš dostali závětrnou stranou proti větru, a kdyby zhasili veškerá světla a zarazili naše ohňostroje, Lily s ostatními by nás v noci sotva našli. Zachránil jsi mnoho životů i samotnou Allegianci."

"Nemám výčitky," řekl tiše Temeraire. "Nemíním jsem ji potopit, ale nelituju toho; chtěli pozabíjet mou posádku a to jsem samozřejmě nehodlal dopustit. To ti námořníci: koukají teď na mě hrozně divně a vůbec se ke mně nepřibližují."

Laurence mu nemohl vyvracet pravdivost tohoto postřehu, ani mu nabízet nějakou klamnou útěchu. Námořníkům bylo milejší vnímat draka jako bojový stroj, chápat ho velmi podobně jako loď, která náhodou i dýchá a létá: jako pouhý nástroj lidské vůle. Bez velkých obtíží přijímali jeho zvířeckou sílu přirozeně plynoucí z velikosti jeho těla; naháněl-li jim

tím hrůzu, pak jen takovou, jakou by v nich probouzel nebezpečný silný člověk. Božský vítr však zaváněl nadpřirozenem a zkáza Valérie byla příliš nezměrná, než aby byla lidským dílem: rozvířilo to dávné bajky o ohni a zhoubě z nebes.

V jeho vlastní paměti se už bitva jevila jako zlý sen: nekonečný pestrobarevný proud vybuchujících světél, rudá zář dělové palby, popelavá bělma očí fleur-de-nuit blýskající ve tmě, štiplavý kouř na jazyku a hlavně ta vlna, pomalu klesající, jako když se za hrou spouští opona. Mlčky hladil Temeraira po noze a společně sledovali brázdu, která zvolna ubíhala za lodí.

* * *

S rozedněním se ozvalo volání: "Loď!" Na obzoru, dvě čárky nalevo od přídě, se jasně rýsoval Vilém Oranžský. Riley mhouřil do dalekohledu. "Svoláme mužstvo dřív k snídani; ještě před devátou se přiblíží na doslech."

Na Chanteuse, plující mezi dvěma většími loděmi, už vytahovali vlajku na pozdrav: sama fregata měla odplout se zajatci do Anglie, kde měla být prohlášena za kořist. Bylo jasno a velmi chladno, obloha zářila zvláštní sytou modří vyhrazenou zimě a Chanteuse s bíle svítícími královskými plachtami a brámovými čněnkami působila radostným dojmem. Nestávalo se, aby přepravní loď dobyla kořist, a mělo tedy vládnout oslavné veselí; dalo se počítat, že pěkná, dobře zachovalá fregata o čtyřiačtyřiceti dělech najde ve válečném loďstvu uplatnění a že nadto budou i peníze z každého zajatce. Stísněná nálada však přes noc tak docela nepominula a muži při práci povětšinou mlčeli. Ani Laurence moc dobře nespal; nyní stál na příďové nástavbě a zasmušile se díval na Viléma Oranžského připlouvajícího jako předzvěst toho, že následně opět zcela osamí.

"Dobré jitro, kapitáne," pozdravil ho Hammond, který se zjevil u zábradlí vedle něj. Laurencovi to vyrušení nebylo vhod a nijak se to nepokoušel zakrýt, hned to ale nezapůsobilo: Hammonda příliš zaměstnával pohled na Chanteuse, ve tváři se mu přitom zračilo nestydaté zadostiučinění. "Lepší začátek cesty jsme si nemohli přát."

Několik členů posádky, tesařský mistr s pomocníky, opravovalo opodál rozbitou palubu; jeden z nich, bodrý chlapík s kulatými zády jménem Leddowes, jehož přibrali ve Spitheadu a který už se stačil zapsat jako lodní vtipálek, si při té poznámce dřepel na paty a s neskrývaným nesouhlasem zabodl do Hammonda oči, až ho mistr Eklof, urostlý nemluvný Švéd, bacil oběi pěstí do ramene, aby si dál hleděl práce.

"To mne překvapuje, že máte takový názor," opáčil Laurence. "Neuvítal byste raději loď první třídy?"

"Ne, ne," odušil Hammond nevnímající uštěpačný tón. "Je to přesně, jak jen si lze přát; víte, že jedna kule prolétla i princovou kajutou? Jednoho strážce zabila a druhého poranila tak, že nedožil rána; co vím, tak bezmezně zuří.

Francouzské loďstvo nám za jedinou noc prospělo víc než měsíce diplomacie. Myslíte, že by mu mohl být předveden kapitán zajaté lodi? Samozřejmě jsem mu sdělil, že nás napadli Francouzi, hodilo by se ale podat mu nezvratný důkaz."

"Nebudeme tu vodit poraženého velitele jako při nějaké římské vítězoslávě," pronesl Laurence klidným hlasem; sám kdysi padl do zajetí, a byť byl tehdy ještě pouhý chlapec, kadet, stále měl v živé paměti dokonalou úctu francouzského kapitána, který ho zcela vážně žádal o čestné slovo, že se nepokusí o útěk.

"Jistě, chápu... Nepůsobilo by to asi dobře," vyhrkl Hammond, ustupující ovšem se zjevnou lítostí, a dodal: "Byla by ale škoda, kdyby..."

"Nic víc jste mi už sdělit nechtěl?" přerušil ho Laurence, který nestál o další řeči.

"Totiž... prosím za odpuštění; omlouvám se, že jsem vás vyrušil," soukal ze sebe Hammond nejistě a konečně se na Laurence podíval. "Chtěl jsem vám jen oznámit: princ vyjádřil přání, abyste ho navštívil."

"Děkuji za vyřízení," řekl Laurence tónem signalizujícím konec hovoru. Hammond se zatvářil, jako by byl rád pokračoval, možná chtěl Laurence vybědnout, aby za princem vyrazil hned, nebo mu poradit, jak s ním jednat; nakonec si ale netroufl a s kratičkou úklonou se odporoučel.

Laurence neměl nejmenší chuť s Jung Singem mluvit, natož nechat sebou vláčet, a tělesné utrpení, které zažíval, když se belhal přes celou loď k princovu apartmá na zádi, mu na náladě nijak nepřidalo. Když ho princovi sloužící chtěli nechat čekat v předpokojí, prohlásil stroze: "Ať dá vědět, až bude mít čas," a ihned se obrátil k odchodu. Služebníci se shlukli ke spěšné poradě, přičemž jeden si dokonce stoupl mezi dveře, aby zabránil v cestě ven, a po chvíli už Laurence vedli rovnou do salonní kajuty.

Dvojice děr, zejících v protilehlých stěnách, byla vycpána zmuchlaným modrým hedvábím, aby dovnitř nefoukalo; dlouhé pruhy popsaného pergamenu zavěšené na stěnách však i přesto tu a tam zavlály a zapleskaly v průvanu. Jung Sing seděl vzpřímeně v křesle pokrytém rudým přehozem a před sebou měl psací stoleček z lakovaného dřeva; vzdor houpání lodi se jeho štětec plynule pohyboval mezi kalamářem a papírem, aniž z něj skanula jediná kapička, a maloval úhledné řádky a sloupky mokře se lesknoucích znaků.

"Přál jste si, abych se dostavil," ozval se Laurence.

Jung Sing dopsal poslední řádku a odložil štětec, hned však neodpověděl; vzal kamenné pečetičko, zanořené do nádobky s červeným inkoustem, a otiskl jej na spodek listu; pak arch složil, položil ho stranou na obdobný list a oba pak poskládal do kusu voskovaného plátna. "Feng Li," zavolal.

Laurence sebou překvapeně trhl; sluhy v nenápadném prostém rouše z tmavomodré bavlny si všiml až ve chvíli, kdy se vynořil z kouta. Feng byl vysoký, neustále se však hrbil, takže z něj Laurence viděl jen dokonalou čáru rozdělující hlavu na zadní vlasatou a čelní vyholenou část. Mlčky po Laurencovi vrhl kradmý, zvědavý pohled, zvedl celý stolek a odnesl ho ke straně kajuty, aniž přitom rozlil slzu inkoustu.

Nato přispěchal k Jung Singovi s podnožkou a zase se odklidil do rohu kajuty: princ ho zjevně nehodlal poslat na dobu rozhovoru pryč. Seděl s rovnými zády a rukama položenýma na bočních opěrkách křesla, Laurencovi však židli nenabídl, přestože dvě stály u protilehlé stěny. To okamžitě udalo tón rozmluvy; Laurence cítil, jak se mu napínají ramena, ještě než Jung Sing vůbec začal.

"Přestože jsme vás přibrali čistě jen z nezbytnosti," promluvil Jung Sing ledově, "vy nadále setrváváte v dojmu, že jste

Lung Tchien-siangovým společníkem a můžete s ním nakládat jako se svým majetkem. A nyní došlo k nejhoršímu: vinou vašeho zlovolného a lehkomyšlného počínání utrpěl závažné zranění."

Laurence sevřel rty; sám sobě nevěřil, že by byl s to odpovědět tak, aby se to alespoň vzdáleně blížilo slušnosti.

Pochyboval o svém úsudku, předtím, než s Temerairem vyrazil do boje, i celou dlouhou noc nato, kdy se mu vzpomínka na onen strašlivý náraz v uších prolínala s Temerairovým těžkým oddychováním; obvinění z Jung Singovy strany bylo ovšem něco docela jiného.

"Ještě něco jste mi chtěl?" ucedil.

Jung Sing patrně očekával, že se bude plazit či prosit o odpuštění; Laurencova úsečná odpověď ho rozhodně popudila ke zlostnému výlevu. "To vám zcela chybí veškeré pravé zásady?" spustil. "Nemáte svědomí; hnal jste Lung Tchien-sianga na smrt stejně klidně, jako byste schvátíl koně. Už s ním nepoletíte a ti vaši poskoci ať se k němu ani nepřibližují. Postavím kolem něj své vlastní strážce..."

"Pane," sykl Laurence, "jděte třeba k čertu." Jung Sing zmlkl, to přerušení ho očividně spíše zaskočilo než urazilo, a Laurence dodal: "A co se vašich strážů týče, jestli někdo z nich vkročí na mou dračí palubu, Temeraire ho shodí do moře. Přeji vám dobrý den."

Kratičce se uklonil, na odpověď nečekal, chystal-li se ho Jung Sing vůbec nějakou poctit, otočil se na patě a zamířil z kajuty. Sloužící ho provázeli ušasými pohledy, když kolem nich procházel, a tentokrát se mu nepokoušeli zastoupit cestu; nutil nohu k poslušnosti a svižně kráčel pryč. Ta okázalá ráznost se mu vymstila: než dopochodoval do své kajuty na opačném konci nekonečně dlouhé lodi, šhubalo mu v třesoucí se noze na každém kroku tak, jako by ji zmítala prudká křeč; byl rád, když dorazil do bezpečí svého křesla a zklidnil bouřící vztek skleničkou vína. Snad se mohl ve slovech mírnit, ani v nejmenším jich však nelitoval; Jung Sing alespoň viděl, že ne všichni britští důstojníci a urození muži jsou připraveni ponížet vyhovět každému jeho tyranskému vrtochu.

Jakkoli to byl uspokojivý závěr, Laurence si musel přiznat, že jeho vzor velkou měrou posilovalo přesvědčení, že Jung Sing nikdy dobrovolně neustoupí v ústřední, zásadní otázce, již byla jeho odluka od Temeraira. Ministerstvo, zosobňované Hammondem, mohlo vším svým plazením něco získat; zato Laurencovi už nezbyvalo nic valně důležitého, co by mohl ztratit. To bylo skličující pomyšlení; odložil sklenici, na okamžik se mlčky poddal tísněnosti a jen si třel rozbolavělou nohu opřenou o truhlu. Na palubě se rozřinčelo šestero zvonců, k uším mu slabě dolehl výskot píšťalky a následný dusot a halas námořníků ženoucích se po ubytovací palubě pod ním na snídani; z lodní kuchyně zavanula vůně silného čaje.

Když dopil a trochu pohověl noze, znovu vstal, zamířil k Rileyho kajutě a zaklepal na dveře. Chtěl Rileyho požádat, aby vyslal několik námořníků na stráž proti Číňanům, kterými hrozil Jung Sing; k svému velkému údivu a pramalé radosti narazil na Hammonda, který s provinilým, úzkostným výrazem seděl před Rileyho psacím stolem.

"Laurenci," začal Riley poté, co mu nabídl židli, "hovoříme zde s panem Hammondem o cestujících," a Laurence si všiml, že i jemu se ve tváři zračí únava a úzkost. "Upozornil mě na to, že od chvíle, co se prozradila ona věc s loděmi Východoindické společnosti, se všichni drží v podpalubě. Takhle to nemůže jít celých sedm měsíců: musíme to nějak udělat, aby mohli vyjít na palubu a provětrali se. Jistě nebudete nic namítat - podle mě jim musíme dovolit, aby se procházeli po dračí palubě, do blízkosti mužstva je nemůžeme pustit."

Snad žádný návrh nemohl být Laurencovi silněji proti mysli, natož přijít v nevhodnější chvíli; v pohledu, jímž si Laurence Hammonda měřil, se mísilo rozhořčení s čímsi velmi blízkým zoufalství; ten člověk jako by měl ďábelský dar přivolávat zkázu, přinejmenším tak se to Laurencovi jevilo, a představa dlouhé plavby ztrpčované jeho ustavičnými diplomatickými pikly ho tísnila čím dál víc.

"Omlouvám se, že vám takto znepřijemňujeme život," ozval se Riley, když se hned nedočkal Laurencovy odpovědi.

"Jen nevidím jiné řešení. O místo tam jistě nouze není?"

Ani na to se nedalo nic namítnout; letců bylo pár a posádka lodi dosahovala takřka plného stavu, nebylo tedy spravedlivé žádat po námořnících, aby se vzdali části svého prostoru, a mohlo to pouze zhoršit již tak dost silné napětí. Po praktické stránce se Riley rozhodl naprosto správně a jako kapitán lodi měl právo určit, kde se cestující mohou pohybovat; vlivem Jung Singovy pohružky se však z celé záležitosti stala věc principu. Laurence by se byl rád Rileyemu bez okolků svěřil, a nebýt tam Hammond, byl by to i udělal; takhle ovšem...

"Možná," chopil se spěšně slova Hammond, "se kapitán Laurence obává, že by mohli draka podráždit. Směl bych navrhnout, že bychom jim vymezili část a jasně ji označili? Mohla by se tam třeba natáhnout šňůra, nebo by postačila i barva."

"Tím by se to hezky vyřešilo, budete-li tak velmi laskav a vysvětlíte jim, kam směřjí, pane Hammonde," přitakal Riley. Laurence se bez vysvětlení nemohl otevřeně vzpírat a před Hammondem nemínil své počínání vykládat, aby nemusel snášet jeho soudy, zvláště neměl-li tím co získat. U Rileyho mohl počítat s porozuměním, či alespoň v ně doufat - náhle si jím nebyl už tolik jist; ať už by se ale pochopení dočkal či nikoli, nepřijemná obtíž by zůstala, a Laurence netušil, jak jinak se zařídít.

Nepoddával se; nepoddával se ani v nejmenším, nehodlal však naříkat a Rileyemu to celé ještě víc ztěžovat. "Sdělte jim také, pane Hammonde," ujal se slova Laurence, "že nikdo z nich nesmí nosit na palubu ruční zbraně, muškety ani meče, a že dojde-li k jakékoli bojové srážce, musí se ihned odebrat do podpalubí: nestrpím, aby se jejich přítomnost jakkoli dotkla posádky či Temeraira."

"Ale pane, přece jsou mezi nimi vojáci," namítl Hammond. "Jistě se budou chtít tu a tam cvičit..."

"S tím můžou počkat, až budou v Číně," odbyl ho Laurence.

Hammond vyšel z kajuty za ním a dostihl ho u dveří jeho vlastního příbytku; dva členové pozemní posádky dovnitř právě přinesli další židle a Rolandová s Dyerem pilně prostírali na ubrus talíře: kapitáni ostatních draků se před odletem chystali s Laurencem posnídat. "Pane," vyhrkl naléhavě Hammond, "dovolte prosím na okamžik. Musím se vám

omluvit, že jsem vás takto poslal za princem Jung Singem, když jsem věděl o jeho rozjitřené náladě, a ujišťuji vás, že následky i vaši neshodu přičítám pouze a jen sobě; přesto vás však prosím o shovívavost..."

Až sem si to Laurence zachmuřeně vypočetl a v stupňujícím se nevěřícím úžasu ze sebe vyrazil: "Chcete říct, že jste to věděl...? Že jste kapitánovi Rileymu navrhl něco takového s vědomím, že já jsem jim vstup na palubu zakázal?" Při řeči zvyšoval hlas a Hammond zoufale zalétl pohledem k otevřeným dveřím kajuty: Rolandová s Dyerem na ně zvědavě pouklili oči a velkým stříbrným táčům, které drželi v rukách, se nevěnovali. "Musíte to pochopit, nemůžeme je přece přivést do takové situace. Princ Jung Sing vydal rozkaz; pokud se mu otevřeně vzepřeme, ponížíme ho před jeho vlastními..."

"Pak by bylo nejlepší, kdyby si odvykl udílet mi rozkazy," přerušil ho Laurence rozlíceně, "a vy mu to řekl, místo abyste je takhle za zády vykonával..."

"Pro boha živoucího! To si myslíte, že stojím o to, aby vás od Temeraira odtrhli? Jediné, z čeho můžeme při jednání těžit, je to, že se drak od vás odmítá odloučit," drmolil Hammond, který už se také rozhorloval. "To samo o sobě nám ale mnoho nepomůže, nebude-li dobrá vůle, a jestliže princ Jung Sing si své příkazy zde na moři nemůže vynutit, v Číně se naše postavení zcela obrátí. To byste chtěl, abychom obětovali spojenectví vaší pýše? O naději," dodal Hammond ve zjevné snaze zahrát na citlivou strunu, "na udržení Temeraira ani nemluvě."

"Já nejsem diplomat," prohlásil Laurence, "ale řeknu vám, pane, že jestli si myslíte, že si vším tím plazením vysloužíte u prince třeba jen náznak vstřícnosti, tak jste pěkný hlupák; a laskavě se zbavte dojmu, že se nechám zlákat vzdušnými zámky."

* * *

Laurence se chystal s Harcourtovou a ostatními řádně rozloučit, společenské břímě však dopadlo zcela na bedra stolovníků a on jim je svým hovorem nijak neulehčil. Naštěstí se na cestu dobře zásobil a blízkost lodní kuchyně měla svou výhodu: když zasedali ke stolu, z donesené slaniny, šunky, vajec i kávy se ještě kouřilo; krom toho se na stole objevil velký tuňák, z něhož kus dostal Temeraire a zbytek kuchař obalil v drcených lodních sucharech a usmažil, mísa třešňové zavařeniny a ještě větší mísa zavařeniny pomerančové. Laurence jedl jen málo a s povděkem se nechal od jídla odvést Warrenovou prosbou, aby jim vypodobnil průběh bitvy. Odsunul takřka nedotčený talíř a začal jim kousky rozdrobeného chleba předvádět pohyb lodí a francouzské dračice, Allegianci přitom znázornil slánkou.

Draci právě končili svou poněkud méně kultivovanou snídani, když Laurence a ostatní kapitáni vyšli opět na dračí palubu. Laurence pocítil hlubokou vděčnost, když viděl, že Temeraire, zcela bdělý a čilý, na pohled už mnohem klidnější, s obvazy čistě bílými, pilně přesvědčuje Maxima, aby ochutnal kousek tuňáka.

"Je mimořádně dobrý a dnes ráno čerstvě chycený," vykládal. Maximus rybu obhlížel krajně podezřívavým zrakem: Temeraire už stačil spořádat poctivou polovinu, hlava, neoddělená od těla, však stále ještě ležela na palubě a s tlamou zející dokořán pouklila skelné oči. Úlovek Laurence odhadoval na dobrých sedm set kilo; i zbylá půlka vypadala úctyhodně.

Dojem v mžiku zmizel, když Maximus konečně sehnul hlavu a ryby se chopil: celý ohromný kus mu náraz zmizel v tlamě a bylo zábavné pozorovat, jak s pochybovačným výrazem žvýká. Temeraire napjatě čekal; Maximus polkl, olízl si pysky a prohlásil: "Zas tak úplně špatné by to asi nebylo, kdyby se nic jiného nenabízelo, klouže to ale v zubech."

Temerairovi zklamaně schlipl límec. "Možná je třeba si na tu chuť zvyknout. Chytí ti jiného."

Maximus zafuněl. "Ne; ryby přenechám tobě. Zbylo ještě nějaké skopové?" zeptal se a se zájmem zamžoural na vrchního honáka.

"Kolikpak už jsi jich spořádal?" zjišťoval Berkley, který k němu ztěžka stoupal po schůdcích. "Čtyři? To ti stačí; jestli ještě nabudeš, už se od země neodlepíš."

Maximus ho nebral na vědomí a vymetl z řeznických necek poslední skopovou kýtu; ostatní už také dojedli a honáci začali pumpovat na dračí palubu vodu, aby spláchli krev: před lodí se rázem strhl vpravdě šílený žraločí rej.

Vilém Oranžský už byl téměř po jejich boku a Riley se k němu nechal přepravit, aby projednal s kapitánem zásoby; nyní se znovu vynořil na jeho palubě a nastoupil do člunu k cestě zpátky, zatímco posádka začala vynášet čerstvé zásoby kulatiny a plachtoviny. "Lorde Purbecku," říkal Riley, když vylézal zpět na palubu Allegiance, "pošleme pro zásoby barkasu, když budete tak laskav."

"Nemáme vám je donést?" zavolala Harcourtová z dračí paluby. "Maximus a Lily se stejně musejí z paluby odklidit; je tedy jedno, jestli budeme jen tak kroužit nebo nosit zásoby."

"Děkuji, pane; to bych vám byl velmi zavázán," opáčil Riley, který k ní zvedl hlavu a uklonil se, očividně přitom nepojal nejmenší podezření: Harcourtová měla vlasy pevně stažené do dlouhého copu schovaného pod kapuci a postavu dobře ukrytou pod slavnostním pláštěm.

Maximus a Lily vzlétli bez posádek, a uvolnili tak ostatním místo pro přípravu; posádka rozvínovaly postroje a kroužkové pancíře a začínaly strojit menší draky, zatímco dvojice větších zamířila na Viléma Oranžského pro zásoby.

Chvilé odletu se blížila a Laurence se belhal k Temerairovi; zničehonic ho zachvátila prudká, nečekaná lítost.

"Takového draka jsem ještě neviděl," poznamenal k němu Temeraire upírající oči přes vodu na druhou přepravní loď; na dračí palubě tam zasmušile ležel veliký, hnědozeleně pruhovaný drak, jehož červené žíhání na křídlech a krku vypadalo jako namalované: Laurence se s takovým druhem dosud nesetkal.

"To je indiánské plemeno, od jednoho kmene v Kanadě," vysvětlil Sutton, když se Laurence nad cizím drakem pozastavil. "Myslím kmene Dakota, vyslovuju-li to správně; co vím, on a jeho jezdec - posádka tam nelétají, abyste rozuměl, draka bez ohledu na jeho velikost řídí vždy jen jeden člověk - byli chyceni při loupežném útoku na hraničářskou osadu. Skvělý úlovek: zcela odlišný druh a, co jsem slyšel, i neobyčejně bojovný. Chtěli ho dát na chov do Halifaxu, ale zřejmě se domluvili, že když dostali Praecursora, pošlou výměnou tady toho; vypadá skutečně na urputného rváče."

"Zdá se kruté poslat ho natrvalo tak daleko od domova," prohodil tiše Temeraire s očima upřenými na druhého draka. "Vůbec se netváří, že by z toho měl radost."

"Jen by trčel na chovné základně v Halifaxu: má být zavřený tady nebo tam, v tom valný rozdíl není," poznamenala Messoria a roztáhla křídla, aby ji šplhající postrojníci mohli snáze ustrojít. "Jsou jeden jako druhý a ne moc zajímaví, krom toho rozmnožování," dodala s poněkud zneklidňující upřímností; byla výrazně starší než Temeraire, překročila už třicítku.

"Ani to mi moc zajímavé nepříjde," odpověděl Temeraire a mrzutě se zase uložil. "Myslíš, že mě v Číně taky zavrou na chovnou základnu?"

"To určitě ne," ujistil ho Laurence; v skrytu duše byl odhodlaný neponechat Temeraira žádnému takovému osudu, ať si čínský císař či kdokoli říká, co chce. "Sotva by předváděli takové tance, kdyby jim šlo jen o to."

Messoria blahosklonně zafuněla. "Možná ti to nebude připadat tak hrozné, až to vyzkoušíš."

"Nekaz mravní výchovu mládeže." Kapitán Sutton ji dobrosrdečně plácl do boku a ještě naposledy pro ujištění zatahal za postroj. "Tak, hotovo. Ještě jednou na shledanou, Laurenci," loučil se a tiskl mu ruku. "Doufám, že tímhle jste si veškeré dobrodružství vybrali a žádné další obdobné povyražení už vás do konce plavby nepotká."

Tři menší draci po řadě vzletli z paluby, přičemž při Nitidově startu se Allegiance skoro ani nezanořila hlouběji do vody, a zamířili na Viléma Oranžského; nato se postupně vrátili Maximus a Lily, aby se též nechali vystrojít a aby se Berkley a Harcourtová mohli rozloučit s Laurencem. Když se pak konečně přesunul na druhou přepravní loď i poslední z formace, Temeraire na Allegianci opět osaměl.

Riley dal ihned rozkaz k vyplutí; vanul nepříliš prudký vítr ze směru východ-jihovýchod, takže loď plující i s rozvinutými přídatnými plachtami nádherně bíle zářila. Když ji Vilém Oranžský míjel, vypálili na jeho závětrné straně dělovou ránu, kterou z Allegiance na Rileyho povel obratem opětovali, přes vodu k nim zalétlo sborové volání na rozloučenou a koráby se s pomalou vznešeností začaly od sebe vzdalovat.

Maximus a Lily si s čilostí mladí posíleného nedávným kmením vylétli zadovádět; dlouho je bylo vidět, jak se honí mezi mraky nad lodí, a Temeraire je nespustil z očí, dokud se dálkou nezmenšili do velikosti ptáků. Pak si s lehkým povzdechem znovu položil hlavu a svinul se do klubka. "Nejspíš je hodně dlouho neuvidíme," hlesl.

Laurence mlčky položil dlaň na hladký krk. Tohle loučení působilo větším dojmem konečnosti: odbylo se bez ruchu a shonu, bez očekávání neznámého dobrodružství, posádka si zamlkle hleděla práce a široko daleko se v dohledu neprotíralo nic než dlouhé modré míle pustého oceánu, nejistá cesta k ještě nejistějšímu cíli. "Uteče to rychleji, než si myslíš," chlácholil ho. "Pojď, budeme si zase čist."

II

Kapitola 6

Po celý první krátký úsek jejich cesty dál panovalo jasné počasí provázené onou zvláštní zimní čistotou: voda byla velmi temná, nebe bez mráčku a vzduch se zvolna oteploval, jak putovali k jihu. Na palubě se čile pracovalo, vyměňovala se poškozená ráhna a věšely se nové plachty, takže s postupem obnovování lodi do původní podoby se denně zvyšovalo i tempo plavby. V dále zahlédli jen pár obchodních lodí, které se jim vyhnuly velkým obloukem, a jednou se vysoko nad nimi mihl kurýr letící po své trase: dozajista to byl šedák, druh vytrvalý v letu na dlouhou vzdálenost, prosvištěl však v takové výšce, že ani Temeraire nepoznal, jestli to náhodou není někdo ze známých.

Čínští strážci se objevili hned za úsvitu prvního dne po ujednání, vymezenou část levé strany dračí paluby měli označenou širokým pruhem barvy; vzdor tomu, že při sobě na pohled neměli žádné zbraně, skutečně v pravidelně se střídajících trojicích hlídkovali s obřadnou vážností námořníků při slavnostním nástupu. Neshoda, která zářovými okny pronikla na palubu, se už stačila mezi posádkou dostatečně roznést a muži se přirozeně stavěli k přítomnosti stráží odmítavě, přičemž ještě silnější nevraživost jevíli vůči výše postaveným členům čínské delegace, které všechny bez rozdílu probodávali výhrůžnými pohledy.

Laurence si už však u nich, tedy alespoň u těch, kteří se ukázali na palubě, začal všimnout jistých osobitých rysů. Několik mladších naplňovalo moře opravdovým nadšením: stáli při kraji paluby na levoboku, kde se mohli nejlépe těšit z deště kapiček prsíček z rozrážené hladiny. Jeden mladík, Li Chung-lin, obdařený zvláště dobrodružným duchem, dokonce i napodoboval zvyky některých kadetů a vzdor nevhodnému oděvu se věšel na ráhnovi: hrozilo, že se mu vlající spodní část roucha zamotá do lan, a černé botky s příliš silnými podešvemi mu na rozdíl od bosých chodidel či tenkých trepek námořníků moc pevnou oporu na hraně paluby neposkytovaly. Jeho krajané se pokaždé, když to zkoušel, neobyčejně vylekali a hlasitým křikem a naléhavými posunků ho volali zpět dolů.

Ostatní se provětrávali umírněněji a drželi se daleko od krajů lodi; často si přinášeli nízké stoličky na sezení a bez zábran mezi sebou rozprávěli jazykem, v jehož zvláštně klesavé a stoupavé melodii Laurence nedokázal ani rozlišit věty; jejich řeč mu připadala zcela nesrozumitelná. Přes nemožnost přímého dorozumění však rychle vycítil, že většina členů princova doprovodu žádné velké nepřátelství vůči Britům nechová: všichni si vedli slušně, přinejmenším co do výrazu a gestikulace, a při příchodu a odchodu se zpravidla zdvořile ukláněli.

Od obdobných zdvořilostí upouštěli pouze v Jung Singově přítomnosti: tehdy se řídili jeho počínáním, britské letce nezdravili kývnutím ani jiným gestem a přicházeli a odcházeli, jako by se kromě nich na palubě nikdo jiný nevyskytoval. Princ však na palubu zavítal zřídka; kajuta s velkými okny mu poskytovala dostatek prostoru, takže vycházky venku nepotřeboval. Na palubu zjevně vycházel jen proto, aby se mračil a zkontroloval Temeraira, který ovšem z jeho návštěv nic neměl, protože je téměř pokaždé prospal: stále ještě se zotavoval ze zranění a takřka pravidelně přes den dřímal;

ležel, nevnímal okolí, jen tu a tam na celé kolo malátně zívá, až paluba zadrnčela, zatímco život na lodi plynul bez povšimnutí kolem něj.

Liou Pao se neukazoval ani na takto krátkou dobu a zůstával ve své kajutě: trvale, pokud mohl kdokoli z nich soudit; od jeho prvního příchodu na palubu z něj nikdo nezahlédl ani špičku nosu, ačkoli bydlel přímo pod palubou záďové nástavby a stačilo, aby jen otevřel dveře a vykročil ven. Nescházal ani dolů na jídlo či na poradu s Jung Singem a pouze pár sloužících několikrát denně přeběhlo mezi jeho příbytkem a lodní kuchyní.

Zato Sun Kchaj přes den v kajutě zřídka pobyl chvíli; chodil na vzduch po každém jídle a setrval na palubě po dlouhou dobu bez přerušení. Když se na palubu dostal Jung Sing, Sun Kchaj se mu pokaždé obřadně uklonil a pak se v tichosti stáhl stranou, mimo svitu sloužících; mnoho slov mezi ním a princem přitom nikdy nepadlo. Sun Kchajův vlastní zájem se soustřeďoval na život lodi a na její stavbu, zvláště pak jeho pozornost poutala dělostřelecká cvičení. Riley je přitom musel omezovat víc, než by mu bylo po chuti, protože Hammond prohlašoval, že nemohou prince stále vyrušovat; po většinu dnů tedy muži prováděli nácvik pouze pantomimicky, aniž skutečně vystřelili, a jen příležitostně nechali děla opravdu zahřmít. V tom i onom případě se Sun Kchaj vždy zjevil hned, jak zazněl buben, pokud už ovšem nebyl v pohotovosti na palubě, a bedlivě sledoval průběh střelby od začátku až do konce, přičemž s ním nehnul ani mocný výbuch a následný zákluz. Stoupal si tak, aby nepřekážel, ani když se muži hnali k hrstce děl na dračí palubě, a na podruhé či na potřetí už ho osádky děl vůbec přestaly vnímat.

Když se právě necvičilo, prohlížel si pozorně nejbližší děla. Na dračí palubě byly umístěny karonády s kratší a lehčí hlavní, nabíjené pěkně řachavými dvacetikilovými kulemi, sice méně přesné než dlouhá děla, zato však s daleko menším zákluzem, takže nevyžadovaly tolik místa; Sun Kchaje uchvacovalo zejména ložiště, umožňující těžké železné hlavní pojíždět po listách kolébky. Zjevně také nepovažoval za nezdvořilé sledovat muže, letce stejně jako námořníky, při práci, třebaže z jejich řeči slovo nerozuměl; s velkým zaujetím zkoumal i samotnou Allegianci, uspořádání jejích stěžňů a plachet, obzvláště pozorně pak studoval trup. Laurence ho často vídal, jak shlíží přes okraj dračí paluby na bílou čáru kýlu a snaží se načrtnout konstrukci lodi.

Vzdor vši zjevné zvědavosti z něj však číselná hluboká uzavřenost překračující vnější přísnost jeho cizokrajného vzhledu; jeho obzírání lodi budilo dojem spíše usilovnosti než nadšení, vypovídalo více o horlivé pili než o vědeckém zápalu, a jeho chování postrádalo jakoukoli přátelskou vstřícnost. Hammond se nedal odradit a provedl několik pokusů o sblížení, které se dočkaly sice zdvořilého, nikoli však vřelého přijetí, a Laurencovi připadalo skoro až trapně jasné, že Sun Kchaj o žádné přátelení nestojí: když k němu Hammond přistupoval či se vzdaloval, jeho výraz se nijak nezměnil, jeho tvář se neusmála ani nezachmuřila, dál v ní přetrvávala jen odměřená, zdvořilá pozornost.

I kdyby rozhovor byl možný, Laurence by asi nedokázal dotírat po Hammondově příkladu; Sun Kchajovi by při zkoumání lodi přitom jistě pomohl zasvěcený výklad nabízející skvělý námět hovoru. Společenské ohledy však Laurencovi bránily neméně než jazyková bariéra, a tak se prozatím spokojoval s pozorováním.

* * *

Na Madeiře doplnili zásoby vody a obnovili stav dobytka, po návštěvě formace výrazně snížený, dlouho se však nezdrželi. "To měnění plachet nakonec přece jen k něčemu bylo - začínám mít lepší představu o tom, co jí vyhovuje," poznamenal Riley k Laurencovi na adresu lodi. "Nebudou vám vadit Vánoce na moři? Moc rád bych ji vyzkoušel a zjistil, jestli z ní dostanu sedm uzlů."

Vznešeně vyplnil naplno rozvinutými plachtami z funchalského kotviště a vítězoslavný výraz v Rileyho tváři oznamoval, že se jeho naděje na vyšší rychlost naplnily, ještě než ohlásil: "Osm uzlů, skoro; co tomu říkáte?"

"Blahopřeju," opáčil Laurence. "Sám bych tomu nebyl věřil; překonává hranice veškerých možností." Rychlost lodi v něm vyvolávala podivnou, nepoznanou lítost. Jako kapitán si zřídka dopřával požitků ze skutečně rychlé plavby, připadalo mu nepatřičné lehkovážně nakládat s královým majetkem, jako každý námořník však měl radost, když se loď hnala, co mohla. Za normálních okolností by se upřímně radoval spolu s Rileym a neohlížel by se po ostrově mizejícím jako nepatrná skvrnka za jejich zády.

Riley pozval Laurence a několik lodních důstojníků, aby společnou večeří oslavili dosaženou rychlost. Zatímco stolovali, jako za trest se zčistajasna přihnala krátká bouřka; na palubě v té době hlídka pouze nešťastný mladý podporučík Beckett: kdyby se lodi daly řídit přímo matematickými vzorci, dokázal by bez zaváhání obeplout svět šestkrát dokola, ovšem za jakékoli nepřízné počasí vydával bez výjimky chybné příkazy. Jakmile se pod nimi Allegiance poprvé zhoupla a vzdorně zanořila před a oni zaslechli Temerairovo vylekané zaryčení, zběsile vyrazili od stolu; i tak ale víchř stačil urvat bezanovou plachtu, než Riley s Purbeckem vyběhli na palubu a pomýlené rozkazy napravili.

Vichřice se přehnala stejně rychle, jako přišla, a když odlétla temná mračna, domodra vymetená obloha růžově zazářila jako mořská lastura; vlny poklesly na příjemnou metrovou výšku, kterou Allegiance ani nezaznamenala; bylo ještě dost světla, aby se při něm dalo na dračí palubě číst, když vtom se objevila skupinka Číňanů: několik sloužících nejprve vymanévrovalo Liou Paa ze dveří, pak ho převládalo přes záď a předřadnou nástavbu a nakonec ho vyvleklo na dračí palubu. Starší vyslanec doznal po těle od poslední značné proměny, ztratil nejméně šest kilo váhy a jeho vakovité tváře nabraly zelenkavý odstín prosvítající i ve vousech: bylo mu očividně tak bídě, že se Laurence neubrnil soucitu. Sluhové mu přinesli sesli; usadili ho na ni a obrátili obličejem proti chladivému vlhkému větru, vůbec se však netvářil, že by se mu ulevilo, a když se mu další služebník pokusil nabídnout talíř s jídlem, jen ho odbyl mávnutím ruky.

"Myslíš, že umře hladu?" zeptal se Temeraire tónem prozrazujícím spíše zvědavost než starost a Laurence nepřítomně odpověděl: "To doufám ne; na první plavbu po moři je už ale dost starý," přičemž se zpřímá posadil a pokynul kadetovi. "Dyere, zaběhni dolů za panem Pollitem a popros ho, jestli by byl tak hodný a přišel na okamžik."

Zakrátko už se Dyer vracel v závěsu s lodním ranhojičem, ztěžka se valícím jako obvykle; Pollitt, který u Laurence sloužil jako lékař po obě jeho velitelská období a nepotrpěl si na obřadnosti, se s funěním sesul na židli a zabručel: "Nu tak, pane; pořádku ta noha?"

"Ne ne, děkuji, pane Pollitte; mně se noha hezky spravuje, mám ale obavu o zdraví tady toho čínského posla."

Laurence nenápadně pokynul k Liou Paovi a Pollitt, kroutící hlavou, se vyjádřil, že bude-li hubnout dál stejným tempem, překročení rovníku se nedočká. "Nejsou zvyklí na dlouhé plavby, a zřejmě tedy neznají pomoc proti takto úporné mořské nemoci," řekl nato Laurence. "Nepřipravil byste mu nějaký lék?"

"Nu, můj pacient to není a nerad bych byl nařčen z nemístného vměšování; nedomnívám se, že by jejich lékaři na něco takového pohlíželi shovívavěji než my," prohlásil Pollitt omluvně. "Tak či onak bych mu ale doporučil jako dietu lodní suchary. Ze zkušenosti vím, že suchar neuškodí žádnému žaludku, a kdo ví, jakými cizokrajnými jídly si kazil zažívání. Trocha sucharů a možná i kapka lehkého vína ho jistě zase postaví na nohy."

Na cizokrajná jídla byl Liou Pao přirozeně z domova zvyklý, Laurence ovšem neviděl důvod něco proti vytčenému postupu namítat a později toho večera pak nemocnému poslal balík sucharů, ze kterých Rolandová a Dyer se značným přemáháním vybrali brouky, a, což od něj byla skutečná oběť, tři láhve obzvláště svěžího ryzlinku: lehounkého skoro jako vánek a pořízeného za cenu šesti šterlinků a tří pencí za kus u portsmouthského obchodníka s vínem.

Laurence měl z toho gesta trochu divný pocit; říkal si, že by se zachoval stejně i za jiných okolností, v jeho pomoci se však skrývalo více vypočítavosti, než k jaké se kdy uchýloval, a nadto i nepatrný stín nečestnosti, lichotnictví, což byly pohnutky, se kterými se u sebe nemohl tak docela smířit. A mimoto si vyčítal, že krok ke sblížení vůbec podnikl, uvážilo-li se pokořující zabavení lodí Východoindické společnosti: ta urážka mu vězela v hlavě stejně jako komukoli z námořníků, kteří si Číňany stále měřili se zarytým odporem.

V pozdním večeru se pak ale v ústraní omluvil Temerairovi, který viděl, jak jeho dar putuje k Liou Paovi do kajuty. "Oni sami za to koneckonců nemůžou, osobně nenesou o nic větší vinu, než bych nesl já, kdyby totéž provedl král jim. Pokud vláda v té věci mlčí, sotva jim lze zazlívát, že ji berou na tak lehkou váhu: oni se alespoň ani v nejmenším nesnažili tu nepříjemnost utajit, nechovali se ani trochu nečestně."

Ale ani po těchto slovech se s tím tak úplně nevyrovnal. Jiné cesty však nebylo; nehodlal jen tak nečinně sedět a na Hammonda nemohl spoléhat: diplomat sice oplýval obratností a důvtipem, Laurence ale nabyl přesvědčení, že z jeho strany není vůle nějak zvlášť usilovat o udržení Temeraira; drak pro něj představoval pouhý nástroj vyjednávání. Rozhodně nekynula naděje, že by se podařilo zviklat Jung Singa, hodlal se však v dobré víře pokusit, zda by se nedali získat ostatní členové poselstva, a měla-li přitom utrpět jeho hrdost, pokládal to jen za malou daň.

Jeho snaha se vyplatila: druhý den se Liou Pao vybelhal z kajuty opět, přičemž vypadal méně zuboženě, a následujícího rána se už cítil natolik při síle, že poslal pro tlumočníka a požádal Laurence, aby za ním přišel na jeho část paluby: do tváře jevíci značnou úlevu se mu zčásti vrátila i barva. Přivedl si s sebou i jednoho kuchaře: suchary, sděloval, užívané na doporučení jeho vlastního lékaře se špetkou čerstvého zázvoru, přímo zázračně zapůsobily a on chtěl naléhavě vědět, jak je lze připravit.

"Nu, je to hlavně mouka smíšená s trochou vody, nic víc vám ale bohužel nepovím," odpověděl Laurence. "Abyste rozuměl, pane, zde na lodi se nepečou; ujist'uji vás ale, že ve špižárně se jich veze zásoba na dvojí plavbu kolem světa." "Myslím, že jednou mi to stačí víc než dost," opáčil Liou Pao. "Muž v letech jako já se nemá co harcovat takovou dálkou a nechat sebou házet na vlnách. Od nástupu na loď jsem nebyl s to pozřít sousta, nedostal jsem do sebe ani placku, až ty suchary mi udělaly dobře! Dnes ráno už jsem mohl posnídat i rýžovou kaši s rybou a žaludek se vůbec nevzpíral. Jsem vám velice povděčen."

"Těší mě, že jsem vám mohl prospět, pane; vskutku vypadáte mnohem zdravěji," poznamenal na to Laurence.

"Přilíš mi lichotíte, tak docela pravda to není," bránil se Liou Pao. Truchlivě napřáhl paži a zatřepal jí, roucho na ní viselo dosti volně. "Do své původní podoby se budu teprve muset vykrmit."

"Pokud se na to cítíte, pane, směl bych vás pozvat, abyste s námi dnes povečeřel?" zeptal se Laurence, který se jeho sdílnosti, byť nevalné, chopil jako záminky ospravedlňující pozvání. "Slavíme svátek a já pořádám večeři pro své důstojníky; s velkou radostí uvítáme vás i vaše krajany, budou-li mít chuť se k vám připojit."

* * *

Večeře se vydařila mnohem lépe, než když společně stolovali minule. Granby stále ještě chořel na lůžku a musel se střežit těžkých jídel, podporučík Ferris však přiležitost k tomu, aby se ukázal, hodlal vytěžít ze zbytku a v každém směru, který se nabízel. Byl to mladý důstojník a překypoval elánem, povýšení na velitele Temerairových vrchařů si vysloužil teprve zcela nedávno skvělou útočnou akcí, kterou vedl u Trafalgaru. Za normálních okolností by musel čekat ještě nejméně rok, či spíše dva až tři, než by mohl vůbec doufat v místo Laurenceova druhého zástupce, když ale nebohého Evanse poslali domů, nastoupil za něj jako náhrada a zjevně se těšil, že ve funkci už zůstane.

Ráno ho Laurence s jistým pobavením zaslechl, jak kadety přísně poučuje o tom, že si u stolu musejí vést vybraně a nedřepět jako troubové. Laurence ho dokonce i podezíral, že mladíčky předem vyzbrojil hrstkou humorných příběhů, protože v průběhu večere čas od času významně blýskl očima po tom či onom hochovi, který si následně v chvatu lokl vína a spustil historku zcela neladící s jeho útlým věkem a nízkým počtem odsloužených let.

Sun Kchaj se dostavil po Liou Paově boku, stejně jako dřív však budil dojem spíše pozorovatele než hosta. Liou Pao však žádnou podobnou zdrženlivost neprojevoval a nijak se netajil tím, že se rád nechá pohostit, člověk by ale asi musel být z kamene, aby odolal selátku, od rána rozněnému, lesknoucímu se máslem a smetanou. Ani jeden nepohrdl přidavkem a Liou Pao si hlasitě pochvaloval i dohněda a dokřupava vypečenou husičku, nádherný husí exemplář pořízený zvláště pro tuto příležitost na Madeiře a v době svého skonu stále ještě pěkně dokulata vykrmený, což u drůbeže na moři nebývalo zvykem.

Zdvořilé snažení důstojníků také vykonalo své, vzdor zajímavosti a neobratnosti některých mládenců; Liou Pao nešel pro pořádný smích daleko a sám dal k lepšímu nejednu vlastní zábavnou příhodu, hlavně o svých loveckých nezdarech. Neradoval se jenom chudák tlumočník, který musel běhat tam a sem kolem stolu a střídavě převádět angličtinu do čínštiny a zase naopak; takřka od samého začátku panovala naprosto odlišná a zcela přátelská nálada.

Sun Kchaj zůstával zamlklý, více naslouchal než mluvil, a Laurence netušil, jestli má z panující zábavy vůbec nějakou radost; jedl velice střídmě a pil nepatrně, třebaže Liou Pao, kterému chut' rozhodně nechyběla, ho tu a tam dobrosrdečně napomenul a dolil mu až po okraj. Poté, co byl za všeobecného potlesku obřadně přinesen vánoční pudink zářící modrými plameny hořící brandy, čekající na to, aby byl rozkrájen, rozdělen a s požitkem sněden, se Liou Pao otočil a prohodil k němu: "Jsi celý večer jako bez života. Nu, zarecituj nám Těžkou pout', to se pro tuhle cestu přesně hodí!"

Sun Kchaj se přes veškerou odměřenost nenechal dvakrát pobízet; odkašlal si a začal přednášet:

"Čisté víno, zlatý pohár nalitý, stojí deset tisíc měděků džbán
a nefritová mísa vybraného jídla si žádá milion mincí.
Odhazuji pohár i maso, nemohu jíst ani pít...
Zdvihám pařáty k nebi, marně se rozhlížím do čtyř stran.
Překročil bych Žlutou řeku, údy mi však váznou v ledu;
přeletěl bych hory Tchaj-chang, oblohu však zakrývá sních.
Seděl bych a sledoval bych zlatého kapra lenošícího v potoce -
rázem se mi však zdá o brázdění vln, o pouti ke slunci...
Těžko je putovat,
těžko je putovat.
Tolik je odboček -
kterou se jen mám dát?
Jednou ale seberu sílu a prorazím těžkou hradbu mračen
a na křídlech se přenesu přes širošíře moře."

Měla-li báseň nějakou rýmovou či metrickou stavbu, překladem se ztratila, obsah však letci svorně odměnili aplausem. "To je vaše vlastní dílo, pane?" zeptal se se zájmem Laurence. "Báseň psanou z pohledu draka jsem nejspíš ještě neslyšel."

"Ne, ne," odtušil Sun Kchaj. "To je jedno z děl váženého Lung Li-pcha z dynastie Tchang. Já jsem jen bídny učenec a mé verše nestojí za to, aby zněly ve společnosti." S velkou chutí ovšem přednesl ještě několik dalších ukázek z básnické tvorby klasiků, přičemž všechny verše odříkával z hlavy a Laurence se v duchu kořil jeho zjevně úctyhodné, zjevně zázračné paměti.

Všichni hosté se nakonec odporoučeli v ovzduší naprostého souznění: tématu britské a čínské svrchovanosti ve vztahu k lodím či drakům se stolovníci v hovoru pečlivě vyhýbali. "Troufl bych si i tvrdit, že se to povedlo," poznamenal Laurence, když pak na dračí palubě popíjel kávu, zatímco Temeraire hodoval na ovci. "Ve společnosti se zase tak upjatě nechovají a Liou Pao mě skutečně potěšil; už jsem se plavil na nejedné lodi, kde bych tak dobrého společníka u večere ocenil."

"Nu, to jsem rád, že jsi příjemně strávil večer," opáčil Temeraire chroustající rozvázně stehenní kosti. "Můžeš mi přeríkat tu báseň?"

Laurence musel přizvat na pomoc své důstojníky, aby báseň poskládal; dávali ji dohromady ještě na druhý den ráno, když se Jung Sing vyšel provětrat a naslouchal, jak komolí překlad; když vzdali několikátý pokus, zamračil se, obrátil se k Temerairovi a sám báseň zarecitoval.

Přednášel čínsky a slova nepřekládal; Temerairovi však stačilo, aby ho jednou vyslechl, a verše po něm bez nejmenší nesnáze touž řečí zopakoval. Nebylo to poprvé, kdy se Laurence podivil nad Temerairovým jazykovým nadáním: Temeraire se stejně jako všichni draci učil jazyku za dlouhého vývinu ve vejci, na rozdíl od většiny z nich však přišel do styku s trojicí různých řečí a zjevně si zapamatoval i tu, se kterou se setkal úplně nejdřív.

"Laurenci," otočil k němu Temeraire rozradostně hlavu, když si s Jung Singem vyměnil ještě několik slov v čínštině, "říká, že to vůbec nenapsal člověk, ale drak."

Laurence, nevycházející z úžasu nad tím, že Temeraire ovládá čínštinu, na toto sdělení jen zamžikal. "Veršotepectvími připadá jako velmi zvláštní zaměstnání pro draka, ale pokud i jiní čínští draci mají tak rádi knihy jako ty, není se co divit, že se jeden z nich vrhl do básnění."

"Zajímalo by mě, jak to psal," poznamenal Temeraire zamyšleně. "Taky bych to rád zkusil, nevím ale, jak bych to přenesl na papír; pero nejspíš neudrží." Zvedl přední tlapu a pochybovačně si prohlížel patero pařátů.

"S radostí ti budu zapisovat," nabídl se Laurence, kterého ta představa pobavila. "Tak se to zřejmě dělá."

Opět si na to vzpomněl až za dva dny, kdy se skleslý, ztrápený starostí vracel na palubu poté, co opět dlouze seděl u lůžka nemocného: znovu se dostavila nepolevující horečka a Granby ležel bledý, duchem zcela nepřítomný, modré oči nevidomě třeštil do stropu, rozpukané rty měl pootevřené; sem tam polkl jen doušek vody, slova se mu pletla, blouznil. Pollitt se odmítal vyjádřit, pouze lehce zavrtěl hlavou.

U paty schodů na dračí palubu ho neklidně vyhlížel Ferris; při pohledu na úzkost v jeho tváři Laurence zrychlil stále ještě kulhavý krok. "Pane," spustil Ferris, "nevěděl jsem co dělat; od rána mluvím s Temerairem a my netušíme, co mu říká."

Laurence chvatně vystoupal po schůdcích a uviděl Jung Singa usazeného v křesle a rozprávějícího čínsky s Temerairem; hovořil pomalu a nahlas, pečlivě vyslovoval a opravoval Temeraire; přinesl si s sebou i archy papíru, na které rozmáchlými tahy vymaloval několik znaků jejich podivně vypadajícího písma. Na Temerairovi bylo vskutku znát, že ho výklad uchvátil; nechal se jím zcela strhnout a špička ocasu mu kmitala ve vzduchu, což u něj vyjadřovalo nejvyšší zaujetí.

"Laurenci, podívej, takhle se v čínštině píše ‚drak‘," zavolal na něj Temeraire, sotva ho zahlédl: Laurence poslušně, byť dost nechápavě zíral na obrázek; jeho očím se malůvka jevila jen jako obrazec zanechaný odlivem na písčitém břehu, třebaže mu Temeraire vyložil, která část znaku představuje dračí křídla a která trup.

"To mají jenom jedno písmeno pro celé slovo?" utrousil Laurence nedůvěřivě. "Jak se to čte?"

"Čte se to lung," poučil ho Temeraire, "stejně jako v mém čínském jméně, Lung Tchien-siang; tchien označuje nebešťany," dodal pyšně a ukázal na jiný znak.

Jung Sing je oba sledoval bez zvláštního výrazu ve tváři, Laurencovi se ale zdálo, že v jeho očích vidí náznak vítězoslavy. "Velmi mě těší, že se takto příjemně bavíš," pronesl Laurence k Temerairovi, načež se obrátil k Jung Singovi, uklonil se a bez vyzvání ho oslovil. "Jste velice laskav, pane, že vynakládáte takovou námahu."

Jung Sing mu škrobeně odpověděl: "Považuji to za svou povinnost. Studium klasiků představuje cestu k pochopení."

Neprojevili ani trochu vstřícnosti, jestliže se ale rozhodl nedbat vyčtené meze a mluvit s Temerairem, Laurence to pokládal za obdobu společenské návštěvy opravňující ho k tomu, aby zahájil hovor. Ať už ale byla Laurencova smělost Jung Singovi po chuti či nikoli, od chození za Temerairem ho neodradila: každé ráno se objevoval na palubě, udílel mu lekce čínštiny a seznamoval ho s dalšími ukázkami čínské literatury, aby ještě více podnítil jeho zájem. Laurence zprvu tyto průhledné pokusy o odloučení jen popouzely; co odletěli Maximus a Lily, Temeraire nepůsobil tak živě, a byť byla Laurencovi přičina pramálo milá, nemohl Temerairovi upírat příležitost k tomu, aby si takto nově a rozsáhle zaměstnával hlavu, když jeho samotného zranění nadále poutalo k palubě. Jung Sing se klidně mohl kojit nadějí, že záplava orientálních svodů zviklá Temerairovu věrnost; Laurence netrápila nejmenší pochybnost.

Nemohl se však přesto ubránit jistému mrazení, když dny plynuly a Temeraira zájem neopouštěl; jejich vlastní knihy nyní často ustupovaly přednesu toho či onoho úryvku čínské literatury, které se Temeraire rád učil z paměti, protože si je nemohl zapsat ani přečíst. Laurence si dobře uvědomoval, že sám má do učence daleko; jeho vlastní představa příjemné zábavy se rovnala odpolední strávenému hovorem či ještě možná psaním dopisů nebo četbou novin, pokud se naskytly nějaké nepřilíš starého data. Pod Temerairovým vlivem sice postupně přišel knížkám na chuť mnohem více, než by kdy tušil, sdílet Temerairovo nadšení z literárních děl v řeči, které ani trochu nerozuměl, bylo však výrazně náročnější.

Nemínil Jung Singovi dopřát to potěšení a dát před ním najevo být sebemenší neklid, skutečně se ale zdálo, že princ zaznamenává vítězství na jeho úkor, zvláště ve chvílích, když se Temeraire něco nového naučil a viditelně ho rozzářila Jung Singova vzácná, těžce vydobytá chvála. Laurencovi působilo starost i to, že Temerairova učenlivost Jung Singa na pohled takřka udivovala a často obzvláště těšila; Laurence samozřejmě přisuzoval Temerairovi výjimečnost mezi draky, to však nebyl názor, který by chtěl Jung Singovi sdělovat: princ sotva potřeboval dodávat další důvod k pokusům o odlákání Temeraira.

Jistou útěchu skýtalo to, že Temeraire ustavičně přecházel do angličtiny, aby se mohl zapojit i Laurence; Jung Sing tak s ním chtěl nechtěl musel zdvořile rozmlouvat, jinak hrozilo, že ztratí získanou výhodu. Přinášelo to sice určité malicherné zadostiučinění, o Laurencovi se však nedalo tvrdit, že by ho tyto hovory nějak těšily. Žádná duševní spřízněnost nemohla překonat tak silný odpor a jim by se i jinak sotva dařilo nalézt vzájemné sympatie.

Jednou ráno vyšel Jung Sing na palubu časně, když Temeraire ještě spal; zatímco mu sloužící vynášeli a stlali křeslo a urovnávali svítky, ze kterých se chystal ten den Temerairovi předčítat, princ zamířil ke kraji paluby a zahleděl se na oceán. Proploovali nádherné volným úsekem cesty, temnou hladinu široko daleko nerušily žádné břehy, svěží vítr z moře příjemně chladil a Laurence sám stál na přídi a kochal se výhledem: na vodě prostřeně k obzoru tu a tam bíle zapěnily přelévající se vlny a nebe jako by se klenulo jen pro samotnou loď.

"Takový neutěšený a nezajímavý pohled se naskytá leda na poušti," ozval se znenadání Jung Sing; Laurence, který se právě chystal ke zdvořilé poznámce o kráse okolí, ztratil řeč a následně i dech, když Jung Sing dodal: "Vy Britové se ustavičně plavíte do nových míst; to jste se svou vlastí tak málo spokojeni?" Na odpověď nepočkal, jen zakroutil hlavou a otočil se, čímž Laurence opětovně utvrdil v přesvědčení, že by těžko našel člověka, se kterým by se ve všech směrech rozcházel více.

* * *

Na lodi se Temeraire za normálních okolností živil převážně rybami, které si i sám lovil; s tím také Laurence a Granby počítali při plánování zásob: ovce a hovězí dobytek měl Temeraire dostávat pouze pro zpestření a v případech, kdy mu nepřízeň počasí znemožňovala vylétnout na lov. Zranění mu však nedovolovalo létat, a tedy ani lovit, takže ujídal zásoby daleko rychleji, než bylo původně v plánu.

"Stejně budeme muset plout těsně podél saharského pobřeží, jinak nám hrozí, že nás pasáty odnesou rovnou do Ria," prohlásil Riley. "Určitě se tedy můžeme zastavit v Cape Coastu a doplnit zásoby." Mínil to jako útěchu; Laurence jen kývl a odešel.

Rileyho otec vlastnil plantáže v Západní Indii a několik stovek otroků, kteří je obdělávali, kdežto Laurencův otec, neochvějný stoupenec Wilberforce a Clarksona, už několikrát velice ostře vystoupil v horní sněmovně proti obchodování s lidmi, přičemž jednou dokonce Rileyho otce jmenoval mezi radou otrokářů urozeného rodu, kteří, jak se jemu vyjádřil, "dělají hanbu jménu křesťan a špiní pověst své vlasti."

Tenkrát to mezi ně vneslo chlad: Riley ke svému otci, muži neporovnatelně vřelejšího srdce, než jaké měl lord Allendale, silně lnul a to veřejné zostuzení v něm přirozeně vzbudilo nevoli. Laurence, který k otci žádnou velkou náklonnost nechoval, měl zlost, že zabředl do tak nemilé situace, a nejevil nejmenší chuť se jakkoli omlouvat. Od narození ho doma obklopovaly letáky a spisy šířené Clarksonovým výborem a v devíti letech absolvoval prohlídku bývalé otrokářské lodi určené k likvidaci; celé měsíce potom ho pronásledovaly hrůzné sny, které v jeho dětské duši zanechaly hluboký otisk. V této věci se nikdy nesmířili, dosáhli jen příměří; ani jeden z nich se o tomto tématu víckrát nezmnínil a oba se úporně vyhýbali zmínkám o jednom či druhém otci. Laurence nemohl nyní Rileymu popravdě přiznat, jak velmi se mu

příči zastavit v otrokářském přístavu, byť ta vyhlídka nedopřávala jeho mysli ani trochu klid. Namísto toho se o samotě zeptal Keynes, jak se Temeraire uzdravuje a jestli by už se nemohl krátce proletět na lov. "Raději ne," odpověděl zdráhavě ranhojič; teprve Laurencův přísný pohled ho přiměl k přiznání, že má jistou obavu: rána se nehojí tak, jak by si přál. "Svaly jsou stále teplé na dotek a cítím, že pod kůží se to podebírá," připustil Keynes. "Zatím je brzy nějak vážně se znepokojovat; nehodlám ale nic riskovat: ještě nejméně dva týdny žádné létání."

Tento rozhovor tedy Laurencovi pouze přidal o starost navíc. Krom tenčících se zásob a nevyhnutelně hrozící zastávky v Cape Coastu měl už i tak starání nad hlavu. Temerairovo zranění i Jung Singův zarputilý odpor bránily v jakékoli činnosti ve vzduchu, a tak letci skoro jen zaháleli, zatímco námořníci se v té době měli pořádně co ohánět při opravování škod na lodi a pořizování zásob, což mělo za následek řadu předvídatelných pohrom.

Laurence se rozhodl, že Rolandovou a Dyera trochu rozptýlí, a krátce před příjezdem na Madeiru si je zavolal na dračí palubu, aby prověřil jejich školní znalosti. Dívali se na něj tak provinile, že ho ani nepřekvapilo zjištění, že od nástupu do funkce běžců učení zcela zanedbávají: o aritmetice měli pramalé ponětí, o vyšší matematice vůbec žádné, z francouzštiny neuměli ani a, když jim podal Gibbonovu knihu, kterou si přinesl na palubu, aby z ní Temerairovi později četl, Rolandová koktala tak strašlivě, že Temeraire sklopil límec a po paměti ji začal opravovat. Dyer na tom byl o maličko lépe: při zkoušení dokázal z větší části odřikat malou násobilkou a měl i jistou potuchu o gramatice; Rolandová stěží zvládla počty do osmi a velmi se podívovala, že v jazyce existují nějaké slovní druhy. Laurence si už nemusel lámat hlavu, čím je zaměstná; jen si vyčítal, že o jejich výuku tak málo dbal, a s vervou se ujal úlohy jejich učitele, kterou si sám přidělil.

Běžce celá posádka vždycky spíše hýčkala; od Morganovy smrti se Rolandová s Dyerem těšili ještě větší péči. Jejich každodennímu zápolení s přičestími a dělením nyní ostatní letci přihlíželi s velkým pobavením, ovšem jen do chvíle, kdy se ozvaly posměšky ze strany kadetů Allegiance. Lezci vzali odplatu za urážku na sebe a v temných zákoutích lodi se strhlo pár šarvátek.

Laurence s Rileym se zprvu bavili porovnáváním neapných výmluv, které jim byly předkládány jako zdůvodnění snůšky monoklů a rozražených rtů. Hašteření však nabylo zlověstnější podoby ve chvíli, kdy se obdobně začali vymlouvat i starší muži: hlubší odpor ze strany námořníků, pramenící nemalou měrou z nevyvážené dělby práce a z jejich strachu z Temeraire, se projevoval takřka dennodenním vzájemným urážením, které už s učením Rolandové a Dyera nesouviselo ani vzdáleně. Letci se zase cítili dotčeni naprostým nedostatkem vděčnosti, která jim podle jejich mínění vzhledem k Temerairově statečnosti náležela.

K prvnímu skutečnému výbuchu došlo, když se loď začala stáčet k východu a mířila kolem Cape Palmas do Cape Coastu. Laurence podřimoval na dračí palubě ve stínu Temerairova těla, které ho chránilo před přímým slunečním žářem; sám neviděl, co se semlelo, probudilo ho však zadunění následované křikem a jekem: chvatně vyskočil a spatřil kroužek mužů. Martin svíral za paži Blythe, pancířníková pomocníka; jeden Rileyho kadet ležel jak široký, tak dlouhý na palubě a lord Purbeck hulákal ze zářové nástavby: "Hned toho muže vsadte do želez, Cornelle."

Temeraire zprudka zvedl hlavu a zařval: božský vítr našťestí nespustil, i tak to ale zaburácelo a muži, mnozí pobledli ve tváři, se před tím hromovým rykem rozprchlí. "Nikdo z naší posádky se zavírat nebude," zahřímá Temeraire zlostně švihající ocasem ve vzduchu; vztyčil se a rozepjal křídla, až se celá loď otřásla: vítr vál od saharského pobřeží, za traverzem, plachty byly natočené ostře proti větru, aby loď udržela jihovýchodní směr, a Temerairova křídla působila jako samostatná plachta nasměrovaná opačně.

"Temeraire! Hned toho nech; hned, slyšíš mě?" rozkřikl se na něj Laurence; nikdy, snad ani v prvních týdnech života, s ním takto nejednal a Temeraire překvapeně klesl na palubu, přičemž pudově přitáhl křídla k tělu. "Purbecku, moje muže laskavě přenechte mně; zadržte, žaláříku," chrll Laurence rozkazovacím tónem: nechtěl, aby výstup dále pokračoval, ani aby se zvrhl v otevřený střet mezi letci a námořníky. "Pane Ferrisi," křikl, "odvedte Blythe dolů a zavěte ho." "Rozkaz, pane," vyhrkl Ferris, který už se prodíral srocením, odstrkoval letce kolem a rozrážel hloučky rozezlených mužů.

Laurence, který to přísně sledoval, dodal hlasitě: "Pane Martine, okamžitě ke mně do kajuty. A vy všichni zpátky do práce; pane Keynesi, pojďte sem."

Ještě chvíli setrval, byl však spokojený: bezprostřední nebezpečí se podařilo zažehnat. Odcházel od zábradlí v důvěře, že se obnoví obvyklá kázeň a přiměje k rozchodu i zbytek mužů. Temeraire se však tiskl k palubě a upíral na něj vyplašený, nešťastný pohled; Laurence k němu natáhl ruku a trhl sebou, když Temeraire ucukl: neuhnul sice úplně, jeho bezděčná reakce byla ovšem zřejmá.

"Promiň mi to," hlesl Laurence se svěšenou hlavou a staženým hrdlem. "Temeraire," řekl a zarazil se; nevěděl co říct, protože Temeraire se takhle nesměl chovat: mohl lodi přivodit vážnou újmu, a nadto kdyby pokračoval v podobném duchu, posádka by se ho zakrátko děsila tak, že by nemohla pracovat. "Neublížil sis?" zeptal se tedy, když k nim chvátil Keynes.

"Ne," špitl Temeraire. "Nic jsem si neudělal." Mlčky se nechal prohlédnout a Keynes prohlásil, že mu ta námaha neuškodila.

"Musím si jít promluvit s Martinem," oznámil Laurence stále ještě v rozpacích; Temeraire neodpověděl, jen se svinul do klubka a přetáhl si křídla přes hlavu; Laurence chvíli čekal a pak zamířil dolů.

Vzdor zotvíraným oknům ho v kabině uvítalo dusné horko, které rozhodně jeho vztek nezchladilo. Martin rozčileně rázoval sem tam; volný pracovní oděv měl neupravený, tváře dva dny neholené a zčervenalé, přerostlé vlasy mu padaly do očí. Nerozpoznal pravou sílu Laurencova hněvu a spustil hned, jak Laurence vkročil do kajuty.

"Strašně mě to mrzí; je to všechno moje chyba. Neměl jsem se vůbec ozývat," drmolil, když se Laurence belhal k židli a ztěžka si sedal. "Nemůžete Blythe trestat, Laurenci."

Laurence si už na uvolněnost chování u letců zvykl a zpravidla se nad jejich troufalými způsoby ani nepozastavoval,

od Martina to ale za daných okolností byla taková nehoráznost, že se Laurence na židli opřel a zabodl do něj pohled sršící blesky nepokryté zloby. Martin zbledl v pihovaté tváři, polkl a chvatně dodal: "Tedy chtěl jsem říct pane kapitáne."

"Udělám všechno, co bude třeba, abych v této posádce udržel pořádek, pane Martine; zjevně je třeba udělat víc, než jsem pokládal za nutné," pronesl Laurence s vypětím tlumící hlas; běsnil na nejvyšší míru. "Hned mi povězte, co se sběhlo."

"Já nechtěl," začal Martin výrazně zkrátkeji. "Ten Reynolds trousil celý týden poznámky a Ferris nás nabádal, abychom si ho nevšímal, já šel ale kolem a on ucedil..."

"Těch povídaček okolo mě laskavě ušetřete," přerušil ho Laurence. "Co jste udělal?"

"Totiž..." Martin zrudl. "Jen jsem řekl... nu, prostě jsem mu odpověděl, radši bych ani neopakoval co, a on pak..."

Martin se zarazil a ve zjevných rozpacích váhal, jak to podat, aby to nevypadalo, že Reynoldse opět obviňuje; nakonec ze sebe nepřesvědčivě vysoukal: "Zkrátka a dobře, chystal se mě vyzvat na souboj a Blythe ho srazil k zemi; udělal to jenom proto, že věděl, že se nemůžu bít, a nechtěl, abych musel před námořníky odmítnout; opravdu za to můžu já, pane, ne on."

"V tom s vámi nemohu v nejmenším nesouhlasit," opáčil Laurence nemilosrdně a se zlobným potěšením sledoval, jak Martin hrbí ramena, jako by dostal ránu. "A až budu muset dát Blythe v neděli zbičovat za to, že napadl důstojníka, budete doufat myslet na to, že pyká za váš nedostatek sebeovládání. Můžete jít; do konce týdne se budete zdržovat v podpalubí a ve své kajutě, pokud nebudou viníci voláni na palubu."

Martin chvíli pohyboval rty; jeho "Ano, pane." zaznělo takřka neslyšně a při odchodu z kajuty málem klopýtl. Laurence seděl a v těžkém vzduchu zprudka oddychoval, skoro supěl; zlost ho přes veškerou snahu přecházela pomalu a ustupovala větší tíže bolestné sklíčenosti; Blythe zachránil pověst nejen Martinovi, ale i letcům jako celku; kdyby Martin otevřeně před celou posádkou odmítl výzvu na souboj, bylo by to pošpinilo čest jich všech; nepadalo přitom na váhu, že je takto svazoval řád letectva zakazující souboje.

A přece ta věc nepřipouštěla sebemenší shovívavost. Blythe před svědky otevřeně napadl důstojníka a Laurencovi nezbývalo než ho patřičně potrestat, aby se námořníkům dostalo zadostiučinění a všichni muži si podobnou nepřístojnost napříště rozmysleli. Vykonání trestu příslušelo loďmistrovu zástupci, tedy námořníkovi, u kterého se dalo předpokládat, že příležitosti smlsnout si na letci, zvláště takto provinilém, využije s obzvláštní krutostí.

Musel dojít za Blythem a promluvit s ním; než však stačil vstát, vytrhlo ho zaklepání na dveře a do kajuty vstoupil Riley: bez úsměvu, v kabátě, s kloboukem v podpaží a s čerstvě uvázaným nákrčníkem.

Kapitola 7

Týden nato se přiblížili ke Cape Coastu; nepřátelská nálada se mezi nimi zabydlela ve stejně hmatatelné podobě jako vedro. Blythe ze surového zbičování ochořel; ležel takřka bez sebe na ošetřovně, členové pozemní posádky se u něj střídali, ovívali mu krvavé šrámy po bičí a s velkým přemlouváním do něj vpravovali aspoň vodu. Pochopili Laurencův hněv, a své roztrpčení vůči námořníkům tedy neprojevovali slovy ani činy, nýbrž zachmuřenými, zlobnými pohledy, polohlasným reptáním i tím, že ustávali v hovoru, kdykoli se na doslech objevil námořník.

Od té srážky Laurence v kapitánské kajutě nevečeřel: Rileyho se dotkl, že Laurence přinutil Purbecka ustoupit; Laurence zase ochladl, když Riley odmítl povolit a dal jasně najevo, že pouhých dvanáct ran bičem, které chtěl Laurence provinilci vyměřit, ho neuspokojuje. Laurence v rozhorlení přiznal nechut' k zastávce v otrokářském přístavu, nechtěná nárážka Rileyho rozezřela a hovor skončil sice nikoli křikem, ale odměřeně zdvořilým chladem.

Daleko horší však byla Temerairova silná skleslost. Tu chvilkovou tvrdost už Laurencovi odpustil a dal si i vysvětlit, že prohršek bylo třeba nějak potrestat. Se samotným vykonáním trestu se však naprosto nesmířil, a když Blythe ke konci bičování řval, zle vrčel. K něčemu to bylo: loďmistrův zástupce Hingley, ohánějící se důtkami s více než obvyklou rázností, se vylekal a při posledních několika ranách ubral na síle; neštěstí už ale bylo hotovo.

Temeraire od té chvíle setrval v ztrápené zamlklosti, odpovídal jen krátce a špatně jedl. Námořníci nesli mírnost trestu se stejnou nelibostí jako letci jeho krutost; nešťastný Martin, z trestu pomáhající mistru postrojáři s vyděláváním kůží, trpěl daleko víc výčitkami než vlastním potrestáním a každou volnou chvíli trávil u ležícího Blythe; spokojenost jevil pouze Jung Sing, který využil situace k několika dalším dlouhým rozpravám vedeným s Temerairem v čínštině a soukromě, neboť Temeraire se nijak nenamáhal Laurence zapojit do hovoru.

Radost ovšem Jung Singovi v tváři pohasla, když Temeraire uzavřel poslední rozmluvu tím, že se zasyčením sklopil límec a majetnický se ovinul kolem Laurence, div že ho nepovalil. "Co ti říkal?" zjišťoval Laurence marně se snažící dohlédnout přes mohutné černé boky, které se kolem něj zvedaly; Jung Singovo ustavičné vměšování ho rozhořčovalo na nejvyšší míru a málem mu docházela trpělivost.

"Vykládal mi o Číně a o tom, jak to tam mají draci zařízeno," přiznal Temeraire vyhýbavě, z čehož Laurence vytušil, že se mu vylíčené poměry zamlouvaly. "Pak mi ale řekl, že tam dostanu vhodnějšího společníka a tebe pošlou pryč."

Než se ale nechal přesvědčit, aby Laurence pustil z objetí, Jung Sing odešel: "nasupený jak luciper," hlásil Ferris se škodolibostí, jaká se k jeho postavení nehodila.

To sotva mohlo Laurence utěšit. "Nedopustím, aby se Temeraire takto připravoval o klid," prohlašoval rozčileně před diplomatem Hammondem, kterého se neúspěšně snažil přimět, aby principi tlumočil krajně nediplomatický vzkaz.

"Nahlížíte na tu záležitost velice krátkozrace," opáčil Hammond tónem, ze kterého Laurence div nevyletěl z kůže.

"Podaří-li se prince Jung Singa v průběhu plavby přesvědčit, že Temeraire se od vás nedá odloučit, tím lépe pro nás: budou daleko přístupnější jednání, až konečně dorazíme do Číny." Odmíchl se a pak se zeptal s úzkostí probouzející ještě větší běs: "Jste si zcela jist, že se nedá?"

Když si to pak večer nechal Granby vyličit, poznamenal: "Jedné temné noci asi shodíme Hammonda s Jung Singem z paluby a bude pokoj," čímž vyjádřil Laurencovo soukromé mínění přiměřeně, než by si Laurence sám dovolil. Granby, nedbající způsobů, se mezi řečí krmil lehkou večeří sestávající z polévky, rozpečeného sýra, brambor smažených na cibulce a vepřovém sádle, paštiky a celého pečeného kuřete: konečně směl vstát z postele a Laurence ho, pobledlého a notně pohublého, pozval na večeři. "Co ještě mu ten princ vykládal?"

"Nemám nejmenší tušení; za celý týden neřekl tři slova anglicky," odpověděl Laurence. "A na Temerairovi nemíním vyzvídat; to by byla nejhrubší dotěrnost a slídilství."

"Nejspíš že nikdo z jeho přátel tam nikdy nedostane bičem," řekl Granby chmurně. "A že bude mít denně deset knih na čtení a hromady klenotů. Slyšel jsem o tom vyprávět, kdyby to ale někdo chtěl skutečně zkoušet, vyprovodili by ho z letectva, než by stačil mrknout; pokud by z něj ten drak dřív nenadělal sekanou."

Laurence chvíli mlčky otáčel skleničku v prstech. "Temeraire to poslouchá jen proto, že se trápí."

"Zatroleně." Granby se na židli ztěžka opřel. "Sakramentsky mě mrzí že jsem tak dlouho ležel jako lazar; Ferrisovi všechna chvála, ale na transportní lodi se ještě neplavil; nemohl tušit, jak to s námořníky chodí a jak muže správně naučit, aby si jich nevšímalí," říkal zasmušile. "A neumím vám ani poradit, jak mu zvednout náladu; nejdéle jsem sloužil u Laeticat, se kterou je ovšem snadné pořízením i na královského ryzáka: o nějaké prudkosti se u ní nedá mluvit a žádný výkyv nálady, jaký jsem kdy zažil, ji nemohl vzít chuť k jídlu. Možná je to tím zákazem létání."

* * *

Druhý den ráno připluli k přístavu: nad širokým půlkruhem zlaté pláže porostlé vábivými palmami se bělaly nízké silné zdi hradu. Vody přístavu vytrvale křížovaly primitivní loďky vydlané z kmenů, ze kterých na mnoha místech ještě trčely větve; kromě nich bylo vidět směsici brig a škunerů a v západním cípu středně velkou brigantinu, kolem které se rojily čluny naložené černocho vyháněnými z tunelu ústícího přímo na břeh.

Allegiance vzhledem ke své velikosti nemohla zaplout až do přístavu, zakotvila však v dostatečné blízkosti; bylo klidno, a tak se přes vodu zřetelně neslo praskání bičů promísené nářky a nepřetržitě se ozývajícím pláčem. Laurence zamračene vyšel na palubu a poslal Rolandovou a Dyera, zvědavě valící oči, dolů uklidit v jeho kajutě. Temeraire, kterého nebylo možné uchránit tímž způsobem, dění upřeně sledoval s jistými rozpaky patrnými v roztahujících se a zužujících se čárkovitých zornicích.

"Laurenci, všichni ti lidé jsou v řetězech; čím se jich tolik mohlo provinit?" vyptával se, rázem probuzený z netečnosti.

"Přece nemohli všichni něco provést, tamhle je dítě a tam další."

"Ne," odpověděl Laurence. "To je otrokářská loď; neďivej se tam, prosím tě." Té chvíle se bál, proto se předem nenápadně snažil myšlenku otroctví Temerairovi vyložit: neuspěl, protože sám jevil k tématu odpor a Temeraire zase nechápal pojem vlastnictví. Temeraire ho teď neposlouchal a zíral dál, ocas mu přitom neklidně knital. Loď nakládala celé dopoledne a horký vítr zanášel ze břehu čpavý pach nemytých zpocených těl strádajících utrpením.

Nakonec nakládání přece skončilo a brigantina se svým nešťastným nákladem vyplula z přístavu a nastavila rozvinuté plachty větru tak, že záhy vyrovnala rychlost, a když kolem nich proplouvala, čeřila za sebou pěknou brázdu; námořníci lezli v lanoví, dobrá polovina posádky však v námořnickém řemesle cvičená nebyla: muži ozbrojení mušketami a pistolemi zaháleli na palubě s hrnky grogu. S nepokrytou zvědavostí civěli na Temeraira, tváře bez úsměvu se jim po dopolední námaze leskly špinou a potem; jeden dokonce zvedl pušku a zamířil na Temeraira, jakoby pro zábavu.

"Zbraně připraví!" vykřikl poručík Riggs, než se Laurence vůbec stačil vzpamatovat, a trojice střelců na palubě okamžitě přiložila pušky k rameni; muž na druhé lodi odložil mušketu, vycenil v šklebu silné žluté zuby a se smíchem se znovu otočil ke svým kumpánům.

Temeraire tiskl límec ke krku, nikoli strachem, kulka vypálená z muškety na takovou vzdálenost by mu ublížila méně než komár člověku, nýbrž značnou nechutí. Dunivě zabručel a už už se nadechoval; Laurence mu položil ruku na bok, tiše mu řekl: "Ne; to by nepřineslo nic dobrého," a zůstal u něj, dokud brigantina konečně nezaplula za obzor a neztratila se z dohledu.

I poté, co zmizela, však Temeraire dál nešťastně švihal ocasem. "Ne, nemám hlad," odpověděl, když se Laurence zmínil o jídle, a opět se poddal zmlklosti, jen tu a tam bezděčně zaškrábal drápy po palubě, až to příšerně zaskřípalo.

Riley byl na opačném konci lodi, chodil po palubě záďové nástavby, v doslechu se však vyskytovalo množství námořníků spouštějících pod dohledem lorda Purbecka barkasu a člun pro důstojníky a připravujících se na nalodování zásob; člověk mohl tak či onak počítat, že všechno, co na lodi nahlas řekne, se donese na druhý konec a zpátky dřív, než by tam a zpět došel. Laurence si uvědomoval hrubou neomalenost toho, kdyby Rileyho na palubě jeho vlastní lodi zdánlivě kritizoval, i bez roztržky, která mezi nimi přetrvávala, nakonec se ale nedokázal zdržet.

"Netrap se, prosím tě," snažil se Temeraire chlácholit a přitom neprojevit příliš zjevný nesouhlas se sporným obchodem. "Můžeme doufat, že se tomuto obchodování brzy učiní přítrž; parlament to bude letos opět projednávat."

To sdělení Temerairovi zřetelně zlepšilo náladu, holé vysvětlení ho však neuspokojilo a s vervou se začal vyptávat, jak to s vyhlídkami na zrušení otroctví vypadá; Laurence mu chtěl nechtě musel vyložit, co je parlament, jak se liší dolní a horní sněmovna a jaké frakce se debaty účastní, přičemž čerpal z toho, co věděl o otcových aktivitách, zároveň si však po celou dobu uvědomoval, že ho okolí poslouchá, a snažil se ze všech sil o diplomatickou nestrannost.

Dokonce i Sun Kchaj, který na palubě pobýval od samého rána a viděl nalodování brigantiny i to, jakou sklíčenost v Temerairovi vyvolalo, na něj hloubavě upíral oči a zjevně si domýšlel, o čem spolu mluví; popošel těsně k namalované hraniční čáře a v odmlce požádal Temeraira, aby mu obsah rozhovoru přetlumočil. Temeraire mu stručně vyhověl, načež Sun Kchaj přikývl a zeptal se Laurence: "Váš otec je tedy oficiální činitel a považuje toto počínání za nečestné?"

Takovou otázku, bez obalu položenou, nebylo možné obejít, jakkoli byla nevhodná; odpovědět mlčením by se rovnalo takřka potupě. "Ano, pane, považuje," řekl Laurence, a než stačil Sun Kchaj hovor rozvést dalšími dotazy, na palubě se objevil Keynes; Laurence ho zastavil prosbou o dovození, zda by směl s Temerairem krátce zalétnout na břeh, a mohl

tedy debatu ukončit. Rozmluva, byť i rychle skončená, vztahům na lodi nijak neprospěla; námořníci, nemající většinou na věc pevný názor, přirozeně tíhli na stranu kapitána a trpěli dojmem, že otevřené vyjádření takového názoru na jeho lodi Rileyho vzhledem ke všeobecně známé propojenosti jeho rodiny s obchodem znevažuje.

Krátce před večeří mužstva dorazila na člunu pošta a lord Purbeck poslal s dopisy k letcům kadeta Reynoldse, který nedávnou potyčku vyvolal: jeho volba zapůsobila málem jako záměrná provokace. Hoch sám, s okem stále ještě černým od Blytheovy mocné rány, se uškleboval tak nestydatě, že se Laurence okamžitě rozhodl ukončit Martinovi trest, bezmála o týden dříve, než bylo původně stanoveno, a zcela cíleně prohodil: "Podívej, Temeraire; máme poštu, to budou jistě zprávy z Doveru." Temeraire poslušně sklonil hlavu k dopisům: zlověstný stín límce a pilovitá řada zubů lesknoucí se nebezpečně blízko na Reynoldse řádně zapůsobily: úšklebek zmizel a takřka stejně rychle se z dračí paluby ztratil i hoch sám.

Laurence zůstal na palubě, aby s Temerairem přečetl došlá psaní. Dopis od Jane Rolandové, ani ne na stránku, byl odeslán pouhých pár dnů po jejich odplutí a krom rozverného líčení života na základně obsahoval pramálo novinek; list povzbudil, i když v Temerairovi probudil lehký stesk po domově a velmi podobné pocity přivodil i Laurencovi. Poněkud ho však zmátlo, že žádná jiná psaní od kolegů letců neobdržel; zastavoval se tam kurýr, a Laurence tedy očekával, že přijde něco alespoň od Harcourtové, která psaní dopisů rozhodně nezanedbávala, a třeba i od některého dalšího kapitána.

Přece však dorazilo ještě jedno psaní, které mu matka adresovala do Doveru, odkud ho za ním poslali. Letci dostávali poštu rychleji než kdokoli jiný, protože kurýrní draci létali od základny k základně, odkud zásilky rozvázeli poslové na koních; matka dopis zjevně napsala a odeslala ještě předtím, než k ní doputovalo psaní, ve kterém jí Laurence oznamoval, že odplouvá.

Otevřel matčin list a z velké části ho přečetl nahlas, aby se jím potěšil i Temeraire: matka psala hlavně o jeho nejstarším bratru Georgeovi, k jehož třem synům právě přibyla dcera, a otcově politické práci, což byla jedna z mála věcí, v níž se Laurence s lordem Allendalem shodovali a která nyní nově zajímala i Temeraira. Vprostřed se však Laurence zprudka zarazil a bez hlesu přelétl několik řádků, ve kterých matka mimoděk vysvětlovala důvod nezvyklého mlčení ze strany jeho kolegů:

Ta strašlivá zpráva o zkáze v Rakousku námi všemi přirozeně silně otřásla a pan Pitt prý ochuravěl, což samozřejmě velmi zarmucuje Tvého otce, protože pan ministerský předseda byl jeho věci vždy příznivě nakloněn. Ve městě bohužel slyším hodně řečí o tom, jak Prozřetelnost přeje Bonapartovi. Skutečně se zdá zvláštní, že jeden muž dokáže tak moc změnit průběh války, když jsou obě strany početně vyrovnány. Je ale nanebevých ostudné, jak rychle se zapomíná na velké vítězství lorda Nelsona u Trafalgaru i na Tvou šlechetnou obranu našich břehů a jak ti méně rozhodní začínají mluvit o míru s tyranem.

Matka mu psala pochopitelně v domněnku, že je stále ještě v Doveru, kam zprávy z kontinentu přicházejí nejdříve a kde by už se dávno všechno dozvěděl; jeho to ale zatím zdrtilo jako krajně nepříjemné překvapení, zvláště proto, že matka neuvedla nic bližšího. Na Madeiře sice zaslechl zvěsti o několika bitvách, ke kterým došlo v Rakousku, nic tak zásadního se mu ale nedoneslo. Ihned se Temerairovi omluvil a hnal se se dolů do Rileyho kajuty s nadějí, že tam vyzví víc; Rileyho skutečně zastihl, jak strnule čte depeši z ministerstva, kterou mu právě předal Hammond. "Rozsekal je všechny na kusy, u Slavkova," řekl Hammond a oni to místo vyhledali v Rileyho mapách: městečko leželo hluboko v Rakousku, severovýchodním směrem od Vídně. "Mnoho jsem se nedozvěděl, vláda podrobnosti tají, ale nejméně třicet tisíc mužů bylo zabito, raněno nebo zajato; Rusové prchají a Rakušané už podepsali příměří."

Ta skrovná fakta byla dost skličující i bez podrobnějšího upřesnění a oni zmlkli a dokola klouzali očima po několikařádkovém sdělení, které zatvrzele odmítalo vydat více informací, ať ho četli, kolikrát chtěli. "Nu," prohlásil Hammond nakonec, "budeme ho prostě muset vyhladovět. Díky bohu za Nelsona a Trafalgar! Ze vzduchu nás určitě znovu nenapadne, když teď v Kanálu číhají tři dlouhokřídlatci."

"Neměli bychom se vrátit?" nadhodil Laurence rozpačitě; ten návrh mu připadal tak zističný, že se ho styděl přednést, a přece nevěřil tomu, že by je v Británii nutně nepotřebovali. Excidium, Mortiferus a Lily se svými formacemi sice představovali vpravdě smrtonosnou sílu, která něco zmohla, tři draci ale nemohli být všude a Napoleon už i dříve vynalezl způsob, jak toho či onoho odvést jinam.

"Žádné příkazy k návratu jsem neobdržel," namítl Riley, "řeknu vám ale, že mi připadá zatraceně zvláštní plout si po takovéhle zprávě s lodí o sto padesátí dělech a bojovým drakem klidně dál do Číny, jako by se nechumelilo."

"Mýlíte se, pánové," ozval se ostře Hammond. "Ta zkáza pouze přidává našemu úkolu na naléhavosti. Má-li být Napoleon poražen, má-li si náš národ udržet postavení a nestat se bezvýznamným ostrůvkem při pobřeží francouzské Evropy, lze toho dosáhnout jedině skrze obchod. Rakušané sice momentálně utrpěli porážku a Rusové také, pokud se nám ale bude dařit finančně a materiálně posilovat naše spojence na kontinentu, můžete s jistotou počítat, že se Bonapartově tyranii ubrání. Musíme plout dál; musíme na Číně vymoci alespoň neutralitu, když ne nějakou výhodu, a ochránit náš východní obchod; žádný vojenský cíl nemůže mít zásadnější význam."

Mluvil velmi rozhodně a Riley rychle přikývl na souhlas. Začali rozebírat, jak cestu urychlit, k čemuž se Laurence nevyjadřoval a záhy s omluvou zamířil zpátky na dračí palubu; přit se nemohl, k tomu mu chyběla nestrannost a Hammond uváděl pádné argumenty; bouřila v něm však nespokojenost a tížil ho nesoulad mezi jejich a jeho uvažováním.

"Nechápu, jak se od Napoleona mohli nechat porazit," prohlásil Temeraire s ježicím se límcem, když s tou nemilou novinou Laurence seznámil jeho i důstojníky. "U Trafalgaru i Doveru měl víc lodí a draků než my, a přece jsme vyhráli; a Rakušané a Rusové tentokrát byli v početní přesile."

"U Trafalgaru se bojovalo na moři," namítl Laurence. "V námořnictví se Bonaparte nikdy pořádně nevyznal, sám se cvičil u dělostřelectva. A bitvu u Doveru jsme vyhráli jen díky tobě; jinak by se už Bonaparte rovnou nechal korunovat ve Westminsteru. Nezapomeň, jak nás před invází lstí přiměl poslat valnou část bojových sil z Kanálu na jih a pohyb vlastních draků tajil; kdyby ho nezaskočil božský vítr, bylo by to dopadlo úplně jinak."

"Stejně se mi ale nezdá, že se ta bitva vedla chytře," trval Temeraire nespokojeně na svém. "Být tam my s našimi přáteli, podle mě bychom určitě neprohráli, a vážně nechápu, proč jedeme do Číny, když jiní bojují."

"To bych sakra řekl; to je správná otázka," vložil se do toho Granby. "A taky kapitální nesmysl, zbavit se uprostřed války jednoho z našich vůbec nejlepších draků, když nám tak kruté teče do bot; neměli bychom se vrátit domů, Laurenci?"

Laurence jen zavrtěl hlavou; byl s ním až moc zajedno a zároveň byl moc malý pán na to, aby něco zmohl. Temeraire a božský vítr u Doveru skutečně změnili průběh války. Ministerstvo se sice zdráhalo uznat, že za vítězství vděčí takové drobnosti, Laurence si však až příliš živě pamatoval, jak beznadějně se bili v nerovném boji předtím, než Temeraire zasáhl. To, že se vláda pokorně vzdala Temeraire i jeho neobyčejných schopností, Laurencovi připadalo jako vědomá zaslepenost a nevěřil, že se Číňané podvolí kterékoli Hammondově žádosti.

Řekl ale jen: "Máme své příkazy;" moc dobře věděl, že i kdyby Riley s Hammondem smýšleli obdobně jako on, ministerstvo by to stěží uznalo byť třeba i jako chabý důvod k porušení daných rozkazů. "Mrzí mě to," dodal při pohledu na Temeraire propadajícího smutku, "ale nevěš hlavu; tady pan Keynes se podívá, jestli už by ses mohl proletět na břeh; uklidíme se stranou, aby tě mohl prohlédnout."

* * *

"Opravdu mě to vůbec nebolí," dušoval se horlivě Temeraire s očima sklopenýma k hrudi, když ho Keynes konečně doprohlédl. "Určitě už jsem dost zdravý, abych mohl zase létat, a poletím jen kousíček."

Keynes zavrtěl hlavou. "Ještě tak týden. Ne; s žadoněním to na mě nezkoušej," prohlásil přísně, když si Temeraire sedal, aby ho začal umlouvat. "O délku letu nejde; hlavní zátěž představuje start," otočil se k Laurencovi se zdráhavým vysvětlením. "Největší nebezpečí tkví v námaze při vzletu a já nejsem přesvědčený o tom, že už jsou svaly natolik zhojené, aby to vydržely."

"Mě už ale to věčné ležení na palubě strašně unavuje," zanařikal Temeraire nešťastně, jen se rozeskučet. "Ani se tu pořádně obrátit nemůžu."

"Už jen týden, možná ani ne," snažil se ho konejšit Laurence; litoval, že to vůbec navrhoval a vzbuzoval v Temerairovi naděje, které se vzápětí rozplynuly. "Moc mě to mrzí; názor pane Keynese má ale v tomhle směru větší váhu než mínění jednoho či druhého z nás, a měli bychom se jím tedy řídit."

Temeraire se nedal jen tak snadno uchláchnout. "Nechápu, proč by měl jeho názor mít větší váhu než můj. Jsou to přece moje svaly."

Keynes si založil ruce a nevzrušeně prohlásil: "Nebudu se s nemocným přít. Jestli si chceš ublížit a proležet další dva měsíce, klidně si hopsej, jak libo."

Temeraire na to zasupěl a Laurence, rozladěný Keynesovými slovy, se s ranhojičem chvatně loučil, aby mu zamezil v případné další neomalenosti: jeho schopnostem sice bezvýhradně věřil, v jeho takt už ale tak velkou důvěru neměl, a třebaže Temeraire nebyl od přírody vzpurný, s takovým zklamáním se těžko smířoval.

"Ale jednu lepší zprávu pro tebe přece mám," řekl Temerairovi ve snaze povzbudit ho na duši. "Pan Pollitt byl tak hodný a z návštěvy na pevnině mi přivezl několik nových knížek; nemám jednu přinést?"

Temeraire na to jen zabručel a dál se s hlavou nešťastně svěřenou přes okraj lodi díval na zakázanou souš. Laurence zamířil dolů pro knihu a těšil se nadějí, že téma Temeraire zaujme a zvedne mu náladu, ještě však ani nevyšel z kajuty, když vtom se loď prudce zhoupla, voda vysoko vyšpláchla a nacákala otevřenými kulatými okénky na podlahu; Laurence přiskočil k nejbližšímu průzoru, přičemž spěšně zachraňoval zmáčené dopisy, a uviděl Temeraire, jak se s provinilým a zároveň spokojeným výrazem kolébá ve vodě.

Utíkal zpátky na palubu; Granby s Ferrisem shlíželi poplašeně přes zábradlí a roje loďek obsazených nevěstkami a podnikavými rybáři se v zběsilem chvatu se šploucháním vesel a mohutným jekem hnaly od lodi zpět do bezpečí přístavu. Temeraire se po nich zaraženě ohlédl. "Já je nechtěl vystrašit," řekl. "Není třeba prchat," zavolal, veslice se ale nezastavily. Námořníci, připravení o zábavu, nesouhlasně blýskali očima; Laurence měl větší starost o Temerairovo zdraví.

"Větší bláznivinu jsem v životě neviděl, ale nemělo by mu to ublížit. Vzdušné vaky ho nadnáší a slaná voda ještě žádnému zranění neškodila," vyjádřil se Keynes, když ho opět povolali na palubu. "Jak ho ale dostaneme zpátky na loď, to vážně netuším."

Temeraire se na okamžik potopil pod hladinu a hned se zase zprudka vynořil, nadlehčovací síla vaků ho přímo vymrštila. "Je to lahoda," křičel. "Vůbec to nestudí, Laurenci; nepůjdeš taky?"

Laurence si v plavání zrovna moc nevěřil a představa, že by měl skočit do otevřeného oceánu, ho nenaplňovala právě klidem: nacházeli se dobrou míli od pevniny. Vzal si ale člun a přivesloval k Temerairovi. Měl v úmyslu dělat mu společnost a zároveň dohlédnout, aby se po tak dlouhém nuceném zahálení na palubě nevysílil. Vlny vířené Temerairovým dováděním loďkou smýkaly a sem tam ji i zalily, Laurence si však prozíravě oblékl staré kalhoty a nejobnošenější košili.

Sám právě růžovou náladu neměl; porážka u Slavkova neznamenal pouze jednu prohranou bitvu, nýbrž zhroucení celého pečlivě propracovaného plánu ministerského předsedy Pitta a rozbití svazku vytvořeného na obranu před Napoleonem: Británie sama nemohla postavit vojsko ani z poloviny tak početné jako Napoleonova velká armáda, natož ho snadno dopravit na kontinent, a po zahnání Rakušanů a Rusů vypadala situace opravdu bezútešně. Vzdor takovým chmurám se ale přece musel usmívat při pohledu na to, jak čile a bezstarostně Temeraire dovádí, a po chvíli se od něj

dokonce nechal i zlákat a spustil se z loďky do vody. Moc dlouho ovšem neplaval a brzy vylezl Temerairovi na hřbet; Temeraire se zvesela mrskal ve vodě a postrkoval člun nosem jako hračku.

Mohl zavřít oči a snít, že jsou zase v Doveru, nebo na Loch Lagganu, tíží je jen obvyklé válečné starosti a dělají práci, které rozumí, posiluje je věrné přátelství a stojí za nimi jednotný národ; v takové situaci by se i stávající pohroma dala překonat: Allegiance by byla jen další loď v přístavu, na palouk by dolétli hned a nemuseli by se zaobírat žádnými politiky ani princí. Lehl si na záda, položil ruku na teplý bok pokrytý černými šupinami vyhřátými na slunci a na chvíli se té představě poddal natolik, že i lehce zadrámal.

"Myslíš, že budeš moci vylézt zpátky na palubu Allegiance?" zeptal se teď, když už ten problém chvíli přemílal v hlavě. Temeraire natáhl krk a otočil k němu hlavu. "Nemohli bychom počkat na břehu, dokud se neuzdravím, a vrátit se na loď pak?" navrhl. "Nebo," límeček se mu zachvěl náhlým nadšením, "bychom mohli přeletět kontinent a počkat na ně na druhém konci: uprostřed Afriky nikdo nežije, jak si pamatuju z tvých map, takže tam nejsou ani žádní Francouzi, kteří by nás mohli sestřelit."

"To sice ne, ale prý se tam vyskytuje velký počet divokých draků, nemluvě o množství jiných nebezpečných zvířat a hrozcích nemocech," namítl Laurence. "Nemůžeme letět přes neprozkoumané vnitrozemí, Temeraire; bylo by to zbytečné riziko, zvláště teď."

Temeraire si povzdychl, že se musí ambiciózního plánu vzdát, souhlasil ale, že se pokusí vylézt na palubu; ještě si chvíli zadovážděl, doplaval k lodi a lehce vyvedl čekající námořníky z míry tím, že jim podal loďku, aby ji nemuseli vytahovat. Laurence přešel přes okraj lodi z Temerairovy pleci a po straně se radil s Rileyem. "Co spustit na pravoboku náhradní kotvu jako protizávaží?" navrhl. "Ta by měla spolu s velkou kotvou udržet loď v rovnováze, záď už má i tak dost zatěžkanou."

"Laurenci, co mi admirálita poví, když za krásného jasného dne nechám v přístavu potopit transportní loď, na to raději ani nechci myslet," poznamenal Riley, který z té představy zjevně neměl radost. "Řekl bych, že mě pověsí, a zaslouženě."

"Kdyby náhodou hrozilo, že se loď převrhne, může toho Temeraire přece hned nechat," namítl Laurence. "Jinak budeme trčet v přístavu nejméně týden, dokud mu Keynes nedovolí zase létat."

"Já loď nepotopím," ozval se roztrpčeně Temeraire, který k Rileyho značnému úleku natáhl hlavu přes záďové zábradlí a vstoupil do hovoru. "Dám velký pozor."

Riley sice pochyboval dál, ale svolil. Temeraire se vysunul z vody a chytil se předními tlapami za kraj lodi; Allegiance, jištěná dvěma kotvami, se k němu naklonila, ne však moc, Temeraire vynořil křídla z vody, párkrát jimi máchl a zpola vyskočil, zpola se vyškřábal přes okraj lodi.

Na palubu dopadl ne moc ladně, zadními nohama chvíli nedůstojně hrabal, ale na loď přece vylezl a Allegiance se pod ním jen mírně zhoupla. Chvatně se zas řádně postavil na nohy, pilně si z límece a dlouhých vousků setřásal vodu a tvářil se, jako by sebou vůbec nežuchl. "Nakonec ani nebylo tak těžké sem vylézt," řekl potěšeně Laurencovi. "Teď můžu plavat každý den, dokud zase nebudu moct létat."

Laurence si říkal, jak asi tu novinu přijmou námořníci, nijak zvlášť ho to ale neděsilo; byl by strpěl daleko víc než jen zlé pohledy, měla-li se Temerairovi zase vrátit nálada, a když mu teď navrhl, jestli se nechce najíst, Temeraire ihned přisvědčil a spořádal dvě krávy a ovci i s kopyty.

Když tedy Jung Sing druhý den dopoledne opět vyšel na palubu, zastihl Temeraira v dobrém rozmaru: byl osvěžený koupelí, dobře najedený, sám se sebou spokojený. Napodruhé už se mu podařilo vyhoupnout na loď mnohem ladněji, ačkoli lord Purbeck si přece našel důvod, aby si stěžoval: poškrábaný nátěr, a námořníci byli dál rozmrzeli, že jim Temeraire odehnal obchodnické čluny. Jung Sing z toho měl užitek, protože Temeraire byl ve smírné náladě a neprojevoval vůči princí ani trochu zášti, byť by podle Laurence byla zasloužená, princ se ale netvářil vůbec spokojeně; celou dobu mlčky, zamyšleně sledoval, jak Laurence předčítá Temerairovi z nových knih, které pan Pollitt obstaral na pevnině.

Jung Sing brzy zase odešel; krátce nato se na palubě objevil jeho sluha Feng Li a posunky a pantomimou Laurencovi vyřizoval, že se má dostavit dolů, zatímco Temeraire v době poledního žáru spí. Laurence se zdráhal a měl se na pozoru; trval na tom, že se nejprve zajde převléct: byl v ošumělých šatech, ve kterých dělal Temerairovi společnost při plavání, a necítil se na to, aby předstoupil před Jung Singa v jeho vznešeném, elegantním apartmá, aniž se vyzbrojí slavnostním kabátem, svátečními kalhotami a vyžehleným nákrčníkem.

Tentokrát ho při příchodu nečekala žádná komedie; byl okamžitě uveden dál a Jung Sing poslal pryč dokonce i Feng Liho, aby měli soukromí, hned ale nepromluvil, jen mlčky stál s rukama sepnutými za zády a zamračeně se díval záďovými okny ven: když už se Laurence chystal sám ujmout slova, zprudka se otočil a řekl: "Máte Lung Tchien-sianga upřímně rád a on má rád vás; to jsem vypožoroval. U vás s ním ale zacházíte jako se zvířetem, vystavujete ho veškerým nebezpečstvím války. To mu takový osud přejete?"

Laurence nad tak přímým vyjádřením jen žasl a v duchu si říkal, že Hammond měl pravdu: tuto změnu nebylo možné vysvětlit jinak než tím, že v Jung Singovi sílí přesvědčení o marnosti pokusů Temeraira odlákat. Laurence by bylo potěšilo, že Jung Sing upouští od snah odloučit je od sebe, za daných okolností však jen ještě více zneklidněl: zjevně nenacházeli společnou řeč a on nechápal, co Jung Singa vede k tomu, že se to pokouší změnit.

"Pane," řekl po chvíli, "ze zlého zacházení mě viníte neprávem a nebezpečstvím války se vystavují všichni, kdo slouží vlasti. Vaše Výsost může sotva čekat, že takovou cestu, svobodně zvolenou, budu pokládat za nepřijatelnou; sám jsem si ji vybral a je pro mě ctí podstupovat veškerá její rizika."

"Nejste ale vznešeného rodu a nemáte ani vysokou vojenskou hodnost; takových jako vy se v Anglii najde deset tisíc," prohlásil Jung Sing. "S nebešťanem se nemůžete srovnávat. Pomyslete na jeho štěstí a vyslechněte mou žádost. Pomozte nám ho vrátit tam, kam patří, a pak se s ním vesele rozlučte: bude si myslet, že ho opouštíte bez lítosti, snáže

na vás zapomene a šťastně se sžije se společníkem přiměřeným jeho postavení. Nesmíte ho přece nutit, aby se snižoval na vaši úroveň, vaši povinností naopak je zajistit, aby dosáhl všech výhod, které mu právem náleží."

Jung Sing ta slova nepronášel urážlivě, mluvil věcným, málem upřímným tónem. "Nevěřím, pane, na to lhát z laskavosti tomu, koho milujeme, a klamat ho pro jeho vlastní dobro," řekl Laurence, nebyl si však zatím jist, zda se má urazit, nebo to vnímat jako jakýsi pokus dovolat se toho lepšího v něm.

Jeho nejistota rázem pominula, když Jung Sing vzápětí pokračoval: "Vím, že po vás žádám velkou oběť. Naděje vaší rodiny budou možná zklamány; a vysoká odměna, kterou jste obdržel za to, že jste ho přivezl do vaší země, vám nyní může být odňata. Nechceme, abyste se zničil: udělejte, co vám říkám, a získáte deset tisíc taelů ve stříbře a vděk císaře."

Laurence zprvu jen zíral, pak zrudl strašlivým pokořením, a když se ovládl natolik, aby byl schopen řeči, s prudkým rozhořčením řekl: "Opravdu štedrá nabídka; v celé Číně by se ale, pane, nenašlo dost stříbra na to mě koupit."

Byl by se hned otočil a šel, jeho odmítnutí ale vydráždilo Jung Singa tak, že odhodil masku trpělivosti, za kterou se po celý hovor pečlivě ukrýval, a hněvivě vykřikl: "Jste bláhovec; společníkem Lung Tchien-sianga nemůžete zůstat a nakonec budete stejně poslán domů. Proč tedy raději nepřijmete můj návrh?"

"O tom, že nás ve vaší zemi můžete rozdělit násilím, ani v nejmenším nepochybuji," odpověděl Laurence. "To bude ale vaše dílo, nikoli moje; on bude vědět, že jsem mu zůstal do poslední chvíle věrný stejně jako on mně." Chtěl odejít; nemohl Jung Singa vyzvat na souboj ani ho udeřit a jedině takové gesto v něm mohlo zmírnit palčivý pocit křivdy; výzva k hádce mu však aspoň poskytla skvělou příležitost ulevit vzteku a on dodal s veškerým opovržením, které dokázal do svých slov vložit: "S vlichocováním se dál nenamáhejte; můžete si být jist, že všechny vaše úplatky a pikle se setkají se stejným neúspěchem, a já Temeraiovi příliš věřím na to, abych si myslel, že se někdy nechá přesvědčit a přikloní se k národu, ve kterém takovéhle počínání platí za civilizovaný způsob jednání."

"Mluví z vás slepé pohrdání vůči nejpřednějšímu národu světa," odpověděl Jung Sing, který také vřel čím dál více, "stejně jako ze všech vašich krajanů, kteří naprosto nectí to, co je převyšuje, a uráží naše zvyky."

"Za to bych se vám asi měl omluvit, pane, kdybyste ovšem vy sám tak často neurážel mě a mou vlast a neprojevoval neúctu vůči veškerým zvyklostem, které se neshodují s vašimi," opáčil Laurence.

"My nežádáme nic, co patří vám, ani vám nevnučujeme naše způsoby," namítl Jung Sing. "To vy z vašeho ostrůvku připlouváte do naší země, kde se vám z dobré vůle dovoluje nakupovat čaj, hedvábí a porcelán, po kterých tolik prahnete. A přece nejste spokojeni; chcete stále víc a víc, vaši misionáři se pokoušejí šířit tu vaši cizí víru a vaši obchodníci bez ohledu na zákon tajně provázejí přes hranice opium. My vaše trety nepotřebujeme, nestojíme o hodinové strojky, lampy a pušky; naše země si vystačí sama. V tak nerovném postavení byste císaři měli projevovat trojnásobný vděk a pokoru, ne ho nepetržitě urážet. Tato neúcta už se trpěla příliš dlouho."

Ukřivdné výtky, daleko přesahující projednávanou věc, ze sebe princ chrlil v prudkém rozhorlení, přitom ale s větší upřímností, než s jakou se u něj Laurence kdy setkal, a s menší obezřetností; překvapení, které Laurence nedokázal skrýt, zjevně způsobilo, že si Jung Sing uvědomil situaci a zarazil se. Chvilí mlčky stáli; Laurence pořád ještě kypěl vztekem a nebyl s to odpovědět, jako by Jung Sing mluvil svou mateřštinou: zcela ho vyvedlo z míry, jak princ líčil vztahy mezi jejich zeměmi a při tom házel do jednoho pytle podloudníky a křesťanské misionáře a nesmyslně odmítal uznat výhody volného obchodu pro obě strany.

"Nejsem politik, pane, abych s vámi rozebíral záležitosti zahraniční politiky," ujal se Laurence posléze slova, "čest a důstojnost svého národa a svých krajanů však budu hájit do posledního dechu; vaše argumenty mě nepohnou k tomu, abych jednal nečestně, a už vůbec ne ve vztahu k Temeraiovi."

Jung Sing se mezitím uklidnil, dál se však tvářil silně nespokojeně; nyní zamračeně zavrtěl hlavou. "Pokud se nedáte přesvědčit ohledy vůči Lung Tchien-siangovi ani vůči sobě, posloužíte tedy alespoň zájmům své vlasti?" Se zjevnou nechutí dodal: "To, že bychom vám otevřeli i jiné přístavy než Kanton, nepřichází v úvahu; dovolíme ale vašemu velvyslanci zůstat v Peking, jak si tolik přejete, a zaručíme se, že nevytáhneme do války proti vám ani proti vašim spojencům, pokud zachováte řádnou poslušnost císaři: to vše můžete získat, když usnadníte návrat Lung Tchien-sianga do Číny."

Domluvil a vyčkával; Laurence strnule, oněměle stál, tvář měl bílou; když konečně nabyl řeči, skoro neslyšně šeptl: "Ne." Na další slova nečekal, otočil se, prudce rozhrnul závěsy a vyšel z místnosti.

Slepě šel na palubu, kde pokojně spal Temeraire s ocasem obtočeným kolem těla; Laurence se ho nedotkl, jen si sedl na truhlu u kraje paluby a svěsil hlavu, aby se nemusel nikomu podívat do očí; ruce měl sepjaté, aby nebylo znát, jak se třesou.

* * *

"Odmítl jste, doufám?" řekl Hammond zcela nečekaně; Laurence, který se předem obrňoval proti rozzlobeným výtkám, opět ztratil řeč. "Díky bohu; nenapadlo mě, že se pokusí o tak přímý krok a tak brzy. Musím vás důrazně požádat, kapitáne, abyste nás bez porady se mnou nezavazoval žádnou dohodou, jakkoli by vypadala lákavě. Ani tady, ani po příjezdu do Číny," dodal ještě po chvíli. "Zopakujte mi to prosím ještě jednou: nabídl přímo neutralitu a stálého zástupce v Peking?"

V očích se mu lačně zalesklo a Laurencovi nezbylo, než dolovat z paměti detaily hovoru, na které se ho vypytał. "Jsem si jist, že si to pamatuju správně; zcela jednoznačně se vyjádřil, že žádné další přístavy otevřeny nebudou," namítl, když Hammond začal rozkládat mapy Číny a hlasitě uvažovat, které přístavy by byly nejvýhodnější, přičemž se Laurence zeptal, které jsou podle jeho mínění nejvhodnější pro dopravu.

"Jistě, jistě," odbyl ho mávnutím ruky Hammond. "Může-li ale právě on dospět k tomu, že připustí možnost stálého zástupce, v jaký už další posun bychom neměli doufat? Musíte si uvědomit, že on sám se zcela neústupně staví proti veškerým stykům se západem."

"To si uvědomuji," přisvědčil Laurence; více ho překvapilo, že si je této skutečnosti tak silně vědom Hammond, když

se přitom vytrvale snaží o navázání dobrých vztahů.

"Máme malou naději, že se nám podaří získat samotného prince Jung Singa, ačkoli doufám, že u něj přece jen něčeho dosáhneme," pokračoval Hammond, "pokládám však za nanejvýš příznivé znamení, že se vás snaží naklonit dohodě už v této fázi. Je nabitelné, že chce přijet do Číny už s dojednanou věcí, z čehož lze usuzovat, že císař by se podle něj dal přesvědčit k podmínkám, které by jemu samotnému vyhovovaly méně."

"Není dědic trůnu, abyste rozuměl," dodal Hammond na vysvětlenou, když postřehl Laurencův pochybovačný výraz. "Císař má tři syny a nejstarší, princ Mien Ning, je už dospělý a počítá se s ním jako s nástupcem. Ne že by tedy princ Jung Sing neměl vliv, to rozhodně má, jinak by nebyl samostatně vyslán do Anglie, tento jeho krok však dává naději, že máme možná větší šance, než jsme doposud tušili. Jen kdyby..."

Znenadání se zachmuřil, znovu si sedl a map si už nevšímal. "Jen kdyby si už Francouzi nezískali svobodomyšlnější příslušníky dvora," dopověděl tiše. "To by ale obávám se mnohé vysvětlovalo, zvláště to, proč vůbec dostali to vejce. Rval bych si nad tím vlasy; jim se zřejmě podařilo vetřít do přízně dvora, zatímco my jsme se od chvíle, co vykázali lorda Macartneyho, jen planě pyšnili svou skvělou důstojností a pořádně se nesnažili vztahy obnovit."

Laurence odcházel s jen nepatrně menším pocitem viny a smutku, než s jakým přišel; jeho odmítnutí, jak si velmi dobře uvědomoval, nepramenilo z žádných rozumných a šlechetných důvodů, byla to čistě podvědomá reakce. Nikdy by se neuvolil Temerairovi lhát, jak navrhoval Jung Sing, ani by ho neponechal žádnému nepříjemnému ani krutému osudu, Hammond však mohl vznést jiné požadavky, které by nebylo možné tak snadno odmítnout. Kdyby se měli rozloučit proto, aby se dosáhlo skutečně výhodné smlouvy, bylo by jeho povinností nejen odejít, ale přimět k poslušnosti i Temeraira, jakkoli by se zdráhal. Do té chvíle se utěšoval přesvědčením, že Číňané nenabídnou žádné uspokojivé podmínky; tato klamná útěcha se nyní rozplynula a bolest z rozluky se hrozivě blížila s každou námořní milí.

* * *

Dva dny nato vypluli k Laurencově radosti od břehů Cape Coastu. Když ráno odplouvali, na dohled od lodi byli do čekajících podzemních kobek strkáni otroci přinhaní po souši. Nastala ještě strašlivější podívaná, protože otroci zatím nebyli umocnění dlouhým vězněním ani smířením se svým údělem, a když se před nimi otevřela vrata žaláře podobná jícnu hrobu, několik mladších mužů se vzbourilo.

Cestou se jim zjevně podařilo vysvobodit se z pout. Dva dozorcí se skáceli pod ranami řetězů, kterými byli otroci původně svázáni, a ostatní vrávorali pozpátku pryč a v panice stříleli na všechny strany. Z hlídkových stanovišť přiběhl strážní oddíl, který všeobecný zmatek ještě zvýšil.

Byl to beznadějný pokus, byť odvážný, a většina otroků zbavených pout pochopila nevyhnutelnost situace a vyrazila na útěk; někteří klopýтали po pláži k moři, jiní prchali k městu. Strážím se podařilo sehnat zbývajících svázaných otroky zpět do houfu a začaly pálit po uprchlících. Většina byla zabita, než vůbec stačila zmizet z dohledu, a pátrací čtyři okamžitě začaly pronásledovat ostatní, snadno rozeznatelné podle nahých těl a otlaků po řetězech. Prašná cesta vedoucí k podzemním kobkám se pokryla krvavým blátem, mezi živými ležely děsivě nehybné mrtvoly, malé a schoulené: střelba pokosila mnoho žen a dětí. Dozorcí už tlačili zbylé muže a ženy do podzemí, někteří otroci přitom dostali příkaz odvléci mrtvé. Celé se to odbylo v necelé čtvrt hodině.

Vytahování kotvy tentokrát neprovázel zpěv ani křik a práce šla pomaleji než obvykle; ale ani loďmistr, jindy rázně trestající sebemenší loudavost, nikoho nepopohnal holí. Vzduch byl opět lepkavě vlhký a bylo takové horko, že z ráhnoví padaly obrovské černé kapky roztaveného dehtu, některé přitom zasáhly i Temeraira, což nesl značně nelibě. Laurence rozestavil běžce a lezce s vědry a hadry na hlídky, aby dehtové skvrny ihned smývali, a večer byli i oni celí zmoření a ucernění.

Příští den vypadal stejně a nelišily se ani tři následující dny; na levoboku míjeli nepřehledné, neproniknutelné pobřeží přerušované pouze skalními útesy a sesutým kamením a bylo třeba ustavičné pozornosti, aby loď plula v bezpečné vzdálenosti hlubokou vodou, protože větry se tak blízko u pevniny nepředvídatelně měnily. Muži si v denním žáru mlčky, bez úsměvu hleděli práce; už se mezi nimi stačila roznést zlá zpráva o Slavkově.

Kapitola 8

Blythe, značně pohublý, konečně vyšel z ošetřovny a převážně vysedával a podřimoval na židli na palubě: zvláště Martin starostlivě dbal o jeho pohodlí a huboval každého, kdo třeba jen maličko zavadil o přístřešek proti slunci, který Blytheovi upravil. Blythe sotva zakašlal a už měl v ruce sklenici grogu; na počasí nemohl žehrat, podle potřeby mu ale nabízeli deku, nepromokavou plachtu, navlhčené plátno.

"Mrzí mě, že si to tak bere, pane," řekl Blythe bezmocně Laurencovi. "Žádný chlap s kusem hrdosti v těle by to nevydržel, co si ty mariňáci dovolovali, jeho chyba to rozhodně není. Jen kdyby si to tak nebral."

Námořníkům se vůbec nelíbilo, že se o provinilce tolik pečují, a na oplátku zahrmovali pozorností Reynoldse, který se i bez toho tvářil jako mučedník. Za normálních okolností nijak nevynikal a úcta, které se mu nyní dostávalo, mu stoupla do hlavy. Chodil po palubě jako páv a rozdával zbytečné příkazy jen proto, že mu dělalo dobře, s jak přehnaným klaněním a příkyvováním je jeho druzi plní; dokonce ani Purbeck a Riley ho příliš nekrotili.

Laurence doufal, že porážka u Slavkova, která se dotkla všech bez rozdílu, utlumí vzájemné nepřátelství; předváděné divadlo však udržovalo vášně na obou stranách ve varu. Allegiance se nyní blížila k rovníku a Laurence pokládal za nutné zasáhnout, než dojde k obřadu spojenému s přejezdem. Rovník překročila v minulosti sotva polovina letců, a kdyby námořníci za momentálně panující nálady dostali svolení všechny je vymáchat a oholit, Laurence si nedělal iluze, že by se situaci podařilo zvládnout. Poradil se s Rileym a došli k dohodě, že za své muže nabídne štědré výkupné, a to tři soudky rumu, které prozíravě pořídil v Cape Coastu; letcům se tak ceremonie měla vyhnout.

Zásah do tradice námořníky rozladil, několik jich dokonce věštilo, že to lodi přinese neštěstí; mnozí se nepochybně v

skrytu těšili na příležitost ponížít své protivníky. Když nakonec překročili rovník a na palubě začala obvyklá podívaná, výstup se odbyval v tichu a bez nadšení. Baval se aspoň Temeraire, byť ho Laurence musel chvatně napomenout, když velmi slyšitelně poznamenal: "Ale Laurenci, to vůbec není Neptun; to je přece Griggs a Amfitrité je Boyne," protože v ošumělých kostýmech poznal námořníky, kteří se nijak zvlášť nesnažili, aby jejich přestrojení působilo věrohodně. Mezi posádkou to vyvolalo vlnu nedokonalé potlačované veselí a Neptunova pravá ruka Cáral - tesařský pomocník Leddowes, který byl pod rozježeným mopem nahrazujícím soudcovskou paruku méně k poznání - v náhlém osvětlení prohlásil, že všechny, kdo si dovolili se smát, stihne Neptunova odplata. Laurence na Rileyho bleskově kývl a Leddowes mohl svobodně lovit mezi námořníky i letci. Nešetřil jedny ani druhé, a ti, které nechal, zatleskali; korunu tomu nasadil Riley, který oznámil: "Mimořádný příděl rumu pro všechny, díky výkupnému, které zaplatila posádka kapitána Laurence," což všichni přivítali nadšeným jásotem.

Pár námořníků vytáhlo hudební nástroje a další se pustili do tance; rum vykonal své a záhy už do rytmu tleskali i letci a pobrukovali melodie námořnických popěvek, protože slova neznali. Nevládla sice tak srdečně veselá nálada jako při některých jiných přejezdech rovníku, přece však byla mnohem lepší, než se Laurence obával.

Přišli se podívat i Číňané, kteří přirozeně rituálu podrobeni nebyli, sledovali dění a přitom mezi sebou hojně rozmlouvali. Byla to samozřejmě dosti pokleslá zábava a Laurence cítil jisté rozpaky, že jí Jung Sing přihlíží, Liou Pao se ale spolu s celou posádkou rozjařeně plácal do stehů a burácivě se smál pokaždé, když přišla na řadu další Cáralova oběť.

Posléze se obrátil k Temerairovi a přes dělicí čáru se ho zeptal. "Laurenci, chtěl by vědět, co je cílem toho obřadu a k počtům kterých duchů se koná," tlumočil otázku Temeraire. "Já to ale sám nevím; co to vlastně oslavujeme a proč?" Laurence se zarazil a dumal, jak tu dosti směšnou ceremonii vysvětlit. "Právě jsme přejeli rovník a podle dávné tradice musejí ti, kteří přes něj ještě nikdy nepluli, vzdát hold Neptunovi - to je římský bůh moře, přestože už se vlastně neuctívá."

"Aha!" kývl souhlasně Liou Pao, když si vyslechl přetlumočenou odpověď. "To se mi líbí. Je správné projevovat úctu starým bohům, i když třeba nejsou vaši. To musí pro loď znamenat velké štěstí. Do nového roku zbývá už jen devatenáct dnů: musíme uspořádat na palubě hostinu, to také přinese štěstí. Duchové našich předků dovedou loď zpátky do Číny."

Laurence se na to tvářil pochybovačně, námořníky poslouchající se značným zájmem překlad však vyslancova slova v mnohém zaujala: lákala je hostina i příslib štěstí souznící s jejich pověřivým způsobem uvažování. Zmínka o duchách sice v podpalubí vyvolala vážnou a dlouhou debatu, příliš to totiž zavánělo zlými silami, nakonec se ale všichni svorně usnesli, že duchové předků budou jistě příznivě nakloněni potomkům plujícím na lodi, a není se jich tedy třeba bát.

"Požádali mě o krávu a čtyři ovce a chtěli i všech osm zbylých kuřat; nakonec budeme přece jen muset zastavit na Svaté Heleně. Zítra zatočíme k západu; snad se nám už popluje snáz, když se nebudeme prát s pasáty jako dosud," řekl Riley, když pár dnů nato nedůvěřivě sledoval, jak několik čínských sluhů loví žraloky. "Jen doufám, že ta pálenka není moc silná. Musím ji dát mužům k přidělu rumu, ne místo něj, jinak by to přece nebyla žádná oslava."

"Mrzí mě, že jsem vám přidělal starost, ale Liou Pao sám přepije dva takové, jako jsem já; zažil jsem, jak na posezení vypil tři láhve vína," poznamenal chmurně Laurence, kterému se připomněla bolestná zkušenost: vyslanec s ním od Vánoc družně povečeřel ještě několikrát, a pokud u něj přetrvávaly nějaké následky mořské nemoci, na jeho chuti k jídlu to nebylo znát. "Sun Kchaj ovšem pít moc nedá, co jsem si všiml, je mu jedno, jestli pije brandy nebo víno."

"K čertu s nimi," povzdychl si Riley. "Nu, snad bude mít pár desítek námořníků dostatečný vroubek, abych jim ten večer mohl přidělat grogu zarazit. Co myslíte, že s těmi žraloky hodlají dělat? Už hodili zpátky dvě svinuchy, ty se přitom hodí k jídlu mnohem víc."

Laurence nebyl v rozpoložení na to, aby hádal, ani ale nemusel, protože v tu chvíli vykřikla hlídka: "Drak tři čárky od příděle na levoboku," a oni okamžitě spěchali k zábradlí, vyťahovali dalekohledy a dívali se k obloze, zatímco námořníci se hnali na svá místa pro případ, že by hrozil útok.

Temeraire, kterého hluk vyrušil z dřimoty, zvedl hlavu. "Laurenci, to je Volly," zavolal z dračí paluby. "Viděl nás, letí k nám." Sotva to dořekl, zařval na pozdrav tak, že téměř všichni nadskočili a stěžně se otřásly; několik námořníků po něm zle louplo očima, žádný se však neodvážil ozvat.

Temeraire se odsunul, aby udělal místo, a čtvrt hodiny nato se na palubu snesl malý kurýrní šedák a stahoval široká šedobíle žíhaná křídla. "Temrére!" řekl a radostně drel Temeraira hlavou. "Bude kráva?"

"Ne, Volly, můžeme ti ale dát ovci," odpověděl Temeraire blahosklonně. "Stalo se mu něco?" zeptal se Jamese; dráček mluvil podivně zastřeným hlasem.

Kapitán Vollyho, Langford James, sklouzl z drakova hřbetu. "Dobrý den, Laurenci, konečně jsme vás našli. Hledali jsme vás po celém pobřeží," říkal a podával přitom Laurencovi ruku. "Neboj, Temeraire; jenom v Doveru chytil tu zatracenou rýmu. Půlka draků tam fňuká a říká: větší ufnukance si neumíte představit. Týden dva a bude zas jako rybička."

Temeraire, kterého to ujištění spíš zneklidnilo než uklidnilo, se od Vollyho nepatrně odtáhl; nestál nijak zvlášť o to zažít svou první chorobu. Laurence přikývl; v dopise, který dostal od Jane Rolandové, byla o nemoci zmínka. "Doufám, že jste ho kvůli nám tou dlouhou cestou zbytečně nevysílil. Mám poslat pro ranhojiče?" nabídl.

"Není třeba, díky; už si užil léčení až dost. Týden potrvá, než zapomene na tu medicínu, co polkl, a promine mi, že jsem mu ji tajně přimíchal do jídla," vysvětlil své odmítnutí James. "Zas tak daleko jsme ale za vámi neletěli; poslední dva týdny tu oblétaváme jižní okruh a člověk si tu vyhrěje kosti sakra líp než ve staré dobré Anglii. Volly se navíc vůbec neostýchá říct, že nechce letět, takže pokud mlčí, nechávám ho ve vzduchu." Popleskal dráčka, který ho dloubl nosem do dlaně a hned si položil hlavu a usnul.

"Co je nového?" zajímal se Laurence, když probíral poštu, kterou mu James podal: úkol příslušel jemu, a nikoli Rileymu, protože zásilku doručil dračí kurýr. "Změnilo se něco na kontinentě? V Cape Coastu jsme se doslechli o Slavkově. Odvolali jsme vojsko? Ferrisi, doneste tohle lordu Purbeckovi a zbytek rozdejte naší posádce," dodal a zbylou poštu

odložil: sám dostal depeši a pár dopisů, zdvořile je ale schoval do kabátu a hned se na ně nedíval.

"Ani jedno, ani druhé, bohužel, ale aspoň vám trochu ulehčíme cestu; podařilo se nám ovládnout holandskou kolonii v Kapském Městě," řekl James. "Dobyli jsme ji minulý měsíc, takže si tam můžete udělat zastávku."

Novina přelétla z jednoho konce paluby na druhý jako blesk. Muži, kteří se dlouho obírali tíživými zprávami o Napoleonových nejnovějších úspěších, se rozjařili a Allegiance se ihned rozburácela vlasteneckým jásotem; nedalo se pokračovat v hovoru, dokud alespoň zčásti opět nezavládl klid. Napomohla tomu pošta, kterou Purbeck a Ferris rozdali svým posádkám, a hluk se postupně soustředil jen v menších skupinkách, protože řada mužů se začetla do dopisů.

Laurence nechal na dračí palubu vynést stůl a židle a přizval Rileyho s Hammondem, aby si novinky též vyslechli.

James jim dobytí kolonie s radostí vyličil do větších podrobností, než jaké obsahovala stručná depeše: u kurýrní služby létal od čtrnácti let a měl vypravěčský dar; v tomto případě se mu ovšem nenabízelo mnoho látky. "Mrzí mě, že není moc co vyprávět; vlastně se ani pořádně nebojovalo," omlouval se. "Měli jsme tam skotské horaly a Holanďani jen pár žoldáků; rozutekli se, ještě než jsme vůbec dorazili k městu. Guvernérovi nezbylo než se vzdát; obyvatelé jsou pořád ještě trochu neklidní, generál Baird ale nechává místní záležitosti v jejich rukou, takže se zatím moc nebouří."

"Nu, rozhodně snáz doplníme zásoby," řekl na to Riley. "Nemusíme ani zastavovat na Svaté Heleně; ušetříme tak dobré dva týdny. To přišlo skutečně velmi vhod."

"Zdržíte se na večeri?" zeptal se Laurence Jamese. "Nebo musíte hned zase vyrazit?"

Volly je vylekal hlasitým kýchnutím. "Fuj," zafuněl dráček, který se probudil, a znechuceně si zammul nos o přední tlapu ve snaze setřít hleny.

"Ale fuj, ty čuně jedno," napomenul ho James a vstal; vytáhl z jednoho vaku na postroji veliký čtverec bílého plátna a unaveným pohybem svědčícím o častém opakování utřel Vollymu nos. "Nejspíš zůstaneme přes noc," řekl pak s pohledem upřeným na Vollyho. "Netřeba ho štvát, když jsme vás našli včas, a vy aspoň můžete napsat dopisy, jestli po mně chcete nějaké poslat: od vás už letíme rovnou domů."

* * *

... a chudák moje Lily byla stejně jako Excidium a Mortiferus vykázána ze svého pohodlného palouku na písečné přesypy, protože s každým kýchnutím vyprskne nechtěně i trochu kyseliny, v obou případech totiž pracují stejné svaly (jak mi vysvětlili ranhojiči). Všichni tři jsou z toho, kde musejí být, znechucení, protože písku se nelze ze dne na den zbavit a oni se škrábou, jako když se psi snaží vyhnat blechy, ať se koupou, jak se koupou.

Maximus se strašně stydí, protože začal kýchat jako první, a všichni ostatní draci jsou rádi, že mají na koho svalit vinu za své trápení; nese to ale statečně, od Berkleyho mám vyřídit: "Čerta se o ně stará a celý den kňourá, když si zrovna nenacpává břicho; na chuti k jídlu mu to neubralo ani trochu."

Jinak se nám všem daří dobře a vzpomínáme na vás, i draci na vás myslí a srdečně pozdravují Temeraira. Moc se jim stýská, i když Ti bohužel musím napsat, že nedávno vyšel najevo jeden ostudný důvod jejich smutku - prachspřstá nenasytnost. Zjevně je naučil, jak otevřít ovčí ohradu a zase ji zavřít, takže si kdykoli mohli posloužit, aniž to kdokoli zjistil - přišlo se na to, když ovčí začalo nějak podezřele ubývat a draci z naší formace byli překrmení; udeřili jsme na ně a oni se ke všemu přiznali.

Musím končit, protože nás čeká hlídka a Volatilus ráno vyráží na jih. Všichni se modlíme, abyste šťastně dopluli a brzy se vrátili.

Atd.

Catherine Harcourtová

"Co se to dozvídám od Harcourtové o tom, že jsi učil draky krást z ohrady?" zeptal se Laurence, když zvedl hlavu od dopisu; hodinu, která zbývala do večere, si krátil četbou pošty a psaním odpovědí.

Temeraire se podíval tak vyplašeně, že o jeho vině nemohlo být nejmenších pochyb. "To není pravda, já nikoho krást neučil," bránil se. "Honáci v Doveru jsou strašně líní a ráno nechodí včas, takže musíme donekonečna čekat u ohrady a ovce jsou tam stejně pro nás; tomu se přece nedá říkat krádež."

"Měl jsem hned něco tušit, když sis přestal stěžovat, že pořád chodí pozdě," poznamenal Laurence. "Jak se ti to ale proboha povedlo?"

"Vrata jdou otevřít úplně lehce," odpověděl Temeraire. "Přes plot je jen závora, která se dá snadno nadzvednout a do vrat stačí strčit; Nitidovi to šlo nejlíp, protože má nejmenší pracky. Je ale těžké udržet ovce uvnitř, a když jsem poprvé přišel na to, jak ohradu otevřít, všechny utekly," dodal. "S Maximem jsme je pak sháněli celé hodiny - nebyla to vůbec žádná legrace," řekl dopáleně, sedl si na zadní a upřel na Laurence silně rozhořčený pohled.

"Odpusť mi to," vypravil ze sebe Laurence, když opět nabral dech. "Odpusť mi to, prosím tě, ale když si představím tebe, Maxima a ovce... panebože..." Laurence se znovu neudržel, přestože se ze všech sil snažil ovládnout: posádka na něj užasle zírala a Temeraire se tvářil dotčeně.

"Ještě něco nového ses z toho dopisu dozvěděl?" zeptal se Temeraire povýšeně chladným tónem, když se Laurence konečně uklidnil.

"Nového nic, ale všichni draci tě srdečně pozdravují," odpověděl smířlivě Laurence. "Můžeš se utěšovat tím, že jsou všichni nemocní, a kdybys tam byl, určitě bys byl taky," dodal, když viděl, jak Temeraire při zmínce o přátelích věší hlavu.

"Bylo by mi jedno, že jsem nemocný, kdybych byl doma. A stejně se určitě nakazím od Vollyho," namítl Temeraire sklesle a podíval se na dráčka: malý šedák ze spaní mohutně funěl, z nozder vyfukoval bubliny hlenu, které mu splaskávaly na nose, a pod pootevřenou tlamou se mu tvořila loužička slin.

Laurence nemohl upřímně doufat v opak, a tak raději změnil téma. "Chceš někomu něco vzkázat? Půjdu teď dolů napsat odpovědi, aby je James mohl vzít s sebou: pak obávám se dlouho nebude příležitost poslat zprávu po kurýrovi, protože

naši zalétají na Dálný východ jen ve skutečně naléhavých případech."

"Jen že je taky srdečně zdravím," odpověděl Temeraire, "a kapitánce Harcourtové a admirálu Lentonovi že vzkazuju, že to nebyla krádež ani náhodou. A taky napiš Maximovi a Lily o té básni od toho draka, protože to je moc zajímavé a třeba je to potěší. A ještě o tom, jak už umím vylézt z vody na loď a že jsme přejeli rovník a o Neptunovi a Círalovi." "Dost, dost; to by bylo na celý román," zarazil ho Laurence a bez potíží vstal: noha se už našťěstí umoudřila a on už se nemusel belhat po palubě jako stařec. Pohládl Temeraira po boku. "Máme pak přijít a sednout si u tebe s portským?" Temeraire zafuněl a láskyplně ho dloubl nosem. "Díky, Laurenci; to by bylo milé, rád si od Jamese poslechnu o ostatních víc, než se píše v tvých dopisech."

Laurence dopsal přesně včas a on i jeho hosté povečeřeli v neobvyklém pohodlí: Laurence za normálních okolností přísně dodržoval předepsaný úbor a Granby s důstojníky se řídili jeho příkladem, Riley a jeho podřízení se chovali stejně, nechávali se ovšem vést námořními zvyklostmi; při každém jídle se pekli v těžkém dvojím suknu a pevně uvázaných nákrčnicích. James však měl jako rozený letec neúctu k řádu, která se v něm navíc snoubila se sebejistotou muže zastávajícího od čtrnácti let funkci kapitána, byť třeba jen na kurýrním drakovi bez posádky. Při příchodu do podpalubí bez sebemenšího zaváhání odložil svrchní oděv, přičemž poznamenal: "Pane na nebi, tady je ale dusno; vy musíte být úplně uvařeny, Laurenci."

Laurence ho bez výčitky napodobil, což by byl udělal i bez toho, že chtěl, aby se host necítil nepatřičně. Granby se okamžitě přidal a po chvilce překvapení se připojili i Riley s Hammondem, lord Purbeck si ovšem kabát ponechal a jeho strnulý výraz vyjadřoval jednoznačný nesouhlas. Večeře se odbývala v dosti veselé náladě, přestože James na Laurencovu žádost své vlastní zprávy odložil do chvíle, kdy se s doutníky a portským přesunuli na dračí palubu, kde je mohl vyslechnout i Temeraire, který je svým mohutným tělem chránil před zvědavými ušima zbytku posádky. Laurence poslal letce dolů na příďovou nástavbu, zbyl tedy jedině Sun Kchaj, který se jako obvykle provětrával ve vymezeném koutě dračí paluby v doslechu hovoru, jehož obsah stejně nemohl chápat.

James jim obsáhle líčil pohyb formací: téměř všichni draci středomořské divize byli převeleni do Kanálu, kde měli Laetificat a Excursius se svými formacemi působit jako zcela neproniknutelná obrana, kdyby se Bonaparte, osmelený svým úspěchem na kontinentě, náhodou opět pokusil o invazi ze vzduchu.

"Při všech těchhle přesunech už ale na odrážení jejich útoků na Gibraltar moc nezbyvá," poznamenal Riley. "A musíme hlídat Toulon: u Trafalgaru jsme jim sice sebrali dvacet lodí, teď má ale Bonaparte k dispozici všechny lesy v Evropě a může si postavit další lodě. Doufám, že ministerstvo to bere na zřetel."

"Sakra," sykl James a narovnal se na židli, až to zadunělo; opíral se totiž nohama o zábradlí a nebezpečně se na židli zhoupl. "Jsem já to ale trouba; o panu Pittovi nejspíš ještě nevíte."

"Pořád je nemocný?" zeptal se Hammond úzkostným hlasem.

"To ani v nejmenším," odpověděl James. "Už víc než čtrnáct dní je po smrti. Ta zpráva ho prý zabila; jakmile jsme se dozvěděli o příměří, ulehla a už nevstal."

"Pokoj jeho duši," řekl Riley.

"Amen," hlesl Laurence, kterým to hluboce otřásl. Pitt nebyl starý; byl najisto mladší než jeho otec.

"Kdo je pan Pitt?" zjišťoval Temeraire a Laurence mu vyložil funkci ministerského předsedy.

"Jamesi, máte nějaké zprávy o tom, kdo sestaví novou vládu?" zajímal se Laurence a předem už uvažoval, jak se to dotkne jeho a Temeraira, pokud nový premiér nabude dojmu, že by se s Čínou mělo jednat jinak, buď smírněji, nebo naopak útočněji.

"Ne, musel jsem letět, sotva dorazila ta novina o jeho smrti," odpověděl James. "Slibuju, že jestli se dozvím o nějaké změně, až se vrátím, vynasnažím se vám donést zprávu do Kapského Města. Ale," dodal, "obvykle nás sem vysílají nanejvýš jednou za půl roku, takže si velké naděje nedělám. S přistáním to tu je krajně nejisté a už tady beze stopy zmizel nejméně jeden kurýr, který se snažil přeletět pevninu nebo třeba jen přenocovat na pobřeží."

* * *

Druhý den ráno James opět vyrazil a mával jim z Vollyho hřbetu, dokud se šedobílý dráček úplně neztratil v cárech nízko visících mračen. Laurence stihl v krátkosti odpovědět Harcourtové a dokončit rozepsané dopisy matce a Jane, takže je kurýr mohl vzít s sebou: na dlouhé měsíce to byla najisto poslední zpráva, kterou jim o sobě mohl podat. Nebyl ale čas propadat chmurám: okamžitě ho zavolali do podpalubí, kde Liou Pao potřeboval poradit, čím nahradit jakýsi opičí orgán tvořící obvyklou součást kteréhosi pokrmu. Když navrhl jehněčí ledvinky, ihned byl požádán o pomoc s dalším úkolem; horečné tempo příprav v průběhu týdne rostlo a v lodní kuchyni se dnem i nocí přikládalo do kotlů, až se dračí paluba rozpálila tak, že to i Temerairovi připadalo trochu moc. Čínští sluhové také začali čistit loď od obtížné havěti; byla to beznadějná práce, oni však přesto vytrvali. Přicházeli na palubu někdy i pětkrát či šestkrát denně a házeli do moře krysy těla, což kadeti sledovali s pobouřením, protože ve vlnách mizela potrava, kterou si ke konci plavby sami obvykle doplňovali jídelníček.

Laurence naprosto netušil, co má od slavnosti čekat, vystrojil se ale zvláště pečlivě a vypůjčil si Rileyho stevarda Jethsona, aby mu pomohl s oblékáním: vzal si nejlepší košili, naškrobenou a vyžehlenou, místo dlouhých kalhot zvolil krátké doplněné hedvábnými punčochami a vyleštěnými jezdeckými holínkami a na sváteční lahvově zelený kabát se zlatými prýmkami na ramenou si připnul vyznamenání - zlatou medaili z bitvy na Nilu, které se zúčastnil jako námořní poručík, na široké modré stuze a stříbrný odznak udělený nedávno kapitánům za účast v bitvě u Doveru.

Když vstoupil do čínského apartmá, blahořečil si, že oblékání věnoval takovou péči: ve dveřích se musel sehnout pod těžkým rudým baldachýnem a celá kajuta byla tak mocně ověšená závěsy, že vypadala úplně jako slavnostní stan na souši, jen houpající se podlaha připomínala, že jsou stále ještě na moři. Stůl byl prostřený jemným porcelánem, každý kus měl jinou barvu a některé dokonce i zlaté a stříbrné zdobení; ležely na něm i lakované hůlky, kterých se Laurence celý týden děsil na každém kroku.

Jung Sing už seděl v čele stolu a oslňoval vznešenou pózou a nejnádhernejším ze svých slavnostních úborů, hedvábným rouchem sytě zlaté barvy, zdobeným modrými a černými výšivkami draků. Laurence ze svého místa viděl, že draci mají oči a drápy naznačené drobnými drahokamy a že na prsou principi září jediný čistě bílý drak, větší než ostatní, s očima i pětici napřažených drápů na každé noze tvořenými rubíny.

Nějak se všichni směstnali dovnitř i s malou Rolandovou a Dyerem a mladším důstojníkům, tlačícím se u samostatného stolu, už se leskly tváře zrůžovělým horkem. Jakmile se všichni usadili, sloužící začali ihned nalévat víno a další přinášeli z kuchyně mísy studeného masového nájezu obloženého směsí temně žlutých ořechů, zavařených třešní a garnátů s celými hlavičkami a klopítky.

Jung Sing pozvedl sklenici k prvnímu připitku a všichni se chvatně přidali; rýžové víno se podávalo teplé a teklo do krku nebezpečně lehce. Zjevně to bylo znamení k zahájení hostiny; Číňané si začali nabírat z mis a mladší hosté je bez většího váhání napodobili. Laurence si s rozpaky všiml, když otočil hlavu, že Rolandová a Dyer zacházejí s hůlkami bez nejmenších obtíží a tváře se jim nadouvají vydatnými sousty.

Jemu samotnému se zatím podařilo dopravit do úst jen kousek hovězího, který nabodl hůlkou; maso, chutnající kouřem, nebylo špatné. Sotva polkl, Jung Sing opět zvedl pohár a on musel znovu připít; to se opakovalo ještě několikrát, až mu bylo nepříjemně horko a hlava se mu skoro točila.

Zvolna se v manipulaci s hůlkami osmělil natolik, že si troufl na garnáta, třebaže důstojníci kolem se jim vyhýbali; ráčci polití omáčkou se smekali. Nejistě se kymácející garnát na něj pouličil černé korálky očí; Laurence po vzoru Číňanů odkousl tělíčko těsně za hlavou. V mžiku sahal zase po sklenici a zhluboka natahoval nosem vzduch; omáčka neskutečně páčila a jemu se čelo nanovo zaperlilo potem, který mu čůrky stékal po sanicích za límec. Liou Pao se při pohledu na jeho výraz burácivě rozřehtal, naklonil se přes stůl a dolil mu víno, přičemž ho pochvalně plácl do ramene. Mísy vzápětí ze stolů zmizely a nahradila je řada dřevěných misek vrchovatě naložených knedlíčky, z nichž některé pokrývala slupička tenká jako krepový papír a jiné tvořila silná vrstva bílého kynutého těsta. Ty se aspoň hůlkami snáze uchopovaly a daly se celé naráz rozžvýkat a spolknout. Kuchaři, postrádající nezbytné suroviny, prokázali značnou vynalézavost; Laurence v jednom knedlíčku rozeznal mořské řasy a došlo i na jehněčí ledvinky. Následovaly tři další menší chody a poté zvláštní pokrm sestávající ze syrové ryby, bledě růžové a masité, studených nudlí a naložené zeleniny, která dlouhým skladováním zhnědla. Hammond dotazem zjistil, že to, co v předložené směsi divně kroupe, je sušená medúza což mělo za následek, že několik mužů kousky nenápadně vybíralo a odhazovalo pod stůl. Liou Pao posunky a vlastním názorným příkladem Laurence vybízel, aby přísady promíchal tak, že je doslova vyhodí do vzduchu, a Hammond jim tlumočil, že to přináší štěstí: čím výše, tím větší. Britové se nezdráhali to vyzkoušet; chyběla jim však náležitá zručnost, takže za chvíli se kousky ryb a zeleniny ocitly i na jejich uniformách a stole. Po důstojnosti byla rázem veta: každý z mužů už stačil vypít bezmála džbánec vína, takže ani Jung Singova přítomnost nemohla umírnit veselí vyvolané pohledem na to, jak si ostatní házejí kusy ryb do klína.

"To je zatra lepší, než co jsme měli na kutru Normandie," prohodil Riley řádně nahlas k Laurencovi na adresu syrové ryby; Hammond i Liou Pao dali najevo zájem, a tak začal okolí vyprávět: "Kapitán Yarrow najel s Normandií na útes a my ztroskotali na pustém ostrově sedm set mil od Ria. Vyslali nás v kutru, abychom přivedli záchranu - Laurence byl sice tenkrát jen poručík, kapitán i jeho zástupce ale o moři věděli míň než cvičené opice, proto s námi taky narazili na mělčinu. Sami by za živý svět nejeli, ani zásob nám moc nedali," dodal; vzpomínka ho zjevně stále drásala.

"Bylo nás dvanáct a s sebou jsme měli jen suchary a pytel kokosových ořechů; byli jsme rádi, když se nám podařilo chytit rybu, a zasyrova jsme ji rukama snědli, jen co jsme ji vytáhli," pokračoval Laurence. "Nemůžu si ale stěžovat; jsem si vcelku jist, že si mě Foley právě proto vybral jako svého zástupce na Goliášovi; taková šance by mi stála i za víc syrových ryb. Tohle je ale neporovnatelně větší poctování," dodal chvatně, aby to nevyznělo, že syrové ryby se hodí k jídlu jen v krajní situaci, což se v skrytu i domníval, momentálně ale nemínil takový názor prozrazovat.

Na vyprávění navázalo rozličnými historkami několik námořních důstojníků, kterým hodování rozvázalo jazyk a uvolnilo prkenná záda. Čínské posluchače příběhy neobyčejně zajímaly a tlumočník sotva stačil překládat; dokonce i Jung Sing poslouchal; krom oficiálních připitků se zatím neuvolil pronést slovo, v očích ale jako by mu tálo.

Liou Pao neovládl zvědavost. "Vidím, že jste navštívil bezpočet míst a zažil mnoho neobvyklého," poznamenal k Laurencovi. "Admirál Čeng se plavil až do Afriky, při své sedmé cestě však zemřel a jeho hrobka je prázdná. Vy jste už nejednou obeplul svět. Nikdy jste se nebál, že umřete na moři a nikdo nevykoná obřad u vašeho hrobu?"

"Nikdy jsem o tom příliš neuvažoval," odpověděl Laurence bezmála upřímně: popravdě se nad tím nikdy ani nezamýšlel. "Do moře ale byli pochováni Drake, Cook i celá řada dalších skvělých mužů; skutečně bych nic nenamítal, kdybych tam měl jednou odpočívat s nimi, pane, i s vaším vlastním mořeplavcem."

"Nu, doufám, že máte doma hodně synů," opáčil Liou Pao a kroutil přitom hlavou.

Nevzrušený tón, kterým to velmi osobní téma načal, Laurence docela vyvedl z míry. "Ne, pane, nemám žádné," odpověděl; byl natolik zaskočený, že ho nic jiného ani nenapadlo. "Ani jsem se neoženil," dodal, když viděl, že se Liou Pao chystá zatvářít velice soucitně, jakmile si ale vyslechl přetlumočený dodatek, ve tváři se mu objevil neskrývaný údiv; Jung Sing i Sun Kchaj se užasle otočili. Laurencovi nezbylo než se pokusit o vysvětlení. "Není kam spěchat; narodil jsem se jako třetí syn a můj nejstarší bratr už sám má tři chlapce."

"Dovolte prosím, kapitáne," přispěchal mu na pomoc Hammond, který jim vyložil: "U nás, pánové, dědí celý rodinný majetek nejstarší syn a mladší se musejí postarat o vlastní obživu sami; vím, že u vás to chodí jinak."

"Váš otec je soudím voják jako vy?" ozval se znenadání Jung Sing. "Vlastní velmi malý majetek, a nemůže tedy zaopatřit všechny syny?"

"Ne, pane; můj otec je lord Allendale," odpověděl Laurence, kterého vznesená domněnka značně popudila. "Naše rodinné sídlo je v Nottinghamshiru; za malé ho podle mě rozhodně nelze označit."

Jung Singa ta odpověď soudě podle jeho výrazu překvapila a poněkud i rozladila, možná se ale jen mračil na právě

předloženou polévku: zcela čirý vývar nazlátlé barvy a zvláštní kouřové chuti doprovázely džbány rudého octa na okořenění a množství krátkých, podivně křupavých nudlí v každém talíři.

Zatímco ji sloužící roznášeli, tlumočnický tiše překládal odpověď na jakousi Sun Kchajovu otázku, a nyní se z jeho popudu naklonil přes stůl a zeptal se: "Kapitáne, je váš otec spřízněný s králem?"

Otázka Laurence sice udivila, s povděkem však přivítal záminku odložit lžici; do polévky by se obtížně nutil, i kdyby předtím neabsolvoval šestero chodů. "Ne, pane; sotva bych si troufal označovat Jeho Veličenstvo za přízeň. Otcova rodina pochází z Plantagenetů; s vládnoucím panovnickým rodem nás váže pouze velmi vzdálená příbuznost."

Sun Kchaj si poslechl překlad a vyptával se dál. "Jste ale s králem blíže příbuzní než lord Macartney?"

Výslovnost toho jména činila tlumočnickovi jisté obtíže, a tak v něm Laurence poznal jméno někdejšího velvyslance až poté, co mu Hammond spěšně pošeptal do ucha, koho Sun Kchaj míní. "To jistě jsme," přisvědčil Laurence. "On byl do šlechtického stavu povýšen za služby koruně; ne že by v porovnání s námi požíval menší vážnosti, to v žádném případě, můj otec je ale jedenáctý hrabě Allendale v řadě od roku 1529."

Sám se přitom bavil, jak žárlivě si zakládá na svých předcích, na druhém konci světa, ve společnosti mužů, pro které to nemohlo mít naprosto žádný význam, když přitom doma mezi známými se tím nikdy nechlubil. Často se naopak vzpěchoval přednáškám, které mu otec na toto téma hojně udílel, zvláště po jeho prvním nezdařeném útěku na moře. To, že ho otec po čtyři týdny denně volal do své pracovny k dalšímu úmornému opakování téhož, však zjevně zanechalo dříve netušený následek, mohlo-li ho srovnání s velkým diplomatem nadmíru úctyhodného rodu vyprovokovat k tak pedantské odpovědi.

V rozporu s jeho očekáváním však toto sdělení probudilo v Sun Kchajovi i jeho krajanech hluboký zájem prozrazující nadšení, s jakým se ve vztahu k rodokmenům Laurence dosud setkal jen u několika svých upjatějších příbuzných, a záhy byl žádán o podrobnější vyličení rodinné historie, kterou si vybavoval jen matně. "Velice se omlouvám," řekl nakonec, když už si nevěděl jiné rady, "ale z hlavy to dohromady nedám, potřeboval bych to napsané; musíte mi prominout."

Úhybný manévr mu ovšem nevyšel: Liou Pao, který též se zaujetím naslouchal, pohotově zareagoval: "Snadná pomoc," a nechal přinést štětec a inkoust; sloužící odklízeli polévku, a stůl se tak uvolnil. Všichni kolem se ihned naklonili a dívali se, Číňané ze zvědavosti, Britové v sebeobraně: schylovalo se k dalšímu chodu, na který ovšem nespěchal nikdo vyjma kuchařů.

Laurence, cítící, že je za chvilkovou ješitnost trestán příliš, byl před zraky všech nucen vypisovat rodokmen na dlouhý svitek rýžového papíru. K zápolení se štětcem, kterým musel malovat písmena latinské abecedy, se přidávaly potíže s rozpomínáním na rozličné předky; pár křestních jmen tak musel nahradit otazníky, a když několikrát zaimprovizoval a jednou přeskočil sálskou linii, dospěl konečně k Edvardu III. Výsledek nebyl právě lichotivým dokladem jeho písařského umění, Číňané si ho ale přesto mezi sebou znovu a znovu podávali a s vervou nad ním rozprávěli, ačkoli z písma mohli vyrozumět sotva víc než on z jejich znaků. Sám Jung Sing si ho dlouze prohlížel, třebaže jeho tvář zůstávala bez pohnutí, a Sun Kchaj, ke kterému papír nakonec doputoval, ho s výrazem hlubokého uspokojení svinul, zjevně aby si ho uschoval.

Tím to naštěstí skončilo; další chod však už nebylo možné déle odkládat, a tak byla přinesena obětovaná drůbež, všech osm kusů naráz, upravených na velikých mísách a přelitých kouřící, pronikavě vonící omáčkou s přidavkem pálenky. Sloužící je na stole zručně naporcovali sekáčkem se širokým ostřím a Laurence si, byť už na pokraji zoufalství, nechal znovu naložit na talíř. Maso bylo lahodné, měkké a šťavnaté, jíst ho ale byl málem trest; ani to ještě nebyl konec: když kuřata, zdaleka nedojedená, zase odnesli, objevila se ryba smažená v hustém omastku ze soleného vepřového určeného pro posádku. Nikdo se nezmohl na víc, než že se v jídle porýpal, a obdobně dopadl i závěrečný sladký chod složený ze sezamových koláčků a lepidých sladkých noček s hutnou červenou nádivkou v sirupu. Sluhové je zvláště neodbytně nabízeli nejmladším hostům a chudák Rolandová na celou kajutu zanaříkala: "Nedalo by se to nechat na zítřka?"

Když konečně přišlo vysvobození, bezmála desítku mužů museli jejich spolustolovníci zvednout a pomoci jim z kabiny. Ti, kteří se udrželi na nohou sami, se vytratil na palubu, kde se opřeli o zábradlí a porůznu předstírali okouzlení výhledem, většinou aby zakryli to, že čekají, až na ně přijde řada a budou si moci dole ulevit. Laurence beze studu využil svého vlastního soukromého zařízení a nato se vyvěkl opět nahoru k Temerairovi, hlava se přitom vzpouzela stejně jako žaludek.

K jeho velkému údivu teď pro změnu zase hodoval Temeraire obsluhovaný řadou čínských sluhů, kteří mu předkládali lahůdky oblíbené u draků v jejich zemi: hovězí vnitřnosti plněné jemně sekanými a kořeněnými játry a plicemi, velmi připomínající obří klobásy, a kýtu, zlehka opečenou a potřenou na pohled touž dábelsky pálivou omáčkou podávanou hostům u stolu. Rybí chod tvořil obří tuňák nakrájený na silné, temně fialové řízky proložené celými jemnými pláty žlutých nudlí a poté sloužící s velkou slávou přinesli celou ovci, jejíž maso bylo upravené na způsob sekané a opětovně překryté kůží nabarvenou na rudo, s nohama znázorněnými kousky naplaveného dřeva.

Temeraire pokrm ochutnal a překvapeně poznamenal: "Ono je to sladké," načež se sloužících na cosi zeptal v jejich mateřštině; s bezpočtem úklon mu odpověděli a Temeraire přikývl; noblesně pak vyjedl obsah a kůži i dřevěné nožky nechal. "To je jen na ozdobu," vysvětlil Laurencovi a se spokojeným zafuněním si lehl; z hostů byl zřejmě jediný, komu bylo dobře. Z ubytovací paluby dole se ozývalo dávení: jeden ze starších kadetů neušel následkům nemírného hodování. "Říkají, že v Číně draci kůži nejedí stejně jako lidé."

"Nu, já jen doufám, že si tím vším kořením nepřivodíš zažívací obtíže," řekl Laurence a hned toho zalitoval, protože se přistihl při žárlivosti: neviděl rád, když se Temerairovi zamlouval jakýkoli čínský zvyk. Rozmrzele si uvědomoval, že ho nikdy nenapadlo předložit Temerairovi kuchyňsky upravené jídlo nebo mu ryby a skopové zpestřit i jinou stravou, třeba jen při zvláštní příležitosti.

Temeraire ale jen opáčil: "Ne ne, výtečně jsem si pochutnal," a nevzrušeně zazíval; protáhl se a napjal pařáty. "Nemohli bychom se už zítra pořádně proletět?" zeptal se a opět se stočil do klubka. "Za celý týden jsem nebyl vůbec unavený; určitě vydržím i delší let."

"Beze všeho," přitakal Laurence s radostí, že Temeraire opět nabírá sílu. Keynes krátce po odplutí z Cape Coastu konečně prohlásil Temeraira za plně uzdraveného. Jung Singův původní zákaz, aby Laurence s Temerairem vzlétl, odvolán nebyl, Laurence však rozhodně neměl v úmyslu se jím řídit ani prosit o jeho zrušení. Hammond ovšem vynalézavostí a tichým jednáním dosáhl diplomatického řešení: po Keynesově konečném vyjádření vyšel na palubu Jung Sing a nahlas udělil svolení "v zájmu toho, aby se Lung Tchien-siang udržoval zdravým pohybem v dobré tělesné pohodě," jak se vyslovil. Mohli tedy opět létat bez nebezpečí sporu, Temeraire si však stěžoval na bolest a nezvykle rychle se unavil.

Hostina se protáhla tak, že Temeraire se k jídlu dostal až teprve za soumraku; teď už padla úplná tma a Laurence ležel opřený o Temerairův bok a díval se na méně známé hvězdy jižní polokoule; noc byla dokonale jasná, a kapitán tak mohl podle souhvězdí dobře určit zeměpisnou délku, jak Laurence doufal. Námořníci ten večer také oslavovali a i u jejich stolu teklo rýžové víno proudem; právě bouřlivě vyzpěvovali velmi neslušnou odrhovačku a Laurence se rozhlédl, jestli někde poblíž náhodou nenatahují uši Rolandová s Dyerem; nebylo je nikde vidět, zřejmě si tedy šli hned po večeři lehnout.

Muži už také zvolna nechávali oslav a trousili se ke svým hamakům. Riley se s brunátnou tváří zmoženě vyvlekl na dračí palubu, přičemž na každý schod stoupal oběma nohama; Laurence ho vybídl, aby se posadil, víno mu však ohleduplně nenabídl. "Byl to obrovský úspěch, jinak to nelze nazvat; každá hostitelka by považovala za politické vítězství, kdyby se jí povedla takováhle večeře," poznamenal Laurence. "Přiznávám ale, že by mi ke štěstí bohatě stačila polovička jídel a výrazně menší péče sloužících, abych neměl hlad."

"Ano, to jistě," přitakal Riley; byl roztržitý, a když se na něj Laurence podíval zblízka, postřehl jeho neklid a rozpaky. "Co se stalo? Je něco v nepořádku?" Laurence se zadíval na plachty a stěžně; takeláž však vypadala bezvadně a jemu všechny smysly i cit bez toho napovídaly, že loď pluje dobře: nebo aspoň tak jak se celý ten těžkopádný kolos valil celou dobu.

"Laurenci, přiči se mi donášet, ale tohle si nemůžu nechat pro sebe," začal Riley. "Ten váš lezec, nebo tedy kadet. Usnul v té čínské kajutě a já odcházel, když se mě sluhové prostřednictvím tlumočnicka ptali, kde spává, aby ho tam mohli odnést." Laurence se už předem děsil toho, co se mu Riley chystá sdělit, a nijak zvlášť ho tedy nepřekvapilo, když pokračoval: "Ten sluha ale mluvil o dívce, nikoli o chlapci; chtěl jsem ho opravit, když vtom jsem se podíval... nebudu to protahovat, ten kadet je děvče. Naprosto netuším, jak se jí to dařilo tak dlouho skrývat."

"Krucinál," ulevil si Laurence, příliš zmožený a podrážděný přemírou jídla a pití, než aby se krotil. "Nemluvil jste o tom, Tome? Před nikým?" Riley zmoženě přikývl a Laurence řekl: "Musím vás poprosit, abyste to nikde nevykládal; věc se má tak, že dlouhokřídlatci se nenechají osedlat od muže. Ani některé jiné druhy, ty ovšem tak zásadní význam nemají; bez dlouhokřídlatců se neobejdeme, a tak se pro ně musejí cvičit i dívky."

Riley nejistě, napůl s úsměvem opáčil: "Děláte si...? To je přece nesmysl; copak přímo tady na té lodi nebyl velitel vaší formace se svým dlouhokřídlatcem?" namítl, když pochopil, že Laurence nežertuje.

"To myslíte Lily?" vložil se do hovoru Temeraire. "Létá na ní Catherine Harcourtová; není muž."

"Ujišťuji vás, že je to naprosto pravda," řekl Laurence, zatímco Riley užasle klouzal pohledem mezi ním a Temerairem.

"Ale Laurenci, sama ta představa," zhroutil se Riley, který jim začínal věřit. "S takovým zneužíváním přece nelze souhlasit. Když tedy posíláme ženy do války, neměli bychom je vzít i na moře? Mohli bychom zdvojnásobit početní stav a co na tom, jestli se z lodí stanou bordely a na pevnině budu plakat děti bez matek?"

"Ale to přece vůbec neznamená, že jedno povede k druhému," odporoval mu Laurence, kterého to přehánění podráždilo; ani jemu ta nutnost nebyla po chuti, rozhodně však nemínil ji takto bláhově odsuzovat. "V žádném případě netvrdím, že by se to mohlo nebo mělo stát obecným pravidlem; jestliže ale dobrovolná oběť několika může zajistit bezpečnost a štěstí zbytku, nemohu to považovat za tak špatné. Ženy, se kterými jsem se setkal, nikdo ke službě u letectva nenutí a na rozdíl od mužů je nežene ani běžná potřeba hledat si zaměstnání a já vás ujišťuji, že žádného letce by ani ve snu nenapadlo někoho urážet."

Vysvětlení Rileyho ani v nejmenším neuklidnilo, upustil však od obecných námitek a zaměřil se na konkrétní věc. "To skutečně hodláte ponechat to děvče u letectva?" pronesl tónem, ve kterém čím dál více převažoval smutek nad zděšením. "A dopustit, aby takhle chodilo v mužských šatech; to se smí?"

"Koruna povolila výjimku ze zákona pro letkyně po dobu služby," odpověděl Laurence. "Mrzí mě, že vás to tak rozrušilo, Tome; doufal jsem, že se na to vůbec nepříjde, ale taková věc se na lodi asi nedá sedm měsíců tajit. Ujišťuji vás," dodal, "že když jsem to sám poprvé zjistil, zděsil jsem se úplně jako vy; od té doby jsem ale s několika letkyněmi sloužil a opravdu nejsou vůbec jako obyčejné ženy. Jsou k tomu životu vychovány a zvyk v dané situaci převládá i nad vrozeným založením."

Temeraire, který jejich rozhovor sledoval se skloněnou hlavou a narůstající nechápatostí, se ozval: "Nerozumím, proč by to mělo hrát roli. Lily je přece samice a dovede bojovat stejně dobře jako já - nebo skoro stejně dobře," opravil se s náznakem nadřazenosti.

Riley, kterého neuklidnilo ani Laurencovo ujištění, se na Temerairova slova zatvářil, jako by se po něm žádalo zdůvodnění přílivu a odlivu či fázi Měsíce; zachránil ho Laurence, který byl dlouhou zkušeností na Temerairovy radikální názory lépe připraven: "Ženy jsou obecně menší a slabší než muži, Temeraire, hůře snášejí náročné podmínky."

"Nevšiml jsem si, že by kapitánka Harcourtová byla nějak výrazně menší než vy ostatní," namítl Temeraire; to při výšce dobrých devíti metrů a váze přesahující osmnáct tun sotva mohl. "Já jsem menší než Maximus a Messoria je menší než

já, to ale ještě neznamená, že nedovedeme bojovat."

"U draků je to jiné než u lidí," vysvětloval Laurence. "Ženy musejí mezi jiným rodit děti a pečovat o ně, dokud nevyrostou, kdežto vy kladete vejce, a když se vylíhnou, rovnou se o sebe dokážete postarat."

Temeraire nad tím sdělením zamrkal. "Tak vy se nelíhnete z vajec?" zeptal se ohromeně. "Jak se tedy..."

"Promiňte, mám dojem, že se po mně shání Purbeck," vpadl mu Riley chvatně do řeči a vytratil se neobyčejnou rychlostí, pomyslel si s jistou nelibostí Laurence, na to, že před nedávnem snědl čtvrtinu toho, co sám vážil.

"Do výkladů, jak to chodí, se pouštět nemůžu; sám děti nemám," řekl Laurence. "Stejně už je pozdě; jestli se chceš zítra pořádně proletět, měl by ses na to dobře vyspat."

"To je pravda, jde na mě spaní," zívá Temeraire a vyplázl rozeklaný jazyk, aby ochutnal vzduch. "Bude pořád jasno; budeme mít pěkné počasí." Uložil se. "Tak dobrou noc, Laurenci; přijdeš ráno brzo?"

"Hned po snídani jsem ti zcela k službám," slíbil Laurence. Ještě chvíli Temeraire něžně hladil, dokud neusnul; kůži měl na dotek stále ještě velmi teplou, zřejmě od přetrvávajícího horka z lodní kuchyně, kde se konečně po dlouhém vaření přestalo topit pod kotli. Když z Temerairových očí zbývaly už jen uzoulínké šterbinky, Laurence vstal a sešel zpátky na palubu.

Muži už většinou odešli nebo podřimovali na palubě, vyjma několika, jimž připadla hlídka a kteří v ráhnovi polohlasně hartusili na protivnou službu. Noční vzduch příjemně chladil a Laurence se prošel kus na zád, aby si před odchodem do podpalubí ještě protáhl nohy; hlídkující kadet, mladý Tripp, zívá skoro tak mocně jako Temeraire; prudce sklápí čelisti a rozpačitě se postavil do pozoru, když ho Laurence mýjel.

"Krásný večer, pane Trippe," prohodil Laurence skrývající pobavení; podle toho, jak se vyjádřil Riley, si hoch vedl dobře a už se takřka nepodobal línému rozmazlenci, kterého jim pověsila na krk jeho rodina. Z rukávů mu čouhalo málem deset centimetrů holých zápěstí a kabát mu vzadu popraskal už tolikrát, že mu ho nakonec museli rozšířit vsadkou z namořené plachtoviny, která se od zbytku trochu lišila odstínem, takže se mu středem zad táhl výrazný pruh. Hlava mu obrostla kudrnami, které sluncem zesvětlaly skoro do žluta; vlastní matka by ho nejspíš nepoznala.

"Ano, pane, to je," odpověděl Tripp s nadšením. "Báječně jsem si pochutnal a na závěr mi dali ještě celý tučet těch sladkých knedlíčků. Škoda, že takhle nemůžeme jíst pořád."

Laurence si nad tou nezlomností mládí jen povzdechl; jemu samotnému se žaludek stále ještě neuklidnil. "Hlavně dejte pozor, ať na hlídce neusnete," varoval ho; byl by div, kdyby se po takových hodech o hocha nepokoušelo spaní, a Laurence nikterak nestál o to, aby musel přihlížet, jak podstupuje potupný trest.

"Ani nápad, pane." Tripp přitom polykal nové zívnutí, takže konec věty spíš jen vykvikl. "Pane," začal tichým nervózním hlasem, když už se Laurence chystal rozloučit, "můžu se vás zeptat... ti čínští duchové by se asi nezjevili někomu, kdo nepatří do rodiny, vidíte?"

"Jsem si vcelku jist, že na hlídce žádné duchy nepotkáte, pane Trippe, ledaže byste sám nějaké vypustil," odpověděl Laurence suše. Když se Tripp po chvilce dovtipil, zasmál se, nervozita ho ale neopustila a Laurence se zamračil.

"Vykládal vám snad někdo nějaké báčorky?" zeptal se s vědomím, co takové zvěsti mohou v posádce lodi napáchat.

"Ne, to ne, já jen... jen se mi zdálo, jako bych někoho zahlédl, když jsem šel otočit hodiny. Promluvil jsem a on zase zmizel; určitě to byl Číňan a měl příšerně bílý obličej!"

"Pak je to zcela jasné: viděl jste sluhu, který neumí naši řeč; šel z přídě a lekl se vás tak, že se schoval, protože se třeba bál, aby nedostal vyhubováno. Doufám, že nedáte na pověry, pane Trippe; to lze prominout posádce, ale u důstojníka je to neodpustitelná chyba." Říkal to přísně a doufal, že tvrdostí hochovi přinejmenším zabrání, aby tu poplašnou zprávu šířil dál; a jestli mu strach nedá celou noc spát, tím lépe.

"Ano, pane," kývl zkroušeně Tripp. "Dobrou noc, pane."

Laurence pokračoval v obchůzce paluby, na víc než vycházkový krok se přitom nezmohl. Pohyb mu zklidňoval žaludek; byl by palubu s chutí obešel ještě jednou, ale připozdívalo se a on nechtěl zklamat Temeraire tím, že vstane pozdě. Když se chystal sejít do podpalubí, dostal znenadání mocnou ránu do zad, zapotácel se, klopýtl a poroučel se po hlavě dolů.

Rukou se automaticky zachytil zábradlí, chodidly po děsivém zhoupnutí našel přičel a ztěžka dopadl celým tělem na žebřík. Rozzlobeně zvedl hlavu a málem se skácel znovu, jak prudce ucukl před mrtvolně bledou tváří zkřivenou k nepoznání, která mu ze tmy zblízka hleděla do obličeje.

"Pane na nebi," vyjekl skutečně od srdce; pak poznal Feng Liho, Jung Singova sluhu, a opět nabral dech: sluha vypadal tak strašně jen proto, že visel vzhůru nohama v průlezu do podpalubí a už už sám padal. "Co tady k čertu skáčete jako zajíc?" obořil se na něj, uchopil muže za tápající ruku a položil mu ji na zábradlí, aby už sám nabral rovnováhu. "To už jste si mohl zvyknout, že to na lodi houpe."

Feng Li na něj mlčky nechápavě zíral, pak se postavil na nohy, sdrápal se hlava nehlava kolem Laurence po žebříku a ztratil se v podpalubí, kde byli ubytováni čínští sloužící, takovou rychlostí, že to vypadalo, jako by se rozplynul.

Jakmile zmizela z dohledu jeho tvář, tmavomodrý hábit a černé vlasy nebylo ve tmě skoro vidět. "Ani se Trippovi nedivím," poznamenal nahlas Laurence, který měl teď pro hochovu bláhovost velkorysejší pochopení; když mířil ke své kajutě, srdce mu stále ještě ostudně bušilo.

* * *

Ráno Laurence probudily zděšené výkřiky a dupot nad jeho hlavou; ihned se rozběhl na palubu, kde leželo shozené hlavní přední ráhno rozlomené na dva kusy a obrovitá plachta byla omotaná kolem půlky příděvé nástavby; Temeraire se tvářil zničeně a zahanbeně zároveň. "Já nechtěl," zachraptěl hlasem, který jako by ani nebyl jeho, a znovu kýchl, tentokrát ovšem stačil odvrátit hlavu od lodi: prudký poryv vzedmul několik vln, které šplouchly o levobok.

Keynes už s brašnou vystoupal na dračí palubu a přikládal ucho Temerairovi na prsa. "Hm." Víc neřekl, jen poslouchal hrdník na různých místech, až to Laurence nevydržel a netrpělivě se ho zeptal.

"Nu, je to rozhodně rýma; není jiná pomoc než počkat, dokud to samo nepřejde, a dát mu lék na kašel, až bude třeba. Jen zkouším, jestli neuslyším pohyb hleny v té části dýchacích cest, ve které vzniká božský vítr," říkal Keynes roztržitě. "O anatomii této oblasti nevíme vůbec nic; zatím jsme bohužel neměli možnost takového jedince pitvat."

Když to Temeraire uslyšel, odtáhl se, sklopil límec a zasupěl, přesněji řečeno chtěl zasupět: místo toho jen Keynesovi poprsal celou hlavu. Sám Laurence tak tak stihl uskočit a ranhojiče nijak zvlášť nelitoval: vyjádřil se krajně netaktně. Temeraire zasípal: "Je mi úplně dobře, můžeme se proletět," a prosebně se zadíval na Laurence.

"Nu možná chvíli teď a pak zas odpoledne, nebudeš-li ještě unavený," navrhl Laurence a díval se přitom na Keynesa, který se marně snažil setřít si hleny z obličeje.

"Ne, když je takhle teplo, může se proletět jako normálně, má-li chuť; nemusí se šetřit," řekl Keynes dosti stroze, když se mu konečně podařilo protřít oči. "Hlavně se pořádně připoutejte, aby vás neshodil, až zase kýchne. Omluvíte mě teď?"

Nakonec se tedy Temeraire přece jen pořádně proletěl; Allegiance se mu na klidné hluboké vodě za zády zmenšovala, oceán zářil barvami drahokamů jako sklo a oni se blížili k pobřeží: věkovitá skaliska, léty ohlazená, se pod neporušeným přikrovem zeleně zvolna svažovala k hladině, od které ji dělil šedivý pás ježícího se kamení. Několik maličkých písčinych pláží by nestačilo Temerairovi na přistání, ani kdyby se nenaučili obezřetnosti; jinak ale neproniknutelný porost nebral konce, ani když už letěli přímo do vnitrozemí skoro hodinu.

Byl to osamělý let, stejně jednotvárný jako cesta nad širým oceánem; vítr šumící v listí namísto šplouchajících vln představoval jen jiný druh ticha. Temeraire se dychtivě ohlížel za každým zvířecím zvukem, který okolní klid narušil, přes husté stromové zakrývající zem však nic neviděl. "To tady nikdo nežije?" zeptal se nakonec.

Možná tlumil hlas kvůli rýmě, i Laurence ale cítil stejné nutkání nemluvit nahlas a odpověděl tiše: "Ne; zalétli jsme příliš daleko. I ty nejmocnější kmeny žijí pouze při pobřeží a neodvažují se tak hluboko do vnitrozemí; vyskytuje se tu příliš mnoho divokých draků a jiných zvířat, se kterými se není radno setkat."

Nějakou dobu letěli mlčky; slunce pražilo a Laurence, s hlavou klimbající na prsou, ani nespál, ani nebděl. Temeraire letěl samostatně dál týnně směrem, volné tempo ho nijak nevysilovalo; když se Laurence, vyrušený Temerairovým opětovným kýchnutím, posléze probral, slunce už se začínalo sklánět k obzoru: bylo jasné, že večeri nestihnou. Temeraire neprosil, jestli by nemohli letět ještě dál, když ho Laurence vybídl k návratu; naopak zrychlil. Zalétli tak daleko, že ztratili pobřeží z dohledu, a vraceli se čistě podle Laurenceova kompasu, protože v neměnné džungli nebylo podle čeho se orientovat. Pohled na hladkou křivku oceánu velmi uvítali a Temerairovi se opět zvedla nálada, když zase vylétli nad vlny. "Aspoň že už se tak neunavím, i když jsem nemocný," poznamenal a kýchl tak, že vylétl skoro deset metrů vzhůru, přičemž to zaznělo málem jako rána z děla.

* * *

Na Allegianci dolétli téměř už za tmy a Laurence zjistil, že promeškal víc než jen večeri. Předchozí večer zahlédl Feng Liho na palubě krom Trippa i další námočník, který dospěl k obdobnému závěru, a historka se za dobu Laurenceovy nepřítomnosti v desetkrát zvětšené podobě roznesla po celé lodi a zahnízdila v hlavách posádky. Marně se snažil něco vysvětlovat, muži byli nezvratně přesvědčeni: tři přísahali, že večer před tím viděli, jak duch poskakuje na hlavním ráhnu, a předpovídá tak jeho zničení; další z noční hlídky tvrdili, že se duch celou noc vznášel v ráhnu. Oleje do ohně ještě přilil Liou Pao; když druhý den vyšel na palubu a nechal si historku vyprávět, potřásl hlavou a označil ducha za znamení, že někdo na palubě zhřešil se ženou. To platilo takřka o každém členovi posádky; mumlali si mezi sebou o cizích duchách s nemožně puritánskými názory, horlivě to téma přetřásali při jídle a snažili se sebe i jeden druhého přesvědčit, že oni sami tím viníkem být nemohou; zhřešili přece jen málo a nevinně a s dotyčnou se stejně chystali oženit, jakmile se vrátí z moře.

Obecné podezření zatím sice ještě nepadlo na nikoho konkrétního, bylo však pouze otázkou času, kdy se najde nějaký nebožák, kterému pak nebude co závidět. Muži v noci konali své povinnosti krajně zdráhavě a dokonce se vzpírali rozkazům, při jejichž plnění by museli být kdekoli na palubě o samotě. Riley se jim snažil jít příkladem tím, že se při hlídkách vzdaloval z dohledu, setkávalo se to však s menším úspěchem, než jaký by si přál, protože pokaždé viditelně sbíral odvahu. Laurence nemilosrdně vyčínil Allenovi, kterého jako prvního ze své posádky zaslechl cosi říct o duchovi, takže víckrát už o něm v jeho přítomnosti nepadlo slovo; letci se však ve službě nadále zdržovali v blízkosti Temeraira a do podpalubí i z podpalubí chodili ve skupinkách.

Temeraire sám se cítil příliš málo ve své kůži na to, aby tomu věnoval valnou pozornost. Nechápal, proč na lodi zavládl tak velký strach, a dal najevo jisté zklamání, že ducha neviděl, když ho přitom tolik jiných zahlédlo; povětšinou se ale věnoval spaní nebo tomu, aby se při častém kýchání stačil včas otočit od lodi. Když se dostavil kašel, zprvu se ho snažil skrývat, aby se vyhnul léku: Keynes ho vařil v ohromném kotli v lodní kuchyni od samé chvíle, kdy se nemoc u Temeraira projevila, a mezi prkny zlověstně pronikal ohavný puch. Na sklonku třetího dne ho však přepadl záchvat tak silný, že už ho nemohl potlačit, a Keynes s pomocníky vyvlekli na dračí palubu kotel, ve kterém v oranžovém omastku plavala hutná, skoro rosolovitá nahnědlá směs.

Temeraire se do kotle nešťastně podíval. "Musím?" zeptal se.

"Nejlépe to účinkuje za horka," prohlásil nesmlouvavě Keynes; Temeraire tedy zavřel oči a sklonil hlavu.

"Ne, to ne," zanařikal po prvním doušku; sáhl po sudu s vodou, který mu nachystali, a obrátil ho do sebe, hodně přitom rozlil na sebe i kolem sebe. "Víc toho nepolknu," řekl, když sud odložil. Nakonec se ale dal přece jen uchlácholit a přesvědčit natolik, že zmučeně pozvolna spolykal všechno, i když přitom celou dobu přemáhal dávení.

Laurence stál u něj a úzkostlivě ho hladil: neodvažoval se znovu něco říct. Když prve navrhl krátkou přestávku, Keynes ho velmi příkře odbyl. Temeraire konečně dopil, sesul se na palubu a důrazně prohlásil: "Už nikdy nebudu nemocný," vzdor jeho ztrápenosti však kašel skutečně polevil tak, že se mu v noci spalo snáze a dýchal s výrazně menší námahou.

Laurence u něj zůstal stejně jako každou noc jeho nemoci; tentokrát spal Temeraire klidně a on mohl nerušeně sledovat, k čemu všemu se muži uchylují, jen aby se nepotkali s duchem: na příd' chodili po dvou a namísto spaní se choulili kolem dvojice luceren ponechaných na palubě. Dokonce i velitel hlídky se úzkostně držel poblíž a silně pobledl pokaždé, když měl projít po palubě, aby obrátil hodiny a zazvonil na zvonec.

Vyřešit to mohlo jedině něco, co by odvedlo pozornost jinam, nic takového se však nerýsovalo: přetrvávalo pěkné počasí a nedalo se ani příliš počítat s tím, že narazí na nepřítele, který by se s nimi vrhl do boje; každá loď, která neměla v úmyslu bojovat, jim mohla snadno ujet. Laurence si popravdě nemohl přát ani jedno, ani druhé; nezbývalo, než situaci na lodi vydržet do chvíle, kdy dorazí do přístavu, a doufat přitom, že zastávka dá posádce na celou báchorku zapomenout.

Temeraire ve spaní popotáhl nosem a napůl se probudil, přičemž se vlhce rozkašlal a zmořeně zavzdychal. Laurence mu položil ruku na bok a znovu otevřel knihu v klíně; lucerna houpající se vedle mu svítila, byť nerovnoměrně, a on pomalu nahlas předčítal, až Temerairovi opět ztěžka klesla víčka.

Kapitola 9

"Nechci vám radit," řekl generál Baird, tak docela si to ale přece jen neodpustil. "Ale větry k Indii jsou v tuhle roční dobu těsně po zimním monzunu sakramentsky nevypočitatelné. Klidně vás to sem může fouknout zase zpátky. Spíš byste měli počkat, až dorazí lord Caledon, zvláště po té zprávě o Pittovi."

Byl mladší, tvář měl ale protáhlou a vážnou, s velmi výraznými ústy; vysoký stojatý límec uniformy mu zvedal bradu a nutil ho ztuhle natahovat krk. Nový britský guvernér ještě nepřišel, a Kapské Město tak dočasně spravoval Baird, který se nastěhoval do velké pevnosti na úpatí Stolové hory uprostřed města. V slunečním světle zalévajícím nádvoří se matně blýskaly bajonety řízně pochodučích vojáků a okolní zdi z velké části bránily pronikání vánku, který je ochlazoval cestou z pláže.

"Nemůžeme stát v přístavu až do června," namítl Hammond. "Mnohem lépe by bylo vyplout, i kdyby nás pak na moři mělo čekat zdržení, a dát tak aspoň najevo, že chvátáme, než v princí Jung Singovi vzbuzovat dojem, že otálíme. Už se mě ptal, jak dlouho plavba potrvá a kde všude ještě hodláme zastavovat."

"Co se mě týče, já budu jen rád, když zase vyplujeme hned, jak doplníme zásoby," ozval se Riley, který odložil prázdný šálek a kývl na sloužícího, aby mu ještě dolil čaj. "Rychlá loď to rozhodně není, vsadil bych na ni ale tisíc liber za každého počasí, které nás může potkat."

Když se pak s Laurencem vraceli k Allegianci, trochu stísněně vysvětloval: "Tedy ne že bych samozřejmě chtěl zkoušet, jestli vydrží tajfun. Nic takového jsem nemyslel; mluvil jsem jen o běžném nečase, možná nějakém tom dešti." Přípravy na zbývající dlouhý úsek oceánu šly kupředu: nejen že se nakupoval dobytek, ale obstarávalo se a ukládalo i další solené maso, protože oficiální námořní proviant v přístavu zatím ještě nebyl k mání. O zboží našťěstí nebyla nouze; osadníci se nijak zvláště nevzpírali lehčímu zaměstnání a s radostí odprodávali i části svých stád. Laurence víc trápila otázka spotřeby, protože od okamžiku, kdy Temeraire stihla rýma, výrazně poklesla i jeho chuť k jídlu: ve všem se jen mrzutě rýpal a stěžoval si, že je to bez chuti.

Letecká základna tam sice nebyla, ale Baird jejich příjezd, který mu předem ohlásil Volly, očekával a nechal upravit rozlehlé zelené prostranství poblíž přístávací plochy, aby drak mohl v klidu odpočívat. Když tam tedy Temeraire dolétl, Keynes ho mohl řádně vyšetřit: drak si podle pokynu naplocho položil hlavu a otevřel tlamu dokořán, načež ranhojič vlezl s lucernou dovnitř a opatrně prošel mezi zuby velkými jako ruka, aby se mu mohl podívat do krku.

Laurence, neklidně přihlížející venku s Granbym, viděl, že Temerairův úzký rozeklaný jazyk, jindy bledě růžový, je teď pokrytý silným bílým povlakem posetým ostrě červenými skvrnami.

"Proto asi necítí žádnou chuť; dýchací cesty se jinak zdají zcela v pořádku," vyjádřil se s pokrčením ramen Keynes vylézající z Temerairovy tlamy: provázel ho přitom potlesk dětí, osadnických i domorodých, které se nahrnuly kolem ohrady palouku a užasle zíraly jako v cirkuse. "Jazykem navíc i čichají, což k tomu určitě také přispívá."

"Jistě to tedy není obvyklý příznak?" zeptal se Laurence.

"Nepamatuji se, že by někdy drak z rýmy ztratil chuť k jídlu," vložil se do toho znepokojeně Granby. "Za normálních okolností se u nich naopak dostavuje ještě větší žravost."

"Jen je teď vybíravější," namítl Keynes. "Budeš se zkrátka muset do jídla nutit, dokud se tělo zase neumoudří," obrátil se přísně k Temerairovi. "Tak, tady máš čerstvé hovězí; pěkně to koukej všechno sníst."

"Pokusím se," řekl Temeraire s povzdechem, který ale vzhledem k ucpanému nosu zazněl spíš jako zapištění. "Hrozně mě unavuje, když mám kousat něco, co nemá žádnou chuť." Poslušně, byť bez nadšení, spořádal několik kusů masa, dalších pár ale jen roztrhal, aniž z nich valně ujedl, a pak se šel vysmrkat k dolíku, pro ten účel vyhloubenému, a následně si utřel nos do kupky širokých palmových listů.

Laurence ho mlčky sledoval a pak vykročil úzkou pěšinou vinoucí se od přístávací plochy k hradu: Jung Singa zastihl v oficiálních hostinských pokojích, kde odpočíval spolu se Sun Kehajem a Liou Paem. Prudké sluneční světlo tlumily tenké záclony zavěšené namísto těžkých sametových závěsů a dva sluhové stojící u dokořán otevřených oken mávali velkými papírovými vějíři, aby udělali průvan; další stál nevtíravě opodál a doléval vyslancům čaj. Laurence se oproti nim cítil neupravený a schvácený vedrem, límec propocený celodenním honěním měl zplihlý, boty uprášené a zacákané krví z Temerairova nedojedeného oběda.

Když se dostavil přivolaný tlumočník a odbyly se úvodní zdvořilosti Laurence vyložil situaci a řekl tak uhlazeně, jak jen dovedl: "Byl bych vám vděčný, kdybyste mi zapůjčili vaše kucháře, aby mohli Temerairovi připravit něco z vaší kuchyně, co by třeba mělo výraznější chuť než jen samo syrové maso."

Nestačil to ani dopovědět, a Jung Sing už vydával příkazy ve své řeči; kucháři byli ihned vysláni k vaření. "Posadte se

a počkejte s námi," vyběhl ho Jung Sing nečekaně a dal mu přinést židli překrytou dlouhým úzkým pruhem hedvábí. "Ne, děkuji, pane; jsem celý uspiněný," bránil se Laurence při pohledu na nádherný květinový vzor bledě oranžového přehození. "Raději postojím."

Jung Sing ho však vyzval znovu; Laurence se tedy podvolil, nejistě usedl na krajíček židle a přijal nabídnutý šálek čaje. Sun Kchaj na něj se zvláště pochvalným výrazem kývl. "Máte nějaké zprávy od rodiny, kapitáne?" zeptal se prostřednictvím tlumočnicka. "Doufám, že se všem daří dobře."

"Žádné čerstvé zprávy nemám, pane, ale děkuji za optání," odpověděl Laurence a další čtvrt hodinu společensky rozebíral počasí a to, kdy asi budou moci opět vyplout, přičemž se podívoval té nenadálé vstřícnosti.

Zakrátko z kuchyně na velikých dřevěných tácech vynesli dvojici jehněčích trupů zapečených v těstě a přelitých rosolovitou červenooranžovou omáčkou a zamířili s nimi po stezce k palouku. Temeraire v mžiku ožil, síla koření zapůsobila i na jeho utlumené smysly, a řádně se najedl. "Přece jen jsem měl hlad," poznamenal, když si olizoval pysky a skláněl hlavu, aby se nechal důkladněji očistit. Laurence jen doufal, že tím nápadem Temerairovi neuškodí: když Temeraire utíral, ulpěla mu na ruce omáčka a doslova mu spálila kůži. Temeraire ale vypadal spokojeně, dokonce ani nechtěl víc vody než obvykle, a Keynes se vyjádřil, že podstatnější je, aby jedl.

O další zapůjčení kuchařů Laurence nemusel ani žádat; Jung Sing nejen že souhlasil, ale přímo na ně i dohlížel a vybízel je, aby vařili ještě rafinovanější jídla, přičemž dokonce povolal svého lékaře, který doporučil přidávat Temerairovi do stravy rozličné byliny. Neboží sloužící byli vysláni na tržiště - ačkoli jedinou řečí, ve které se s místními obchodníky shodli, bylo stříbro - s úkolem shánět veškeré přísady, jaké se daly najít, čím exotičtější a dražší, tím lepší.

Keynes měl sice pochyby, klid však neztrácel, a Laurence, který si spíš uvědomoval, že by měl být vděčný, než že by vděk opravdu cítil, a tuto svou neupřímnost si vyčítal, se do jídelničky ani nesnažil zasahovat, přestože sloužící se z trhu den za dnem vraceli se stále podivnějšími surovinami: tučnáky podávanými s nádivkou z obilí, bobulí a jejich vlastních vajíček; uzeným sloním masem od lovců ochotných riskovat cestu do vnitrozemí; chundelatými ovci s tlustými ohánkami a srstí místo vlny; a nekonečnou řadou nejrůznějších koření a zeleniny. Na tom posledním Čiňané důrazně trvali a prohlašovali, že právě to drakům velmi svědčí, třebaže v Anglii bylo vždycky zvykem kmit je výhradně samotným masem. Temeraire pojídal ta složitá jídla jedno za druhým a žádné neblahé následky se u něj neprojevovaly, vyjma toho, že ohavně říhal.

Místní děti osměřilo, když viděli, jak Dyer s Rolandovou po Temerairovi často šplhají, a začaly ho pravidelně navštěvovat; hledání přísad se jim stalo zábavou, nad každým novým pokrmem jásaly, sem tam ale i nesouhlasně syčely, nezdál-li se jim některý dostatečně zajímavý. Domorodé děti patřily k rozličným kmenům žijícím v kraji. Většina jejich příslušníků se živila pastevečtím, jiní však žili z toho, co nasbírali v horách a lesích kolem, a zvláště jejich děti se zdatně činily a denně přinášely kousky, které starším členům rodiny připadaly příliš podivné na to, aby je sami snědli.

Vrcholem všeho byla zpotvořená, přerostlá houba, kterou na palouk vítězoslavně přinesla pětice dětí: nález, s kořeny stále ještě olepenými mokrou hlinou, se houbě opravdu podobal, místo jednoho klobouku měl však tři, hnědě tečkové, přisedlé nad sebou k noze, přičemž největší měl průměr přes půl metru, a páchl tak strašlivě, že děti odvracely tváře a s pištivým smíchem si ho mezi sebou přehazovaly.

Čínští sluhoové houbu s velkým nadšením odnesli do hradní kuchyně a děti odměnili hrstmi barevných pentlí a mušliček. Takřka vzápětí se na palouk přihnal generál Baird se stížností: Laurence s ním vyrazil na hrad a pochopil důvod námitek, ještě než pořádně do hradu vstoupil. Kouř nebylo vidět, z kuchyně to ale zavánělo tak, jako by se tam vařilo zeli s mokrou zelenou plísni, která za vlhka vyrazela na palubních trámech; čpavý pach prosycoval vzduch k zalknutí a neodbytně ulpíval na jazyku. Ulice za zdí kuchyně, obvykle zaplněná místními obchodníky, byla liduprázdná; prostory hradu byly vlivem nedýchatelných výparů takřka neobývatelné. Vyslanci bydleli v jiné budově, v dostatečné vzdálenosti od kuchyně, takže k nim osobně pach nepronikal, vojáci byli však ubytováni přímo vedle a rozhodně se po nich nemohlo chtít, aby jedli v tak nesnesitelném ovzduší.

Kuchaři, kteří měli čich, jak se Laurence mohl jen dohadovat, otupený celotýdenním vařením stále pronikavěji vonících jídel, se prostřednictvím tlumočnicka bránili, že omáčka ještě není hotova, a Laurence s Bairdem museli vynaložit veškeré úsilí na to, aby je přesvědčili k vydání obřího kotle. Baird bez milosti nařídil dvojici nešťastných vojáků, aby kotel odnesli na palouk. Nesli ho mezi sebou zavěšený na silné větvi a Laurence, který šel za nimi, se snažil nedýchat příliš zhluboka.

Temeraire však kotel uvítal s nadšením, daleko víc ho těšilo, že jeho pach vůbec cítí, než znechucovalo to, jakého je druhu. "Mně se to tedy nijak špatně nezdá," řekl a netrpělivě kývl, aby mu omáčkou přelili maso. Spořádal celé místo hrbatého volka politého omáčkou a důkladně vylízal i kotel, zatímco Laurence nedůvěřivě přihlížel z takové vzdálenosti, jakou ještě zdvořilost dovolovala.

Temeraire, zmožený ospalostí, se blaženě natáhl, mručivě si jídlo pochvaloval a mezi slovy poskytoval, skoro jako v opilosti. Laurence, poplašený tím, že tak rychle usíná, popošel blíž, Temeraire ale to vyrušení probralo, nadšeně se rozzářil a hned k Laurencovi vinul hlavu. Jeho dech teď zaváněl stejně nesnesitelně jako omáčka při vaření; Laurence odvracel tvář a potlačoval dávení: velmi se mu ulevilo, když Temeraire konečně usnul a on mohl uniknout z láskyplného objetí jeho předních nohou.

Laurence se musel celý umýt a převléknout, než si vůbec troufal opět se ukázat před světem. Přesto ovšem cítil odér, který mu ulpěl ve vlasech; v přesvědčení, že tohle už nelze dál trpět, zamířil k Čiňanům, aby si stěžoval. Jeho stížnost přijali sice bez pohoršení, ale zdaleka ne s takovou vážností, v jakou doufal: Liou Pao se bouřlivě rozesmál, když Laurence líčil účinky houby; a když Laurence navrhl, že by třeba mohli jídelničku omezit jen na určitá jídla, Jung Sing jeho nápad zamítl slovy: "Nemůžeme tchien lunga urážet tím, že mu budeme denně předkládat totéž; kuchaři zkrátka musejí dávat větší pozor."

Laurencovi se nepodařilo prosadit svou a nadto tušil, že zcela ztratil vládu nad Temerairovou stravou. Jeho obavy se

záhy potvrdily. Temeraire se probudil na druhý den po neobvykle dlouhém spánku ve výrazně lepším stavu, i nos už měl méně ucpaný. Po dalších pár dnech rýma zcela ustoupila, a byť Laurence opakovaně naznačoval, že není třeba další pomoci, přisun jídel neustával. Temeraire se rozhodně nebránil, ani když se mu opětovně navracel čich. "Mám dojem, že už začínám rozeznávat jednotlivá koření," poznamenal a pečlivě si přitom olizoval pařáty: přestal jíst rovnou z vědra a navykl si brát jídlo předními tlapami. "Tomuhle červenému se říká chua t'iao, to mi moc chutná."

"Nu, hlavně když si pochutnáš," opáčil Laurence. "Sotva na to můžu říct víc, aniž bych byl hrubý," svěřil se pak Granbymu večer, když spolu u něj v kajutě večeřeli. "Když nic jiného, díky tomu jejich vyvážení se aspoň cítím líp a zdravě jedit; těžko jim teď můžu říct, že už to stačí, zvláště když mu to chutná."

"Já osobně to stejně považuju za nepatřičné vměšování," poznamenal Granby, rozladěný namísto něho. "A jak ho budeme takhle dál krmit, až se s ním vrátíme domů?"

Laurence potřásl hlavou, nad otázkou i nad slůvkem až; s radostí by trpěl nejistotu ohledně prvního, kdyby si mohl být jakkoli jistý tím druhým.

* * *

Allegiance se vzdalovala od Afriky a nechávala se nést proudem takřka přímo na východ, což Riley považoval za lepší než křížovat podél pobřeží proti nevypočitatelnému větru, který stále ještě vál spíš k jihu než k severu, a napříč hlavní částí Indického oceánu nechtěl plout. Laurence sledoval, jak úzký výběžek země tmavne a splývá s oceánem; plavili se čtyři měsíce a byli už za půlí cesty do Číny.

Obdobně ponurá nálada doléhala i na posádku loučící se s pohodlím přístavu i všemi jeho lákadly. V Kapském Městě je žádné dopisy nečekaly, protože poštu jim donesl Volly, a kynula pramalá naděje, že v dohledné době dostanou nějaké zprávy z domova, nedožene-li je nějaká rychleji plující fregata nebo obchodní loď; tak brzy v sezóně jich ale do Číny mohlo plout jen velmi málo. Neměli tedy na co se těšit a v hlavách jim pořád ještě strašil duch.

Obírali se svými pověřenými strachy a nebyli tak docela dbalí, jak měli. Tři dny po vyplutí z přístavu probudil Laurence před úsvitem z neklidného spánku hluk snadno pronikající přepážkou, která oddělovala jeho kajutu od kajuty vedlejší: Riley ostře spílal nebohému podporučíkovi Beckettovi, který sloužil noční hlídku. Vítr se v noci obrátil a zesílil a popletený Beckett loď špatně nasměroval a nedal podkasat hlavní a bezanovou plachtu: za normálních okolností by jeho pochybení napravili zkušenější námořníci, kteří by významně pokašlávali, dokud by nepřipadl na správný rozkaz, teď se ovšem každý staral spíš o to, aby se vyhnul duchovi a nemusel do lanoví, a nikdo ho tedy tentokrát na chyby neupozornil, v důsledku čehož se Allegiance odchýlila od svého kursu daleko na sever.

Hladina se pod svítající oblohou vzdouvala skoro na pět metrů vysoko: vlny, nazelenale průsvitné jako sklo, ostře ježily bíle napěněné hřebeny a přelézaly se v oblacích kapek přes sebe. Laurence, vystupující na dračí palubu, si stáhl kapuci nepromokavého kabátu více do obličeje, na suchých rtech mu tuhla sůl. Temeraire ležel schoulený do klubka, co mohl nejdál od kraje lodi, a kůže se mu ve světle lucerny mokře leskla.

"V kuchyni by asi nemohli trochu přitopit, vid'?" řekl, málem prosebně, hlavu přitom vystrčil zpod křídla, oči mhouřil před vodní tříští a pro větší důraz lehce zakašlal. Dost možná to jen hrál, protože rýmy se beze zbytku zbavil už před vyplutím z přístavu, Laurence však přesto nehodlal riskovat, že onemocní znovu. Voda sice byla teplá, ale vítr vanoucí v proměnlivých nárazech od jihu studil. Nařídil tedy posádce, aby Temeraira přikryla kusy nepromokavého plátna, které pak postrojáři sešili k sobě, aby držely.

Temeraire vypadal pod tou nouzovou příkrývkou, ze které mu vykukoval jen nos, velmi podivně, a kdykoli chtěl změnit polohu, rozvlnil se jako obživlá kupa prádla. Laurencovi záleželo hlavně na tom, aby byl Temeraire v suchu a teple, a tlumené pochechtávání zaznívající z příďové nástavby nebral na vědomí; nevšímal si ani Keynesových poznámek o zbytečném rozmazlování a podporování simulantů. Počasí znemožňovalo číst na palubě, zalezl proto k Temerairovi pod pokrývku a dělal mu společnost. Pod nepropustným plátnem se držel nejen žár z kuchyně, ale i stejnoměrné teplo Temerairova těla; Laurence, opřený o Temerairův bok, brzy odložil kabát a začal podřimovat tak, že odpovídal roztržitě a nevěnoval hovoru valnou pozornost.

"Spíš, Laurenci?" zeptal se Temeraire; Laurence se probral a uvažoval, jestli skutečně spal tak dlouho nebo zda třeba nespádl cíp příkrývky a nezaclonil průhled: značně se totiž setmělo.

Vysoukal se zpod těžkého plátna; zklidněná hladina oceánu byla málem jako naleštěný stůl a přímo vpředu se přes celý východní obzor táhla hradba fialovočerných mračen, jejichž načechrané, rozfoukané okraje zezadu rudě prozařovalo vycházející slunce; blíže středu rozhraním nakupených oblak prosvítaly blesky. Daleko na severu se k valu před nimi hnál ježatý pás mraků dosahující na obloze až těsně po loď. Nebe přímo nad ní bylo zatím čisté.

"Nechte přinést bouřkové řetězy, pane Fellowesi," zavolal Laurence, když odkládal dalekohled. V lanoví už se pilně pracovalo.

"Možná byste tu bouřku měli přechkat ve vzduchu," nadhodil Granby, který za ním přišel k zábradlí. Takové řešení se přirozeně nabízelo: Granby se sice už na transportních lodích plavil, sloužil však téměř výhradně v Gibraltaru a v Lamanšském průlivu a s volným mořem neměl velké zkušenosti. Pokud se draci předem dobře nakrmili a napojili, většina vydržela ve vzduchu celý den, byť se třeba jen nechávala nést větrem. Obvykle se tak odlehčovalo lodi za bouřky či vichru, tohle však bylo vážnější.

Laurence jen zavrtěl hlavou: "Udělali jsme dobře, že jsme ho přikryli; přes plátno mu řetězy nebudou zdaleka tolik vadit," řekl a viděl, že ho Granby pochopil.

Muži postupně vynosili na palubu bouřkové řetězy, s železnými články silnými jako chlapecké zápěstí, a křížem je přetáhli Temerairovi přes hřbet. Všemi řetězovými články byla provlečena těžká lana, obtočená pro větší pevnost provazy a pruhy plachtoviny; jejich konce byly přivázány ke čtveřici dvojúvazníků v rozích dračí paluby. Laurence úzkostlivě prohlédl všechny uzly a několik jich nechal převázat, než vyjádřil spokojenost.

"Netlačí tě to někde?" ptal se Temeraira. "Není to moc utažené?"

"Nemůžu se v těch řetězech hnout," postěžoval si Temeraire a zkoušel, nakolik se přece jen může v sevření řetěží pohnout: napínal je a neklidně přitom pošvihával ocasem. "To vůbec není jako postroj; k čemu to vlastně je? Nešlo by to bez toho?"

"Moc ty provazy nenapínej," napomenul ho Laurence s obavou a šel provazy zkontrolovat: žádný našťestí nepovolil. "Nezlob se, ale je to potřeba," dodal, když se zase obrátil. "Jestli se moře rozbouří, musíš být pevně připoutaný k palubě: jinak bys mohl sklouznout do oceánu nebo svým pohybem vychýlit loď. Vadí ti to hodně?"

"Dá se to vydržet," ujistil ho Temeraire, ovšem utrápeným tónem. "Bude to nadlouho?"

"Dokud se bouřka nepřezene," odpověděl Laurence a díval se přes příd' do dál: mračna splývala s olověnou šedi oblohy, slunce, které mezitím vyšlo, se za nimi úplně ztratilo. "Musím se jít podívat na barometr."

Rtůť na barometru v Rileyho kajutě byla velice nízká: v kajutě bylo prázdná a voněla tam jen káva, snídani cítit nebylo. Laurence si vzal od stevarda šálek, vestoje vypil horkou kávu a zamířil zpátky na palubu - za kratičkou dobu jeho nepřítomnosti stouply vlny o další tři metry a Allegiance teď ukazovala, co doopravdy vydrží: přidí vyztuženou železem hladce krájela vlny a ohromnou vahou je odhrnovala do stran.

Přes vstupní otvory do podpalubí byly přetaženy bouřkové kryty; Laurence ještě naposledy prověřil, jak je Temeraire uvázaný, a pak řekl Granbymu: "Pošlete muže dolů; vezmu si první hlídku." Zalezl opět pod nepromokavé plátno, stoupl si Temerairovi k hlavě a hladil ho po hebkém nose. "Obávám se, že se to asi hned tak nepřezene," poznamenal.

"Nechceš ještě něco sníst?"

"Včera jsem jedl pozdě, nemám hlad," odpověděl Temeraire; zornice se mu v přítomnosti rozšířily, lesknoucí se černě rámovaly jen tenoulinké modré pŕlměsíce. Znovu přesunul váhu a k táhlému hlubokému sténání dřeva namáhaných lodních stěžňů se přidružil vyšší tón vrzajících řetěží. "Na Reliantu nás přece taky potkala bouřka," namítl, "a nemusel jsem mít na sobě řetězy."

"Byl jsi mnohem menší a bouřka nebyla zdaleka taková," vysvětlil Laurence a Temeraire už víc nic nenamítal, neodpustil si však nespokojené bručení; dál v hovoru nepokračoval, jen mlčky ležel s hlavou odvrácenou od přídě, aby na něj necákal, a čas od času zaškrábal drápy o řetězy. Laurence se mu díval přes nos a sledoval, jak námořníci uzavazují před bouřkou lana a skasávají košové plachty, veškerý zvuk se přitom omezoval na tiché vrzání tlumené silnou vrstvou plátna.

Dopolední hlídka dvakrát odzvonila, když se přes roubení přídě začala valit jedna mohutná vlna za druhou a přes okraj dračí paluby se na příd'ovou nástavbu lil takřka nepřetržitý vodopád. Kuchyně vystydla: oheň se mohl na palubě zapálit zase až po bouřce. Temeraire se choulil k palubě a už si nestěžoval, jen si nepromokavý přehoz přitahoval těsněji k tělu, svaly pod kůží mu přitom pošukávaly, jak setřásal pramínky vody zatékající mezi díly plátna. "Všichni muži, všichni muži," křičel Riley tak, že ho bylo i přes vítr zřetelně slyšet; loďmistr hned přiložil dlaně k ústům a rozkaz opakoval svým hromovým hlasem: prkna paluby se rázem rozduněla dupotem spěchajících nohou a muži se dali do podkasávání plachet před větrem.

Zvon pravidelně ohlašoval každé otočení přesýpacích hodin odměřujících půlhodiny, jinou časomíru neměli; světla začalo brzy ubývat a namísto západu slunce jen houstla tma. Voda zalévající palubu namodrala světélkovala a ozařovala lana a okraje prken; v slabém přísvitu bylo vidět hřebeny rostoucích vln.

Takové vlny už Allegiance nedokázala rozrážet a musela je pomalu čelně přeplovat, zdvíhala se přitom tak příkře, že se Laurence mohl podívat přímo dolů po palubě a viděl brázdy vln pod nimi. Pak příd' konečně překonala hřeben vlny: skoro skokem se přehoupla na odvrácenou stranu padající vlny, nabrala rychlost a zničující silou se zhluboka zabořila do čeří se pěny v brázdě vlny. Nato se vynořila vějířovitě rozšířená dračí paluba, ze které tekly proudy vody, zakousla se do úbočí další vlny a loď začala zase od začátku zdolávat další vlnu, jedna od druhé se přitom lišila jen množstvím přesypaného písku v hodinách.

Ráno, když se Laurence probudil z neklidného, přerývaného spánku, dul víchř stejně prudce, moře už se ale tolik nevzdouvalo. Temeraire nechtěl jíst. "Nic bych do sebe nedostal, ani kdyby mi to mohli přinést," odpověděl na Laurencův dotaz a znovu zavřel oči: spíš umdlával vyčerpáním, než spal, a chřípí se mu běhalo nánosem zaschlé soli. Granby ho v noci vystřídal na hlídce; spolu s několika členy posádky se teď choulil u Temerairova druhého boku. Laurence přivolal Martina a poslal ho pro hadry. Déšť, který se mísil s vodní tříští, byl slaný, o sladkou vodu našťestí ale nouzi neměli, sud na přídí byl před bouřkou plný. Martin se přidržoval oběma rukama záchranných lan natažených po celé délce paluby, pomalu došel k sudu a vrátil se s namočenými hadry. Temeraire se skoro nepohnul, když mu Laurence jemně otíral zasolené nozdry.

Nad hlavami se jim prostírala podivná jednolitá šed', ve které nebylo vidět slunce ani mraky; déšť se dostavoval jen v krátkých, vydatných sprškách hnaných poryvy větru a bouřlivě se dmoucí moře zaplňovalo celý obzor. Když přišel Ferris, Laurence poslal Granbyho dolů a sám se také posilnil suchary a tvrdým sýrem; palubu opustit nechtěl. Déšť v průběhu dne zesílil a víc studil; do Allegiance z obou stran narážely mohutné vlny ženoucí se v opačných směrech a hřeben jedné nestvůrně velké vlny se převálil málem ve výši předního stěžně, obrovská tíha vody dopadla na Temerairovo tělo a zprudka ho vytrhla z přerušovaného spánku.

Nápor vody podrazil letcům nohy a unášel je pryč od všeho, čeho se mohli na lodi zachytit. Laurence chňapl Portise, než kadeta stačila vlna smést z dračí paluby a shodit ze schůdků; musel ho pak ale držet, dokud Portis nenahmatal záchranné lano a nenabral opět rovnováhu. Temeraire, polospící a vyplašený, trhal řetězy a volal Laurence; prkna u paty úvazníků začínala působením jeho síly prskat.

Laurence klopýtal přes mokrou palubu, aby Temerairovi znovu položil ruce na bok, a volal konejšivě: "To nic, to byla jen vlna; jsem u tebe." Temeraire přestal škubat řetězy a zadýchaně si lehl: lana však už přesto roztáhla. Řetězy byly teď, kdy jich bylo nejvíc zapotřebí, povolené a moře bylo příliš rozbouřené, než aby se suchozemci, byť třeba letci, snažili převázat uzly.

Do zádě udeřila další vlna a Allegiance se povážlivě naklonila; Temeraire sklouzl a plnou vahou zatížil řetězy, už tak dost namáhané: pudově přitom zaryl drápy do paluby ve snaze zachytit se. Dubová prkna v místě, kde do nich zasekl drápy, popraskala. "Ferrisi, sem; zůstaňte u něj," řval Laurence a sám vyrazil přes palubu. Vlny nyní zalévaly palubu jedna za druhou; naslepo se přesouval od lana k lanu, nechával se vést rukama nacházejícíma, kde se zachytit, aniž vědomě sledoval nějaký směr.

Uzly, nasáklé vodou a nepoddajné, byly pevně utažené, jak Temeraire napínal lana. Laurence s nimi mohl něco pořídit, jen když provazy ochably, v kratičkých prodlevách mezi vlnami; každý centimetr stál obrovskou dřinu. Temeraire se tiskl co nejvíce k palubě, jinak mu pomoci nemohl; veškeré zbylé síly věnoval tomu, aby se udržel na místě.

Laurence na palubě nikoho jiného neviděl, všechno znejasňovala pršící vodní tříšť, ze které vystupovaly jen provazy pálící do dlaní a zavalité železné sloupky; Temerairovo tělo se rýsovalo jen jako nepatrně tmavší oblast vzduchu. První večerní hlídka dvakrát odzvonila: kdesi za mraky zapadalo slunce. Laurence koutkem oka zahlédl pár stínů pohybujících se poblíž; ve chvíli vedle něj klečel Leddowes a pomáhal mu s provazy. Leddowes tahal, zatímco Laurence utahoval uzly, při nárazech vln se drželi jeden druhého a železných úvazníků, až nakonec nahmatali kov řetězů: povolená lana se podařilo stáhnout.

Burácení takřka nebylo možné překřičet; Laurence jednoduše ukázal na druhý úvazník na levoboku, Leddowes kývl a vyrazili. Laurence šel vpředu, držel se u zábradlí; bylo snazší přelézat velká děla než udržovat rovnováhu uprostřed paluby. Přelila se vlna, po které následovala chvilka klidu; Laurence se právě pouštěl zábradlí, aby přešel první karonádu, když vtom Leddowes zařval.

Laurence se otočil a uviděl, jak mu přímo na hlavu letí temný předmět: bezděky vymrštil ruku do výše, aby se chránil, a do paže ho zasáhla strašlivá rána jako úder pohrabáčem. Jak padal, stačil se zachytit zádržného lana karonády; nejasně vnímal, jak se nad ním pohybuje další stín, a Leddowes, vyděšeně třesící oči, s rukama zdviženými pozpátku zavravoral. Přes okraj lodi se převálila vlna a Leddowes rázem zmizel.

Laurence se držel děla, zalykal se slanou vodou a nohama hledal nějakou oporu: holínky měl plné vody a těžké jako kámen. Vlasy se mu uvolnily; trhl hlavou dozadu, aby je odhodil z očí, a volnou rukou se mu podařilo zachytit padající železnou tyč. Za ní bíle zaskvíla vylekaná, zoufalá tvář: s hrůzou poznal Feng Liho, který se mu snažil tyč vytrhnout a znovu ho s ní udeřit. Přetahovali se o ni, Laurence přitom napůl ležel na palubě a podpatky mu klouzaly po mokřích prknech.

Do boje zasahoval i vítr, který se je snažil roztrhnout a nakonec zvítězil: tyč vyklouzla Laurencovi z prstů znečitlivělých od provazu. Feng Li, který pořád ještě stál, se zapotácel dozadu s doširoka rozpraženou náručí, jako by chtěl větrný nápor obejmout: vítr mu vyšel vstříc a odnesl ho pozpátku přes zábradlí do čerící se vody; Feng Li zmizel beze stopy. Laurence se vydrápal znovu na nohy a podíval se přes zábradlí: po Feng Lim i Leddowesovi nebylo nikde ani památky; přes mohutná oblaka mlhy a vodní tříšť neviděl ani mořskou hladinu. Krátký zápas nikdo jiný ani nezahlédl. Zvonec za ním ohlašoval další otočení přesýpacích hodin.

* * *

Laurence příliš zmáhalo vyčerpání, než aby se snažil nějak si ten vražedný útok vysvětlit, jen tedy Rileymu stručně sdělil, že přišli o dva muže; nevěděl co jiného počít a bouřka vyžadovala všechny síly, které mu ještě zbývaly. Druhý den ráno začal vítr slábnout; na začátku odpolední hlídky už si byl Riley natolik jistý, že poslal muže najíst, byť po částech. Než odzvonili pošestě, mračný příkrov se roztrhal a zpoza stále ještě temných chuchvalců ostře zazářily široké proudy slunečního světla; vzdor smrtelné únavě zavládl v celé posádce hluboké, skryté uspokojení.

Muži svorně litovali Leddowese, který se těšil všeobecné oblibě, jeho smrt ale vnímali spíše jako dlouho očekávanou událost než zlou náhodu: nyní se ukázalo, že byl předurčenou obětí ducha od samého začátku, a jeho druzi zbytku posádky šeptem zveličeně líčili jeho pohlavní nevázanost. Feng Liho smrti námořníci valnou pozornost nevěnovali, přičítali ji pouze nešťastné shodě okolností: když se cizinci bez řádného cviku v nohách zlíbilo promenádovat se v tajfunu po palubě, nedalo se nic jiného čekat a vlastně ho ani neznali.

Rozvlněné moře se po bouřce stále ještě neuklidnilo, Temeraire však už nemohl vydržet uvázaný; jakmile se posádka najedla, Laurence vydal rozkaz, aby ho rozvázali. Uzly v teplém vzduchu nabobtnaly a lana se musela přesekávat sekery. Osvobozený Temeraire setřásl řetězy, které s řacháním popadaly na palubu, otočil hlavu a zuby ze sebe stáhl nepromokavé plátno; nato se otřepal, z kůže mu crčely potoky vody, a bojovně oznámil: "Jdu se proletět."

Vznesl se do vzduchu bez postroje i průvodce a všichni na něj zůstali s pokleslými bradami civět. Vylekaný Laurence za ním bezděky máchl rukou, zbytečně a nesmyslně, a hned zase paži svěsil a zastyděl se, že se tak prozradil. Temeraire si jen po dlouhé nucené nehybnosti protahoval křídla, nic víc; aspoň si to tak namlouval. Byl hluboce otřesený a zneklidněný; vnímal to ale jen matně, tíha vyčerpání v něm dusila veškerý cit.

"Jste na palubě už tři dny," domlouval mu Granby a opatrně ho odváděl dolů. Laurencovy zmrtnělé prsty se nechtěly pořídně chytit zábradlí žebříku. Granby mu sevlal paži, když málem uklouzl, a Laurence se neubránil bolestnému vyjeknutí: v šrámu, který mu na nadloktí zanechala kovová tyč, to prudce zacukalo.

Granby ho chtěl hned zavést k ranhojiči, Laurence však odmítl. "Je to jen zhmožděnina, Johnne; a radši bych se o ní zatím moc nešířil." Pak ale musel chtít nechtě vysvětlit proč: sice nesouvisle, ale na Granbyho naléhání to přece celé vypověděl.

"To překračuje všechny meze, Laurenci. Ten chlap se vás pokoušel zabít; musíme něco udělat," rozhorlil se Granby.

"Ano," hlesl Laurence nepřítomně, když si lehal na visuté lůžko; oči se mu už zavíraly. Nejasně vnímal, jak se přes něj přetahuje příkrývka a pohasíná světlo; dál už nevnímal.

Probudil se s jasnější hlavou, i když tělo ho nijak výrazně bolet nepřestalo, a hned vstal: z toho, jak hluboko se Allegiance nořila do vody, aspoň poznal, že se Temeraire vrátil, jeho vědomí už ale netlumila únava a on naplno pocítil obavy. Když v tomto rozpoložení vycházel z kajuty, málem zakopl o Willoughbyho, jednoho z postrojníků, který spal

natažený mezi dveřmi. "Co tady děláte?" uhodil na něj Laurence.

"Pan Granby nám nařídil hlídat, pane," vysvětlil mladík a se zíváním si mnul obličej. "Jdete na palubu?"

Laurence se bránil marně; Willoughby za ním šel jako přehnaně horlivý ovčácký pes až na dračí palubu. Temeraire si ostražitě sedl, jakmile je zahlédl, a dloubnutím postrčil Laurence do zákrytu svého těla, zatímco ostatní letci je obestoupili: Granby tajemství očividně nezachoval.

"Jak moc jsi zraněný?" staral se Temeraire a celého ho zkoumal nosem a pro jistotu přitom ještě vyplazoval i jazyk.

"Vůbec nic mi není; ujišťuju tě, že mám jen bouli nad loktem," odpověděl Laurence ve snaze uniknout jeho pátravému nosu; v skrytu ho ale těšilo, že se Temerairův vztek alespoň prozatím zklidnil.

Granby se vmáčkl do objetí Temerairova těla a zatvrzele nebral na vědomí, jak po něm Laurence loupe očima. "Tak; rozdělili jsme si mezi sebou hlídky. Nehoda to asi nebyla a s nikým si vás taky nejspíš nespletl, vidíte, Laurenci?"

"Ne." Laurence zaváhal a pak zdráhavě přiznal: "Tohle nebyl první pokus. Tehdy jsem tomu nepřikládal význam, teď jsem si ale skoro jistý, že se mě po novoroční večeři pokusil shodit do podpalubí."

Temeraire zavrčel a jen s vypětím se ovládl, aby nezaryl drápy do paluby, ve které byly už hluboké rýhy od toho, jak do ní zasekával drápy při bouři. "Jsem rád, že spadl do moře," zasyčel jedovatě. "Doufám, že ho sežrali žraloci."

"Já tedy ne," namítl Granby. "Bude teď výrazně těžší prokázat, co ho k tomu vůbec vedlo."

"Osobní pohnutky jistě ne," zauvažoval nahlas Laurence. "Nepromluvil jsem s ním ani deset slov, a i kdyby, stejně by mi nerozuměl. Možná se pomátl," řekl bez valného přesvědčení.

"Dvakrát, a z toho jednou uprostřed tajfunu," odbyl jeho domněnku pohrdavě Granby. "Ne, já si nemíním nic namlouvat: podle mě to rozhodně udělal na rozkaz, což znamená, že za tím vším nejspíš stojí ten jejich princ nebo někdo další z těch Číňanů; měli bychom co nejrychleji zjistit kdo, než to zkusí znovu."

Temeraire jeho názor horlivě odkýval a Laurence si ztěžka povzdychl. "Radši zavoláme ke mně do kajuty Hammonda a povíme mu o tom," řekl. "Třeba bude mít nějakou představu, jaké mohli mít důvody, a stejně budeme potřebovat jeho pomoc, abychom je všechny vyslechli."

Hammond, pozvaný do soukromí Laurencovy kajuty, zprávu vyslechl s viditelným, narůstajícím neklidem, jeho představy však byly docela jiného rázu. "Vy vážně navrhuje, abychom císařova bratra i jeho doprovod podrobili výsledku jako tlupu obyčejných zločinců, obvinili je ze spiknutí za účelem vraždy, žádali po nich alibi a důkazy... To už můžete rovnou hodit pochodeň do skladu munice a potopit loď; naše poslání bude mít v takovém případě stejnou naději na úspěch. Ne, větší, protože aspoň budeme všichni ležet mrtví na dně oceánu a nebudou moci nastat žádné rozepře."

"Co tedy navrhuje? Máme se na ně s rukama v klíně usmívat, dokud se jim Laurence nepodaří zabít?" rozcítil se pro změnu zase Granby. "To by se vám hodilo: ubude vám překážka na cestě k tomu, abyste jim dal Temeraira, a letectvo podle vás může jít třeba k čertu."

Hammond se k němu zprudka otočil. "Mně jde především o vlast, a ne o jednoho člověka nebo draka, a stejný závazek byste měl cítit i vy, kdybyste měl řádný smysl pro povinnost..."

"Tak už dost, pánové," vložil se do toho Laurence. "Naším prvořadým úkolem a snahou musí být zajistit mír s Čínou a dosáhnout ho tak, abychom přitom neztratili Temerairovu sílu; o obojím nemůže být sporu."

"Zvolíme-li takový způsob jednání, nemůžeme doufat ani v jedno," opáčil rozlíceně Hammond. "I kdybyste přece jen nějaké důkazy našli, co si představujete, že se dá dělat? To si myslíte, že prince Jung Singa vsadíte do želez?"

Odmkl se, aby se uklidnil. "Podle mě vůbec nic nenásvědčuje, nic nedokládá, že Feng Li nejednal sám. Říkáte, že k prvnímu útoku došlo po novoroční oslavě; klidně jste se ho mohl při hostině nevědomky něčím dotknout. Třeba ho přivádělo k nepřičetnosti, že máte v držení Temeraira, nebo to byl prostě blázen; taky je docela možné, že se naprosto mýlíte. To mi připadá nejpravděpodobnější; obojí se událo v šeru a zmatku: poprvé pod vlivem ostrého pití, podruhé uprostřed bouře..."

"Pro Kristovy rány," vpadl mu Granby neomaleně do řeči; Hammond jen vyvalil oči. "A Feng Li měl k tomu, aby shodil Laurence do podpalubí a chtěl ho bacit po hlavě, samozřejmě naprosto oprávněný důvod."

Ta urážlivá domněnka na okamžik připravila o řeč i samotného Laurence. "Pane, je-li na vašich vývodech něco pravdy, pak to vyšetřování rozhodně odhalí. Feng Li nemohl šílenství ani chorobnou zaujatost utajit před všemi svými krajany tak jako před námi; pokud jsem se ho nějak dotkl, jistě se o tom před někým z nich zmínil."

"To se sice třeba prokáže, vyšetřování ale pouze vážně urazí císařova bratra, který může rozhodnout o tom, zda v Pekingu uspějeme či nikoli," namítl Hammond. "Nejenže vám v tom nehodlám pomáhat, pane, ale přímo vám to zakazují; a pokusíte-li se o nějakou nepředloženost na vlastní pěst, udělám všechno pro to, abych kapitána lodi přesvědčil, že je jeho povinností vůči králi dát vás uvěznit."

To byl přirozeně konec debaty, či spíše Hammondovy účasti v ní; Granby se ještě vrátil, když za ním zavřel dveře, rázněji, než bylo nezbytně nutné. "Snad nikdy jsem neměl takové nutkání někomu jednu vrazit. Laurenci, Temeraire by nám určitě mohl tlumočit, kdybychom mu je přivedli."

Laurence zavrčel hlavou a zamířil pro karafu; uvědomoval si, jak to v něm vře, a v tu chvíli nedůvěřoval vlastnímu rozumu. Podal Granbymu skleničku a sám si také jednu vzal ze záložné skříňky; pak si sedl, upíjel a díval se na oceán: záď na levoboku omývaly temné vlny nedosahující více než půldruhého metru.

Posléze sklenku odložil. "Ne: obávám se, John, že to musíme lépe uvážit. Hammondův způsob chování mi sice není ani trochu po chuti, nemůžu ale říct, že nemá pravdu. Jen si to vezměte: kdybychom jeho i císaře urazili vyšetřováním a přitom nic nezjistili, nebo, v horším případě, odhalili nějaké rozumné vysvětlení..."

"... tak bychom se s nadějí, že nám Temeraire zůstane, mohli rovnou rozloučit," dopověděl za něj Granby odevzdaně.

"No nejspíš máte pravdu a budeme se s tím prozatím muset smířit, i když mi to setsakra leží v žaludku."

Temeraire měl na toto rozhodnutí ještě nekompromisnější názor. "Je mi fuk, jestli nemáme žádný důkaz," prohlásil

dopáleně. "Nebudu koukat a čekat, až tě zabije. Až se příště ukáže na palubě, tak zabiju já jeho a bude to."

"Ne, Temeraire, to nemůžeš!" vykřikl zděšeně Laurence.

"Jsem si naprosto jistý, že můžu," nesouhlasil Temeraire. "Nejspíš už asi na palubu nepříjde," dodal zamyšleně, "ale vždycky ještě můžu prorazit záďové okno a dostat ho tak. Nebo bychom mu tam třeba mohli hodit bombu."

"To nesmiš," opravil se Laurence chvatně. "I kdybychom důkaz měli, nemůžeme proti němu nic podniknout; to by zavdalo důvod k okamžitému vyhlášení války."

"Pokud by jeho smrt znamenala takovou katastrofu, proč on může klidně usilovat o život tobě?" namítl Temeraire.

"Proč se nebojí, že my vyhlásíme válku jemu?"

"Bez řádných důkazů by vláda k takovému kroku podle mě sotva přistoupila," řekl Laurence: byl si vcelku jistý, že by vláda válku nevyhlásila, ani kdyby důkazy měla, cítil ovšem, že to v danou chvíli není nejvhodnější argument.

"My ale nemáme možnost důkazy získat," ozval se zase Temeraire. "A já ho nesmím zabít a musíme k němu být zdvořilí a to všechno kvůli vládě. Už mě tahle vláda přestává bavit: nikdy jsem ji neviděl, ale ustavičně mě nutí k nepříjemným věcem a vůbec nikomu neprospívá."

"I když necháme veškerou politiku stranou, nemáme jistotu, že s tím měl princ Jung Sing něco společného," řekl Laurence. "Zůstávají tisíce nezodpovězených otázek: proč vůbec chtěl mou smrt a proč na mě poslal sluhu, a ne některého strážce; Feng Li koneckonců mohl mít nějaký vlastní důvod, o kterém nevíme. Nemůžeme zabíjet čistě jen na základě podezření, bez důkazů; to bychom se i my sami dopouštěli vraždy. Věř mi, že bys z toho pak nemohl mít dobrý pocit."

"Ale třeba taky mohl," zamumlal Temeraire a už se jen zlostně mračil.

K Laurencově velké úlevě Jung Sing na palubu několik dnů po oné události nevyšel a Temerairův prvotní hněv za tu dobu alespoň zchladl; když se pak Jung Sing přece jen znovu objevil, jeho chování se vůbec nezměnilo: pozdravil Laurence s touž chladnou, odměřenou zdvořilostí a šel Temerairovi opět přednášet poezii, která Temeraira vzdor všemu po chvíli zaujala tak, že se zapomněl i tvářit zle: nebyl od přírody nenávidný. Pokud si byl Jung Sing vůbec nějaké viny vědom, nedal to v nejmenším znát a Laurence začínal pochybovat o vlastním rozumu.

"Klidně jsem se mohl znýlit," řekl nešťastně Granbymu a Temerairovi, když Jung Sing z paluby opět odešel. "Už si to vůbec nedokážu dopodrobna vybavit, byl jsem ostatně napůl bez sebe vyčerpáním. Třeba mi ten nebožák šel jen na pomoc a já si tu vymýšlím pohádky; zdá se mi to čím dál neskutečnější. To, že by se mě bratr čínského císaře pokoušel zabít, jako bych pro něj představoval nějakou hrozbu, je nesmysl. Nakonec dám za pravdu Hammondovi a přiznám, že jsem opilec a blázen."

"U mě nejste ani jedno," namítl Granby. "Sám si to nedovedu vysvětlit, ale to, že by si Feng Li jen tak zamluvil praštit vás po hlavě, je naprostá hloupost. Budeme vás zkrátka muset hlídat a doufat, že ten princ neusvědčí Hammonda z omylu."

Kapitola 10

Uplynuly ještě tři týdny, během kterých se už nic mimořádného neudálo, než spatřili ostrov Nový Amsterdam: Temeraire se radoval z lesknoucích se stád tuleňů, kteří se většinou líně slunili na březích a jen ti nejčipernější připlouvali k lodi a dováděli ve vlnách za její zádi. Námořníků se nebáli, přestože někteří tíhli k tomu dělat si z nich cvičné cíle, jakmile ale hupl do vody Temeraire, mžikem zmizeli a i ti, kteří se vyhřívali na břehu, se lenivě odkolébali dál od vody.

Opuštěný Temeraire rozmrzele obeplaval loď a zase vylezl na palubu: už se v tom vycvičil tak, že se Allegiance sotva lehce zahoupala. Tuleni se zvolna opět vraceli a zjevně jim nevadilo, když si je prohlížel z větší blízkosti, jakmile ale nahnul hlavu příliš ke hladině, ihned se znovu zanořili hluboko pod vodu.

Bouřka je zahнала k jihu málem až za čtyřicátou rovnoběžku a zanesla je i o skoro celý kus, který urazili východním směrem, zpátky: ztratili tak víc než týden. "Jednu výhodu to přece jen má: podle mě už konečně začíná monzun," poznamenal Riley, když se radil s Laurencem nad mapami. "Odsud můžeme zamířit přímo k holandské Východní Indii; dobrého půldruhého měsíce nebude kde zastavit, ale už jsem poslal čluny na ostrov, a když k tomu, co ještě máme, budeme pár dnů lovit tuleně, měli bychom pohodlně vystačit."

Sudy nasoleného tuleního masa mocně zaváněly a další dva tucty čerstvě poražených kusů byly zavěšeny ve schránkách na kotevních krakorcích, aby byly v chladu. Když na druhý den opět vypluli, čínští kuchaři jich bezmála polovinu na palubě vyvrhli a naporcovali, přičemž hlavy, ocasy a vnitřnosti s otřesnou marnotratností vyházeli do moře, a připravili Temerairovi hromadu lehce osmahlých přírodních řízků. "Není to špatné, když se to pořádně napepří a přidá se k tomu víc té osmažené cibulky," zhodnotil to, když ochutnal: v jídle si teď už značně vybíral.

Kuchaři, kteří se mu chtěli zavděčit stejně horlivě jako jindy, mu pokrm obratem upravili podle chuti. Temeraire nato s požitkem všechno snědl a uložil se k dlouhému odpolednímu spánku, aniž vnímal velkou nelibost lodního kuchaře, proviantních důstojníků i obecně celé posádky. Čínští kuchaři po sobě neuklidili a horní paluba skoro plavala v krvi; bylo už ale odpoledne a Rileymu bylo jasné, že nemůže po mužích žádat, aby drhli palubu dvakrát v jednom dni. Když pak Laurence s ním a s ostatními vyššími důstojníky zasedal k večeři, bylo to k zalknutí, tím spíše, že okénka musela být zavřená, aby dovnitř nezaváněly ještě silněji čpící kusy zavěšené venku.

Rileyho kuchař naneštěstí uvažoval stejně jako čínští kuchaři: jako hlavní chod uchystal nádherně zlatavou paštiku, na jejíž přípravu padl týdenní přiděl másla i poslední zbytek čerstvého hrášku z Kapského Města a kterou doprovodil mísou ještě skoro bublající omáčky; když se ovšem paštika rozkrojila, začpěl až příliš známý pach tuleního masa a celý stůl se nimral v talířích.

"To nemá cenu," prohlásil s povzdechem Riley a sklepl svůj díl zpátky na ták. "Odneste to kadetům, Jethsone, ať se

podělit; škoda to vyhodit." Všichni ho napodobili a spokojili se se zbývajícími chody, prázdné místo uprostřed stolu ale působilo jako nepříjemná připomínka, a když stevard táč odnášel, bylo ode dveří slyšet, jak drtí mezi zuby cosi o "cizácích, co se neumějí slušně chovat a kazí lidem chuť k jídlu."

Pro útěchu si podávali kolem stolu láhev, když vtom sebou loď podivně cukla, zhoupla se ve vodě způsobem, jaký Laurence ještě nikdy nezažil. Riley už byl skoro u dveří, když Purbeck najednou vyhrkl: "Podívejte," a ukázal z okna: řetěz, na kterém visela schránka se zbylými poraženými tuleni, byl prázdný.

Všichni zůstali civět; vzápětí se na palubě rozlehl zmatený křik a loď se s hromovým praskáním dřeva vychýlila doleva. Riley vyběhl ven a ostatní pádili za ním. Když Laurence stoupal po žebříku, lodí otrásl další náraz; sklouzl o čtyři přičle, div neshodil Granbyho.

Vbleskovém sledu se všichni vynořili na palubu; přes ochoz na levoboku ležela zkrvavělá noha v hedvábné punčoše, s botou zapnutou na přezku: to jediné zbylo z Reynoldse, kadeta konajícího službu; dvě další těla, zjevně usmýkaná, byla vražena v troskách pŕlměsícovitě vylomeného zábradlí. Temeraire na dračí palubě si sedal na zadní a rozčileně se rozhlížel; ostatní muži na palubě se vrhali do lanoví nebo se drali předním otvorem do podpalubí a přitom strhávali kadety lezoucí nahoru.

"Vytáhněte vlajku," zařval Riley, aby přehlušil okolní vřavu, když se hnál k dvojitému kormidlu, a hned nato volal další námořníky, aby mu s ním pomohli otočit; Bassona, kormidelníka, nebylo nikde vidět a loď se stále odkláněla od směru. Plula bez přestání, na útes tedy nenarazili, a v dohledu se nevyskytovala žádná loď, obzor byl kolem dokola čistý.

"Bijte na poplach."

Hřmící bubnování bralo jakoukoli možnost zjistit, co se děje, byl to však nejlepší způsob, jak opět ukázat zpanikařené mužstvo, což bylo v tu chvíli nejnaléhavější. "Pane Garnette, spusťte prosím vás čluny," zakřičel Purbeck, který rázoval k prostředku zábradlí a připínal si přitom klobouk; jako obvykle se na večeri vystrojil do nejlepšího kabátu a při své vysoké postavě budil respekt. "Griggsi, Mastersone, to má být co?" houkl na dvojici námořníků bojácně pokukujících ze samého vrchu lanoví. "Jste týden bez grogu; slezte a běžte ke svým dělům."

Laurence se prodíral ochozem, prorážel si cestu mezi muži, kteří se nyní hnali na svá místa: jeden poskakoval, v běhu se snažil nazout čerstvě načerněnou botu, mastná kůže mu klouzala v rukách; členové osádek karonád na přídí se drali jeden přes druhého. "Laurenci, Laurenci, co se to děje?" volal na něj Temeraire, když ho uviděl. "Já jsem spal; co se stalo?"

Allegiance se náhle naklonila ke straně, až to Laurencem mrštilo o zábradlí; na opačné straně lodí vytryskl mohutný pramen vody, který se rozstříkl po palubě, a vzápětí se nad zábradlí vynořila nestvůrná dračí hlava: po stranách kulatého rypáku obaleného dlouhými chuchvalci černých mořských řas svítily obrovité, děsivě oranžové oči. Z tlamy netvorovi stále ještě visela bezvládná lidská paže; obluda rozevřela čelisti, trhnutím zvrátila hlavu a polkla zbytek: zuby měla zbrcené rudou krví.

Riley rozkázal vypálit ze všech děl na levoboku a Purbeck svolával tři osádky děl k jedné karonádě: chtěl, aby namířili přímo na obludu. Muži uvolňovali uchycení děla, ti nejsilnější drželi kola; všichni byli ve tvářích bledí do zelena a mlčky se celí zpocení, supící oháněli, jak mohli nejrychleji; s dělem nabíjeným dvacetikilovými koulemi nebyla lehká práce.

"Palte, palte, vy chčipáci podělaný!" hulákal na ně z lanoví Macready, který už podruhé nabíjel pušku. Ostatní námořníci opožděně vypálili neurovnanou salvu, kulky však neprozazily; hadovitý krk nestvůry chránily hustě se překrývající šupiny, modré a zlatě stříbřité. Mořský netvor zachrčel a vrhl se na palubu: dva muže povalil a jednoho chytil do zubů; Doylův jek bylo slyšet i z netvorovy tlamy, nohy mu zběsile kopaly.

"Nel!" vykřikl Temeraire. "Přestaň; arretez!" a přidal i řadu slov v čínštině; plaz na něj upřel lhostejný, nechápavý pohled a skousl: na palubu v mžiku letěly uhryznuté Doylovy nohy, ze kterých těsně před dopadnutím vytryskl do vzduchu proud krve.

Temeraire docela strnul hrůzou, jen oči třeštil na netvorovy žvýkající čelisti a límec mu plihl ke krku; probral se, až když Laurence vykřikl jeho jméno. Mezi ním a obludou stál přední a hlavní stěžen; nemohl proti ní vyrazit přímo: seskočil tedy z přídě a těsně oblétl loď, aby se dostal za ni.

Nestvůra, otáčející za ním hlavu, se vynořila víc z vody; tenkým předním nohama, s plovací blanou mezi nepřirozeně dlouhými spáry, se přitom opřela o zábradlí Allegiance. Tělo, mnohem užší, než měl Temeraire, se jí jen nepatrně rozšiřovalo, hlavu však měla mohutnější a její nehybně vypoulené oči, větší než servírovací tácy, děsily tupou zvířecí krutostí.

Temeraire se zanořil do vody; pařáty mu na stříbrné hadí kůži klouzaly, podařilo se mu ale zachytit tak, že přední tlapy sevřel kolem téměř celého netvorova těla; vzdor své délce byla obluda dost tenká na to, aby ji prackami objal.

Nestvůra, pevně se držící Allegiance, znovu zachrčela, masité záhyby na krku se jí při tom, jak ze sebe zvuky vyrážela, vlnily námahou. Temeraire, zběsile máchající křídly, zabíral a táhl: loď se společným působením jejich sil nebezpečně nakláněla a vstupními otvory zazníval křik z podpalubí, kam se nejnižší položenými střílnami valila voda.

"Temeraire, pusť," vykřikl Laurence. "Loď se převrhne."

Temerairovi nezbylo než obludu pustit; plaz náhle jako by usiloval jen o to mu utéct: vylezl na loď, a jak při tom mrskal hlavou ze strany na stranu, vychýlil hlavní ráhna a potřhal lanoví. Laurence uviděl v černé zornici svůj vlastní odraz, podivně protáhlý; nato plaz mrkl, přes bulvu se přetáhla tlustá průsvitná blána víčka, a sunul se dál; Granby táhl Laurence zpět k žebříku do podpalubí.

Obluda byla neskutečně dlouhá; hlava i přední nohy jí zmizely ve vlnách na druhé straně lodí a zadní část těla se přitom ještě ani nevynořila, duhově modré a fialové zbarvení vlničiho se trupu postupně tmavlo. Laurence nikdy neviděl plazu ani z desetiny tak velkého; atlantičtí hadi dorůstali i v teplých vodách u pobřeží Brazílie nanejvýš půl čtvrtého metru délky a hadi v Pacifiku se před blízcími se loděmi potápěli, takže z nich zřídka bylo vidět víc než

hřbetní ploutve rejdicí po hladině.

Loďmistrův zástupce Sackler s funěním šplhal na palubu a nesl velký, skoro dvacet centimetrů široký sekáč, narychlo přivázaný ke kusu kulatiny: než musel nastoupit tady, plavil se jako první důstojník na velrybářské lodi v Tichém oceánu. "Pane, pane, řekněte jim, ať se dají do práce; panebože, vždyť nás omotá," křičel, když otvorem zahlédl Laurence a přitom už házel sekáč na palubu a soukal se za ním.

Laurence se rázem rozpomněl, jak viděl z moře vytahovat mečouna či tuňáka s mořským hadem ovinutým v drtvém sevření kolem těla: takto se s oblibou zmocňovali kořisti. I Riley zaslechl varování a volal, ať přinesou sekery a meče. Laurence sebral sekeru z prvního koše podaného po žebříku a začal sekat vedle desítky dalších mužů. Tělo se však sunulo bez přestání; podařilo se jim párkrát tnout do šedě bělavého podkožního tuku, do masa však ani zdaleka nepronikli.

"Hlava, pozor na hlavu," volal Sackler, který stál u zábradlí a rukama neklidně mačkal rukojeť připraveného sekáče; Laurence předal sekeru dál a šel se pokusit nějak navést Temeraira, který se stále ještě bezmocně vznášel nad lodí, protože na netvora vpleteného mezi stěžně a lanoví nemohl zaútočit.

Netvorova hlava se na téže straně opět vynořila, přesně, jak Sackler varoval, a záhyby jeho těla se začínaly svírat; Allegiance zaskřípěla, zábradlí popraskalo a začalo pod tlakem povolovat.

Pod Purbeckovým vedením se zatím podařilo nachystat dělo. "Posádko, připravit, až zazní signál."

"Počkejte, počkejte!" volal Temeraire: Laurence nechápal proč.

Purbeck ho nebral na vědomí a zavelel: "Pal!" Karonáda zaburácela a střela vylétla přes vodu, zasáhla netvora do krku a letěla dál, až spadla do moře. Obludě nárazem poskočila hlava stranou a začpelo pálicí se maso, rána však nebyla smrtelná: plaz jen zachroptěl bolestí a zesílil sevření.

Purbeck se ani nezachvěl, stál klidně, přestože netvorovo tělo bylo teď sotva víc než na šíři dlaně od něj. "Vyčistit hlavěň," zavelel, jakmile se rozpýtlil dým, a vydal tak příkaz k dalšímu výstřelu. Znovu vypálit ale mohli nejdříve až za tři minuty, zdržovala je totiž nejen nešikovná poloha děla, ale i nesladěnost mezi členy tří různých osádek nahnáných k jednomu dělu.

Část zábradlí na levoboku přímo u děla nevydržela tlak a náhle se rozlétla na velké ježaté štěpiny, stejně smrtící jako by je rozmetala dělová koule. Jedna se zabodla Purbeckovi hluboko do paže, na rukávě kabátu se mu v mžiku rozlila rudá skvrna. Chervins vyhodil paže vzhůru, z krku probodeného ostrým úlomkem se mu vydralo zachrčení a on se svalil na dělo; Dyfydd se odvrátil stranou, ale nezhroutil se, třebaže mu tříska prorazila tvář a z jejího konce, který mu čněl pod bradou, crčela krev.

Temeraire stále ještě popolétával sem a tam u plazovy hlavy a vrčel na něj. Nezařval, snad že se bál řvát tak blízko Allegiance: vlna, jaká smetla Valerii, by je potopila stejně snadno jako netvor sám. Laurence se už už chystal na něj křiknout, aby to vzdor nebezpečí zkusil; muži sekali jako diví, tuhá kůže jim však pořád odolávala a Allegiance se mohla kdykoli nenapravitelně poškodit: kdyby jí popraskala žebra nebo se v horším případě ohnul kýl, už by se jim nemuselo podařit s ní doplout do přístavu.

Než ale stačil cokoli zavolat, Temeraire znenadání dopáleně zavřískl, vylétl do výše a složil křídla: padal jako kámen, drápy měl napřažené a narazil plazovi přímo na hlavu tak, že mu ji zatlačil pod hladinu. Váha vlastního padajícího těla stačila stáhnout do vln i jeho a ve vodě se v mžiku objevil rudě houstnoucí oblak krve. "Temeraire!" vykřikl Laurence, bez rozmyslu přelezl zmitající se hadí tělo a utíkal, zpola po čtyřech, zpola po dvou, přes palubu oblitou klouzající krví; přehoupal se přes zábradlí a přešplhal na řetězy hlavního stěžně: Granby už ho nestačil zadržet.

Skopl boty do vody, v hlavě neměl žádný ucelený plán; plavat dovedl jen málo a neměl u sebe nůž ani pistoli. Granby se pokoušel vylézt za ním, ale loď se kolébala jako houpací koník a podrážděla mu nohy. Stříbrošedou částí plazova těla, která z něj byla jediná vidět, náhle prolétlo v obráceném směru silné zachvění; zadní část trupu s ocasem s křečovitým trhnutím vyjela nad hladinu a s mocným šplouchnutím zase dopadla zpátky; nato plaz znehybněl.

Temeraire vylétl k hladině jako zátka, zčásti se vymrštil nad hladinu a opět sebou plácl do vody: kašlal, prskal a plival, tlamu měl celou od krve. "Myslím, že je po něm," vypravil ze sebe mezi sípavými nádechy a pomalu doplaval k boku lodi; na palubu ovšem nevylezl, jen se o Allegianci opřel a vydýchal se: voda ho díky jeho přirozené schopnosti plout nadnášela. Laurence k němu slezl na vyřezávaný výstupek jako kluk a hladil ho, čímž uklidňoval sám sebe stejně jako Temeraira.

* * *

Temeraire byl příliš vysílený na to, aby hned vylezl zpátky na palubu, Laurence tedy vzal jeden menší člun a vesloval spolu s Keynesem kolem něj, aby ranhojič mohl prohlédnout, kde má jaké zranění. Měl po těle pár škrábanců, z jedné rány přitom trčel ošklivý zub s pilovitým okrajem, nic z toho však nebylo vážné; Keynes ale s chmurným výrazem opakovaně poslechl Temeraira na prsou a vyjádřil se, že mu pronikla voda do plic.

Temeraire se nakonec za vydatného Laurenceva povzbuzování přece jen na palubu vysoukal; Allegiance se ponořila hlouběji než obvykle, což způsobila Temerairova únava i její pochroumanost, Temeraire se ale na ní vydrápal, byť přitom ještě víc poničil zábradlí. Škodu mu nezazlival dokonce ani lord Purbeck, který si jinak na vzhledu lodi velmi zakládal; když konečně žuchl na palubu, zazněl naopak sice zmožený, ale srdečný jásot.

"Nakloň hlavu přes zábradlí," vybídl ho Keynes, sotva se Temeraire na palubě opět uvelebil; Temeraire zabručel, nechtěl nic než spát, ale poslechl. Když se nahnul nebezpečně hluboko a přiškrceně zanařikal, že dostává závrat', přece ze sebe nějakou slanou vodu vykašlal. Když Keynesovi takto vyhověl, pomalíčku se zase zaklonil zpátky a pozadu se odsunul, až opět nabral rovnováhu a schoulil se do klubka.

"Budeš něco jíst?" nabízel mu Laurence. "Něco čerstvého, třeba ovci? Nechám ti ji připravit, jak si budeš přát."

"Ne, Laurenci, nemůžu vůbec jíst," odpověděl zdušeně Temeraire, hlavu měl schovanou pod křídlem a mezi lopatkami bylo vidět, jak se třese. "Ať ho prosím tě odklidí."

Tělo plaza pořád ještě leželo natažené přes Allegianci: hlava vyplula na levoboku na hladinu, a netvor se tak nyní ukazoval v celé své ohromující délce. Riley vyslal muže na člunech, aby ho změřili od rypáku k ocasu: měřil dobře k osmdesáti metrům, nejméně dvakrát tolik než největší královský ryzák, o kterém Laurence kdy slyšel, a mohl tedy ovinout celou loď, ačkoli jeho tělo nemělo v průměru ani šest metrů.

"Tiao, mořský drak," nazval ho Sun Kchaj, který se vyšel podívat, co se přihodilo; pověděl jim, že obdobní živočichové se vyskytují v Čínském moři, byť zpravidla menší.

Nikdo nenavrhl, že by se mohl sníst. Když ho změřili a čínský básník, který vládl i jistými kreslířskými dovednostmi, dostal dovolení zachytit jeho podobu, opět přišly ke slovu sekery. Tempo udával Sackler, který se zkušeně oháněl sekáčem, a Pratt třemi mocnými údery přeťal silnou, dobře chráněnou páteř. Zbytek téměř vzápětí dokonala vlastní váha plazova těla ve spojení s pohybem Allegiance pomalu se sunoucí vpřed: zbývající maso a kůže se oddělily se zvukem, jako když se trhá látka, a každá polovina sklouzla na svou stranu.

Ve vodě kolem těla už to mohutně vřelo: žraloci i ostatní ryby rvali hlavu; nyní se strhl ještě zběsilejší rej kolem zkrvavělých konců odseknutých pŕlek. "Plujme, jak nejlépe to jde," řekl Riley Purbeckovi; hlavní a bezanová plachta byly sice i s lanovím a ráhnovím zle poškozené, přední stěžeň však až na několik zamotaných lan zůstal bez úhony, a tak se podařilo nastavit větru aspoň malý kus plachtovi.

Nechali obludu plout na hladině a vyrazili; za hodinu z ní zbyla jen stříbřitá čárka na vodě. Paluba už byla umytá, vydrhnutá pískovcem a znovu spláchnutá, posádka přitom čerpala vodu s velkým nadšením a tesař s pomocníky pilně řezali kulatinu, aby vyměnili košová ráhna na hlavním a zadním stěžni.

Plachty utrpěly velkou újmu: bylo třeba vynést ze skladiště náhradní plachtovinu, kterou, jak se ukázalo, rozhryzaly krysy, a Riley běsnil. Díry se sice spěšně pozáplatovaly, slunce už ale zapadalo, a lana nebylo možné napnout dřív než ráno. Muži se mohli na směny navečeřet a pak jít bez obvyklého nástupu spát.

Laurence, stále ještě bosý, se posilnil kávou a suchary, když mu Rolandová obojí donesla, dál ale zůstal u Temeraira, kterému se stále ještě nevrátila ani nálada, ani chuť k jídlu. Laurence se ho pokoušel rozptýlit, bál se, že třeba utržil nějaké hlubší zranění, navenek neviditelné, Temeraire ho ale sklesle uklidňoval: "Ne, nejsem zraněný, ani nemocný; vůbec nic mi není."

"Tak co tě tolik trápí?" odvážil se Laurence posléze váhavě zeptat. "Dneska ses skutečně vyznamenal, zachránil jsi loď."

"Udělal jsem jen to, že jsem ho zabil; nevidím v tom nic, čím bych se měl chlubit," namítl Temeraire. "Nebyl to nepřítel, který by s námi kvůli něčemu bojoval; podle mě připlaval jen proto, že měl hlad, a pak jsme ho nejspíš vyděsili tím střílením, a tak na nás zaútočil; mrzí mě, že jsem mu to nemohl nějak vysvětlit, aby zase odplaval."

Laurence se na něj udiveně zadíval: nenapadlo ho, že by Temeraire mohl mořského plaza vnímat jinak než jako obludnou nestvůru, kterou v něm viděl on. "Temeraire, nemůžeš přece toho plaza chápat jako draka," řekl. "Nevládne řečí, ani rozumem; máš asi pravdu, že připlul hledat potravu, ale lovit dovede každé zvíře."

"Proč takhle mluvíš?" ozval se Temeraire. "Chceš říct, že neuměl anglicky, francouzsky ani čínsky, byl to ale jen mořský živočich; jak se mohl nějaké lidské jazyky naučit, když ho ve vejci neopečovávali lidé? Já sám bych jim jinak ani nerozuměl, to by ale ještě neznamenalo, že nemám rozum."

"Sám jsi přece ale viděl, že byl úplně bez rozumu," odporoval Laurence. "Sežral čtyři muže a šest dalších zabil: lidi, ne tulení, zcela očividně žádná tupá zvířata; když měl rozum, nebyl by to považoval za lidské, totiž civilizované," opravil se, těžko hledal slova. "Mořského plaza se zatím ještě nikomu nepodařilo zkrotit; to tvrdí dokonce i Číňané."

"Rovnou můžeš říct, že když nějaký tvor odmítá sloužit lidem a osvojit si jejich zvyky, tak nemá rozum a klidně se může zabít," řekl Temeraire s chvějícím se lícem; v rozčilení zvedl hlavu.

"To vůbec ne," bránil se Laurence a snažil se vymyslet, jak ho upokojit; v plazových očích jednoznačně neviděl ani stopu po rozumovém chápání. "Já jen říkám, že kdyby měli rozum, naučili by se dorozumívat a my bychom se o tom dozvěděli. Mnoho draků se koneckonců také rozhodne nepřijmout jezdce a naprosto odmítá mluvit s lidmi; zas tak často se to neděje, ale stává se to, a nikdo kvůli tomu nemá draky za nerozumné," dodal v domněni, že připadl na vhodný příklad.

"Jak ale dopadnou, když se to přece stane?" opáčil Temeraire. "Co by se stalo se mnou, kdybych odmítl poslouchat? Nemyslím tím jeden rozkaz; kdybych třeba vůbec nechtěl v letectvu bojovat."

Hovor se zatím nesl v obecném duchu; ta nečekaně konkrétní otázka Laurence zaskočila, rozmluva dostala zlověstnější tón. Bylo rozvinuto málo plachet, a tak naštěstí nebylo moc práce: námořníci, shromáždění na předové nástavbě, hráli o přiděly grogu a soustředovali se jen na své kostky; hrstka letců konajících ještě službu si potichu povídala u zábradlí. Kolem se nevyskytoval nikdo, kdo by je mohl zaslechnout, což Laurence s povděkem vítal: ostatní by to nemuseli pochopit a mohli by si myslet, že Temeraire projevuje nechuť nebo dokonce v jistém smyslu i nedostatečnou oddanost. On sám ale nevěřil, že by jakkoli reálně hrozilo, že se Temeraire rozhodne opustit letectvo i své přátele; snažil se odpovědět klidně: "Nezkrocení draci jsou umísťováni na chovné základny, kde mají veškeré pohodlí. I ty bys tam mohl žít, kdyby ses rozhodl; jedna velká je v severním Walesu, u Cardiganské zátoky, prý je moc pěkná."

"A kdybych tam nechtěl žít a chtěl někam jít?"

"Čím by ses ale živil?" namítl Laurence. "Dobytěk, kterým se krmí draci, chovají lidé a je i jejich majetkem."

"Jestliže si lidé všechna ta zvířata přivlastnili a nenechali žádná žít volně, sotva můžu vidět nějaký rozum v tom, když se brání, abych si sem tam nějaké dobytče vzal," prohlásil Temeraire. "I tak bych ale ještě mohl lovit ryby. Co kdybych se rozhodl žít poblíž Doveru, lítat si, jak by se mi zlíbilo, žít se rybami a dobytka se netknout, to by se mi dovolilo?"

Laurence si až příliš pozdě uvědomil, že se ocitl na tenkém ledě, a trpce litoval, že tím směrem hovor vůbec vedl. Moc dobře věděl, že nic takového by se Temerairovi nedovolilo. Lidé by se děsili představy, že v okolí volně žije drak, ať by byl sebemírumilovnější. Taková věc by vyvolala mnohé a rozumné námitky, odpor by přitom ale z Temerairova pohledu

představoval nespravedlivé omezení jeho svobod. Laurence nenapadlo, jak odpovědět, aby jeho pocit křivdy ještě nezhoršil.

Temeraire si jeho mlčení vyložil jako odpověď, kterou i v podstatě bylo, a kývl. "Kdybys se nechtěl hnout, znovu by mě spoutali řetězy a odvěkli," řekl. "Strčili by mě na chovnou základnu, ze které bych nesměl; stejně by dopadl i kterýkoli jiný drak. Připadá mi," dodal chmurně tónem, ve kterém se ozýval náznak hněvivého vrčení, "že jsme úplně jako otroci, jen je nás méně a jsme mnohem větší a nebezpečnější, takže se s námi zachází slušně, a ne krutě jako s nimi, svobodní ale přesto nejsme."

"Probůh, tak to přece ale není," málem vykřikl Laurence a vyskočil: jeho vlastní slepota ho zděsila, zdrtila stejnou měrou jako samo prohlášení. Nebylo vůbec divu, že se Temeraire tolik vzpíral bouřkovým řetězům, když se jeho myšlenky celou dobu ubíraly takovým směrem, a Laurence nevěřil, že by mohly pramenit čistě jen z nedávného zápasu. "Ne, tak to vůbec není, to je naprostý nesmysl," opakoval Laurence; uvědomoval si, že není povolán k tomu rozebírat s Temerairem výsostně filosofická témata, jeho úvahy však byly ve své podstatě natolik pochybené, že cítil, že je musí Temerairovi vymluvit, podaří-li se mu najít slova. "To je, jako bych já tvrdil, že jsem otrok, protože musím poslouchat rozkazy admirality: kdybys se vzepřel, čekalo by mě propuštění a nejspíš i šibenice; to ale ještě neznamená, že jsem otrok."

"Ty ses ale k námořnictvu i letectvu rozhodl jít," namítl Temeraire. "Mohl bys zase odejít, kdybys chtěl, a jít jinam." "Jistě, ale to bych si pak musel najít nějakou jinou obživu, kdybys neměl takový kapitál, abych mohl žít z úroků. A kdyby se ti u letectva už nelíbilo, mám dost na to, abych koupil statek, někde na severu nebo třeba i v Irsku, a choval dobytek. Mohl by sis tam žít úplně jak bys chtěl, a nikdo by nemohl nic namítat." Laurence už zase volně dýchal, když si to Temeraire přebíral v hlavě; bojovný lesk v očích mu trochu pohasl, ocas přestal nepokojně kmitat a opět se úhledně svinul na palubu, zahnuté růžky límce mu přiléhaly ke krku klidněji.

Zvonec tiše osmkrát zazvonil, námořníci nechali kostek, nastoupila nová hlídka a zhasela poslední světla. Na dračí palubu vyšel zivající Ferris provázený několika ještě neostřílenými členy posádky, kteří si rozespale mmluli oči; Baylesworth odváděl předchozí směnu dolů, muži se cestou loučili: "Dobrou noc, pane; dobrou, Temeraire," a mnozí ho i popleskávali po boku.

"Dobrou noc, pánové," odpovídal jim Laurence a Temeraire přátelsky vrátil.

"Muži mohou spát na palubě, pokud chtějí, pane Trippe," doléhal ze zádi Purbeckův hlas. Na lodi začínala noc; muži si s chutí lehali podél příďové nástavby a podkládali si hlavy stočenými lany nebo svinutými košilemi; vládla naprostá tma, jen daleko na protilehlém konci lodi poblikávala osamělá zářová lucerna a na nebi svítily hvězdy; měsíc vidět nebylo, pouze Magellanovy oblaky zářily obzvláště jasně a obdobně se bělala i dlouhá mlhovina Mléčné dráhy. Rozhostilo se ticho; letci se uložili podél zábradlí na levoboku a Laurence s Temerairem znovu osaměli, jak to jen na palubě šlo. Laurence si už zase sedl a opíral se o Temerairov bok; Temeraire vyčkávavě mlčel.

Posléze řekl: "Ale kdyby ses přece rozhodl," jako by v hovoru nenastala vůbec žádná odmlka, třebaže z jeho tónu už nezazníval takový hněv jako předtím. "Kdybys ten statek pro mě přece koupil, bylo by to stejně tvoje rozhodnutí a ne moje. Máš mě rád a udělal bys pro moje štěstí cokoli; co pak ale takový drak jako chudák Levitas, s kapitánem Rankinova ražení, který o jeho pohodlí vůbec nedbal? Sice úplně přesně nechápu, co to je kapitál, vím ale jistě, že já sám žádný nemám, ani nemám jak ho získat."

Už aspoň nebyl tak prudce rozčilený jako předtím, mluvil spíš unaveně, posmutněle. Laurence namítl: "Máš přece své klenoty; samotný přívěsek má cenu nějakých deseti tisíc liber a byl to jednoznačný dárek; nikdo nemůže zpochybnit, že je to tvůj vlastní zákonný majetek."

Temeraire sklonil hlavu, aby si šperk prohlédl; náprsní štít mu Laurence pořídil za velkou část peněz získaných z podílu na ukořistěné Amicitii, fregatě, která vezla jeho vejce. Platina během cesty utrpěla drobné vrypy a škrábance, které zůstávaly, protože Temeraire se od svého pokladu nedokázal odloučit na tak dlouho, aby ho mohli opět vyleštit, perla i safíry se však třpytily nezměněným leskem.

"To je tedy kapitál? Šperky? Není divu, že je to taková příjemná věc. Na situaci to ale stejně nic nemění, Laurenci; dostal jsem to od tebe darem, nezískal jsem to vlastními silami."

"Nikoho nejspíš ještě nenapadlo vyplácet drakům mzdu nebo podíl z kořisti. Ujišťuji tě, že to není z neúcty; jen se zdá, že peníze nejsou drakům k velkému užítku."

"Nejsou nám k užítku, protože nikam nesmíme, a nemáme je jak utratit," opáčil Temeraire. "I kdybys nějaké měl, určitě bych stejně nemohl zajít do obchodu a nakoupit si další šperky nebo knížky; dokonce se nám zamlívá i to, že si chceme posloužit dobyt看em z ohrady, když máme právě chuť."

"Nemůžeš chodit, kam chceš, ne proto, že jsi otrok, ale proto, že to lidem přirozeně vadí a na veřejnost je třeba brát ohled," řekl Laurence. "K čemu by ti bylo vydávat se do města na nákup, kdyby před tebou kupci utíkali?"

"To není žádná spravedlnost, aby nás takhle omezoval strach druhých, když jsme se přitom ničím neprovinili; to přece musíš chápat, Laurenci."

"Ne, není to spravedlivé," připustil zdráhavě Laurence. "Lidé se ale budou draků vždycky bát, ať se jim bude o jejich neškodnosti vykládat sebevíc; taková už je lidská přirozenost, bláhová, ale hnout se s ní nedá. Moc mě to mrzí, můj milý." Položil Temerairovi ruku na bok. "Lituju, že na tvoje námitky nemám lepší odpověď; můžu jen dodat, že ať ti bude společnost znepríjemňovat život jakkoli, já sám tě nebudu mít za otroka o nic víc než sebe a vždycky ti rád pomůžu veškeré těžkosti překonat, jak jen budu moci."

Temeraire si ztěžka povzdychl, láskyplně ale Laurence dloubl a těsněji kolem něho ovinul křídlo; dál už to téma nerozvíjel a sháněl se po nejnovější knížce, francouzském překladu Pohádek tisíce a jedné noci, kterou objevili v Kapském Městě. Laurence s povděkem sice uvítal, že takto vyvážl, klid však neměl: trápilo ho, že se mu nepodařilo dosáhnout toho, aby se Temeraire smířil se situací, o které se Laurence vždycky domníval, že mu zcela vyhovuje.

III

Kapitola 11
Allegiance, Macao

Jane, promiň mi prosím tu dlouhou prodlevu i těchto pár chvatně načmáraných slov, ničím víc ji momentálně napravit nemohu. Celé tři týdny jsem se teď nedostal ke psaní - od chvíle, kdy jsme propluli Bangkoksou úžinou, nás zle sužuje malarická horečka. Já sám nemoci odolávám stejně jako i většina mých mužů, za což podle Keynesova mínění musíme děkovat Temerairovi, protože teplo jeho těla prý nějakým způsobem zahání otravné výpary, které zimnici vyvolávají, a to, že pobýváme v jeho těsné blízkosti, nás tedy jistou měrou chrání.

Nemoc se nám sice vyhýbá, přibýlo nám ale práce: kapitán Riley ulehł hned mezi prvními a náказа postihla i lorda Purbecka, střídám se tedy ve velení s podporučíky Franksem a Beckettem. Elán jim nechybí a Franks dělá, co může, není zatím ale ještě vůbec zralý na to, aby dohlížel na tak velkou loď jako Allegiance ani aby udržoval kázeň mezi její posádkou - bohužel koktá, což vysvětluje jeho zdánlivě nezdvorné chování u stolu, o kterém jsem se Ti zmiňoval. Je léto a cizinci ze západu do Kantonu nesmějí, zítra ráno proto zastavíme v Macau; lodní ranhojič doufá, že tam sežene chinovou kůru na doplnění našich vyčerpaných zásob, a já že i mimo sezónu najdu nějakou britskou obchodní loď, která Ti tohle doručí do Anglie. Bude to poslední možnost, protože díky svolení prince Jung Singa smíme pokračovat na sever k zálivu Č'-li, takže do Pekingu se dostaneme přes Tchien-sing. Ušetří nám to nesmírně mnoho času, západní loď ale za normálních okolností severně od Kantonu plout nesmějí, nemůžeme tedy doufat, že po vyplutí z přístavu ještě narazíme na nějakou britskou loď.

Už jsme tu potkali tři francouzské obchodní lodě, což je víc, než jsem byl zvyklý v těchto končinách vídat, ačkoli už je to nějakých sedm let, co jsem do Kantonu naposledy zavítal, a cizí plavidla všech druhů se zde vyskytují v hojnější míře než dřív. Nad přístavem momentálně leží mlha, chvílemi neprůhledná, takže dalekohledem úplně dobře nevidím, obávám se ale, že je tu možná i válečná loď, snad spíše holandská než francouzská, jistý si nejsem, ale naše to rozhodně není. Allegianci samozřejmě žádné přímé nebezpečí nehrozí, je nepoměrně větší a nadto pod ochranou císařské koruny, což si ve zdejších vodách Francouzi nedovolí brát na lehkou váhu, obávám se ale, že i oni sami mohou vyvíjet nějaké diplomatické úsilí, jehož cílem přirozeně je či vbrzku bude zmaření našich vlastních snah. Ke svým dřívějším podezřením nemohu nic víc dodat. K žádnému dalšímu pokusu aspoň nedošlo, byť by vzhledem k našemu žalostně prořídlelému počtu byl jakýkoli výpad mnohem snazší, a já už začínám doufat, že Feng Li jednal z jakési vlastní nevyzpytatelné pohnutky, a nikoli na cizí pokyn.

Už zvonili - musím na palubu. Závěrem přijmi mé nejsrdečnější a nejuctivější pozdravy a věř, že zůstávám

Tvůj věrný služebník,

Wm. Laurence

16. června 1806

Mlha se držela po celou noc až do rána, kdy Allegiance konečně vplula do macajského přístavu. Dlouhý oblouk písčitého břehu obkrouženého úpravnými, hranatými stavbami v portugalském stylu a úhlednou řadou mladých stromků působil výsostně útěšným, známým dojmem a džunky, většinou ještě se svinutými plachtami, vypadaly docela jako lodky kotvící na funchalské či portsmouthské rejdě. Ani měkce ohlazené, zelenající se pahorky, které se objevily s ustupující mlhou, by se v kterémkoli středomořském přístavu nevyjímaly nijak nepatřičně.

Temeraire celou dobu seděl v dychtivém očekávání na zadních; teď se přestal rozhlížet a rozladěně se spustil zase na všechny čtyři. "Vůbec to tady nevypadá jinak," konstatoval sklesle. "Ani žádné draky tu nikde nevidím."

Samu Allegianci, připlouvající z oceánu, zastíral silnější příkrov a její obrysy nebylo zprvu ze břehu jasně vidět, ukázaly se, až když zvolna se sunoucí slunce rozpustilo mlhy a loď zaplula dále do přístavu, kde závan větru odfoukl poslední mlžné cáry z její přídě. Okamžitě vyvolala doslova bouřlivý zájem: Laurence už v té kolonii kdysi zastavoval a očekával jistý rozruch, možná ještě umocněný obrovitostí lodě, v těchto vodách nevidané, ale vřava, která vypukla na břehu, mu vyrazila dech.

"Tchien lung, tchien lung!" Křik se nesl přes vodu a mnohé menší, rychlejší džunky, už se jim hrnuly naproti v houfu tak hustém, že co chvíli narážely nejen do sebe navzájem, ale následně i do samotné Allegiance; posádka je nemohla odehnat, ať si namáhala plíce sebevíc.

Spustili kotvy, což vzhledem k nezvaným návštěvníkům obklopujícím loď vyžadovalo značnou opatrnost, od břehu však odrážely stále další čluny. Laurence zasl, když viděl, že se k moři svými zvláštními, cupitavými krůčky sbíhají i Čiňanky, některé honosně, vybraně ustrojené, vlekoucí s sebou děti i docela malá nemluvnata, a bez ohledu na šaty se tlačí na kteroukoli džunku, kde ještě zůstalo trochu místa. Foukalo našťásti jen mírně a proud nebyl silný, jinak kymácivě plujícím, přetíženým loďkám dozajista hrozilo převrácení provázené strašnými ztrátami na životech. Takto se jim ale nějak přece podařilo k Allegianci doplout, a když se k ní blížily, ženy zdvíhaly děti nad hlavy, skoro jako by jimi mávaly směrem k nim.

"Co tím probůh sledují?" Laurence obdobné vystupování nikdy nezažil: v minulosti se setkával výhradně s tím, že se Čiňanky nadmíru pečlivě skrývaly před západními zraky, a ani netušil, že jich na Macau vůbec tolik žije. Jejich podivné počinání probudilo zvědavost už i západních cizinců v přístavu, na pevnině i na palubách dalších lodí, které tam společně s nimi kotvily. Laurencovi zatrnulo, když zjistil, že se předešlé noci opravdu nemýlil: spletl se jen v počtu, v

přistavu totiž stály hned dvě francouzské válečné lodě, skvěle vyzbrojené, jedna se dvěma palubami o nějakých čtyřiašedesáti dělech, druhá, menší, byla těžká fregata s osmačtyřiceti děly.

Temeraire celé to třeštění pozoroval s velkým zájmem a pobaveně odfukoval nosem nad některými dětmi, které v přezdobených úborečkách vypadaly neobyčejně směšně, jako klobásky opletené stříbrnými a zlatými nitěmi, a většinou nešťastně pištěly, že se s nimi mává ve vzduchu. "Zeptám se jich," oznámil a naklonil se přes zábradlí k jedné obzvlášť rázné ženě, která klidně povalila další zájemkyni o podívanou, jen aby ukořistila místo na kraji loďky pro sebe a svou ratolest, asi dvouletého, dobře živého hošíka, z jehož ducatého obličejíku nemizel netečně odevzdaný výraz, ani když ho matka strkala málem až k Temerairovým zubům.

Temeraire nad její odpověď zamrkal a znovu se posadil na zadní. "Nejsem si úplně jistý, protože má trochu jiný přízvuk," řekl, "ale podle všeho říká, že se přijeli podívat na mě." S předstíranou lhotejností otočil hlavu a nenápadně, jak se zcela zjevně domníval, si nosem třel kůži ve snaze zahladit pomyslné skvrny a pro ukojení své marnivosti se vypjal do nejlichotivějšího postoje, vysoko zvedl hlavu, roztřásl křídla a složil je k tělu volněji. Límeček se mu rozčilením pnul do široka.

"Pohled na nebešťana přináší štěstí." Jung Sing, požádaný o bližší vysvětlení, jejich chování očividně pokládal za zcela pochopitelné. "Jinak by vůbec neměli možnost ho vidět - jsou to přece jen obchodníci."

Přezíravě se od zvědavců odvrátil. "S Liou Paem a Sun Kchajem pojedeme do Kuang-čou promluvit s prefektem a jeho zástupcem a poslat císaři zprávu o našem příjezdu," oznámil, přičemž pro Kanton použil čínský název, a vyčkávavě se odmlčel; Laurencovi nezbývalo, než mu nabídnout, aby si vzal důstojnický člun.

"Snad mi, Vaše Výsosti, prominete, když si vás dovolím upozornit, že můžeme s jistotou očekávat, že do tří týdnů dorazíme do Tchien-singu, možná by tedy stálo za zvážení, zda se vůbec obtěžovat depeší do hlavního města."

Laurence ho chtěl pouze ušetřit zbytečné námahy; vzdálenost najisto přesahovala tisíc mil.

Jung Sing mu však dal velice důrazně najevo, že jeho návrh pokládá za bezmála pobuřující projev neúcty vůči trůnu, a Laurence se musel chtít omluvit s odůvodněním, že nezná místní zvyky. Jung Sing se nedal uchlácholit; nakonec byl Laurence rád, když jeho i oba vyslance vyprovodil do důstojnického člunu, byť za cenu toho, že jim s Hammondem k dopravě na břeh, kde i je čekalo řízení, zbyla jola: barkasa už převážela čerstvé zásoby vody a dobytka.

"Nechcete přivést něco, co by vám ulevilo, Tome?" zeptal se Laurence, když nahlédl k Rileymu do kajuty.

Riley zvedl hlavu z polštářů, na kterých u okna ležel, a mávl ochablou, nažloutlou rukou. "Už je mi mnohem líp. Dobrým portským bych ale nepohrdl, kdyby se vám podařilo sehnat slušnou lahvinku; mám pocit, že už se mi jazyk od toho zpropadeného chininu snad nikdy nepřestane svírat."

Upokojený Laurence se následně šel rozloučit s Temerairem, kterému se podařilo umluvit lezce a běžce, aby ho vydrhli, byť to velku nebylo třeba. Čínští návštěvníci se osmělili ještě víc a začali palubu zasypávat květinami i jinými, méně neškodnými dary. K Laurencovi se přihnál silně pobledlý podporučík Franks a v rozčilení zapomněl i koktat: "Pane, házejí na loď zapálené vonné tyčinky, proboha vás prosím, zakažte jim to."

Laurence vystoupal na dračí palubu. "Temeraire, prosím tě, mohl bys jim říct, že se na palubu nesmí házet nic hořícího? Rolandová, Dyere, dávejte pozor, co házejí, a kdybyste zahlédli cokoli, co by hrozilo požárem okamžitě to hodte do vody. Doufám jen, že je nenapadne odpalovat prskavky," dodal bez valného přesvědčení.

"Zakážu jim to, kdyby náhodou začali," slíbil Temeraire. "Podíváš se mi prosím tě po nějakém místě, kde bych mohl přistát?"

"Podívám, velké naděje si ale nedělám; celé území má sotva čtyři čtvereční míle a je beze zbytku zastavěné," odpověděl Laurence. "Můžeme se nad ním ale aspoň proletět a zalétnout třeba i nad Kanton, pokud mandaríni nebudou nic namítat."

Anglická faktorie byla vystavěna přímo proti hlavní pláži, takže ji nebylo vůbec těžké najít; představení společnosti už si ale mezitím stačili všimnout shromážděného davu a vyslali jim naproti malý uvítací výbor vedený vysokým mladíkem v uniformě soukromé strážní služby Východoindické společnosti; výrazné licousy a nápadný orlí nos dodávaly jeho tváři dravčí výraz, který ještě umocňovaly jeho ostrážitě blýskající oči. "Major Heretford, k vašim službám," představil se s úklonou. "A když dovolíte, pane, jsme zatraceně rádi, že vás tu máme," dodal s vojenskou přímostí, když vešli dovnitř. "Šestnáct měsíců; už jsme se pomalu začínali smířovat s tím, že se na to v tichosti zapomeno."

Laurencovi se rázem vybavila nepříjemná vzpomínka na loď Východoindické společnosti, které si Číňané před dlouhými měsíci dočasně přivlastnili; obavy o to, co bude s Temerairem, a starosti spojené s cestou ho zaměstnávaly natolik, že na celou tu událost málem zapomněl; muži, kteří zde sloužili, ji ale samozřejmě měli v paměti pořád. Celé uplynulé měsíce jistě hořeli touhou tu bezmeznou potupu odplatit.

"Ale nepodnikli jste nic, vidíte?" zeptal se Hammond úzkostným tónem, který proti němu Laurence nově popudil; z jeho hlasu zazníval strach. "To by bylo nanejvýš nepředložené."

Heretford se na něj podíval úkosem. "Ne, představení společnosti usoudili, že za daných okolností bude nejlepší chovat se k Číňanům smířlivě a vyčkat oficiálních pokynů," pronesl tónem, který dával neomylně tušit, jak by postupoval on sám.

Laurence nemohl než k němu cítit sympatie, ačkoli jinak o příslušnících strážní služby společnosti valně mínění neměl. Heretford však vypadal inteligentně a schopně a nepočetná skupinka mužů, kterým velel, působila ukázněně: zjevně věnovali péči údržbě zbraní i zevnějšku, stejnokroje měli vzdor dusivému parnu bez poskvrnky.

Zasedací síň chránily před stoupajícím slunečním zářem zavřené okenice a každý měl na svém místě nadto přichystaný i vějíř k rozvířování vlhkého, dusného vzduchu. Jakmile odbyli představování, donesli jim sklenice klaretového koktejlu chlazeného ledem ze sklepení. Představení společnosti s radostí převzali poštu, kterou Laurence přinesl, a slíbili, že se postarají o její doručení do Anglie; tím uzavřeli úvodní zdvořilosti a začali jemně, ale věcně zjišťovat cíle jejich cesty.

"Přirozeně nás těší, že vláda kapitány Mestise, Holta a Greggsona i společnost odškodnila, sotva mohu ale vyjádřit, jak

nezměrnou újmu ten incident celému našemu podnikání způsobil." Sir George Staunton mluvil sice tiše, zato však důrazně; na nejvyšší místo, které ve vedení zastával, byl sice poměrně mladý, měl ale výhodu mnoha let, po která poznával čínský národ. Už jako dvanáctiletý doprovázel po boku svého otce Macartneyho poselstvo a patřil k nemnoha Britům, kteří plyně ovládali čínštinu.

Staunton jim vyličil ještě několik dalších příkladů potupného jednání a pak pokračoval: "Bohužel musím říct, že uvedené případy jsou zcela typické. Troufalost a hrabivost místní správy výrazně narůstá, ovšem pouze vůči nám; Holanďané ani Francouzi se s takovým přístupem nesetkávají. Naše stížnosti, kterým dříve přikládali alespoň nějakou vážnost, teď obratem zamítají a jen nám ještě víc ztrpčují život."

"Nemine skoro den, abychom se nebáli, že nás úplně vykážou," dodal k tomu pan Grothing-Pyle, tělnatý muž s bílými vlasy poněkud rozevlátými průvanem, který usilovně vytvářel vějířem. "Při vší účtě k majoru Heretfordovi i jeho mužům," kývl na jmenovaného, "bychom se těžko dokázali takovému požadavku vzepřít a můžete si být jisti, že Francouzi by ho Číňanům s chutí pomohli prosadit."

"A následně se zmocnili všeho, co jsme tu vybudovali," doplnil Staunton a ostatní přikyvovali. "Příjezdem Allegiance se situace ohledně možného odporu rozhodně mění..."

Hammond mu vstoupil do řeči. "Promiňte, pane, že vás přerušuji. O nasazení Allegiance proti čínské říši nelze vůbec uvažovat; takovou myšlenku pusťte z hlavy." Mluvil velmi rázně, i když byl u stolu po Heretfordovi najisto nejmladší; nevrlých pohledů, které jeho slova vyvolala, si nevšiml a pokračoval: "Naším prvořadým cílem je usmířit si dvůr natolik, aby Číňané neuzavřeli spojenectví s Francií. Veškeré další záměry jsou ve srovnání s tím nepodstatné."

"Pane Hammonde," ujal se opět slova Staunton, "nevěřím, že se k nějakému takovému spojenectví schyluje, ani že by mohlo představovat tak velkou hrozbu, jak se zdá se domníváte. Čínská říše není žádná západní vojenská velmoc, byť nezasevěného pozorovatele může ohromovat svou velikostí i počtem svých draků," to rýpnutí, možná i nezáměrné, vehnalo Hammondovi krev do tváří, "a o evropské záležitosti se okázale nezajímá. Po staletí patří přímo k jejich politice neprojevovat zájem o to, co se děje za jejich hranicemi."

"To, že se namáhali vyslat prince Jung Singa do Británie, vám, pane, přece musí být znamením, že se politika může změnit, najde-li se dostatečný podnět," opáčil Hammond s odměřeným klidem.

O tomto i řadě dalších témat se s narůstající zdvořilostí přeli několik hodin. Laurence se s vypětím sil snažil hovor sledovat a neztratit se přitom v množství jmen, incidentů a problémů, o kterých neměl nejmenší ponětí: tu padla zmínka o nepokojích mezi místními rolníky a o situaci v Tibetu, kde zjevně probíhala přímo vzpoura, tu zase narážka na deficit obchodní bilance a nutnost otevření dalších čínských trhů či poznámka o těžkostech s Inky kvůli jihoamerické námořní trase.

Laurence sice nebyl tak docela s to zaujmout k projednávaným otázkám vlastní stanovisko, debata mu však posloužila v jiném smyslu. Nabyl přesvědčení, že Hammond má sice dokonalý přehled, jeho náhled na situaci se však prakticky ve všech směrech zcela rozchází s ustálenými názory představených společnosti. Došlo i na otázku obřadného pokleknutí: Hammond ji nepokládal za podstatnou a vyjádřil se, že samozřejmě pokleknou a dotknou se i čelem země, a tak snad napraví urážku, které se dopustil lord Macartney tím, když v předchozím poselstvu odmítl obřad vykonat.

Staunton se rázně ozval: "Když se v tomto podvolíme, aniž tím získáme nějaké ústupky, pouze tím v jejich očích ještě víc klesneme. Tehdejší odmítnutí nebylo bezdůvodné. Obřad je určen pro vyslance porobených států, vazalů čínského trůnu, a když jsme se mu z těchto důvodů tenkrát vzepřeli, nemůžeme ho teď provést, aniž by to vypadalo, že se smiřujeme s tím, jak urážlivě se s námi rozhodli jednat. To by naší věci nanejvýš uškodilo, protože by je to podnítilo k tomu v takovém jednání pokračovat."

"Sotva mohu tvrdit, že by něco mohlo poškodit naše zájmy víc než záměrné odmítání zvyklostí mocného a starobylého národa na jeho vlastním území z důvodu, že se neshodují s naším pojetím etikety," opáčil Hammond. "Vítězství lze v tomto směru dobýt pouze za cenu prohry ve všech ostatních ohledech, jak dotvrzuje naprostý neúspěch poselstva lorda Macartneyho."

"Musím vás upozornit, že Portugalci padali na kolena nejen před císařem, ale i před jeho podobiznou a dopisy, kdykoli mandaríni zaveleli, a jejich poselstvo se setkalo s úplně stejným nezdarem," řekl Staunton.

Představa plazení před kýmkoli, ať to byl čínský císař nebo ne, nebyla Laurencovi vůbec po chuti; domníval se ovšem, že se k Stauntonovu názoru v této věci nepřiklání pouze z důvodu svého vlastního založení. Případalo mu, že pokoření takového stupně nemůže než vyvolat odpor i v tom, kdo takový úkon žádá, a může vést pouze k ještě potupnějšímu jednání. Při večeři seděl po Stauntonově levici a v průběhu uvolněnějšího hovoru nabýval stále silnějšího přesvědčení o rozumnosti jeho názorů; o Hammondových názorech přitom pochyboval čím dál víc.

Nakonec se rozloučili, záměřili na pláž a čekali na člun. "Ta zpráva o francouzském vyslanci mi dělá větší starost než všechno ostatní dohromady," poznamenal Hammond spíš pro sebe než k Laurencovi. "De Guignes je nebezpečný; byl bych mnohem radši, kdyby Bonaparte poslal kohokoli jiného."

Laurence na to nic neřekl; smutně si uvědomoval, že veskrze totéž pociťuje on sám vůči Hammondovi a že by ho s radostí vyměnil, kdyby to šlo.

* * *

Princ Jung Sing a jeho společníci se ze svého řízení vrátili k večeru příštího dne, povolení k pokračování v cestě nebo aspoň k opuštění přístavu však princ odmítl vydat s odůvodněním, že Allegiance musí vyčkat dalších pokynů. Odkud a kdy je mají čekat, to už ovšem nevysvětlil; místní loďky zatím připlouvaly celý večer a na cestu si svítily velkými lampióny zavěšenými na přidi.

Druhý den časně zrána Laurence vytrhla ze spaní hádka za dveřmi: Rolandová rozzlobeně chrllila svým čistým, jasným sopránem směsicí angličtiny a čínštiny, kterou začínala odposlouchávat od Temeraira. "Co je to tam k čertu za randál?" houkl ostře.

Rolandová nahlédla dovnitř dveřmi, které pootevřela jen natolik, aby se jí do škvíry vešlo oko a pusa; Laurence jí přes rameno zahlédl jednoho čínského sluhy, který netrpělivě gestikuloval a snažil se dostat ke klice. "To Chuang, pane, vyvádí jak pomínutý, že prý vám princ vzkazuje, abyste hned přišel na palubu, i když mu říkám, že spíte po noční hlídce."

Laurence si s povzdechem promnul obličej. "Dobře, Rolandová; řekni mu, že přijdu." Neměl náladu na to, aby ho někdo tahal z postele; v noci jednou loďkou, řízenou mladíkem spíš podnikavým než zkušeným, smýkla vlna o bok Allegiance. Z člunu se přitom vymrštila nedostatečně upevněná kotva a vysekla jím v nákladním prostoru mohutnou díru tak, že se promáčela většina nově nakoupeného obilí. Loďka se zároveň převrhla, a i když přístav nebyl daleko, pasažéři v těžkých hedvábných úborech by sami do bezpečí doplavat nedokázali, a tak je museli při světle luceren lovit. Byla to perná noc a on musel celé to nadělení řešit, takže do postele se dostal až nad ránem. Opláchl si obličej vlažnou vodou v umývadle, s nechutí se nasoukal do kabátu a vyrazil na palubu.

Temeraire s kýmsi mluvil; Laurence teprve na druhý pohled pochopil, že ten někdo je ve skutečnosti drak, jakého nikdy předtím neviděl. "Laurenci, to je Lung Jü-pching," řekl Temeraire, když Laurence vyšel na dračí palubu. "Přinesla nám poštu."

Když se Laurence před dračicí postavil, měl hlavu ve stejné výši jako ona: byla menší než kůň a měla široké zakřivené čelo, šípovitě protáhlý čenich a neobyčejně vyklenutý hrudník, skoro jako chrt. Na hřbetě by unesla nanejvýš dítě a neměla ani postroj, jen krk jí obepínal jemný obojek ze žlutého hedvábí a zlata, pokračující síťkou, která jí jako tenounké kroužkové pletivo těsně lnula k hrudi a končila zlatými kroužky navlečenými na předních tlapách a pařátech.

Síťka bohatě protkaná zlatem se jí zářivě vyjímalá na světle zelené kůži; křídla tmavšího odstínu měla zlatě žíhaná. I ta vypadala neobvykle: zužovala se do špičky a byla delší než sama dračice; i když je měla složená na hřbetě, jejich dlouhé cípy se za ní táhly jako vlečka.

Když je pak Temeraire navzájem představil ještě jednou v čínštině, dračice si sedla na zadní a uklonila se. Laurence se jí také uklonil; pobavilo ho, že se zdraví s drakem na stejné úrovni. Když splnili společenskou povinnost, dračice se k němu naklonila a s velkým zájmem si ho z obou stran prohlížela od hlavy až k patě; zpod těžkých víček se na Laurence zblízka upíraly neobyčejně velké, jasné oči jantarové barvy.

Hammond rozmlouval se Sun Kchajem a Liou Paem, kteří zkoumali podivný tlustý dopis s mnoha pečeti a razítky svítícími rumělkovou červení mezi černými písmeny. Kousek stranou stál Jung Sing a četl druhý úřední dopis psaný nezvykle velkými znaky na dlouhém svitku papíru; tento list už dál nepředal: opět ho svinul, bezpečně uložil a teprve pak se připojil k trojici ostatních.

Hammond se s nimi s úklonou rozloučil a šel Laurencovi tlumočit došlou zprávu. "Máme pokyn nechat loď plout dál do Tchien-singu a letět napřed," sdělil mu a dodal: "Trvají na tom, že musíme vyrazit okamžitě."

"Pokyn?" podivil se Laurence nechápavě. "Já tomu nerozumím; odkud ten pokyn přišel? Z Pekingu přece ještě nic dojít nemohlo, vždyť princ Jung Sing posílal zprávu teprve před třemi dny."

Temeraire dotaz přetlumočil Pching, která naklonila hlavu ke straně a odpověděla hlubokým, neženským hlasem znějícím ozvěnou z jejího klenutého hrudníku. "Říká, že dopis přinesla z kurýrní stanice v Che-jüanu, což je čtyři sta jakýchsi li odtud, něco přes dvě hodiny letu," přeložil Temeraire odpověď. "Netuším ale, jakou vzdálenost to představuje."

"Jedna míle se rovná třem li," řekl Hammond a zamračeně to v duchu přepočítával; Laurence, který to v hlavě spočítal rychleji, se na dračici užasle zadíval: pokud nebylo nic z toho nadsazené, znamenalo to, že Pching uletěla více než sto dvacet mil. Jestliže si mezi sebou zprávu předávali kurýři letící takovou rychlostí, mohla skutečně připutovat z Pekingu vzdáleného bezmála dva tisíce mil; ta představa byla k neuvěření.

Jung Sing, který hovor zaslechl, řekl netrpělivě: "Naše zpráva má prvořadou důležitost a po celé trase ji přepravovali nefritoví draci; samozřejmě že jsme obdrželi odpověď. Když císař vydal rozkaz, nemůžeme už takhle otálet. Za jak dlouho jste schopni se vypravit?"

Laurence se probral z ohromení a namítl, že Allegianci nemůže opustit do chvíle, než se Riley zotaví natolik, aby mohl vstát z postele. Bránil se ovšem marně: než stačil Jung Sing zaprotестovat, Hammond ho s argumenty rázně předešel. "Rozhodně nemůžeme císaře hned na úvod urazit. Allegiance přece může zůstat v přístavu, dokud se kapitán Riley neuzdraví."

"Proboha, to situaci jen ještě zhorší." Laurence ztrácel trpělivost. "Zimnice už sklátila polovinu posádky; nemůžeme dopustit, aby se druhá půlka rozutekla." Argumentace ovšem byla pádná, zvláště když se k ní připojil i Staunton, který na loď přijel posnídat s Laurencem a Hammondem, jak měli domluveno.

"Mohu vám s radostí slíbit, že major Heretford a jeho muži pomohou kapitánu Rileymu, jak jen budou moci," prohlásil Staunton. "Jinak ale souhlasím; velmi si tu potrpí na ceremonie a zanedbání vnější formy se rovná záměrné urážce: prosím vás proto, abyste neotáleli."

Po tomto vybidnutí Laurence ještě promluvil s Franksem a Beckettem, kteří spíš odvážně než pravdivě tvrdili, že si s velením na lodi sami poradí, zašel do podpalubí za Rileyem a nakonec se podvolil. "Koneckonců nejsme vzhledem k ponoru přímo v přístavišti a už máme navezeno dost zásob, takže Franks může nechat vytáhnout čluny, aby nikdo z posádky nemohl na břeh," poznamenal Riley. "Budeme mít oproti vám stejně pořádné zpoždění, ať se děje, co se děje, už je mi ale o hodně líp a Purbeckovi taky; vyrazíme, co nejdřív to půjde, a sejdem se s vámi v Pekingu."

Přineslo to s sebou ovšem celou řadu nových potíží: přípravy na cestu už se rozběhly, když Hammond opatrnými dotazy zjistil, že čínské pozvání se rozhodně nevztahuje na všechny. Laurence byl z nezbytí trpěn jako Temerairův doprovod, Hammonda vzali na milost jako králova zástupce, ovšem to, že by se k nim měla přidat i Temerairova posádka a letět v postroji, vyvolalo zděšený odpor.

"Bez posádky, která bude hlídat Laurence, nikam neletím," prohlásil Temeraire, když se o tom zamítnutí dozvěděl, a

podezřívavým tónem to rovnou sdělil i Jung Singovi; pro potvrzení svých slov si lehl na palubu, ovinul kolem sebe ocas a skutečně vypadal, že se nemíní hnout. Laurence zakrátko dostal kompromisní nabídku, aby si vybral z posádky deset mužů, které přepraví nějací jiní draci, jejichž důstojnost touto službou utrpí méně.

"To bych rád věděl, k čemu bude deset mužů uprostřed Pekingů," poznamenal kousavě Granby, když Hammond nabídku v kajutě tlumočil; Granby mu ještě pořád neodpustil, že odmítl prošetřit útok na Laurencův život.

"Já bych zase rád věděl, co by podle vás pořídila stovka mužů v případě skutečného ohrožení ze strany císařského vojska," oplatil mu jízlivost Hammond. "Víc stejně nezmůžeme; už tak mi dalo obrovskou práci, abych vůbec vymohl svolení i pro takový počet."

"Budeme si zkrátka muset poradit." Laurence skoro ani nezvedl hlavu; probíral oblečení a vyřazoval kusy opotřeбенé cestou natolik, že už se do společnosti nehodily. "Důležitější, co se bezpečnosti týče, je, aby Allegiance zakotvila v takové vzdálenosti, kterou Temeraire dokáže bez obtíží naráz uletět. Pane," obrátil se k Stauntonovi, kterého do kajuty také přizval, "směl bych vás požádat, abyste doprovodil kapitána Rileyho, pokud vám to vaše povinnosti dovolí? Po našem odletu rázem zůstane bez tlumočnicků i zástity vyslanců; mám obavy, jak bude řešit obtíže, které ho mohou cestou na sever potkat."

"Jsem zcela k službám jemu i vám," odpověděl Staunton s úklonou; Hammond se netvářil právě nadšeně, za daných okolností však nemohl nic namítat a Laurence si potajmu blahorečil, že se mu takto diplomaticky podařilo zajistit, aby měl Stauntona s jeho radami po ruce, byť třeba dorazí až později.

To, že Granby poletí s ním, bylo předem jasné, a Ferris tedy musel zůstat, aby dohlédl na zbylé členy posádky; ovšem vybrat koho dalšího vzít s sebou bylo svízelné. Laurence nechtěl vzbudit dojem, že někoho upřednostňuje, a zároveň nemohl Ferrisovi odvést všechny nejlepší muže. Nakonec se rozhodl pro Keynesa a Willoughbyho z pozemní posádky: už si navykl spoléhat na ranhojičovo mínění, a i když postroj museli nechat na lodi, pokládal za nutné přibrat alespoň jednoho strojníka, který by ostatní vedl, kdyby bylo náhodou potřeba Temeraira v případě nouze provizorně vystrojit.

Poručík Riggs přerušil Laurencův hovor s Granbym naléhavou žádostí, aby spolu s ním vzal i čtveřici jeho nejlepších střelců. "Tady nás nepotřebují; mají na palubě své střelce, a kdyby k čemukoli došlo, pušky vám poslouží nejlépe, to přece chápete," prohlásil. Z pohledu taktiky to byla beze zbytku pravda; stejně tak ale byla pravda, že střelci byli z mladíků v jeho posádce celkově nejbujnější, a Laurence měl pochyby o tom, zda jich tolik vzít ke dvoru po bezmála sedmi měsících strávených na moři. Jakákoli urážka čínské dámy by dozajista vyvolala prudký odpor a Laurence předem tušil, že ho bude zaměstnávat příliš mnoho jiných věcí, než aby je mohl stále hlídat.

"Vezmeme pana Dunna a pana Hackleyho," rozhodl nakonec. "Ne; chápu vaše argumenty, pane Riggsi, potřebuju ale na tu práci spolehlivé muže, kteří nikde nešlápnou vedle; rozumíme si přece, ne? Výborně. Johne, přibereme i Blythe a z vrchařů také Martina."

"Zbývají tedy ještě dva," řekl Granby, když jména sečetl.

"Baylesworthe vzít nemůžu; Ferris bude potřebovat spolehlivého zástupce," řekl Laurence, když krátce zauvažoval nad posledním ze svých poručíků. "Místo něj poletí Therrows ze spodařů. A ten poslední bude Digby: je sice ještě trochu mladý, ale zatím si vedl dobře a neuškodí mu když se trochu otrká."

"Nařídím jim, aby za čtvrt hodiny nastoupili na palubu, pane," řekl Granby a hned se zvedal.

"Ano; a pošlete mi sem prosím Ferrise," požádal ho Laurence, který už sepisoval pokyny. "Pane Ferrisi, spoléhám na vaši rozvahu," pokračoval pak, když se jeho nově pověřený zástupce dostavil. "Nelze ani z desetiny předvídat, co všechno může za těchto okolností nastat. Zde jsem vám sepsal oficiální pokyny pro případ, že by se s panem Granbym i se mnou něco stalo. Kdyby k takové situaci došlo, musíte se předně postarat o Temerairovu bezpečnost a následně zajistit i bezpečnost posádky a návrat všech do Anglie."

"Ano, pane," odpověděl sklesle Ferris a přijal zapečetěný balíček; nedomáhal se, aby mohl letět také, z kajuty však odcházel s nešťastně shrbenými rameny.

Laurence konečně dobalil lodní kufr: na začátku plavby naštěstí zabalil svůj nejlepší kabát i klobouk do papíru a nepromokavého plátna a uložil je na dno, aby nedošly újm, než v nich předstoupí před císaře. Teď se převlékl do svého obvyklého leteckého úboru - koženého kabátu a kalhot z dvojího sukna -, který nebyl příliš odřený, protože byl odolnější a cestou na moři se tolik nepoužíval. Ze všech košil vybral jen dvě, které za něco stály, a přibalil pár nákrčníků; zbytek poskládal na hromádku a zavřel do skříňky v kajutě.

"Boyne," zavolal, když vyhlédl ze dveří a uviděl námořníka lenivě svazujícího lano. "Vytáhněte to na palubu, ano?" Když odeslal kufr, napsal pár řádek matce a Jane; oba dopisy pak zanesl Rileymu a ten drobný rituál v něm pouze posílil pocit, který se ho zmocňoval vždy před bitvou.

Když vyšel na palubu, muži už čekali nastoupení a jejich rozličné kufrý a vaky se nakládaly do barkasy. Zavazadla vyslanců zůstávala z velké části na lodi, protože Laurence poukázal na to, že by jejich převoz zabral bezmála celý den; nejnutnější věci posílá ale i tak objemem předčily všechna zavazadla posádky. Jung Sing na dračí palubě předával Lung Jü-pching zapečetěné psaní; očividně mu nepřipadalo zhola nic neobvyklého na tom, že ho světuje přímo dračici bez jezdce, dračice přitom dopis uchopila zkušeným pohybem a svírala ho mezi pařáty s dlouhými drápy tak jemně, jako by ho držela v prstech. Svěřenou zasilku si pečlivě uložila na břicho pod zlatou síťku.

Nato se uklonila nejprve jemu a pak Temerairovi a kolébala se vpřed, křídla jí v chůzi překážela. Na kraji paluby je však prudce rozepjala do široka, maličko jimi zatřepetala a ohromným skokem, dlouhým málem jako ona sama, se vznesla do vzduchu, přitom už usilovně mávala křídly a v mžiku se smrškla v nepatrnou tečičku vysoko na nebi.

"Ó," vydechl užasle Temeraire, když ji viděl. "Letí pěkně vysoko; já do takové výšky nikdy nevyletěl."

Ani Laurence se neubrnil úžasu a ještě několik minut se za ní díval dalekohledem; to už zcela zmizela z dohledu, přestože bylo ten den jasno.

Staunton si vzal Laurence stranou. "Smím vám něco navrhnout? Vezměte s sebou i ty děti. Co mohu soudit z vlastní zkušenosti, když jsem totéž zažil jako kluk, tak se vám můžou velmi hodit. Nic nepřesvědčí o mírumilovnosti vašich záměrů tak jako děti a Číňané obzvláště ctí vztahy mezi rodiči a dětmi, ať vlastními, nebo adoptovanými. Můžete zcela přirozeně vystupovat jako jejich poručník a já jistě Číňany přesvědčím, abyste je mohl přibrat navíc, mimo stanovený počet."

Rolandová je zaslechla: v mžiku i s Dyerem stáli před Laurencem a s tichou nadějí na něj prosebně upírali svítící oči. Laurence váhavě řekl: "Nu, pokud Číňané proti tomu, aby se připojili, nic nenamítají..." Víc pobízet nepotřebovali: bleskově zmizeli v podpalubí a přiběhli s cestovními vaky dřív, než Staunton vůbec stačil vyjednat, že se smějí přidat. "Stejně mi to připadá jako hloupost," ozval se Temeraire, ne zcela úspěšně tlumící hlas. "Snadno bych unesl nejen vás všechny, ale i celý náklad toho člunu. Když se budu muset přizpůsobovat jeho rychlosti, určitě to potrvá mnohem déle."

"Nemůžu než s tebou souhlasit, ale do další debaty už se radši pouštět nebudeme," odpověděl Laurence zmořeně, opřel se o Temeraira a hladil ho po nose. "To by zabralo daleko víc času, než kolik ho může ušetřit jakýkoli jiný způsob dopravy."

Temeraire ho chlácholivě dloubl a Laurence na okamžik zavřel oči; v té chvíli klidu po třech hodinách horečného chvatu na něj plnou vahou znovu dolehla únava způsobená nočním bděním. "Ano, jsem připraven," prohlásil a narovnal se; přišel Granby. Laurence si nasadil klobouk a za chůze kýval na rozloučenou posádce; muži se na pozdrav dotýkali čel a pár jich dokonce i zabručelo: "Šťastnou cestu, pane," a "Bůh s váma, pane."

Ještě stíkl Franksovi ruku a za břeskného doprovodu píšťal a bubnů přešel přes okraj lodi: zbytek posádky už čekal v barkase. Jung Sing i druzí dva vyslanci, spuštění z lodi na sedátku, seděli na zádi pod přístřeškem, který je stínil před sluncem. "Výborně, pane Trippe; můžeme vyrazit," otočil se Laurence ke kadetovi a barkasa vyplula; vysoké šikmé boky Allegiance se vzdalovaly, když vytáhli hlavní plachtu a nechali se hnát jižním větrem kolem Macaa do široce rozvětvené delty Perlové řeky.

Kapitola 12

Nepluli obvyklou cestou po řece tekoucí obloukem do Whampoa a Kantonu, ale odbočili už dříve po jednom jejím východním rameni k městu Tung-kuan: chvílemi se nechávali pohánět větrem, chvílemi zase veslovali proti pomalému proudu, po obou stranách řeky přitom míjeli široká čtverhranná rýžová pole, která se zelenala výhonky vyražejícími nad vodní hladinu. Nad vším se jako mračno vznášel zápach hnoje.

Laurence téměř celou plavbu prodřímal, jen matně přitom vnímal marné snahy posádky chovat se tiše: syčivé šeptání vedlo k tomu, že se rozkazy musely opakovat třikrát, až nakonec stejně zněly s obvyklou hlasitostí. Způsobil-li někdo nedopatřením hluk, ať už nechal moc prudce dopadnout svinuté lano nebo klopýtl přes příčník, následný příval nadávek a napomenutí byl výrazně hlasitější než hluk sám. Laurence se přesto nedal ze spánku, či aspoň polospánku, rušit; každou chvíli přitom otevíral oči, aby se přesvědčil, že nad nimi Temeraire pořád ještě letí.

Pořádně se probral až teprve po setmění: právě svinovali plachtu a vzápětí už barkasa zlehka narazila do mola, načež se ozvalo obvyklé polohlasné klení námořníků, kteří ji uvazovali. Moc světla krom luceren člunu nebylo, stačilo sotva ozářit široké schody vedoucí k vodě, nejnižší stupně přitom mizely pod hladinou; po obou jejích stranách se nejasně rýsovaly stíny domorodých džunek vytažených na břeh.

Místní byli zjevně na jejich příjezd předem upozorněni, protože záhy se opodál na břehu objevila řada svítilen a blížila se k nim: veliké zářící koule sytě oranžovorudého hedvábí napjatého na tenkém ohýbaném bambusu se zrcadlily ve vodě jako plameny. Světloonoši se pečlivě rozestavili podél okraje zdi a najednou se na loď hrnulo velké množství Číňanů, kteří se okamžitě bez ptaní chápali zavazadel a za veselého pokřikování je vynášeli na břeh.

Laurence se zprvu chtěl ohradit, nebyl však důvod: mohl jen obdivovat, jak všechno běží jako na drátku. U paty schodů se usadil písař s jakýmsi psacím stolečkem na klíně, zapisoval na papírový svitek zavazadla, se kterými kolem něj nosiči procházeli, a zároveň na ně maloval jednoduché značky. Laurence tedy jen vstal a nenápadným ukláněním hlavy do stran se snažil rozcvičit ztuhlý krk, aniž se přitom musel nedůstojně protahovat. Jung Sing už z lodě vystoupil a odebral se do pavilonku na břehu; zevnitř bylo slyšet hromový hlas Liou Paa, který se dožadoval vína, jak už i Laurence dokázal vyrozumět, a Sun Kchaj na břehu rozmloval s místním mandarínem.

"Pane," obrátil se Laurence k Hammondovi, "zeptal byste se laskavě místních úředníků, kde Temeraire přistál?" Hammond se vyptal mužů na břehu a zamračeně Laurencovi polohlasem sdělil: "Prý ho zavedli do Pavilonu tichých vod a my že máme nocovat jinde; namítněte prosím vás něco hodně nahlas, ať mám záminku se ozvat; nesmějí si zvykat, že jim dovolíme, aby nás od něj odtrhávali."

Laurence, který by se byl i bez pobízení hned rázně vzepřel, zaskočilo, že má na povel hrát divadlo; zvýšil sice hlas, rozpačitému zájímání se ale neubráníl, když ze sebe soukal: "Musím okamžitě vidět Temeraira, abych měl jistotu, že je v pořádku."

Hammond se bez prodlení obrátil zpátky k úředníkům, omluvně rozhodil ruce a naléhavě cosi drmolil; zachmuřeně si Laurence měřili a on se ze všech sil snažil tvářit přísně a neústupně, byť se v něm mísil vztek s pocitem směřnosti; nakonec se k němu Hammond otočil a spokojeně prohlásil: "Výtečně; dali se přesvědčit a dovedou nás k němu."

Laurence s úlevou kývl a obrátil se znovu k posádce lodi. "Pane Trippe, tady ti pánové vám a vašim mužům ukážou, kde budete spát; než se ráno budete vracet na Allegianci, ještě si promluvíme," řekl kadetovi, který se na rozloučenou dotkl klobouku a sešel po schodech zase dolů.

Granby bez debaty shromáždil muže kolem sebe a v tomto volném útvaru společně kráčeli po širokých dlážděných cestách za pohupující se svítilnou svého průvodce; Laurence nejasně vnímal početné domečky po obou stranách a

hluboké brázdy vyryté do dláždění, s hranami zaoblenými a zvlněnými léty obrušování. Po celém prospaném dni stále ještě jako by napůl spal a přece to působilo jakýmsi zvláštním, snovým dojmem, když procházel cizokrajnou tmou, průvodcovy měkké černé boty nehlasně šouply o dlažbu, z blízkých domků se táhl dým kuchyňských ohnišť, stěnami a okny prosvítalo tlumené světlo, jednou se dokonce ozval i ženský hlas prozpěvující neznámou píseň.

Posléze dospěli na konec široké rovné cesty a průvodce je zavedl po širokém schodišti do pavilonu mezi obrovité kulaté sloupy z malovaného dřeva nesoucí střechu v takové výšce, že se její tvar ztrácel v temnotě. V polouzavřeném prostoru se kolem dokola hlučně rozléhalo bručivé oddychování draků a v žlutohnědé záři svítily všude podél úzkého průchodu vedoucího prostředkem pableskovaly šupiny jako kupy klenotů. Hammond se bezděky stáhl blíže středu jejich výpravy a zprudka zatajil dech, když lucerna ozářila pootvěřené dračí oko lesknoucí se jako zlatý plíšek.

Prošli dalším sloupovím a vyšli do nezastřešené zahrady, kde ve tmě zurčela voda a nad hlavami jim šelestily velké listy. I zde spalo několik draků, jeden dokonce natažený přes pěšinu; průvodce ho dloubl násadou svítilny a drak se neochotně odsunul, aniž přitom otevřel oči. Vystoupali po schodech do dalšího pavilonu, menšího, než byl první, a tam konečně našli Temeraira: v ohromném prostoru zvučícím ozvěnou ležel úplně sám stočený do klubka.

"Laurenci?" ožil, když vstoupili, a radostně se o něj otřel nosem. "Zůstaneš? Je to velký nezvyk spát zase na pevnině. Skoro mám pocit, že se zem hýbe."

"To je zcela přirozené," uklidnil ho Laurence a posádka se bez jediné námitky rozložila kolem: noc byla příjemně teplá a podlaha z vykládaných dřevěných čtverců, za léta ohlazených, ani nebyla nepohodlně tvrdá. Laurence se jako obvykle uvelebil na Temerairově přední noze; byl po cestě vyspaný, a řekl tedy Granbymu, že si vezme první hlídku. "Dostal jsi najíst?" zeptal se Temeraira, když se náležitě uspořádali.

"A jak," odpověděl Temeraire ospale. "Pečeného vepřika, pěkně velkého, a k tomu dušené houby. Nemám vůbec hlad. Let nebyl nijak obtížný a, než zapadlo slunce, nebylo ani nic moc zajímavého k vidění; jen ta pole, co jsme míjeli, byla divná, celá zatopená vodou."

"To byla rýžová pole," vysvětlil Laurence, Temeraire už ale spal a za chvíli začal i chrápat: v prostoru pavilonu se to ozývalo výrazně silněji, i když tam nebyly stěny. Noc byla velmi tichá a ani komáři naštěstí příliš nedotírali; zjevně jim nedělalo dobře suché teplo dračího těla. Oblohu zakrývala střecha, takže nebylo podle čeho odhadovat čas, a Laurence tedy plynutí hodin nesledoval. Noční klid nic nenarušovalo, jen jednou ho vytrhl hluk venku: přistál tam drak, ve tmě se perleťově zaleskla bělma očí odrážejících měsíční zář velmi podobně jako oči koček, drak se ale spokojil s pouhým pohledem směrem k nim a odkolébál se dál do tmy.

Granby se probudil, aby převzal hlídku; Laurence se uložil ke spaní: i on zažíval starý známý pocit, že se hýbe země, tělo si pamatovalo houpání moře i teď, když už bylo daleko.

* * *

Po probuzení se lekl: barevný vír nad hlavou nechápal do chvíle, než mu došlo, že se dívá na zdobený dřevěný strop, vymalovaný do posledního místečka zářivě duhovými barvami a lesknoucí se lakem a zlacením. Sedl si a se zájmem se rozhlížel kolem: kulaté sloupy jednolitě natřené na červeno stály na čtverhranných mramorových podstavcích a střecha byla nejméně deset metrů vysoko: Temeraire se tedy pod ni bez nesnázi vešel.

Přední část pavilonu ústila na prostranství, které mu připadalo spíše zajímavé než krásné: šedivou kamennou dlažbou se vinul chodník z načervenalých kamenů, další, velké a prapodivně tvarované, ležely mezi stromy a celé to samozřejmě doplňovala pětice draků, porůznu si hovících vyjma jednoho, který už se probral a teď se věnoval pečlivé očištění u ohromné vodní nádrže zaujímající severovýchodní cíp zahrady. Drakovo našedle modré zbarvení se nijak zvlášť nelišilo od momentální barvy oblohy a špičky všech čtyř drápů měl kuriózně namalované narudo; Laurence sledoval, jak dokončuje ranní toaletu a odlétá.

Většina draků na prostranství zjevně patřila k podobnému plemeni, byť se značně různili velikostí, odstínem zbarvení i počtem a umístěním růžků, někteří přitom měli hladké hřbety, jiným se podél páteře táhl pás ostnů. Z velkého pavilonu na jihu zakrátko vyšel velmi odlišný drak: větší, karmínově zbarvený, se zlatavými drápy a jasně žlutým hřebenem táhnoucím se od hlavy s mnoha růžky po celém hřbetu. Napil se z jezírka a zazíval na celé kolo, přičemž předvedl dvě řady drobných, ale nebezpečných zubů, mezi kterými ovšem čněla čtveřice tesáků. Na východ i západ od prostranství vedly užší chodby, které měly ve stěnách množství klenutých průchodů a spojovaly dvojici pavilonů; karmínový drak k jednomu vchodu zamířil a cosi do něj křikl.

Chvilí nato se klopýtavě vynořila žena, mnoucí si s rozespalým mručením obličeje. Laurence v rozpacích odvrátil pohled: žena byla do půli těla nahá. Drak ji dloubl tak, že spadla do jezírka. Voda ji rozhodně probrala: žena s prskáním a doširoka otevřenými očima vylezla, a než opět zmizela v chodbě, pěkně od plic drakovi, který se jí ušklíbal, vynadala. Za pár minut se zase objevila, už oblečená v jakémsi prošíváném kabátku z tmavomodré bavlny, se širokými červenými lemy a volnými rukávy, a nesla postroj, taktéž ušitý z látky, ve které Laurence tušil hedvábí. Navlékala ho drakovi úplně sama a celou dobu přitom hlasitě, zjevně nakvašeně mluvila; Laurencovi to neodbytně připomnělo Berkleyho s Maximem, ačkoli Berkley toho nikdy tolik naráz nenamluvil, vzájemná neuctivost panující v jejich vztahu byla ale velmi podobná.

Když letkyně draka postrojila, nasedla mu na hřbet a bez dalšího otálení se rozlétli za povinnostmi, které je ten den čekaly. I ostatní draci se začínali vrtět, z pavilonu vyšla další trojice karmínových obrů a z chodeb vycházeli lidé: muži z východního křídla, ženy ze západního.

I Temeraire sebou trhl a otevřel oči. "Dobré ráno," pozdravil, zazíval a vzápětí vyhrkl: "No ne!" Vyvaloval oči na přepestrou výzdobu i na ruch venku. "To jsem netušil, že je tady tolik dalších draků, ani že je to tu taková nádhera," poznamenal s lehkou nervozitou v hlase. "Doufám, že se budou chovat přátelsky."

"Určitě se k tobě budou chovat hezky, až se dozví, z jaké dálky jsi přijel," uklidňoval ho Laurence a slézal mu z nohy, aby se Temeraire mohl postavit. Vzduch byl dusně vlhký, šedá obloha zůstávala nejasná a Laurence tušil, že bude zase

vedro. "Měl by ses co nejvíc napít," nabádal ho. "Nemám představu, jak často budou dneska po cestě zastavovat." "No to bych asi měl," přisvědčil s nevolí Temeraire a vyšel z pavilonu na prostranství. Sílicí halas rázem zcela ustal; draci i jejich společníci na něj zůstali nepokrytě civět a všichni bez rozdílu se od něj odtáhli. Laurence to zprvu zaskočilo a urazilo; pak uviděl, že se všichni, lidé i draci, uklánějí k zemi. Pouze mu uvolňovali cestu k jezírku. Vládlo naprosté ticho. Temeraire nejspíše prošel mezi rozestoupenými draky k jezírku, chvatně se napil a zase se vrátil do pavilonu; jakmile zašel dovnitř, na prostranství opět vypukl shon, provázený sice už výrazně menším hlukem, zato však hojným, nenápadným nakukováním do pavilonu. "To od nich bylo moc milé, že mi dovolili, abych se napil," řekl Temeraire skoro šeptem, "ale nemuseli by tolik koukat."

Draci zjevně otáleli, jeden po druhém ale přece jen odlétali; jen několik očividně starších draků s vybledlými okraji šupin se dál vyhřívalo na kamenné dlažbě. Mezitím se probudili i Granby a ostatní členové posádky; sledovali tu podívanou se stejným zájmem, s jakým místní draci okukovali Temeraira, a teď vstávali a upravovali se. "Předpokládám, že pro nás někoho pošlou," řekl Hammond, který si marně uhlazoval pomačkané kalhoty; na rozdíl od letců, vystrojených na let, byl v slavnostním úboru. V tu chvíli se objevil Jie Ping, který provázal prince na lodi, a mával na ně.

* * *

Snídaně naprosto nesplňovala Laurencovy představy o ranním jídle: jakási řídká rýžová kaše se sušenou rybou a plátky odpudivě zbarvených vajec se podávala s mastnými, křupavými tyčinkami. Vejce dával stranou a nutil se do zbytku, jak poradil i Temerairovi; dal byl přitom nevímco za řádně usmažená vejce se slaninou. Liou Pao ho dloubl hůlkami do paže, ukázal na vejce a cosi poznamenal: pojídal je se zjevným požitkem.

"Co myslíte, že s nimi je?" zeptal se polohlasem Granby a nedůvěřivě do vajec rýpal.

Hammond se zeptal Liou Paa a s obdobnou nedůvěrou tlumočil jeho odpověď: "Prý jsou tisíc let stará." Projevil však větší odvahu než oni, nabral jeden plátek a vložil ho do úst; s hloubavým výrazem sousto rozžvýkal a polkl, zatímco oni čekali na jeho vyjádření. "Chutná to skoro, jako by to bylo naložené," prohlásil. "Zkažené se to rozhodně nezdá."

Ochutnal ještě jeden kousek a nakonec snědl celou porci; Laurence ale nedůvěru k příšerně žlutozelené barvě nepřekonal.

Na snídani je zavedli do jakési hostinské budovy nedaleko dračího pavilonu; námořníci už tam čekali a s ušklíbáním zasedli k jídlu spolu s nimi. To, že jim to dobrodružství není přáno, je nemrzelo o nic méně než zbylé letce, a neodpustili si proto škodolibé poznámky o kvalitě stravy, se kterou může výprava po zbytek cesty počítat. Laurence se následně rozloučil s Trippem. "A určitě kapitánovi Rileymu vyřídíte, že všechno je tip-top, přesně těmito slovy," kladl mu na srdce; předem se domluvili, že jakýkoli jiný vzkaz, byť třeba sebevíc uklidňující, bude znamenat, že je potkalo něco zlého.

Venku už na ně čekalo několik vozíků tažených muly; zavazadla už jela napřed. Laurence do jednoho vozíku, dosti hrubě stlučeného a zjevně neodpruženého, nastoupil a zachmuřeně se držel postranice, když se povoz rozdrkotal po cestě. Za denního světla už ulice alespoň tak neohromovaly: byly sice značně široké, dlažbu však tvořily staré omlété kameny a výplň mezi nimi se už dávno vydrolila. Kola vozíku jela hlubokými svažitými kolejiemi mezi kameny a na nerovném povrchu kodrcavě nadskakovala.

Všude kolem se rojili lidé, kteří je provázeli silně zvědavými pohledy, přičemž často i odkládali práci a šli kousek cesty za nimi. "A tohle ani není město?" podivil se Granby, který se se zájmem rozhlížel a přitom počítal. "Na pouhé městečko se mi to zdá hodně lidnaté."

"Podle našich posledních zjištění žije v zemi na dvě stě milionů lidí," řekl roztržitě Hammond, který si pilně dělal poznámky; Laurence nad tím děsivým číslem, více než desetkrát převyšujícím počet obyvatel Anglie, jen potřásl hlavou.

Víc ovšem Laurence udivilo, když uviděl draka krácejícího ulicí proti nim. Patřil k modrošedému plemeni a na sobě měl podivný hedvábný postroj s výrazným náprsníkem; když ho minuli, všiml si trojice malých dráčků, dvou stejného druhu a jednoho karminového, jdoucích za ním na šňůrách připnutých k jeho náprsníku jako vodítka.

Drak nebyl v ulicích jediný: záhy procházeli kolem kasáren, u kterých cvičil malý, modře oděný pěchotní oddíl; opodál sedělo několik velkých karminových draků a hlasitě mluvilo svým kapitánům do hrani kostek. Nikdo jim zjevně nevěnoval žádnou zvláštní pozornost; rolníci spěchající se svými náklady se po nich ani neohlédli, jen tu a tam překročili nataženou nohu, když nemohli projít jinudy.

Temeraire na ně čekal na poli se dvěma modrošedými draky vystrojenými sítěmi, do kterých sloužící nakládali zavazadla. Draci si mezi sebou šeptali a úkosem si Temeraira prohlíželi. Očividně mu to nebylo příjemné a znatelně se mu ulevilo, když uviděl Laurence.

Když byla zavazadla naložena, draci přidřepi na všechny čtyři, aby na ně sloužící mohli vylézt a postavit jim na hřbetech stany, velmi podobné těm, jaké při dlouhých letech používali i britští letci. Jeden sluha něco říkal Hammondovi a ukazoval přitom na jednoho modrého draka. "Máme letět na tomhle," sdělil Hammond po straně Laurencovi a obratem se cosi zeptal sluhy, který mu důrazně odpověděl, přičemž vrtěl hlavou a ukazoval znovu na modrého draka.

Než Hammond stačil odpověď přetlumočit, Temeraire si rozhořčeně sedl. "Laurence na žádném jiném drakovi nepoletí," prohlásil a majetnický si k sobě Laurence přitáhl tak, že mu málem podrazil nohy; Hammond jeho názor ani nemusel překládat do čínštiny.

Laurence si do té chvíle vůbec neuvědomil, že Číňané nemíní dovolit ani jemu, aby letěl na Temerairovi. Představa, že by Temeraire měl absolvovat dlouhou cestu sám bez letce, mu byla silně proti mysli, zároveň ale chápal malichernost svých obav; poletí přece společně, navzájem na sebe uvidí, a Temerairovi tedy nemohlo nic vážného hrozit. "Je to jen na tu jednu cestu," domlouval Temerairovi a překvapilo ho, když mu neodporoval Temeraire, nýbrž Hammond.

"Ne; takový návrh je nepřijatelný, nelze ho vůbec připustit," prohlásil Hammond.

"To ani náhodou," přizvukoval mu Temeraire a dokonce i zavrčel, když se sluha chtěl dál přit.

"Pane Hammonde," ozval se Laurence, který dostal šťastné vnuknutí, "řekněte jim prosím, že jestli jde jen o postroj, snadno se mohou připoutat k řetězu Temerairova přívěsku; pokud nebudu muset za letu nikam přelézat, tak to naprosto stačí."

"Proti tomu nemůžou nic namítat," řekl potěšeně Temeraire a ihned přerušil při Laurencovým návrhem, který byl s nevolí přijat.

"Můžete na slovíčko, kapitáne?" Hammond ho odvedl stranou. "Snaží se přesně o totéž co včera v noci. Musím vás důrazně požádat, pane, abyste v žádném případě nic takového nedovolil, kdyby nás náhodou rozdělili; a mějte se na pozoru, kdyby se vás dál pokoušeli od Temeraira odtrhnout."

"Rozumím, pane; a děkuji vám za radu," odpověděl zachmuřeně Laurence a šlehl očima po Jung Singovi; princ se sice nikdy nesnížil k tomu, aby se do některé debaty přímo zapojil, Laurence však přesto podezřívá, že za vším stojí on, doufal ovšem, že poté, co se nepodařilo ho odloučit od Temeraira na lodi, nebude už o to takto dál usilovat.

* * *

Spor se tedy před cestou vyřešil a celý den se letělo v klidu, jen tu a tam se Laurencovi zhoupl žaludek, když Temeraire prudce slétl dolů, aby lépe viděl na zem: náprsní štít nedržel při letu tak docela pevně a posouval se daleko více než postroj. Temeraire rychlostí i vytrvalostí druhé dva draky výrazně předčil a snadno je dohonil, i když se třeba půl hodiny pozdržel prohlížením okolí. Laurence nejvíc žasl nad tím, jak se obyvatelé činí: neminuli kus půdy, který by nebyl tak či onak obhospodařován, a každý větší vodní tok byl zaplněný čluny plujícími v obou směrech. A samozřejmě ho ohromovala i nezměrná velikost země: letěli od rána do večera, jen v poledne pravidelně zastavovali na hodinu na oběd, a dny byly dlouhé.

Takřka nekonečně širé pláně poseté čtverečky rýžových polí a protkané bezpočtem řek po dvou dnech cesty ustoupily kopcům, za kterými se zvolna zdvíhaly hory. Krajina pod nimi byla posázená městečky a vesnicemi nejrůznějších velikostí a lidé pracující na polích někdy ustávali v práci a zvedali hlavy k nebi, když Temeraire letěl tak nízko, že v něm poznali nebešťana. Laurence zprvu považoval Jang-c'-ťiang jen za další jezero, sice úctyhodně velké, ale nijak mimořádné, sotva na míli široké a s východními i západními břehy zahalenými jemným šedivým mžéním; teprve když dolétli až nad vodu, spatřil mocný, nekonečně se valící říční proud a pomalu se sunoucí džunky, mizející v mlhách a zase se z nich vynořující.

Po dvou nocích strávených v menších městečkách začal Laurence pokládat jejich první ubytování za výjimku, ovšem místo, které jim ten den nabídlo k přenocování město Wu-čchang, dojmy z první noci zcela zastínilo: kolem prostoru, zasluhujícího označení spíš park než zahrada, bylo souměrně rozestaveno osm velkých pavilonů propojených užšími chodbami. Rolandová a Dyer se zprvu bavili tím, že počítali místní draky, vzdali to však dřív, než došli ke čtyřiceti; jakmile totiž přiletla skupinka malých purpurových draků a pavilon se zaplnil rychle se hemžící změtí bezpočtu křídel a nohou, ztratili přehled.

Temeraire zvolna usinal; Laurence odložil misku: k večeri byla opět obyčejná rýže se zeleninou. Většina mužů už spala schoulená v pláštích, ostatní byli potichu; za stěnami pavilonu se stále ještě hustě lilo a pářilo a z taškové střechy se v rozích zahnutých vzhůru s rachotem valily potoky vody. Na svazích podél říčního koryta, slabě patrného, hořela pod přístřešky signální světla, která ukazovala cestu drakům letícím nocí. Ze sousedních pavilonů ozvěnou tiše doléhalo mručivé oddychování a z dále se ozval pronikavější zvuk, nesoucí se jasně vzdor tlumivé síle deště.

Jung Sing trávil noci odděleně od ostatních ve větším soukromí, nyní však vyšel, stoupl si na kraj pavilonu a vyhlížel do údolí: zvuk vzápětí zazněl znovu, tentokrát z větší blízkosti. Temeraire zvedl hlavu a s ostrážitě vztyčeným límcem poslouchal; Laurence nato zaslechl známé plácání křídel, pod slétajícím dračím tělem se na dlažebních kamenech rozestupovala mlžná pára a ze stříbrného deště se vyloupil přízračně bílý stín. Dračice složila velká bílá křídla a vykročila k nim, drápy jí přitom cvakaly o dlažbu; sluhové přecházející mezi pavilony se před ní krčili, odvraceli tváře a spěchali pryč, Jung Sing však sešel po schodech do deště, dračice jasným, lahodným hlasem vyslovila jeho jméno a nachýlila k němu mohutnou hlavu se širokým límcem.

"To je taky nebešťanka?" zeptal se Temeraire zdušeným, nejistým hlasem; Laurence jen zakroutil hlavou, odpovědi nebyl schopen: dračice mu vyrazila dech čistě bílou barvou, jakou u žádného jiného draka neviděl ani ve skvrnách či pruzích. Bezbarvé šupiny se jí průsvitně leskly jako nejjemněji vydělaný pergamen a skelné růžové okraje očí jí protkávala síť žilek nalitých krví tak, že byly vidět i z dálky. Měla přitom tentýž velký límec i dlouhé tenké vousy kolem tlamy jako Temeraire: jen její zbarvení bylo nepřirozené. Krk jí naspodu obepínal těžký zlatý náhrdelník, kroucený a posázený rubíny, které jí zdobily i zlaté plíšky na všech drápech předních nohou a svou sytou barvou doplňovaly odstín jejích očí.

Láskyplně Jung Singa postrčila zpět pod střechu pavilonu a zašla za ním, ještě předtím rychle sestřásla z křídel proudy vody; skoro jim ani nevěnovala pohled, jen je bleskově přelétla očima a žárlivě se ovinula kolem Jung Singa a šeptem si s ním povídala v odlehleém koutě pavilonu. Sluhové jí přinesli večeri, byli však nervózní a drželi se od ní co nejdál, ačkoli vůči jiným drakům žádnou takovou nechuť neprojevovali a v blízkosti Temeraira se dokonce zdržovali se zjevným potěšením. Dračice přitom ke strachu očividně nezavdávala důvod; rychle, spořádaně se najedla, aniž přitom z jídla ukápala jedinou kapku, a jinak si jich vůbec nevšímala.

Druhý den ráno jim ji Jung Sing ve stručnosti představil jako Lung Tchien-lien a hned nato ji odvedl na snídani do soukromí; Hammond nenápadnými dotazy vyzvěděl dost na to, aby je při jejich vlastním ranním jídle mohl zasvětit trochu víc: "Je to rozhodně nebešťanka," řekl. "Zřejmě jde o formu albinismu; nechápu ovšem, proč jsou z ní všichni tolik nesví."

"Přišla na svět ve smutečných barvách, proto samozřejmě přináší neštěstí," odpověděl Liou Pao na opatrný dotaz, jako

by to bylo nad slunce jasné, a pak dodal: "Císař Čchien Lung se ji chystal darovat princí v Mongolsku, aby nešťastný osud nepostihl nikoho z jeho synů, Jung Sing si ji ale vymohl, aby se žádný nebešťan nedostal mimo císařskou rodinu. Mohl se stát sám císařem, pochopitelně ale nelze mít císaře s prokletým drakem, to by byla pro stát pohroma. Ted' je tedy císařem Ťia Čching, jeho bratr. Taková je vůle nebes!" ukončil to filosoficky s pokrčením ramen a zajedl to kouskem smažené placky. Hammond se tvářil sklíčeně a stísněnost padla i na Laurence: pýcha byla jedna věc, ovšem zásada nezvratitelná tak, že jí musel ustoupit i trůn, byla věc docela jiná.

Dva draky, kteří jim nesli zavazadla, vystřídalá nová dvojice tvořená jedním modrošedým a druhým o něco málo větším, sytě zeleným s modrými pruhy a hladkou hlavou bez růžků; i oni na Temeraira zírali s nábožnou úctou a po Lien neklidně vrhali ustrašené pohledy, drželi se však stranou. Temeraire už se smířil se svou vznešenou osamoceností a momentálně ho stejně plně zaměstnávala Lien, kterou jako očarováný pokradmu zvědavě pozoroval tak dlouho, až po něm loupala očima, a on zahanbeně sklonil hlavu.

To ráno měla na hlavě zvláštní pokrývku: tenké hedvábí našasené mezi zlatými tyčkami jí clonilo oči jako baldachýn; Laurence zaráželo, že něco takového dračice pokládá za nutné, když se šedivé nebe stále ještě nevybralo. Hned v prvních hodinách letu se ale takřka náraz udělalo dusné vedro; letěli roklínami, které se vinuly mezi věkovitými horami: jejich jižní úbočí se bujně zelenala, severní svahy byly skoro holé. Když vylétli do předhůří, zavál jim do tváří chladivý vítr a paprsky slunce vyšlého zpoza mraků bodaly málem až bolestivě. Rýžová pole už se znovu neobjevila, nahradily je však dlouhé lány dozrávající pšenice a zahlédli i početné stádo hnědých volků, kteří se pomalu sunuli přes travnatou planinu a s hlavami u země se pásli.

Na kopci stála dřevěná chatrč s výhledem na stádo a vedle ní se na obrovských rožních otáčelo několik celých krav, ze kterých stoupal voňavý kouř. "To vypadá na dobrotu," poznamenal Temeraire lehce toužebným tónem. Chut' nepřišla jen na něj: když se přibližovali, jeden z draků letících s nimi náhle prudce zrychlil a slétl k zemi. Z chatrče vyšel muž, chvíli s drakem mluvil a zase zmizel uvnitř; vrátil se s prknem, položil ho před draka a drak do něj drápem vyryl několik čínských znaků.

Muž prkno odnesl a drak si vzal krávu: zjevně provedli obchod. Drak ihned vzlétl a znovu se k nim připojil, za letu přitom s chutí chroupal pečeni: zjevně ho ani nenapadlo, aby cestující nechal sesednout, než to celé vyřídí. Laurencovi se zdálo, že nebohý Hammond mírně zelená, když do sebe drak s očividným požitkem soukal vnitřnosti.

"Třeba bychom taky mohli jednu koupit, jestli by vzal zavděk guinejemi," nabídl Laurence s lehkými pochybami Temerairovi; vybavil se na cestu raději zlatem než papírovými penězi, netušil ovšem, jestli o ně honák bude stát.

"Já vlastně ani nemám hlad," přiznal Temeraire, kterého v tu chvíli zaměstnávala zcela jiná myšlenka. "Laurenci, to bylo přece písmo, ne? On na to prkno něco napsal, vid'?"

"Zřejmě ano, na čínské písmo ale znalec nejsem," odpověděl Laurence. "Ty to poznáš líp než já."

"Zajímalo by mě, jestli všichni čínští draci umějí psát," pokračoval Temeraire, kterého to pomýšlení zjevně skličovalo.

"Budou mě mít za pěkného tupce, jestli to jako jediný nedovedu. Musím se to nějak naučit; vždycky jsem si myslel, že psát se dá jen perem, ale rýt bych určitě taky svedl."

Snad z ohledu na Lien, již prudké slunce očividně nedělalo dobře, ted' za největšího denního žáru zastavili v dalším pavilonu při cestě; poobědvali, draci si odpočali a vynahradili to pak večerním letem; signální ohně hořící v nepravidelných rozestupech na zemi jim svítily na cestu a Laurence i bez nich dokázal určit směr podle hvězd: míle rychle ubývaly a oni se ted' více stáčeli k severovýchodu. Dny byly i nadále horké, už ale zdaleka ne tolik vlhké a za noci se příjemně ochlazovalo; síla severních zim však byla znát: pavilony, ze tří stran kryté, stály na kamenných podezdívkách, ve kterých byla kamna, aby se mohly podlahy vyhřívat.

Peking se rozprostíral do veliké šíře od velkolepých městských hradeb, které množstvím čtverhranných věží a cimbuří docela připomínaly styl evropských hradů. Široké ulice dlážděné šedivými kameny rovně vedly k bránám i mimo ně a proudilo jimi takové množství lidí, koní a povozů, že se z výšky podobaly řekám. Viděli také mnoho draků, v ulicích i ve vzduchu, když přelétali z jedné městské čtvrti do druhé, někdy dokonce ověšení lidmi, kteří se takto zjevně přepravovali z místa na místo. Město bylo neobyčejně pravidelně rozděleno do čtverců, narušených jen čtveřicí zakřivených jezírek nacházejících se přímo uvnitř městských hradeb. Východně od nich stál císařský palác, netvořila ho však jediná budova, nýbrž množství menších pavilonů obehnaných zdí a příkopem s kalnou vodou: v zapadajícím slunci zářily všechny střechy jako zlato vsazené mezi stromy, které stále ještě neztratily jarní, žlutozelenou svěžest a vrhaly dlouhé stíny na šedé dlážděná nádvoří.

Když se přibližovali, potkali se ve vzduchu s menším drakem, který jim letěl naproti: černý drak s kanárkově žlutými pruhy a tmavozeleným obojkem na krku s sebou měl sice jezdce, mluvil však přímo s ostatními draky. Temeraire za nimi letěl ke kulatému ostrůvku v nejjížněji položeném jezeře, necelé půl míle od zdi paláce. Přistáli na širokém molu z bílého mramoru; molo, vybiřující do jezera, zjevně sloužilo pouze pro potřeby draků, protože žádné lodě se v dohledu nevyskytovaly.

Molo končilo obrovitou branou: červená stavba byla víc než zeď, na budovu ale byla příliš úzká; měla tři čtverhranné průchody, dva menší přitom několikrát přesahovaly Temerairovu výšku a na šířku se do nich vešel čtyřikrát; prostřední vstup byl ještě větší. Z každé strany hlídkoval v pozoru jeden císařský obr: stavbou těla byli velmi podobní Temerairovi, chyběl jim však jeho nápadný límec, jeden byl černý a druhý tmavě modrý; vedle nich stáli v dlouhé řadě vojáci: pěšáci v blýskavých ocelových přilbách a modrých rouchách, vyzbrojení dlouhými oštěpy.

Oba draci, kteří je doprovázeli, zamířili rovnou menšími průchody a Lien prošla přímo prostřední branou, Temerairovi, který šel za ní, však žlutě pruhovaný drak s hlubokou úklonou zastoupil cestu, cosi mu omluvně říkal a ukazoval přitom k bráně uprostřed. Temeraire mu stroze odpověděl a rázně si sedl na zadní, jeho napružený límec přilehlý ke krku vyjadřoval zřetelnou nelibost. "Děje se něco?" zeptal se Laurence tiše; průchodem viděl velké množství lidí a draků shromážděných na nádvoří, zjevně se chystala nějaká ceremonie.

"Chtějí, abys sesedl a prošel menší branou; já mám jít tou velkou," vysvětlil Temeraire. "Já tě ale samotného jít nenechám. Vůbec mi to připadá jako hloupost, aby se na jedno místo vcházelo třemi vstupy."

Laurence litoval, že nemá po ruce Hammonda ani nikoho, s kým by se poradil; pruhovaný drak byl Temerairovou neústupností zaskočený stejně jako jeho jezdec, na kterého se Laurence mimoděk zadíval a uviděl na něm málem stejnou bezradnost. Draci i vojáci u brány dál setrvali v přísné nehybnosti, jak ale ubíhaly minuty, shromáždění na druhé straně muselo vytušit, že se něco zadrhlo. Postranním vchodem přispěchal muž v bohatě vyšíváném modrém rouše a promluvil s pruhovaným drakem a jeho jezdcem; pak se úkosem podíval po Laurencovi a Temerairovi a zase odběhl na druhou stranu.

Tiše se rozluštil hovor, doléhající ozvěnou skrz bránu, znenadání však ustal; lidé na druhé straně se rozestoupili a bránou prošla dračice s černou lesklou kůží velmi podobnou Temerairovu zbarvení, se stejnými sytě modrými očima a skvrnami na křídlech i s velikým vztyčeným límcem tvořeným průsvitnou černou blánou napjatou mezi rumělkově červenými žebrovanými růžky: i ona byla nebešťanka. Zastavila se před nimi a promluvila hlubokým, zvukným hlasem; Laurence cítil, jak Temeraire nejprve strnul a pak se roztrásl, límec se mu zvolna zdvíhal a Temeraire potichu, nejistě řekl: "Laurenci, to je moje matka."

Kapitola 13

Později se Laurence od Hammonda dozvěděl, že prostřední brána je vyhrazena pouze pro císařskou rodinu a draky z rodu císařských obrů a nebešťanů, proto nechtěli dovolit, aby ji Laurence prošel. Čchien však s Temerairem jednoduše přelétla přes bránu na ústřední nádvoří za ní, a gordický uzel tak elegantně roztála.

Když se tedy vyřešil problém etikety, uvedli je všechny k ohromné hostině uchystané na dvou tabulích v největším dračím pavilonu. Čchien usedla v čele první tabule, Temerairovi připadlo místo po její levici a Jung Singovi s Lien po její pravici. Laurence posadili na opačný konec tabule: naproti němu seděl Hammond a vedle něj bylo ještě několik míst; zbytek britské výpravy zasedl u druhého stolu. Laurence považoval za nediplomatické něco namítat: nerozdělovala je ani celá místnost a Temeraire v tu chvíli stejně upínal pozornost jinam. Plně ho zaměstnával hovor s matkou, se kterou mluvil málem bojácně, jako by to ani nebyl on: zjevně přemáhal ustrašenost. Byla větší než on a slabě prosvítající šupiny prozrazovaly vysoký věk stejně jako její velmi vznešené chování. Neměla na sobě postroj, límec jí však zdobily obrovské žluté topazy připevněné k žebřům a krk jí obepínal zdánlivě křehký náhrdelník ze zlatého filigránu s vsazenými topazy a velkými perlami.

Každý drak dostal před sebe na stůl vskutku obrovitou mísu s celým upečeným srncem i s paroží: pomeranče propíchané hřebíčky, vtačené do pečeně, šířily vůni, která lidským smyslům rozhodně nebyla nelibá, a břicha srnců byla naditá směsí ořechů a ostře červených bobulí. Lidem u stolu předložili postupně osm chodů, sice menších, ale neméně rafinovaných. Po jednotvárné stravě, kterou se živilo po cestě, však i tato velmi cizokrajná hostina přišla nadmíru k chuti.

Když si Laurence sedal, usoudil, že nebude mít s kým mluvit, pokud nebude chtít křičet přes stůl na Hammonda, protože nikde neviděl žádného tlumočníka. Po jeho levici seděl velice starý mandarin: čapku mu na temeni zdobil bílý, perlově lesklý šperk a ze vskutku úctyhodného copánku, ve kterém vzdor záplavě vrásek vyrytých ve starcově tváři stále ještě převažovala černá barva, mu viselo páví pero. Plně se soustředil jen na jídlo a pití, Laurence se ani nepokusil oslovit: když mu ovšem soused z druhé strany křikl do ucha, Laurence pochopil, že mandarin nejenže neumí anglicky, ale ke všemu je i silně nahluchlý.

Nedlouho potom, co se usadil, ho tedy velmi zaskočilo, když na něj z druhé strany promluvil kdosi anglicky s výrazným francouzským přízvukem: "Doufám, že se vám cestovalo pohodlně," ozval se zvesela přívětivý hlas. Patřil francouzskému velvyslanci, ustrojenému nikoli po evropsku, ale po čínském způsobu v dlouhém rouše; to spolu s jeho tmavými vlasy vysvětlovalo, proč ho Laurence zprvu mezi ostatními nerozlišil.

"Snad mi prominete, že vás takto oslovuji, vzdor nepříznivým vztahům, které vládnu mezi našimi zeměmi," pokračoval de Guignes. "Omluvou mi budiž to, že vás už nepřímo znám; můj synovec mi psal, že mu vaše velkodušnost zachránila život."

"Promiňte, pane, ale nemám nejmenší potuchy, o čem to mluvíte," řekl Laurence, kterého ta slova zcela vyvedla z míry. "Váš synovec?"

"Jean-Claude de Guignes, poručík našeho letectva," vysvětlil velvyslanec a uklonil se, nepřestával se přitom usmívat. "Střetl jste se s ním loni v listopadu nad vašim Kanálem, když v boji přeskočil na hřbet vašeho draka."

"Bože na nebi," div nevykřikl Laurence, když se matně rozpomněl na mladičkého poručíka, který se s neobyčejnou vervou bil při obraně námořního konvoje, a srdečně potřásl Guignesovi rukou. "Už si vzpomínám; opravdu mimořádná odvaha. Mám upřímnou radost, že se zcela vyzdravil, jak doufám?"

"To ano, v dopise mi sděloval, že ho každým dnem čeká propuštění z nemocnice; a vzápětí samozřejmě nástup do vězení, což je ale pořád lepší než hrob," řekl Guignes s věčným pokrčením ramen. "Věděl, že působím v místě, kam míříte, a napsal mi proto o vaší zajímavé cestě; už celý měsíc, od chvíle, kdy jeho dopis dorazil, se těším, že složím hold vaší šlechtivosti."

Po tomto vydařeném úvodu ještě chvíli probírali neutrální témata: čínské podnebí, jídlo, udivující množství draků. Laurence se neubrnil pocitu jisté spřízněnosti s krajanem ze západu v hloubi orientálního osídlení, a třebaže sám de Guignes nebyl voják, vyznal se ve francouzském letectvu, a byl proto chápavým společníkem. Po skončení hostiny společně následovali ostatní hosty na nádvoří, kde většina nasedala na draky a odlétala stejným způsobem, jak to prve viděli ve městě.

"Šikovný způsob dopravy, což?" prohodil de Guignes a Laurence, který se zájmem přihlížel, s ním ze srdce souhlasil:

draci, náležející povětšinou k modrému plemeni, které zde, jak si všiml, zjevně bylo nejběžnější, měli přes hřbety přetaženo množství lehkých hedvábných popruhů, ze kterých visely početné smyčky širokých hedvábných pásů. Cestující po nich vyšplhali k nejvyšší prázdné smyčce, kterou si provlékli kolem paží a pod hýždě: pokud drak udržoval horizontální polohu a oni se drželi hlavního popruhu, seděli vcelku stabilně.

Z pavilonu se vynořil Hammond: jakmile je zahlédl, hned k nim s vyřeštěnými očima spěchal; s Guignesem se na sebe usmívali a velmi přátelsky hovořili, sotva se ale Francouz rozloučil a odešel ve společnosti dvou čínských mandarinů, Hammond se vmžiku obrátil k Laurencovi a naprosto bezostyšně po něm žádal, aby mu sdělil obsah jejich rozhovoru. "Celý měsíc nás čekal!" Hammond, zhrožený tím zjištěním, dal najevo, aniž přitom ovšem vyslovil cokoli jednoznačně urážlivého, že Laurence považuje za hlupáka, jestli Guignesovým řečem věřil. "Bůh ví, co za pikle proti nám zatím kul; už s ním prosím vás o samotě víckrát nemluvte."

Laurence spolkl odpověď, která se mu drala na jazyk, a raději šel za Temerairem. Čchien odcházela jako poslední, a než se vznesla, na rozloučenou ještě láskyplně dloubla Temeraira nosem a pak už se Temeraire jen posmutněle díval, jak její ladné černé tělo rychle mizí ve tmě.

* * *

Ostrov, patřící císaři, byl nachystán pro jejich ubytování jako kompromisní řešení; několik velkých, elegantních dračích pavilonů doplňovaly prostory určené pro potřeby lidí. Laurenci i ostatním členům výpravy bylo dovoleno ubytovat se v prostorách přiléhajících k největšímu pavilonu, s průčelím obráceným na rozlehlé nádvoří. Budova byla pěkná a prostorná, horní patro ale zcela zaplnili sloužící, jejichž počet vysoce překračoval jejich potřeby; když ovšem Laurence viděl, jak se rojí po domě, div že se nepletou pod nohy, pojal podezření, že slouží zároveň jako zvědové a hlídači. Spal hluboce, ještě před úsvitem mu však spaní přerušili sluhové nahlížející dovnitř, jestli už se probudil; po čtvrtém takovém vyrušení v deseti minutách to Laurence nevydržel a s nechutí vstal: po večerním hojném popíjení vína ho bolela hlava. Nepodařilo se mu vysvětlit, že by potřeboval umývadlo, a tak nakonec vyšel na nádvoří, aby se omyl v jezírku. Nebylo to vůbec těžké, protože obrovské kulaté okno ve stěně bylo jen o málo nižší než on a jeho spodní římsa byla těsně nad zemí.

Na protilehlém konci si hověl Temeraire, který ležel natažený na břiše, i ocas měl naplno rozvinutý, tvrdě spal a jen sem tam ze sna slastně zavrňel. Ze soustavy bambusových trubek vynořujících se zpod dláždění, které zjevně vyhřívaly, se valila do jezírka horká voda, takže Laurence odbyl ranní hygienu mnohem příjemněji, než čekal. Sloužící, kteří se se zjevnou netrpělivostí po celou dobu zdržovali kolem, silně pohoršilo, že se svlékl do půli těla. Když se konečně domyl, vnutili mu čínské oblečení: tunika s tuhým límečkem a měkké kalhoty zde očividně platily za takřka všeobecný oděv. Chvilí se bránil, pak se ale podíval na své vlastní šaty, po cestě žalostně pomačkané; domorodý úbor sice působil jako nezvyk, vypadal ale aspoň upraveně a nebylo v něm nepohodlně, třebaže si Laurence bez řádného kabátu a nákrčníku připadal málem neslušně.

Úředník, který s nimi přišel posnídat, už čekal u stolu, což bylo zřejmě i důvodem, proč sloužící tolik spěchali. Laurence se neznámému, který se jmenoval Čao Wej, stroze uklonil a veškerý další hovor ponechal na Hammondovi, sám se přitom vydatně napájel předloženým čajem: byl voňavý a silný, nikde v dohledu však nebylo mléko a sloužící se na přetlumočenou žádost tvářili nechápavě.

"Jeho císařské Veličenstvo laskavě rozhodlo, že zde budete přebývat po celou dobu vaší návštěvy," sděloval Čao Wej angličtinou sice nejneplynňější, ale srozumitelnou; upjatě chmuřil tvář a s pohrdlivě zkřivenými rty sledoval, jak Laurence zápolí s hůlkami. "Po nádvoří se smíte procházet dle libosti, ovšem k opuštění vymezených prostor si musíte vyžádat oficiální svolení."

"Jsme vám velice vděční, pane, měl byste si ale uvědomit, že nesmíme-li se přes den volně pohybovat, určený prostor rozhodně nepostačuje našim potřebám," namítl Hammond. "Vždyť pouze kapitán Laurence a já jsme nocovali v samostatných pokojích, nadto malých a nepříslušných našemu postavení, zbytek našich krajanů přitom musel spát společně v krajně stísněných podmínkách."

Laurence neměl vůbec dojem, že by ubytování jakkoli nevyhovovalo, a snahy omezit je v pohybu i Hammondovo úsilí vyjednat jim více místa mu připadaly poněkud směšné, zvláště když z jejich hovoru vyrozuměl, že byl z úcty k Temerairovi celý ostrov vyklizen. Celý prostor by pohodlně stačil tuctu draků a i pro lidi tam bylo místa tolik, že každý člen Laurencovy posádky mohl mít sám pro sebe jednu budovu. Přidělený pavilon byl přitom v bezvadném stavu a nabízel daleko více pohodlí a prostoru než lodní kajuty, ve kterých se mačkali uplynulých sedm měsíců; žádat více místa se mu zdálo stejně neopodstatněné jako zakazovat jim volný pohyb po ostrově. Hammond a Čao Wej se však odměřeně vážným a zdvořilým tónem dál dohadovali.

Čao Wej posléze svolil, že se mohou procházet po ostrově v doprovodu sloužících, dodal ale: "Nesmíte se ovšem přibližovat ke břehu ani k přístavišti a překážet hlídkujícím strážím." Hammond na to spokojeně kývl. Čao Wej se napil čaje a pokračoval: "Jeho Veličenstvo si samozřejmě přeje, aby si Lung Tchien-siang prohlédl město. Provedu ho, až se nají."

"Temeraire i kapitán Laurence to jistě nanejvýš uvítají," odpověděl Hammond, než se Laurence vůbec stačil nadechnout. "Bylo od vás skutečně velmi laskavé, pane, že jste se kapitánu Laurencovi postaral o domorodý oděv, aby ho zbytečně neobtěžovaly zvědavé pohledy."

Čao Wej teď teprve postřehl Laurencovo ustrojení a výrazem tváře dal jasně najevo, že jeho dílo to rozhodně není; porážku však přijal vcelku smířlivě. S lehkou úklonou řekl jen: "Doufám, že budete moci zakrátko vyrazit, kapitáne."

"A to se můžeme projít i po samotném městě?" vyzvídal rozradostněle Temeraire, když ho po snídani drhli a oplachovali: nastavil nejprve jednu a pak druhou přední tlapu s roztaženými drápy, aby mu je mohli důkladně umýt kartáči a mydlinkovou vodou. Obdobně mu vyčistili i zuby, mladinká služtička mu přitom dokonce vlezla i do tlamy, aby dosáhla na zadní stoličky.

"Přirozeně," opáčil Čao Wej, kterého ta otázka upřímně vyvedla z míry.

"Třeba by ses mohl podívat i na to, kde se tu draci cvičí, mají-li nějaké cvičiště přímo ve městě," nadhodil Hammond, který je vyprovázal. "Podle mě by tě to určitě zajímalo, Temeraire."

"No to ano," přisvědčil Temeraire; vztyčený límec se mu zachvíval.

Hammond se po Laurencovi významně podíval, Laurence ho však záměrně nebral na vědomí: neměl nejmenší chuť slídit ani vycházku prodlužovat, byť by tam bylo sebevíc zajímavostí. "Tak připraven, Temeraire?" zeptal se tedy jen. Na břeh je převáželi složitě zdobenou, ale těžkopádnou lodí, která se pod Temerairovou váhou nejistě kymácela i na dokonale klidné hladině malíčkého jezera; Laurence se držel poblíž kormidla a zachmuřeným, přísným pohledem sledoval neobratného lodivoda: měl sto chutí vzít mu řízení z rukou. Kratičkou vzdálenost ke břehu překonávali dvakrát déle, než za kolik se dala přeplout. Na prohlídku města jim byl přidělen početný vojenský doprovod uvolněný ze strážní služby na ostrově. Většina vojáků kráčela ve vějířovitém útvaru vpředu a dělala jim cestu, asi deset jich však šlo Laurencovi těsně v patách a neuspořádaně se mačkalo na sebe ve zjevné snaze zabránit mu hradbou vlastních těl v pohybu jiným směrem.

Čao Wej je vedl další bohatě zdobenou rudozlatou branou vsazenou do silné zdi, za kterou začínala neobyčejně široká ulice. Bránu hlídalo několik stráží v císařských stejnokrojích a dvojice vystrojených draků: jeden patřil k nyní už známému karmínovému plemeni, druhý, zářivě zelený, měl rudé skvrny. Jejich kapitáni, kteří v parnu odložili prošívané kabáty, popíjeli pod přístřeškem čaj: obě to byly ženy.

"Vidím, že u vás létají na dracích i ženy," poznamenal Laurence k Čao Wejovi. "Přidělují se kapitánky k určitým plemenům?"

"Ženy se přidělují k těm drakům, kteří slouží v armádě," vysvětlil Čao Wej. "Takové zaměstnání si přirozeně vybírají pouze plemena nižšího druhu. Tamhleten zelený patří ke smaragdovcům. Při své lenosti a pomalosti nemohou uspět u zkoušek a plemeno karmínový květ se zase příliš vyžívá v boji, než aby se hodilo k něčemu jinému."

"Chcete říct, že vaše letectvo tvoří výhradně ženy?" přeptal se Laurence v přesvědčení, že špatně slyšel; Čao Wej však kývnutím přitakal. "Jaký to má ale důvod? Jistě přece nechcete po ženách, aby sloužily i u pěchoty nebo u námořnictva?" namítl Laurence.

Bylo na něm jasné vidět zděšení a Čao Wej, snad že cítil potřebu tuto zvláštní zvyklost svého národa obhájit, mu odvyprávěl legendu, která jí dala základ. Vyprávění bylo samozřejmě romanticky přibarvené: jedna dívka se prý přestrojila za muže, aby šla bojovat místo svého otce, stala se kapitánkou draka, se kterým vyhrála velkou bitvu, a zachránila tak říši; tehdejší císař proto vyhlásil, že u draků mohou sloužit i dívky.

Odmyslelo-li se všechno, co bylo přibásněno, jádro legendy zjevně přesně postihovalo zavedenou zvyklost: v čase odvodu musela hlava každé rodiny buď sama nastoupit, nebo místo sebe vyslat jednoho potomka. Dívky se cenily výrazně méně než chlapci, a v případě potřeby se tedy vysílaly častěji. Mohly ovšem sloužit pouze v letectvu a postupně v něm převažovaly více a více, až do něj nakonec byly přijímány výhradně ženy.

Na doplnění Čao Wej legendu odpřednášel v tradiční veršované podobě, která, jak Laurence tušil, překladem hodně ztratila na kráse, a tak došli od brány k náměstíčku dlážděnému šedivými kameny: leželo stranou ulice a bylo plné dětí a dračích mláďat. Chlapci seděli se zkříženými nohama na zemi vpředu, dračci leželi úhledně svinutí za nimi a všichni společně, podivnou směsicí dětských hlásek a zvučnějších dračích hlasů, odříkávali po učiteli, který stál na stupínku před nimi, hlasitě předčítal z velké knihy a za každou větou žákům ukazoval rukou, aby opakovali po něm.

Čao Wej k nim pokynul. "Chtěli jste vidět naše školy. Tihle samozřejmě teprve začínají; učí se Konfuciovy Rozpravy." Pomyšlení, že se draci učí a skládají zkoušky, vyvádělo Laurence z míry. "Zdá se, že nejsou spárování," poznamenal při pohledu na nezvyklou školní třídu.

Čao Wej se na něj nechápavě podíval a Laurence vysvětlil: "Chlapci nesedí u svých dráčků; vypadají, že jsou na to malí."

"Draci jsou ještě příliš mladí na to, aby si vybírali jezdce," řekl Čao Wej. "Je jim teprve pár týdnů. Až v patnácti měsících budou zralí na to, aby si vybrali, a chlapci do té doby povyrostou."

Laurence se překvapením zastavil a znovu se k dráčkům otočil; vždycky slychal, že draky je třeba zkrotit ihned po vylíhnutí, jinak zdivočí a utečou, před očima však měl názorný příklad, který to jednoznačně popíral. Temeraire se ozval: "Musí jim být samotným smutno. Já bych tedy nechtěl být bez Laurence, když jsem se vylíhl." Sklonil hlavu a dloubl Laurence nosem. "A taky to musí být pěkná dřina lovit si hned po vylíhnutí potravu; já měl pořád hlad," dodal v prozaičtějším duchu.

"Vylíhlí dračci si samozřejmě nemusejí sami lovit," vyvedl ho Čao Wej z omylu. "Musejí se učit. Na péči o vejce a krmení mláďat máme dospělé draky. To je mnohem lepší, než kdyby to dělali lidé. K člověku by si draček mohl vytvořit citové pouto dřív, než nabere dostatek rozumu, aby řádně posoudil povahu a přednosti navrženého jezdce."

Laurence postřehl skrytý ostent a bez mrknutí opáčil: "To asi může být potíže, nemáte-li tak přísně vymezeno, jak muže pro tento účel vybírat. U nás musí muž nejprve sloužit mnoho let v letectvu, než lze vůbec uvažovat, že by mohl být předveden vylíhlému drakovi. Připadá mi, že za takových okolností se časné citové pouto, jaké vy odsuzujete, může stát základem hlubšího trvalého vztahu, přínosnějšího pro obě strany."

Pokračovali dál do města, a když si ho nyní Laurence mohl prohlížet z obvyklejšího pohledu než z ptačí perspektivy, znovu žasl na neobyčejnou šíři ulic, které jako by byly přímo budovány s ohledem na draky. Dodávaly městu zdání prostoru, v Londýně zcela nevidaného, ačkoli lidí tu bylo podle Laurencova odhadu zhruba stejně. Temeraire spíš sám valil oči, než že by se na něj upíraly zraky okolí; obyvatelé hlavního města byli na ušlechtilější plemena zjevně zvyklí, kdežto on ještě nikdy ve velkém městě nebyl: mohl si krk vykroutit, jak se rozhlížel do tří stran naráz.

Stráže hrubě odstrkovaly chodce z cesty zeleným nosítkům, ve kterých se nesli mandaríni za služebními povinnostmi. Jednou širokou ulicí se s křikem a tleskáním vinul rudozlatě se třpytící svatební průvod s nevěstou ukrytou v

zahalených nosítkách a s muzikanty a prskajícími ohňostroji na konci: soudě podle nákladnosti procesí se uzavíral bohatý sňatek. Tu a tam se vlekli mezci zapražení do naložených kár, klapali kopyty po kamenné dlažbě a draků si nevšímalí, zjevně jim byli uvyklí; koně ani povozy však Laurence nikde na hlavních třídách nezahlédl: patrně je nebylo možné tolika drakům přivyknout. I vzduch byl cítit jinak: nečpělo to tu hnojem a koňskou močí, oním nakysle trávovým oděrem, před kterým nebylo v Londýně úniku; zaváňel tu dračí trus připomínající pach síry, výrazný zvláště při severovýchodním větru; Laurence si domýšlel, že oním směrem se zřejmě nacházejí nějaké větší odpadní jímky. A široko daleko sami draci: modří, nejběžnější, vykonávali celou řadu prací. Někteří, jak už Laurence viděl, přepravovali lidi, jiní zase náklady; značný počet jich přitom očividně spěchal za důležitějšími úkoly: tyto draci měli různobarevné obojky, velmi podobně jako mandaríní ozdobené šperky různých barev. Čao Wej potvrdil, že jde o odznaky postavení a že takto ozdobení draci tvoří součást státního aparátu, "Šen lung jsou jako lidé, někteří chytří, někteří líní," řekl a připojil poznámku, která Laurence velice zaujala: "Z těch nejlepších vzešla řada ušlechtilých plemen a ti nejchytřejší se mohou dočkat i zkřížení s císařskými obry." K vidění byly i desítky dalších druhů, někteří draci měli jezce, jiní ne, a všichni chvátali za prací. Jednou potkali dvojici císařských obrů jdoucích v opačném směru: když je draci mijeli, pozdravili Temeraire zdvořilým úklonem hlavy; Temeraire po očku toužebně pokukoval po jejich velmi elegantních šálech z rudého hedvábí, zavázaných na uzel, ovitých zlatými řetízky a pošítych perličkami. Zakrátko došli do obchodní čtvrti s okázale zlacenými a vyřezávanými krámky plnými zboží. Nabízelo se tu hedvábí překrásných barev a skvělé kvality, některé i mnohem jemnější, než jaké kdy Laurence viděl v Londýně; ležely tu štičky modré bavlny, příze i plátna, různé jakosti odstupňované podle tloušťky i jasnosti barvy. Laurencovu pozornost přitahoval hlavně porcelán; na rozdíl od otce nebyl sice znalec umění, ale modrobílý dekor se mu zdál daleko jemněji propracovaný než dovážené nádoby které vidal, a barevné kusy mu připadaly obzvláště krásné. "Temeraire, zeptal by ses prosím, jestli by stál o zlato?" požádal Temeraire, který s velkým zájmem nahlížel do krámku, zatímco obchodník úzkostně sledoval jeho natahující se hlavu; konečně zjevně připadl na místo, kde ani v Číně draky tak úplně nevídali. Obchodník se zatvářil nedůvěřivě a obrátil se s několika otázkami na Čao Weje; poté se uvolil vzít půl guineje a prohlédnout ji. Zaklepal jí o hranu stolu a pak ze zadu přivolal syna: sám už měl zubů pomalu, a tak ji předal mladému, aby do ní kousl. Hluk přilákal ženu sedící vzadu: nakukovala zpoza rohu a nepomohlo ani hlasité napomínání; teprve když se na Laurence dosyta vynadávala, zase se stáhla, ze zadu se ale dál pronikavě ozýval její hlas, i ona se tedy zřejmě účastnila porady. Obchodník nakonec přece jen dal najevo spokojenost, když ale Laurence zvedl vázu, kterou si prohlížel, okamžitě vyskočil a s přívalem slov mu ji vzal z rukou, načež Laurence posunkem naznačil, aby počkal, a zmizel vzadu. "Říká, že takovou cenu nemá," tlumočil Temeraire. "Ale vždyť jsem mu dal jen půl libry," namítl Laurence; obchodník už ale přicházel s mnohem větší vázou: sytá, téměř světlivá červeně pozvolna přecházela až k čistě bílé barvě na horním okraji a leštěný povrch se blyštěl málem jako zrcadlo. Muž ji postavil na stůl a všichni ji obdivně prohlíželi; dokonce ani Čao Wej se nezdržel a uznale zamručel a Temeraire vydechl: "Ta je krásná." Laurence se značným úsilím vnutil prodávajícímu ještě několik guinejí a s provinilým pocitem si odnášel úlovek ovinutý mnoha ochrannými vrstvami bavlněných hadrů; větší krásu nikdy neviděl a už předem se strchoval, jak přechká dlouhou cestu. První úspěch mu dodal odvahy do dalšího nakupování hedvábí a porcelánu; na doporučení Čao Weje, jehož opovrhlivý výraz zvolna ustupoval nákupnímu nadšení, pak koupil nefritový přívěsek s vyrytým začátkem básně o bájně dračí bojovnici. Šperk se zřejmě dával pro štěstí dívkám nastupujícím stejnou dráhu. Laurence si říkal, že by se mohl líbit Jane Rolandové, a přidal ho k narůstající hromadě; Čao Wej musel nesením nákupů zakrátko pověřit několik vojáků, kterým už nedělalo starost ani tak to, aby jim Laurence neutekl, jako spíš to, že je nakládá jako soumary. Ceny velké části zboží se zdály výrazně nižší, než na jaké byl Laurence obecně zvyklý, a to o tolik, že to nebylo možné přičíst jen nákladům na dopravu. To samo ho nepřekvapovalo, od představených Východoindické společnosti v Macau už věděl o hrabivosti místních mandarínů i o úplatcích, které vyžadovali nádavkem ke státním clům. Rozdíl byl ale tak vysoký, že Laurence musel zásadně změnit i svou představu o výši těchto vyděračských poplatků. "Je to strašná škoda," řekl Temerairovi, když docházeli na konec ulice. "Kdyby se obchod oficiálně povolil, obchodníci i řemeslníci by si žili daleko líp; když se všechno zboží musí posílat přes Kanton, mandaríní z toho můžou nestydatě těžit. Nejspíš jim to ani nestojí za námahu, když zboží prodají i tady, takže k nám se dostává jen to, o co tady není zájem." "Třeba ani nechťejí prodávat to nejlepší tak daleko. To ale pěkně voní," zamručel Temeraire, když přešli po mostku do další čtvrti obehnané nízkou kamennou zídou a vodním příkopem. Ulici po obou stranách lemovaly mělké otevřené jámy naplněné doutnajícím uhlím, nad kterým se na kovových rožních opékali volí, vepři, ovce, srnci, koně i menší, hůře rozpoznatelná zvířata. Laurence si je raději ani moc neprohlížel. Upocení, polonazí muži je velikými naběračkami polévali omáčkou, která odkapávala a škvířila se na kamenech, z nichž stoupala oblaka ohavého dýmu. Lidí tu nakupovalo jen pár, obratně se přitom vyhýbali drakům, kteří zde byli hlavními zákazníky. Temeraire ráno vydatně posnídal: dva mladé srnce zajedl několika nadívanými kachnami; o jídlo se tedy nehlásil, poněkud zasněně ale pozoroval menšího purpurového dráčka okusujícího selata na rožni. Opodál v postranní uličce ale Laurence zahlédl zmořeně vypadajícího modrého draka s kůží pokrytou starými otlaky od hedvábného postroje na nošení břemen. Drak se smutně otočil od nádherně vypečené krávy a ukázal na připálenou nedorostlou ovečku odsunutou stranou: odnesl si ji za roh a velice pomalu se pustil do jídla, zjevně si ji šetřil a nepohrdl ani vnitřnostmi a kostmi. Bylo přirozené, že pokud si draci měli sami vydělávat na živobytí, některým se vedlo hůře než jiným; Laurencovi však připadalo trestuhodné, že někteří trpí i hladu, zvláště když v jejich hostinském sídle i jinde se tak marnotratně plýtvalo. Temeraire, zaujatě obhlížející rožněné kusy, si draka nevšímal. Ze čtvrti vyšli po dalším mostku zpět na širokou třídu, kde procházku městem zahájili. Temeraire si zhluboka slastně povzdychl, vdechnutou vůni pouštěl z nozder jen velmi

pomalu.

Laurencovi náhle nebylo do řeči; pod dojmem toho, co viděl, pro něj nové prostředí pojednou ztratilo přirozenou zajímavost vlastní každému cizímu hlavnímu městu takových rozměrů a on, vystřízlivělý z prvotního ohromení, nyní nevyhnutelně vnímal naprostou rozdílnost v zacházení s draky. Ulice zde nebyly širší než v Londýně nějakou zvláštní shodou okolností ani z důvodů vkusu či větší nádhery; jednoznačně byly budovány tak, aby draci mohli žít v dokonalém souladu s lidmi, a Laurence nemohl popřít, že dané uspořádání plní svůj účel ku prospěchu všech: ukázka bídý, kterou zahlédl, spíše jen zvýrazňovala všeobecné blaho.

Kvapem se blížila doba oběda a Čao Wej s nimi zamířil zpět k ostrovu; i Temeraire cestou z obchodní čtvrti ztichl, a tak kráčeli mlčky až k bráně; tam se zastavil a ohlédl se na město, které nepřestávalo kypět životem. Čao Wej postřehl jeho pohled a prohodil k němu cosi čínsky. "Je moc hezké," odpověděl mu Temeraire a dodal: "Nemůžu to ale porovnat: po Londýně a ani Doveru jsem zatím ještě nechodil."

Před pavilonem se s Čao Wejem krátce rozloučili a opět společně zašli dovnitř. Laurence ztěžka dosedl na dřevěnou lavici a Temeraire začal neklidně přecházet sem tam, přičemž rozčileně pošvihával konečkem ocasu. "To vůbec není pravda," vybuchl po chvíli. "Chodili jsme si přece, kde jsme chtěli, Laurenci, po ulicích i obchodech, a nikdo před námi neutíkal ani se neleká: na jihu ani tady. Lidé se draků ani trochu nebojí."

"Promiň mi to, prosím tě," řekl Laurence tiše. "Uznávám, že jsem se mýlil: lidé si očividně mohou zvyknout. Při takovém množství draků se tu zřejmě všichni od mala pohybují v jejich těsné blízkosti a ztrácejí strach. Ujišťuji tě ale, že jsem ti nelhal úmyslně; v Británii to neplatí. Musí to být otázka zvyku."

"Pokud zvyk může lidi zbavit strachu, nechápu, proč bychom měli být dál zavíráni, aby se nás pořád báli," namítl Temeraire.

Na to Laurence neměl odpověď ani se nesnažil nějakou hledat; raději se tedy odebral k sobě do pokoje a zasedl k obědu; Temeraire se svinul do klubka ke svému obvyklému odpolednímu spánku, myšlenky mu ale nedávaly spát, a tak se nepokojně vrtěl, zatímco Laurence se o samotě bez zájmu rýpal v jídle. Hammond se přišel vyptat, co viděli; Laurence odpovídal co nejúsečněji a svou podrážděnost nijak zvlášť neskrýval, a tak se Hammond hned zase poroučel, tváře mu přitom hořely a rty měl sevřené.

"Zas na vás dotíral?" zjišťoval Granby, který k Laurencovi nahlédl.

"Ale ne," uklidnil ho Laurence zmořeně a vstal, aby si opláchl ruce v umývadle, které naplnil vodou z jezírka. "To spíš já ho hrubě odbyl, aniž si to v nejmenším zasloužil: jen se zajímal, jak tu chovají draky, aby mohl tvrdit, že se s Temerairem v Anglii zas tak špatně nezacházelo."

"Podle mě zaslouhoval dostat," opáčil Granby. "Rval jsem si vlasy, když jsem ráno rozlepil oči a on mi s bohorovným klidem oznámil, že vás vyslal samotné do města s nějakým Číňanem; tedy ne že by Temeraire dopustil, aby se vám něco stalo, ale v davu se může semlít ledasco."

"Ne, o nic takového se nikdo nepokoušel; náš průvodce se zpočátku choval trochu příkře, ale na konci už byl zdvořilost sama." Laurence zalétl očima k balíčkům naskládaným v rohu, kam je Čao Wejovi muži uložili. "Začínám dávat Hammondovi za pravdu, John; byly to jen babské strachy a bujná fantazie," poznamenal nešťastně; po dopolední procházce mu připadalo, že princ měl sotva zapotřebí snižovat se k vraždě, když jeho vlast nabízela tolik možností, které mohly posloužit jako jemnější, přitom ale stejně pádné argumenty.

"Spíš se Jung Sing přestal snažit na lodi a čekal, až vás bude mít pěkně na očích," opáčil Granby pesimisticky. "Tohle je sice hezké bydlení, ale na můj vkus se tu ochomýtá nějak moc stráží."

"Tím spíš není důvod se bát," namítl Laurence. "Kdyby mě chtěli zabít, tak už to desetkrát udělali."

"Temeraire by tady sotva zůstal, kdyby vás zabily císařovy vlastní stráže," řekl Granby. "Nejspíš by je pobil, našel by loď a vrátil se domů; i když draci ztrátu kapitána těžce nesou, a možná by tedy ulétl na svobodu."

"Takhle se můžeme dohadovat donekonečna." Laurence netrpělivě rozhodil rukama a zase je spustil. "Dnes jsem aspoň zaznamenal jedinou snahu, a to příznivě zapůsobit na Temairu." Nedodal už, že tento cíl se podařilo beze zbytku a s minimálním úsilím splnit; nevěděl, jak vyličit rozdíl oproti zacházení s draky na západě, aniž by to vyznělo, že si stěžuje či, ještě hůře, že ztrácí oddanost: znovu se mu připomnělo, že nebyl vychováván jako letec, a zdráhal se vyslovit cokoli, co by mohlo zranit Granbyho city.

"Jste nějak zaražený," řekl Granby nečekaně a Laurence sebou provinile trhl: celou dobu mlčky hloubal. "Mě nepřekvapuje, že se mu město zalíbilo, po všem novém je jako čert; je to ale vážně tak zlé?"

"Nejde jen o město," vypravil ze sebe konečně Laurence. "Jde o úctu, kterou tady prokazují nejen jemu, ale drakům obecně: všichni se tu zcela samozřejmě těší značné svobodě. Dnes jsem viděl aspoň stovku draků, volně si chodili po ulicích a nikdo si jich nevšímal."

"Chraň bůh, abychom přelétli nad Regentovým parkem, to by byl hned oheň na střeše a deset písemných napomenutí z admirality," přitkal Granby se záchvčem nelibosti. "Ne že bychom tedy mohli v Londýně přistát, i kdybychom stokrát chtěli: ulice jsou tak úzké, že by se do nich vešel sotva winchester. Soudě podle toho, co jsme zahlédli jen ze vzduchu, to tu mají vyřešeno daleko rozumněji. Není divu, že mají desíkrát víc draků než my, ne-li víc."

Laurencovi spadl kámen ze srdce, že se Granby neurazil a sám se o tom tématu s chutí rozpovídal. "Víte, John, tady přidělují drakům jezdců až v patnácti měsících; do té doby je vychovávají jiní draci."

"To mi připadá jako ukrutná marnotratnost, nechat draky, aby dělali chůvy," rozhorlil se Granby. "Tady si to ale nejspíš můžou dovolit. Laurenci, když si pomyslím, co bychom mohli všechno podniknout s takovými deseti karmínovými obry, co se tu všude povalují a tloustnou; jeden by brečel."

"To ano; chtěl jsem ale říct, že tu zjevně nemají žádné divoké draky," upřesnil svá slova Laurence. "My přece takhle přicházíme o jednoho z deseti, ne?"

"Ale ne, o tolik zas ne, v dnešní době už ne," opravil ho Granby. "Dlouhokřídlatce jsme takhle ztráceli po desítkách,

dokud královna Alžběta nepřípadla na tu skvělou myšlenku světit ho své služce a nepřišlo se na to, že od děvčat se nechají krotit jako beránci a že stejně tak si dají říci i xeniky. Winchesterové dřív často frnkli, než se na ně vůbec stačil hodit postroj, teď je ale necháváme líhnout uvnitř a dovolujeme jim trochu provětrat křídla, než jim předložíme krmení. Nazmar přijde nanejvýš jeden ze třiceti, víc určitě ne, když nepočítáme vejce, o která přicházíme na chovných základnách: divocí draci, co se tam chovají, je někdy schovávají."

V hovoru je vyrušil sluha; Laurence ho chtěl mávnutím ruky poslat pryč, on se ale omluvně ukláněl a tahal Laurence za rukáv na znamení, že je chce odvést do hlavní jídelny: Sun Kchaj si s nimi nečekaně přišel vypít čaj.

Laurence neměl na společnost náladu a Hammond, který se k nim přidružil v roli tlumočníka, stále zachovával nepřívětivou upjatost; u stolu tak většinou panovalo nepřijemné ticho. Sun Kchaj se zdvořile dotazoval na to, jak jsou spokojeni s ubytováním a jak se jim líbí v zemi, na což Laurence odpovídal velmi stroze; nedokázal se ubránit podezření, že jde o snahu zjistit Temerairovo duševní rozpoložení, tím spíše, když Sun Kchaj konečně dospěl ke skutečnému účelu své návštěvy.

"Mám vám tlumočit pozvání od Lung Tchien-čchien," oznámil Sun Kchaj. "Doufám, že k ní s Temerairem zítra ráno, než se květy rozvinou, přijdete na čaj do Paláce deseti tisíce lotosů."

"Děkuji vám, pane, za laskavé vyřízení," odpověděl Laurence zdvořilým, ale bezbarvým tónem. "Temeraire se velmi těší, že se s ní lépe seznámí." Pozvání bylo sotva možné odmítnout, Laurence však rozhodně neměl radost z toho, že se Temerairovi stráží další vějičky.

Sun Kchaj klidně přikývl. "I ona se velmi těší, že se dozví, jak se jejímu potomkovi daří. Její názor má pro syna nebes velkou váhu." Napil se čaje a dodal: "Možná byste jí mohl povědět o vašem národě a o tom, jakou úctu si u něj Lung Tchien-siang vydobyl."

Hammond to přeložil a rychle ještě zadrmlil, aby si Sun Kchaj myslel, že stále ještě tlumočí jeho slova: "Věřím, pane, že to chápete jako dosti jasnou pobídku. Musíte vynaložit veškeré úsilí, abyste si ji naklonil."

"Nechápu, proč by mi Sun Kchaj vůbec radil," namítl Laurence, když od nich vyslanec opět odešel. "Choval se sice vždycky zdvořile, ale o nějakém přátelství se rozhodně nedá mluvit."

"To přece ale není moc velká rada, ne?" vložil se do toho Granby. "Jen doporučil, abyste jí řekli, že je Temeraire spokojený: na to byste přišel i sám a navíc to působí zdvořile."

"To jistě; ale nevěděli bychom, že si máme jejího příznivého postoje tolik cenit ani že máme tomu setkání přikládat nějaký zvláštní význam," namítl Hammond. "Ne; na diplomata řekl až dost, podle mě kolik jen mohl, aniž nám otevřeně vyjádřil vstřícnost. To je nanejvýš povzbudivé," dodal tónem, ve kterém Laurence cítil přehnaný optimismus, pramenící zřejmě z bezmoci: Hammond už pětkrát písemně žádal císařovy ministry o přijetí, na kterém by předložil pověřovací listiny: všechna psaní se mu vrátila neotevřená a stejně pohořel i se žádostí, aby mohl opustit ostrov a setkat se s hrstkou západních krajanů ve městě.

* * *

"To asi nemá moc silný mateřský pud, když ho nechala poslat tak daleko," poznamenal druhý den za úsvitu Laurence ke Granbymu; prohlížel v ranním šeru svůj sváteční kabát a kalhoty, přes noc vyvětrané: nákrčník potřeboval vyžehlít a nejlepší košile se mu na jednom místě třepila.

"To dračice obvykle nemívají," řekl Granby. "Mateřský pud se u nich projevuje jen v době kladení vajec, po jejich vylihnutí slabne. Úplně se neztratí, ale vylihnuté drače dokáže už po pěti minutách ukousnout koze hlavu; dračí mláďata tedy nepotřebují mateřskou péči. Půjčte to sem; při žehlení sice všechno propálím, ale látat umím." Vzal Laurencovi košili, chopil se jehly a pustil se do spravování roztržené manžety.

"Určitě by se jí ale nelíbilo, kdyby Temeraire trpěl," řekl Laurence. "Je mi ovšem záhadou, že na ni císař tolik dá; myslím bych, že kdyby poslali do ciziny vejce nebešťana, tak jedině nějakého méně vznešeného rodu. Díky, Dyere; polož to tamhle," vybídl mladého běžce, který mu od kamen donesl našhacenou žehličku.

Když se Laurence upravil, jak nejlépe svedl, vyšel za Temerairem na nádvoří; pruhovaný drak se vrátil, aby je doprovodil. Cesta byla sice kratičká, zato však zajímavá: letěli tak nízko, že viděli trsy popínavých rostlin, které se uchytily mezi žlutými střešními taškami paláců, i barevné drahé kameny na čapkách mandarinů, kteří vzdor časně ranní hodině spěchali po prostorných nádvořích a chodnicích pod nimi.

Palác, ke kterému mířili, ležel za zdmi rozlehlého Zakázaného města a z výšky byl snadno rozeznatelný: z každé strany protáhlého jezírka hustě zarostlého stále ještě zavřenými poupaty leknínů stály dva obrovské dračí pavilony. Jezírko překlenovaly široké mostky ozdobně vyklenuté do výše a na černou mramorovou dlažbu jižně položeného nádvoří právě začínaly dopadat první sluneční paprsky.

Žlutě pruhovaný drak tady přistál a úklonou jim naznačil, aby ho následovali; když se Temeraire snesl, Laurence v ranním šeru uviděl, jak se pod převíslými střechami velkých pavilonů probouzejí další draci. Z křídla ležícího nejdále k jihovýchodu se ztuhle hrabal staříček nebešťan s dlouhými vousky povislými jako kníry. Obrovitý limec měl zcela vybledlý a černá kůže mu zprůhledněla tak, že pod ní rudě prosvítalo maso a krev. Vedl ho opatrně další žlutě žíhaný drak, který ho sem tam dloubl nosem směrem k nádvoří zalitému sluncem; zornice nebešťanových mléčně modrých očí nebylo pod zákalem skoro vidět.

Objevilo se i několik dalších draků; už to nebyli nebešťané, ale císařští obři, kteří neměli limec ani vousky a byli barevně rozmanitější: někteří byli stejně černí jako Temeraire, jiní však zářili sytou indigovou modří; všichni byli ovšem velmi tmaví, s výjimkou Lien, která se současně vynořila z odděleného soukromého pavilonu stojícího stranou o samotě mezi stromy a šla se k jezírku napít. Její bílá kůže působila mezi ostatními málem nezemsky; Laurencovi blesklo hlavou, že sotva lze někomu zazlívát, cítí-li vůči ní pověřenou hrůzu, a druzí draci se také od ní úzkostně odtahovali. Ona je naprosto nebrala na vědomí, zazívala na celé kolo, mohutně zatřepala hlavou, aby setřásla uvázlé kapky vody, a s osamělou důstojností opět odkráčela do zahrady.

Čchien na ně čekala v jednom pavilonu uprostřed a z každé strany jí seděla jedna mimořádně půvabná císařská obryně, všechny tři přitom byly ozdobené nákladnými šperky. Zdvořile sklonila hlavu a klepla drápem do opodál stojícího gongu, aby přivolala sloužící; její dračí společnice se posunuly, aby udělaly po pravé straně místo Laurencovi s Temerairem, a sluhové donesli Laurencovi pohodlnou sesli. Čchien se hned nepustila do hovoru, nýbrž jen pokynula k jezeru; paprsky vycházejícího slunce rychle putovaly po vodě k severu a lotosová poupata se rozvíjela, jako by na hladině tančily tisíce baletek růžově zářících uprostřed syté zeleni listů.

Když se květy naplno rozvily, dračice zaklepaly drápy o dlažební kameny, jako by tleskaly. Sloužící nato přinesli Laurencovi stůlek a dračím velké porcelánové misky s modrobílým vzorováním a všem nalili černý, silně vonící čaj. Dračice k Laurencovu překvapení pily s požitkem a dokonce vylízaly i čajové lístky na dně misek. Jemu samému připadala chuť čaje zvláštní a příliš výrazná: vůni mu čaj připomínal uzené maso, zdvořile však šálek vypil. Temeraire svou misku vyprázdnil s neobyčejnou vervou a pak si s podivně nejistým výrazem sedl, jako by přemýšlel, jestli mu čaj chutnal nebo ne.

"Vážili jste dlouhou cestu," začala Čchien směrem k Laurencovi; jeden sloužící se nevtíravě postavil vedle ní a tlumočil. "Doufám, že se vám u nás líbí, jistě se vám ale stýská po domově, že?"

"Služebník Jeho Veličenstva musí být připraven jet, kamkoli se mu řekne, paní," odpověděl Laurence a přitom uvažoval, je-li to míněno jako narážka. "Od svých dvanácti let, kdy jsem poprvé vyplul na moře, jsem nepobyl v rodinném sídle déle než půl roku."

"To je příliš nízký věk na to jet někam daleko," opáčila Čchien. "Vaše matka o vás musela mít velkou starost."

"Zнала se s kapitánem Mountjoyem, u kterého jsem sloužil, a znali jsme dobře i jeho rodinu," řekl Laurence a hned se chopil příležitosti k tomu, aby dodal: "Vy sama jste bohužel takovou výhodu neměla, když jste se musela rozloučit s Temerairem; milerád vám vypovím všechno, co mohu, byť už jen ze vzpomínek."

Otočila se ke svým dračím společnicím. "Mej a Šu by mohly Siangovi ukázat květy víc zblízka," navrhl, přičemž použila Temerairovo čínské jméno. Obě císařské obryně s úklonou vstaly a vyčkávavě se zadívaly na Temeraira.

Temeraire se lehce poplašeně podíval na Laurence a vyhrkl: "Odsud je na ně moc hezký pohled."

Laurence sám zneklidněl při představě, že bude s dračicí rozmlouvat o samotě, když přitom pramálo tušil, čím by se jí mohl zavděčit, přece ale ze sebe vynutil úsměv a řekl Temerairovi: "Počkám tu s tvou matkou; určitě se ti budou zblízka líbit."

"Dejte pozor, ať nevyrušíte děda nebo Lien," nabádala Čchien ještě císařské obryně, které příkyvovaly a odváděly Temeraira pryč.

Sloužící dolili Laurencovi do šálku a dračici do misky z nově donesené konvice a Čchien už upíjela volnějším tempem. Vzápětí se ozvala: "Vím, že Temeraire sloužil u vás v armádě."

V jejím hlase zazněla jednoznačná výtku, kterou nebylo třeba překládat. "U nás všichni schopní draci slouží při obraně vlasti: to není žádná hanba, ale naše povinnost," prohlásil Laurence. "Ujišťuji vás, že víc už si ho ani vážít nemůžeme."

U nás máme jen velmi málo draků: i ti nejméně schopní jsou vysoce cenění a Temeraire se řadí na vrchol."

Dračice hloubavě zamručela. "Proč máte tak málo draků, že musíte do boje posílat i ty nejceňnější?"

"Jsme malý národ, s vaším se nemůžeme rovnat," vysvětlil Laurence. "Na britských ostrovech původně žila jen hrstka divokých druhů, které Římané zdomácnili. Od té doby se nám křížením podařilo chovy znásobit a díky pečlivému pěstování dobytka se nám daří i zvyšovat počty, stále však nedokážeme uživit ani zdaleka takové množství, jaké vlastníte vy."

Dračice sklonila hlavu a bedlivě si ho přeměřila. "A jak se s draky zachází u Francouzů?"

Laurence měl v sobě zakořeněné přesvědčení, že Britové zacházejí s draky mnohem lépe a ušlechtileji než kterýkoli jiný západní národ; zároveň si však sklíčeně uvědomoval, že by Británii v tomto směru stavěl i nad Čínu, kdyby sem nebyl přijel a nepřesvědčil se o opaku. Ještě před měsícem by s pýchou líčil, jak je o britské draky postaráno. Temeraire se stejně jako všichni krmil syrovým masem a spal na holém palouku, ustavičně se cvičil a zábavy měl poskrovnu.

Laurence si říkal, že popisovat takové podmínky elegantní dračici v paláci obklopeném květy by bylo jako chlubit se královně dětmi vychovávanými ve vepřím chlívkách. Pokud si Francouzi nepočínali lépe, rozhodně si nepočínali hůře; on sám by si sotva mohl vážít někoho, kdo by chyby ve vlastních poměrech zastíral očeřováním druhých.

"Přístup Francie se za normálních okolností namnoze shoduje s naším, co mohu soudit," vyjádřil se posléze. "Nevím, co vám slíbili v Temerairově případě, mohu vám ale říci, že císař Napoleon je sám voják: když jsme opouštěli Anglii, pobýval právě na bojišti a jakýkoli drak, kterého by si k sobě vybral, by sotva zůstal doma, kdyby šel císař do války."

"Vy sám jste potomkem králů, co vím," řekla Čchien nečekaně a otočila se k jednomu sloužícímu, který na její pokyn přispěchal s dlouhým svítkem rýžového papíru a rozvinul ho na stole: Laurence v úžasu poznal opis, provedený úhlednějším a větším písmem, rodokmenu, který před dlouhou dobou načrtl při novoroční hostině. "Je to správně?" zeptala se dračice, když viděla, jak se zarazil.

Laurence ani nenapadlo, že by se jí ta informace mohla donést ani že by ji mohla zaujmout. Ihned však potlačil veškerou nevoli: svůj původ by jí vychvaloval dnem i nocí, mělo-li to vynést její přízeň. "Můj rod je skutečně starobylý a vznešený; já sám, jak vidíte, jsem nastoupil k letectvu a pokládám to za čest," vykládal, přestože ho hryzalo svědomí; nikdo z jeho příbuzenských kruhů by se o svém rodu rozhodně takto nevyjadřoval.

Čchien se zjevným uspokojením přikývla a opět se napila čaje, zatímco sluha rodokmen zase odnesl. Laurence zauvažoval, co dalšího by řekl. "Dovolíte-li mi tu smělou, mohu s jistotou za naši vládu prohlásit, že milerádi přistoupíme na veškeré podmínky, které Francouzi přijali, když jste jim posílali Temerairovo vejce."

"Je třeba zvážit ještě mnoho okolností," odpověděla dračice a víc k jeho návrhu neřekla.

Mezitím už se z procházky vracely dvě císařské obryně s Temerairem, který zjevně nasadil velice svižný krok; současně kolem procházela bílá dračice mřící zpět do svého příbytku: doprovázel ji Jung Sing a s rukou láskyplně položenou na

jejím boku k ní tiše mluvil. Kráčela pomalu, aby jí princ stačil, a za nimi se s nechutí loudalo několik sluhů obtížených rozměrnými svitky a knihami: císařské obryně si od ní držely značný odstup a do pavilonu vešly, až když přešla. "Čchien, proč má takovou barvu?" zajímal se Temeraire a díval se za vzdalující se Lien. "Vypadá strašně divně." "Kdo rozumí řízení nebes?" řekla Čchien káravě. "Nebud neuctivý. Lien je velmi vzdělaná; před mnoha lety byla čchuang jüan, zkoušky ovšem skládat nemusela, protože je nebešťanka, a navíc je to tvoje starší sestřenka. Její otec je Čchu, kterého na svět přivedla Sien, stejně jako mě."

"Aha," hlesl Temeraire zahanbeně. Nesměle se pak zeptal: "Kdo byl můj otec?"

"Lung Čchin-kao," odpověděla Čchien a zavrtěla ocasem; ta vzpomínka jí zjevně byla příjemná. "Je to císařský obr a momentálně přebývá na jihu v Chang-čou; byl přidělen jednomu princovi třetího řádu a společně pobývají u Západního jezera."

Laurence zarazilo, že ze spojení s císařskými obry mohou vycházet čistokrevní nebešťané, opatrně se tedy přeptal a Čchien mu to potvrdila. "Tak se zachovává náš rod. Mezi sebou se množit nemůžeme," řekla a dodala, aniž přitom vnímala, v jaký úžas Laurence přivádí: "Teď už jsme jen dvě samice, Lien a já, ze samců máme krom děda a Čchua jenom Čchuana, Minga a Čho; všichni jsme přitom příbuzní."

* * *

"Tedy dohromady pouze osm?" Hammond si překvapením sedl, čemuž se nebylo ani co divit.

"Nechápu, jak to takhle může jít dál," poznamenal Granby. "To jsou tak posedlí tím, aby je uchovali jen pro císaře, že riskují ztrátu celého chovu?"

"Pár císařských obrů čas od času zjevně zplodí nebešťana," vysvětlil mezi sousty Laurence, který konečně zasedl ve svém pokoji k jídlu: bylo sedm, venku už se dočista setmělo a on se při návštěvě, která se protáhla do večera, k prasknutí naléval čajem, aby zaplašil hlad. "Tak přišel na svět i tady ten nejstarší; zplodil je všechny, čtyři nebo pět generací."

"Mně to vůbec nejde na rozum," ozval se Hammond, který jejich hovoru nevěnoval pozornost. "Osm nebešťanů; proč ho proboha dávali do ciziny? Jistě aspoň na chov, tomu ale prostě nemůžu uvěřit; Bonaparte na ně nemohl udělat takový dojem, rozhodně ne zprostředkovaně a přes celý kontinent. Za tím musí být ještě něco, něco, co mi uniká. Omluvte mne prosím, pánové," loučil se roztržitě a vstával k odchodu. Laurence bez velké chuti dojedl a odložil hůlky.

"Proti tomu, abychom si ho nechali, ale nic neřekla," pronesl Granby do ticha, ovšem chmurným tónem.

Laurence po chvíli řekl, spíš ale aby umlčel hlas vlastního svědomí: "Nemohl jsem přece být takový sobec, abych se byl jen snažil upřít mu radost ze seznámení s vlastními příbuznými či poznání rodné vlasti."

"Nakonec jsou to všechno stejně jen plané řeči, Laurenci," snažil se ho Granby utěšit. "Drak se od svého kapitána neodloučí ani za všechny skvosty Arábie, ani za všechny dobytek křesťanského světa."

Laurence se zvedl a zamířil k oknu. Temeraire se na noc opět svinul do klubka na vyhrátou dlažbu nádvoří. Ve stříbrném světle měsíce vypadal neobyčejně krásně, všechny šupiny se mu leskly, nad ním se z obou stran skláněly stromy obtěžkané květy, na hladině jezera se blyštěl jeho skvrnitý odraz.

"To je pravda; drak bude spíš trpět, než by se odloučil od kapitána. To neznamená, že by to po něm řádný člověk žádal," pronesl Laurence velmi tiše a zatáhl závěs.

Kapitola 14

Druhý den po návštěvě Temeraire zaraženě mlčel. Laurence seděl u něj a s obavami se po něm díval; nevěděl ale, jak načít to, co ho trápilo, ani co k tomu říct. Pokud byl Temeraire nespokojený se svým údělem v Anglii a přál si zůstat zde, nedalo se s tím nic dělat. Pokud by se Hammondovi podařilo dojednat, co potřeboval, sotva by proti tomu něco namítal; daleko více mu záleželo na tom, aby se ustavilo trvalé diplomatické zastoupení a uzavřela se vzájemná smlouva, než aby se Temeraire vrátil domů. Laurence to rozhodně nemínil uspěchat.

Když odcházeli, Čchien řekla Temerairovi, že je mu palác kdykoli k dispozici, Laurencovi to ale nenabídla. Temeraire se neptal, jestli může jít, toužebně se ale díval do dáli, chodil dokola po nádvoří a nechtěl ani od Laurence číst. Laurence to nakonec nevydržel: "Chtěl bys zase zajít za Čchien? Určitě by měla z tvoji návštěvy radost."

"Tebe ale nepozvala," namítl Temeraire, křídla už měl ale napůl, nerozhodně rozevřená.

"Když chce matka být se svým potomkem o samotě, nelze jí to zazlívát," řekl Laurence a taková omluva stačila; Temeraire se málem rozzářil radostí a ihned vyrazil. Vrátil se až pozdě večer, celý rozjásaný a nadšený vidinou příští návštěvy.

"Začali mě učit psát," hlásil. "Za dnešek jsem se naučil už pětadvacet znaků; chceš je ukázat?"

"To víš že ano," přisvědčil Laurence, nejen aby ho potěšil; zachmuřeně se dal do učení znaků, které mu Temeraire ukazoval, opisoval je, jak nejlépe svedl, brkem namísto štětce, a Temeraire ho přitom učil, jak se čtou, byť se na Laurencovy snahy správně je opakovat tvářil dosti pochybovačně. Laurence se sice moc nenaučil, ale samo učení dělalo Temerairovi takovou radost, že mu ji nemohl upřít, a skrýval tedy duševní napětí, které ho po celý, nekonečně se vlekoucí den vyčerpávalo.

Bylo ovšem k zlosti, že v tomto směru nemusel zápolit jen s vlastními pocity, ale i s Hammondem. "Jedna návštěva, vykonaná ve vaší společnosti, mohla posloužit k tomu, aby ji uklidnila a poskytla jí příležitost vás poznat," prohlásil Hammond. "Další návštěvy bez vašeho doprovodu ovšem nelze připustit. Jestli se mu Čína zalíbí a rozhodne se z vlastní vůle zůstat, ztratíme veškerou naději na úspěch: okamžitě nás pošlou domů."

"Tak dost, pane," rozčilil se Laurence. "Nemíním Temeraira urážet tím, abych mu vytýkal, že porušuje věrnost, když cítí přirozenou potřebu seznámit se s vlastními příbuznými."

Hammond si vedl svou a strhla se prudká výměna názorů, kterou Laurence nakonec uzavřel slovy: "Mám-li to říct

naplno, tedy dobře: nejsem vám podřízený. Žádný pokyn v tomto smyslu jsem neobdržel a vaše snahy toto si vymoci bez oficiálního pověření jsou zcela nemístné."

Jejich vztahy, už dříve dosti chladné, nyní ochladly docela a Hammond ten večer nepřišel povečeřet s Laurencem a jeho důstojníky. Na druhý den ráno, ještě než Temeraire stačil odejít na návštěvu, se však objevil v pavilonu i s princem Jung Singem. "Jeho Výsost se laskavě přišla podívat, jak se nám vede; jistě ho spolu se mnou přivítáte," řekl se značným důrazem na posledních slovech a Laurence se silnou nevolí vstal, aby se co nejformálněji uklonil.

"Jste velice laskav, pane; vidíte, že tu máme dostačující pohodlí," pronesl škrobeně a obezřetně; Jung Singovým záměrům stále ještě ani trochu nedůvěřoval.

Jung Sing se stejnou škrobeností, bez úsměvu takřka neznatelně uklonil hlavu, obrátil se a pokynul hochovi za sebou: chlapec, nanejvýš třináctiletý, měl na sobě zcela nenápadný úbor z běžné bavlny barvené indigem. Hoch k němu vzhlédl, přikývl a zamířil kolem Laurence přímo k Temerairovi, kterého obřadně pozdravil: zvedl před sebe spojené ruce, poklonil se a přitom pronesl cosi čínsky. Temeraire se zatvářil nechápavě a Hammond spěšně zasáhl: "Proboha tě prosím, řekni ano."

"Ehm," hlesl Temeraire nejistě, na hochu ale přece promluvil, zjevně souhlasně. Laurence zkoprněle sledoval, jak chlapec leze Temerairovi na přední nohu a sedá si. Jung Sing se jako obvykle tvářil neproniknutelně, kolem úst mu ale prokmitl spokojený výraz; vzápětí rozkázal: "Půjdem dovnitř a vypijeme si čaj," a otočil se.

"Hlavně dej pozor, ať nespadne," nabádal Hammond chvatně Temeraira a starostlivě se díval na chlapce: při tom, jak vznešeně seděl se zkříženýma nohama, by snad dřív slezl vytesaný Buddha z podstavce, než by on spadl.

"Rolandová," zavolal Laurence; Rolandová s Dyerem se v zadním rohu věnovali trigonometrii. "Zeptej se prosím tě, jestli by nechtěl něčím občerstvit."

Děvče kývlo a spustilo na hochu svou lánanou čínštinou; Laurence vykročil za druhými dvěma muži přes nádvoří do domu. Sloužící už mezitím uvnitř kvapně přestavěli nábytek: Jung Singovi nachystali křeslo s přehozem a podnožkou a kolmo k němu postavili židle pro Laurence a Hammonda. S obřadnou péčí servírovali čaj a Jung Sing po celou dobu zachovával naprosté mlčení. Nepromluvil, ani když sluhy odešli, jen pomaličku upíjel čaj.

Hammond se nakonec sám ujal slova a zdvořile poděkoval za poskytnuté pohodlí a péči. "Zvláště ta prohlídka města byla nesmírně velkorysá; smím se zeptat, pane, tu jste zařídil vy?"

Jung Sing odpověděl: "To bylo císařovo přání," a vzápětí dodal: "Město na vás zapůsobilo příznivě, kapitáne?"

Nebyla to otázka a Laurence krátce odpověděl: "Ano, pane, vaše město je pozoruhodné." Jung Sing nepatrně suše zkřivil rty do úsměvu a nic víc neřekl, ani také nemusel; Laurence se odvrátil, živě se mu vybavily základny v Anglii a zdejší ostrý protiklad.

Ještě chvíli setrvali v němohře, až se Hammond opět ozval: "Smím se zeptat na císařovo zdraví? Jsme nanejvýš netrpěliví, jak si jistě dovedete představit, abychom Jeho císařskému Veličenstvu vyřídili pozdravy od krále a předali mu dopisy, které mu vezu."

"Císař je v Čcheng-te," odpověděl Jung Sing stroze. "Do Pekingu se v nejbližší době nechystá; musíte počkat."

V Laurencovi se vzdouval čím dál větší vztek. Jung Singova snaha vnutit chlapce do Temerairovy společnosti byla stejně průhledná jako veškeré předchozí pokusy odtrhnout je dva od sebe, a přece Hammond ani v nejmenším nic nenamítal a navzdory této nebetyčné nehoráznosti dál pokračoval ve zdvořilém rozhovoru. Laurence s významným důrazem řekl: "Společník Vaší Výsosti působí velice mladě; smím se zeptat, zda je to váš syn?"

Jung Sing se na tu otázku zamračil a chladně odsekl: "Ne."

Hammond vycítil Laurencovu nelibost a chvatně zasáhl dřív, než Laurence stačil pokračovat. "Samozřejmě se milerádi zařídíme podle císaře; doufám ale, že má-li se čekání protáhnout, bude nám přána větší svoboda, alespoň taková, jaké se těší francouzský velvyslanec. Jistě jste, pane, nezapomněl, jak vražedně na nás hned po vyplutí zaútočili, a snad mi dovolíte, abych znovu opakoval, že naše a vaše zájmy jsou si daleko bližší než vaše a jejich."

Žádná odpověď proud jeho výřečnosti nezarazila, a tak Hammond mluvil dál; s vervou obšírně vykládal o nebezpečí Napoleonovy nadvlády nad Evropou, o přerušení obchodu, který by jinak přinesl Číně velké bohatství, i o hrozbě toho, že nenasytný dobyvatel rozšíří svou říši ještě více - možná, dodal, až k jejich vlastním hranicím. "Napoleon už se jednou pokusil nás napadnout v Indii a nijak se netají tím, že jeho cílem je předčít Alexandra Velikého. Kdyby se mu to podařilo, jeho chamtivost se tím neukojí."

Tvrzení, že by si Napoleon dokázal podrobit Evropu, dobýt ruskou i osmanskou říši, překročit Himaláje, ovládnout Indii a přitom měl ještě dost sil na válku s Čínou, připadalo Laurencovi natolik přehnané, že sotva mohlo někoho přesvědčit; nadto věděl, že zmínka o obchodu naprosto nezapůsobí, protože Jung Sing již dříve vášnivě zdůrazňoval soběstačnost Číny. Princ přesto Hammonda za celou dobu ani jednou nepřerušil, zamračeně poslouchal od začátku až do konce, a když Hammond na závěr své dlouhé řeči zopakoval žádost, aby jim byly uděleny stejné svobody jako Guignesovi, dlouho mlčel a pak řekl jen: "Máte tolik svobody jako on; cokoli víc by bylo nevhodné."

"Pane," ozval se hned Hammond, "možná nevíte, že nám nebylo dovoleno opustit ostrov ani se dorozumět s kterýmkoli úředníkem byt' jen dopisem."

"To není dovoleno ani jemu," odpověděl Jung Sing. "Cizincům nepřísluší, aby se volně pohybovali po Pekingu a narušovali činnost úředníků a ministrů: mají už tak dost práce."

Ta odpověď Hammonda dočista vyvedla z míry, což mu bylo jasné vidět ve tváři, a Laurence už dál nevydržel; Jung Sing zjevně jen získával čas, aby se chlapec mohl vlisávat Temerairovi. Jeho syn to nebyl, najisto ho tedy vybral mezi svými příbuznými pro jeho velké osobní kouzlo a nakázal mu, aby se vlichocoval, jak nejlépe dovede. Laurence se sice nijak neobával, že by ho Temeraire za chlapce vyměnil, nehodlal však jako hlupák napomáhat Jung Singovým uskokům.

"Nemůžeme takto nechávat děti bez dozoru," prohlásil rázně. "Omluvte mě prosím, pane," řekl a přitom už s úklonou

vstával od stolu.

Jung Sing, přesně jak Laurence tušil, o rozhovor s Hammondem nikterak nestál, chtěl jen poskytnout chlapci volné pole, a také se zvedl k odchodu. Všichni společně vyšli na nádvoří, kde Laurence se skrytým zadostiučiněním zjistil, že hoch slezl Temerairovi z nohy a čile hrál s Rolandovou a Dyerem drápky a chroupal s nimi lodní suchary; Temeraire odešel na molo a nechával se ovívat větříkem z jezera.

Jung Sing ostře promluvil a hoch s provinilým výrazem vyskočil; stejně zahanbeně se tvářili i Rolandová s Dyerem, kteří pokukovali po odložených knihách. "My mysleli, že je slušné hosta zabavit," vyhrkla Rolandová hned a sledovala, jak to Laurence přijme.

"Doufám, že se mu návštěva líbila," řekl Laurence k jejich úlevě mírně. "Tak a teď zpátky k povinnostem." Odběhli ke svým učebnicím a Jung Sing, když hoča vyplínil, prohodil s Hamondem pár slov čínsky a rozladěně rázoval prýč; Laurence měl radost, že jde.

"Aspoň se můžeme utěšovat tím, že Guignes má stejně omezenou svobodu pohybu jako my," poznamenal Hammond po chvíli. "Nevěřím, že by se Jung Sing namáhal v tomto směru lhát, i když nechápu, jak..." V rozpacích se zarazil a potřásl hlavou. "Nu, zítra se možná dovím něco víc."

"Co jste to prosím říkal?" ozval se Laurence a Hammond nepřítomně vysvětlil: "Řekl, že zítra ve stejnou hodinu opět přijde; zamýšlí nás navštěvovat pravidelně."

"Zamýšlet si může, co chce," utrl se Laurence, kterého rozzlobilo, že Hammond tak pokorně připustil další vměšování namířené proti němu, "já mu tedy ale společnost dělat nebudu; a proč vy maříte čas a vemlouváte se člověku, o kterém dobře víte, že nám není ani v nejmenším nakloněný, to skutečně nechápu."

Hammond rozhorleně opáčil: "Jung Sing vůči nám přirozeně sympatie nechová; proč by nám měl být nakloněný on či kdokoli jiný tady? Naším úkolem je si je získat, a pokud je ochoten dopřát nám příležitost, abychom ho přesvědčili, je naší povinností se o to pokusit, pane; překvapuje mě, že je vám tolik zatěžko zachovat slušnost a vypít si s ním trochu čaje."

Laurence vyštěkl: "A mě zase překvapuje, jak málo vás trápí, že se mě takto snaží vyšachovat, když jste předtím tak zuřivě protestoval."

"Jakže, dvanáctiletý chlapcem?" ucedil Hammond natolik nevěřícím tónem, že to vyznělo takřka urážlivě. "Já, pane, naopak žasnu, že se tolik znepokojujete až teď; možná kdybyste předtím tak rázně neodmítal moje rady, nemusel byste se nyní tolik bát."

"Já se ani trochu nebojím," ohradil se Laurence, "nemíním ale trpět tak průhledné snahy ani otrocky snášet dennodenní návštěvy, jejichž cílem není nic než urážet."

"Musím vám připomenout, kapitáne, stejně jako jste vy mně připomenul zcela nedávno, že stejně jako vy nejste podřízený mně, tak ani já nejsem podřízený vám," nedal se Hammond. "Vedení diplomatických jednání bylo naprosto jednoznačně svěřeno do rukou mně a díky bohu za to: kdybychom spoléhali na vás, tak jsme už vesele letěli zpátky do Anglie a polovina našeho obchodu v Tichomoří by šla ke dnu."

"Dobrá; dělejte si, co libo, pane," řekl Laurence, "uděláte ovšem nejlépe, když mu dáte jasně na srozuměnou, že nadále už nehodlám ponechávat jeho chráněnce s Temerairem o samotě, a podle mě zjistíte, že pak bude výrazně méně nakloněný tomu nechat se přesvědčit; a nemyslete si," dodal ještě, "že strpím, aby se k němu chlapec pouštěl za mými zády."

"Očividně mě máte za lháře a bezskrupulózního pleticháře, nemá tedy valný smysl vám vyvracet, že bych se kdy uchýlil k něčemu takovému," rozlíceně ho odbyl rudnoucí Hammond.

Okamžitě se sebral a odešel; s Laurencem sice dál cloumal vztek, zahanbeně si však uvědomoval, že se choval nespravedlivě; sám by to byl považoval za důvod k souboji. Když pak na druhý den ráno z pavilonu zahlédl, jak Jung Sing s chlapcem odchází, protože ho k Temerairovi nepustili, a on tedy návštěvu zjevně zkrátil, tížilo ho svědomí tak, že se pokusil omluvit, ovšem marně: Hammond omluvu nehodlal přijmout.

"Teď už je jedno, jestli se ho dotklo, že jste se k nám odmítl připojit, nebo zda jste správně odhadl jeho záměry," prohlásil velice chladně. "Laskavě mě omluvte, musím psát dopisy," řekl a odešel z místnosti.

Laurence to tedy vzdal a šel se raději rozloučit s Temerairem, opětovně se v něm přitom probudily výčitky a smutek, když v Temerairově chování vycítil málem utajovanou radost a silnou nedočkavost, aby už vyrazil. Hammond se sotva mýlil: plané lichocení dítěte nebylo nic oproti nebezpečí pramenícímu ze společnosti Čchien a císařských obryň, ať byly Jung Singovy záměry sebelstivější a Čchieniny pohnutky sebeupřímnější; nevoli vůči ní jen nemohl omlouvat tak poctivými důvody.

* * *

Mohl počítat, že se Temeraire na návštěvě zdrží mnoho hodin, dům byl však malý a místnosti byly valnou měrou oddělené pouze stěnami z rýžového papíru, takže Hammondův hněv bylo cítit takřka všude; když tedy odešel, Laurence zůstal v pavilonu a věnoval se korespondenci, byť to zhola nebylo nutné, protože poslední dopisy dostal před pěti měsíci a od hostiny na uvítanou před dvěma týdny se nic moc zajímavého neudálo; o roztržce s Hammondem psát nemínil.

Při psaní ho přemohla dřímota, z níž se prudce vytrhl tak, že se málem srazil hlavou se Sun Kchajem, který se nad ním skláněl a třásl jím. "Kapitáne Laurenci, probudte se," říkal naléhavě.

Laurence zareagoval automaticky: "Promiňte; co se děje?" a hned nato se zarazil: Sun Kchaj mluvil výbornou angličtinou, s přízvukem upomínajícím spíše na italštinu než čínštinu. "Pane na nebi, to jste anglicky uměl celou dobu?" spustil na něj a v paměti se mu bleskově vybavovaly všechny chvíle, kdy byl Sun Kchaj na dračí palubě přítomen jejich hovorům, kterým, jak se nyní ukázalo, rozuměl do posledního slova.

"Teď není čas na vysvětlování," odbyl ho Sun Kchaj. "Musíte hned se mnou: jdou zabít vás i všechny vaše

společníky."

Blížila se pátá hodina večerní a jezero i stromy zarámované dveřmi pavilonu v slábnoucím světle zlatě zářily; tu a tam zacvrlikali ptáci hnízící ve střešních trámech. Sdělení, pronesené naprosto klidným tónem, připadalo Laurencovi natolik nesmyslné, že ho zprvu nechápal, pak ale rozlíceně vstal. "Takováhle varování, bez jakéhokoli dalšího vysvětlení, mě nepřiměje nikam jít," prohlásil a zvýšil hlas: "Granby!"

"Všechno v pořádku, pane?" Blythe, který se na přilehlém nádvoří zaměstnával jakousi neodkladnou prací, nahlédl dovnitř, to už ale přibíhal Granby.

"Pane Granby, patrně nám hrozí útok," oznámil Laurence. "Tenhle dům velké bezpečí neposkytuje, přesuneme se tedy do toho pavilonku s vnitřním jezírkem na jihu. Postavte hlídku a nechte u všech pistolí vyměnit křesadla."

"Provedu," kývl Granby a hnál se zase pryč; Blythe, nemluvný jako obvykle, sebral šavle, které ostřil, jednu podal Laurencovi, ostatní zabalil a spolu s brouskem je nesl do pavilonku.

Sun Kchaj potřásl hlavou a šel za Laurencem. "To je velký nerozum," řekl. "Z města se sem žene vůbec největší tlupa chun-chunů. Nechal jsem pro vás připravit loď, ještě je čas, abyste si vy i všichni vaši muži posbírali své věci a ujeli." Laurence zkoumal vchod pavilonu; jak si pamatoval, sloupy byly kamenné, nikoli dřevěné, o průměru více než půl metru a neobyčejně bytelné, stěny tvořilo hladké zdívko ze šedivých cihel překrytých vrstvou červené barvy. Střecha byla bohužel dřevěná, Laurence však soudil, že polévané tašky tak snadno hořet nebudou. "Blythi, pokusil byste se z těch kamenů v zahradě udělat poručíku Riggsovi a jeho střelcům nějakou zábranu? Pomozte mu prosím vás, Willoughby; děkuji."

Otočil se k Sun Kchajovi: "Pane, nesdělil jste mi, kam se nás chystáte odvést, kdo jsou ti vrahové ani odkud byli posláni; nemáme ani důvod vám věřit. Od počátku jste nás klamal předstíráním neznalosti naší řeči. Netuším, proč jste tak najednou obrátil, a po tom, jak se s námi zacházelo, nemám nejmenší chuť odevzdávat se do vašich rukou." Objevíli se další muži, mezi nimi i Hammond, který se zmateným výrazem zamířil k Laurencovi a pozdravil čínsky Sun Kchaje. "Smím vědět, co se to děje?" zeptal se upjatě.

"Sun Kchaj mi oznámil, že se na nás chystá další vražedný pokus," vysvětlil Laurence. "Zkuste, jestli od něj nevyzvíte něco jasnějšího; zatím musím počítat s tím, že nás zakrátko čeká přepadení, a udělat příslušná opatření. Mluví naprosto plynule anglicky," dodal ještě. "Nemusíte na něj mluvit čínsky." Zanechal Sun Kchaje s viditelně zaskočeným Hammondem a šel za Riggssem a Granbym ke vchodu.

"Kdyby se nám podařilo prorazit tady v té přední stěně pár otvorů, mohli bychom po nich střílet, až se sem poženou," uvažoval nahlas Riggs a proklepával přitom cihly. "Jinak, pane, uděláme nejlíp, když uvnitř veprostřed postavíme barikádu a budeme na ně pálit, až se pohnou dovnitř: pak ale nemůžeme ke vchodu postavit muže s meči."

"Postavte barikádu a obsaďte ji muži," rozkázal Laurence. "Pane Granby, zataraste vchod, jak nejlépe to půjde, aby nemohli dovnitř vbíhat víc než tři nebo čtyři v řadě. Zbytek mužů rozestavíme po obou stranách vchodu, bezpečně z dosahu palby, a mezi salvami, zatímco bude pan Riggs se svými muži nabíjet, budeme vstup bránit pistolemi a šavlemi." Granby i Riggs svorně přikývli. "Přesně tak," přisvědčil Riggs. "Máme s sebou pár pušek navíc, pane; mohli byste nám na barikádě pomoci."

To byla dosti průhledná záminka a Laurence ji po právu pohrdavě odbyl. "Půjde-li to, mějte je v záloze pro druhé výstřely; nemůžeme plýtvat zbraněmi na nikoho, kdo není cvičený ve střelbě."

Přišel Keynes vrávorající pod tíhou koše ložního prádla zatěžkaného třemi zdobenými vázami z jejich hostinských pokojů. "Obvykle sice ošetřuju jiný druh pacientů," říkal, "ale zafačovat rány a dát dlahy dokážu i vám. Budu vzaду u jezírka. A tohle jsem vzal na nošení vody," dodal s trpkým úsměvem a ukázal přitom bradou na vázy. "V dražbě by každá vynesla dobrou padesátku, tak snad to bude důvod je neupustit."

"Rolandová, Dyere; který z vás umí líp nabíjet?" zjišťoval Laurence. "Dobrá; při prvních třech salvách budete panu Riggsovi k ruce oba a pak ty, Dyere, budeš pomáhat panu Keynesovi a podle možností přitom budeš nosit ve vázách vodu."

"Laurenci," ozval se Granby polohlasem, když se ostatní vzdálili, "nikde kolem nevidím strážu, touhle dobou přece vždycky obcházel; někdo je musel odvolat."

Laurence mlčky přikývl a mávnutím ruky mu pokynul, aby se zase vrátil k práci. "Pane Hammonde, vy prosím půjdete za barikádu," řekl, když k němu diplomat přišel se Sun Kchajem po boku.

"Kapitáne Laurenci, vyslechněte mě prosím," spustil Hammond naléhavě. "Mnohem spíš bychom měli ihned odjet se Sun Kchajem. Útočníci, které očekává, jsou mladí bojovníci, příslušníci tatarských kmenů, které bída a nouze o práci dohnaly k lupičství, a zřejmě jich bude velmi mnoho."

"Budou mít děla?" zajímal se Laurence a Hammondovo přesvědčování nebral na vědomí.

"Děla? Jistě že ne; nemají ani muškety," odpověděl Sun Kchaj, "co na tom ale záleží? Může jich být sto i více a slyšel jsem, že někteří z nich dokonce tajně studovali i Šaolin čchüan, přestože to zákon zakazuje."

"A někteří nadto mohou být příbuzní s císařem, byť třeba velmi vzdáleně," doplnil ho Hammond. "Kdybychom nějakého takového náhodou zabili, mohlo by to snadno posloužit jako záminka k tomu, aby se čínská strana urazila a vykážala nás ze země; pochopte, že musíme ihned pryč."

"Nechal byste nás laskavě o samotě, pane?" vybidl Laurence bezbarvým tónem Sun Kchaje, který se nepřel, jen se mlčky uklonil a poodešel stranou.

"Pane Hammonde," začal Laurence, když se otočil k diplomatovi, "vy sám jste mě přece varoval, abych se střežil pokusů odtrhnout mě od Temeraira, nyní tedy uvažte: pokud se sem Temeraire vrátí a zjistí, že jsme bez udání důvodu a se všemi zavazadly zmizeli, jak nás potom najde? Třeba i nabude přesvědčení, že jsme dosáhli dohody a jeho tu úmyslně nechali, jak po mně Jung Sing už jednou žádal."

"A oč lepší bude, když se vrátí a najde vás i nás všechny mrtvé?" opáčil Hammond netrpělivě. "Sun Kchaj už dříve

prokázal, že mu lze důvěřovat."

"Drobné bezvýznamné radě přikládám menší váhu než vy, pane, a víc přihlížím k dlouhému a záměrnému zatajování; od samého počátku nás nesporně špehoval," prohlásil Laurence. "Ne; nepůjdeme s ním. Temeraire se do pár hodin vrátí a já jsem přesvědčený, že se tak dlouho vydržíme bránit."

"Pokud ho ovšem pod nějakou záminkou nezdrží a návštěvu neprotáhne," namítl Hammond. "Kdyby nás čínská vláda chtěla od něj odloučit, mohla to provést násilím už dříve v době jeho nepřítomnosti. Jsem si jist, že Sun Kchaj může zařídit, aby v matčině pavilonu dostal zprávu, až se odebereme do bezpečí."

"Tak ať tu zprávu pošle hned, jestli chce," řekl Laurence. "Klidně můžete jít s ním."

"Ne, pane," odsekl rudnoucí Hammond, otočil se na patě a zamířil k Sun Kchajovi. Někdejší vyslanec potřásl hlavou a odešel a Hammond vykročil k připravené hromadě pro šavli.

Další čtvrt hodiny připravovali obranné postavení: zvenku přivlekli tři podivně tvarované kameny, které měly posloužit střelcům jako barikáda, a obřím dračím lůžkem zatarasili valnou část vchodu. Slunce mezitím zapadlo, po ostrově se ale nerozsvítily obvyklé lucerny a nikde nebylo ani stopy po lidské přítomnosti.

"Pane!" sykl znenadání Digby a ukazoval ven na prostranství. "Dvě čárky na pravoboku, venku přede dveřmi domu."

"Pryč od vchodu," zavelel Laurence; v šeru nic neviděl, Digby měl však mladší oči než on. "Uhaste světlo, Willoughby."

Tiché cvakání natahovaných kohoutků, ozvěna vlastního dechu v uších, ustavičné nevzrušené bzucení much a komárů venku, to byly první zvuky, které zachytil, až mezi nimi zkušeným sluchem rozeznal měkké našlapování běžících nohou, velmi početných, jak odhadoval. Náhle zapraskalo dřevo a ozval se křik. "Vlámali se do domu, pane," zasípal Hackley z barikády.

"Ticho tam," šeptl Laurence a všichni mlčky čekali ve střehu, zatímco z domu se ozývalo lámání nábytku a tříštění skla. Planoucí pochodně vrhaly zvenku do pavilonu stíny, proplétající se a poskakující ve zvláštních úhlech, jak vetřelci pátrali kolem. Laurence zaslechl, jak na sebe muži venku pokřikují, zvuk přicházel shora, z okrajů převislé střechy.

Ohlédl se; Riggs kývl a trojice střelců zvedla pušky.

Ve vchodu se objevil první muž a narazil na dřevěné dračí lůžko bránící ve vstupu. "Je můj," oznámil Riggs zřetelně a vypálil: Číňan se skácel mrtev k zemi, otevřená ústa už nestačila zařvat.

Třesnutí výstřelu vyvolalo venku další křik a ke vchodu vyrazili muži s meči a pochodněmi v rukách; střelci vypálili náraz a pobili další trojici, nato zazněl ještě jeden výstřel z poslední pušky a Riggs zavelel: "Znovu nabít!"

Rychlá smrt prvních vetřelců zbrzdila větší nápor útočníků, kteří se natlačili do skuliny zbylé ve vchodu. Letci se s pokřikem "Za Temeraira!" a "Za Anglii!" vynořili z přitímní a vrhli se na ně.

Po dlouhém čekání ve tmě bodala zář pochodní Laurence do očí a kouř z hořícího dřeva se mísil s dýmem z mušket. Na pořádné šermování nebylo místo, muži se v boji navzájem dotýkali jílců, krom chvíle, kdy se jeden čínský meč zlomil - zbraně zaváněly rží - a pár mužů se svalilo. Jinak se všichni prostě jen snažili zadržet tlak desítek těl deroucích se úzkou mezerou.

Digby, který při své hubenosti nebyl v lidské hradbě moc platný, bodal všude tam, kde mezi jejich nohama, rukama či jinde zůstala skulina. "Moje pistole," křikl na něj Laurence; sám je vytáhnout nemohl: držel šavli oběma rukama, jednou svíral jílec, druhou měl položenou na čepeli, a odrážel tak hned tři muže náraz. Byli natěsnaní tak blízko sebe, že se ani nemohli rozmáchnout k úderu, mohli jen svisle zvedat a spouštět meče a snažit se pouhou jejich vahou přerazit čepel Laurencovy šavle.

Digby vytáhl jednu pistoli z pouzdra a vypálil: muže přímo před Laurencem zasáhl rovnou mezi oči. Druzí dva mimoděk ucukli a Laurencovi se podařilo jednoho bodnout do břicha, druhého hned nato chytil za pravou ruku a povalil ho na zem; Digby mu vrazil meč do zad a muž zůstal nehybně ležet.

"Zbraně připravit!" zařval Riggs za nimi a Laurence zahřimal: "Uvolněte dveře!" Ťal do hlavy muže zápasícího s Granbym, muž ucouvl, a oni dva se vrávoravě hnali zpátky, podrážky holínek jim na naleštěné kamenné podlaze oblitě krví klouzaly. Kdosi mu vrazil do ruky kapající vázu; párkrát si lokl a podal ji dál, ústa a čelo si otřel do rukávu. Náraz třesky pušky a vzápětí zahřmelo ještě několik výstřelů; pak se opět strhla řež.

Útočníci už se poučili a pušek se střežili: před vchodem ponechali volný prostor a mnozí se ochomýtali pár kroků stranou pod pochodněmi; zaplňovali takřka celé nádvoří před pavilonem: Sun Kchaj tedy nepřeháněl. Laurence střelil na šest kroků jednoho muže a otočil v ruce pistoli; jakmile se opět začali hrnout dovnitř, bacil dalšího ze strany do hlavy a pak už zase odrážel nápor jejich mečů, až Riggs znovu vykřikl.

"Výborně, pánové," pochválil je Laurence popadající dech. Číňané se stáhli, jen co uslyšeli Riggsův výkřik, a nestáli přímo u vchodu; Riggs byl sdostatek zkušený, aby nezhajoval palbu, dokud se opět nepřiblíží. "Zatím máme výhodu my. Pane Granby, rozdělíme se na dvě skupiny. Při dalším náporu zůstaňte tady a pak se vystřídáme. Therrows, Willoughby, Digby se mnou; Martin, Blythe, Hammond s Granbym."

"Já můžu s oběma, pane," nabízel se Digby. "Nejsem opravdu vůbec unavený; pro mě to není taková námaha, když je nemůžu pomáhat zadržovat."

"Dobře, ale nezapomínejte se mezitím napít vody a sem tam si chvilku odpočinout," řekl Laurence. "Je jich až hrůza, jak jste jistě všichni viděli," dodal bez zastírání. "Máme ale dobré postavení a nepochybuji, že se nám je podaří udržet, jak dlouho bude třeba, pokud budeme řádně šetřit silami."

"A okamžitě se nechte od Keynese obvázat, kdybyste někdo utřil ránu - nemůžeme si dovolit, aby nám někdo vykrvácel," doplnil ještě Granby a Laurence to odkýval. "Stačí křiknout a někdo vás přijde vystřídat."

Zvenku náhle zazněl horečný, mnohohlasý řev útočníků, kteří si dodávali odvahy před další palbou, nato zadusaly běžící nohy a v okamžiku, kdy muži opět vtrhli do dveří, Riggs zavelel: "Pal!"

Obránců bylo nyní méně, a boj u vchodu byl tedy náročnější, průchod byl však dostatečně úzký, takže se jim vetřelce

dařilo i přesto zadržovat. Zábrana se mezitím děsivě rozrostla o těla mrtvých, nakupená po dvou i třech na sobě, a někteří útočníci se přes ně museli při boji natahovat. Doba nabíjení se zdála nezvykle dlouhá, což byl klam; když byli střelci nakonec připraveni k další palbě, Laurence velmi vítal chvilku oddechu. Opřel se o zeď a znovu se napil z vázy; od ustavičného vypětí ho bolely paže, ramena i kolena.

"Už je dopitá, pane?" vyptával se Dyer úzkostlivě a Laurence mu vázu podal: chlapec odkráčel oblakem dýmu halícího střed místnosti zpátky k jezírku; kouř zvolna stoupal do vyduťté prázdnoty nad nimi.

Číňané, očekávající střelbu, se ani tentokrát nenařvali hned do dveří. Laurence ustoupil nepatrně do vnitřku pavilonu a vyhlížel ven ve snaze rozeznat něco za přední bojovou linií. Pochodně ho však příliš oslňovaly: za první řadou lesknoucích se obličejů obrácených napjatě ke vchodu a horečně rozehřátých bojovým zápalem neviděl nic než neproniknutelnou tmou. Zdálo se mu, že se čas vleče; chyběly mu lodní přesýpací hodiny a pravidelné vyzvánění zvonce. Dozajista už uplynulo pár hodin; Temeraire se každou chvílí vrátí.

Venku se najednou rozlehl lomoz a ozvalo se tleskání v novém rytmu. Bez rozmyslu sevřel rukojeť šavle; zahřměla salva. "Za Anglii a krále!" řval Granby a vedl svou skupinku do boje.

Útočníci u vchodu se však rozestoupili do stran, a Granby i jeho muži tak zůstali rozpačitě stát v mezeře. Laurencovi blesklo hlavou, jestli přece jen nemají v záloze nějaká děla. Uličkou se však znenadání rozběhl osamocený muž, jako by se chtěl vrhnout přímo proti mečům: vyčkávavě strnuli. Na tři kroky od nich muž vyskočil do vzduchu, bokem se odrazil od sloupu, střemhlav jim přelétl nad hlavami, elegantně se sbalil do klubíčka a přistál do kotoulu na kamenné podlaze.

Jeho výkon odporoval zákonům zemské přitažlivosti daleko více než kterýkoli akrobatický kousek, jaký kdy Laurence viděl; vylétl do třímetrové výše a přitom ho poháněla jen síla vlastních nohou. Do dveří se opět valil nápor útočníků a muž, naprosto nezraněný, za Granbyho zády znovu vyskočil. "Therrowsi, Willoughby," křikl Laurence na muže ve své skupince, volal je však zbytečně: už ho běželi zadržet.

Muž neměl zbraň, jeho mrštnost však překračovala všechny meze; odskočil od jejich máchajících mečů takovým způsobem, že vypadali spíš, jako by s ním hráli na jevišti divadlo, než se ho smrtelně vážně pokoušeli zabít; z větší vzdálenosti Laurence viděl, že je vytrvale zatlačuje dozadu, směrem ke Granbymu a ostatním, které tak mohli ohrozit meči.

Laurence sáhl po pistoli a vytáhl ji, jeho ruce vzdor tmě i vřavě s jistotou prováděly naučené pohyby; v hlavě mu přitom zněly velmi obdobné povely vydávané při nácviu dělostřelby. Dvakrát protáhl nabíják s hadrem hlavní, napolo odtáhl úderník a ve váčku u pasu zašátral po papírové patroně.

Therrows znenadání vykřikl, chytil se za koleno a skácel se. Willoughby se po něm otočil; chránil se přitom sice mečem, který držel v úrovni prsou, Číňan však využil jeho chvilkové neopatrnosti, vyskočil neskutečně vysoko a oběma nohama ho vši silou kopl do čelisti. Willoughbymu děsivě luplo ve vaz, vylétl pár centimetrů nad zem, rozhodil ruce a svalil se jako pytel, hlava se mu přitom na zemi klímbala ze strany na stranu. Číňan dopadl na zem, zlehka se překulil přes rameno a obrátil se k Laurencovi.

Riggs za ním řval: "Dělejte! Hněte sebou sakra!"

Laurencovy ruce stále ještě pracovaly. Zuby roztrhl papírovou patronu se střelným prachem, pár zrněk ho přitom zaštipalo na jazyku. Prach nasypal přímo do hlavně, za ním zasunul olověnou kuli, okolí ucpal papírem a důkladně upěchoval nabíjákem; na kontrolování zápalky nebyl čas, a tak namířil a prostřelil muže sotva na délku paže hlavu. Laurence a Granby odtáhli Therrowse dozadu ke Keynesovi a Číňané se zatím stáhli před chystanou palbou. Therrows tiše nařikal, noha mu bezmocně visela. "Promiňte, pane," opakoval dokola zalykavě.

"Pro rány boží, už toho kňourání nech," okřikl ho Keynes, když mu ho složili k nohám, a zcela nemilosrdně mu vyt' al políček. Mladík jen zalapal po dechu, ale ztichl a chvatně si mnul paži tvář. "Má přeraženou česku," prohlásil po chvíli Keynes. "Čistá zlomenina, ale měsíc se na nohy nepostaví."

"Až dostanete dlahu, hlase se u Riggsa a nabijte jim pistole," nařídil Laurence Therrowsovi a rozběhl se s Granbym zase zpátky ke vchodu.

"Budeme střídavě odpočívat," řekl Laurence, když si klekal k ostatním. "Jste první na řadě, Hammonde; doběhněte vyřídit Riggsovi, aby měl stále v záloze jednu nabitou pušku pro případ, že by na nás stejným způsobem vyslali někoho dalšího."

Hammond zjevně popadal dech, tváře měl pokryté rudými skvrnami; přikývl a zasípěl: "Pistole tu nechte, nabiju vám je."

Blythe, lokající vodu z vázy, se znenadání rozkašlal, obloukem vodu vyprskl a vyjekl: "Ježíši Kriste!", až všichni nadskočili. Laurence se rozčileně rozhlížel: na kamenné dlažbě se v louži vody mrskala jasně oranžová, dva prsty dlouhá rybka. "Promiňte," omlouval se Blythe lapající po dechu. "Ta potvora mě lechtala na jazyku."

Laurence jen třeštil oči, Martin se ale rozesmál a vzápětí se roztáhl pusy všem: chvilku se na sebe rozveseleně dívali, pak ale zapráskaly pušky a oni se vrhli zpátky ke dveřím.

* * *

Útočníci se nijak nesnažili pavilon podpálit, což Laurence překvapilo; pochodní měli přitom dost a o dřevo na ostrově nouze rozhodně nebyla. Zkoušeli to ovšem s kouřem, na obou stranách budovy založili pod převislou střešou ohně, snad že byl ale pavilon nějak důmyslně stavebně uzpůsoben, či foukal vítr správným směrem, průvan vyháněl dým žlutou taškovou střešou pryč. Kouř sice nepříjemně ztěžoval dýchání, ale nedusil, a kolem jezírka se dalo dýchat bez nesnází. Ten, kterému právě připadlo odpočívat, si tam pokaždé zašel, napil se, vydýchal se a šrámy, které se teď už všem nahromadily, si nechal natřít hojivou masťou a ovázat, pokud ještě krvácely.

Tlupa zkusila i beranidlo, čerstvě poražený kmen i s větvemi a listy, Laurence však zavelel: "Držte se stranou, až budou útočit, a sekejte jim po nohou." Muži, kteří beranidlo nesli, se s neobyčejným odhodláním hnali přímo na ostří

mečů ve snaze prorazit dovnitř, už ale na třech schodech vedoucích ke vstupu do pavilonu ztratili rychlost. Několik útočníků v čele popadalo s nohama posekanými na kost a bylo dobito pažbami pistolí, načež se strom sám převážil vpřed a zabránil jim v dalším pohybu. Britové několik minut zběsile osekávali větve, aby uvolnili střelcům výhled; střelci už byli nachystáni k další palbě a útočníci pokus o proražení dovnitř vzdali.

Poté boj nabral děsivý rytmus; po každé salvě teď získávali čím dál více času k odpočinku, Číňané, zdrcení tím, že se jim nepodařilo prorazit nepočetnou britskou obranu, i nesmírným krveprolitím, zjevně ztráceli odvahu. Každá kulka zasáhla cíl; Riggs a jeho muži byli vycvičení ve střelbě ze hřbetu draka letícího v bitevní vřavě někdy i rychlostí třiceti uzlů, a tak na necelé tři desítky metrů ke vchodu sotva mohli minout. Byl to pomalý, úmorný boj, ve kterém jako by každá minuta trvala pětikrát déle; Laurence začal odměřovat čas počtem salv.

"Měli bychom pokaždé vypálit jen třikrát, pane," vyřázel ze sebe v záchvatech kašle Riggs, když si Laurence klekl, aby s ním promluvil a on si mohl vydechnout. "Když už teď vědí, co to obnáší, zadrží je to i tak, a já sice přinesl veškerou munici, kterou máme, ale pěchota přece jen nejsme. Therrows dává další prach, ale podle mě máme už jen nejvýš na třicetkrát."

"To bude stačit," uklidňoval ho Laurence. "Budeme se je snažit zadržovat mezi palbou déle. Při každé druhé salvě at' jeden muž odpočívá." Vysypal svou vlastní i Granbyho nábojnici na společnou hromadu: přibýlo tak sice jen sedm patron, to ale znamenalo nejméně dvě další salvy a pušky měly větší cenu než pistole.

Opláchl si obličej v jezírku a pousmál se přitom na rybky rejdicí ve vodě: viděl je teď zřetelněji, snad že oči přivykly tmě. Nákrčník měl prosáklý potem; sundal si ho a vyždímal ho na kameny, jakmile ale ucítil na kůži příjemný závan vzduchu, nedokázal se už přinutit k tomu, aby si ho opět uvázał. Vymáchal ho tedy, rozprostřel ho, aby uschl, a spěchal zase zpátky.

Prodleva mezi dvěma salvami opět nebrala konce a tváře útočníků splývaly v šeru ve vchodu do pavilonu. Laurence po boku s Granbym ze všech sil zadržoval dvojici vetřelců, když vtom zaslechl, jak Dyer vzadu vypískl: "Kapitáne! Kapitáne!" Nemohl se ohlédnout, nemohl ustát v boji.

"Já je vyřídím," zasupěl Granby a nakopl muže vpředu těžkou holinkou do rozkroku; s druhým se do sebe zblízka zaklesli meči, takže se Laurence mohl oddělit a chvatně se otočit.

Na kraji jezírka stála dvojice zmáčených mužů a třetí se právě soukal na břeh: nějak se jim podařilo objevit, kudy voda do nádrže přitéká, a proplavat pod zdí. Keynes ležel nehybně na zemi a Riggs se střelci se hnali k nim a v běhu horečně nabíjeli. Hammond právě odpočíval: máchal proti dvojici vetřelců zběsile mečem a zatlačoval je zpět k vodě, šerm ale zase tak dalece neovládal: hrozilo, že protivníci vyzbrojení krátkými noži se mu brzy dostanou na tělo.

Malý Dyer popadl jednu velkou vázu plnou vody a bacíl jí muže, který se s dýkou skláněl nad ležícím Keynesem; váza se útočnickovi roztrhla o hlavu a srazila ho na zem: v omračení uklouzl na rozlité vodě a svalil se. Přiběhla Rolandová, sebrala Keynesův chirurgický hák, a než se muž stačil zvednout, sekla ho ostrým zahnutým koncem po hrdle, až mu mezi tápajícími prsty z prot'até tepny prudce vystříkla krev.

Z jezírka se vynořovali další. "Střílejte, co to jde," řval Riggs a hned tři padli, jeden sotva vystrčil hlavu z vody a vzápětí zase zajel pod hladinu v roztékajícím se kole krve. Laurence přiskočil k Hammondovi a společně zatlačili dvojici vetřelců, se kterými Hammond zápolil, zpátky do jezírka: Hammond dál mával mečem a Laurence zatím jednoho bodl špičkou šavle a druhého praštil jílcem; muž padl v mrákotách do vody a z otevřených úst mu stoupala záplava bublin.

"Zažehťe je všechny do vody," velel Laurence. "Musíme zatarasit přítok." Vlezl do jezírka a tlačil těla proti proudu; z druhé strany cítil silnější tlak, do jezírka se snažili vloupat další. "Riggsi, vraťte se s muži zpátky dopředu a vystřídějte Granbyho," volal. "My je tu s Hammondem zadržíme."

"Já můžu taky pomoci," hlásil se Therrows, který k nim kulhal: vzhledem ke své výšce si mohl sednout na okraj jezírka a zdravou nohou zatlačovat nápor těl.

"Rolandová, Dyere, postarejte se o Keynesa," křikl Laurence přes rameno, a když hned nedostal odpověď, ohlédl se: oba v tichosti v koutě zvraceli.

Rolandová si otřela rty a vstala, vypadala přitom jako hříbě, které se ještě pořádně neudrží na nohou. "Provedu, pane," odpověděla a společně s Dyerem klopýtali ke Keynesovi. Když ho přetočili, zasténal: na hlavě nad obočím měl velký chuchvalec sražené krve, když mu však ránu ovazovali, nátožně otevřel oči.

Tlak z druhé strany nakupených těl slábl, až nakonec ustal úplně; za zády jim v náhle zrychleném sledu práskaly pušky, Riggs a jeho muži nyní pálili skoro tempem červenokabátníků. Laurence, ohlížející se přes rameno, přes závoj dýmu nic neviděl.

"My to tu s Therrowsem zvládneme, běžte!" vypravil ze sebe zalykavě Hammond. Laurence kývl a s námahou se vyvlekl z vody: plné holinky ho táhly ke dnu jako kameny; musel se zastavit a vylít je, než se mohl rozběhnout dopředu.

Už když přibíhal, palba umkla: kouř byl tak hustý a nezvykle sytý zbarvený, že skrz něj neviděli nikoho než těla rozestá po zemi pod svýma nohama. Vyčkávavě stáli, Riggs a jeho muži nabíjeli pomaleji, prsty se jim trásly. Laurence vykročil vpřed a rukou se přitom opíral o sloup: nebylo kam šlápnout, a tak musel chtít nechtě stoupat na mrtvoly. S mhouřením prošli dýmem do ranního slunečního světla, vyplašili přitom hejno vran, které se zvedly z mrtvých na nádvoří a se sípavým krákaním odlétlo přes jezírko pryč. V dohledu se nikdo nehýbal: zbylí útočníci uprchli. Martin rázem padl na kolena a jeho šavle nelibozvučně zařinčela o dláždění; Granby mu přiskočil na pomoc a svalil se také. Laurence se ještě stačil dovléci k dřevěné lavičce, než i jemu nohy vypověděly službu; ani se nestaral, že se o ni dělí s jedním mrtvým, holobradým mladičkem, kterému na rtech zasychal čunek rudé krve a na prsou mu kolem rány vyrvané kulkou prosakovala fialová skvrna.

Po Temerairovi nebylo ani vidu. Nevrátil se.

Kapitola 15

Když se za hodinu objevil Sun Kchaj, byli sami polomrtví; na nádvoří vyšel ostražitě z mola se skupinkou ozbrojených mužů: byla jich zhruba desítka a na rozdíl od oné otrhané, špinavé tlupy byli předpisově ustrojeni ve strážních stejnokrojích. Doutnající ohně dohasínaly, protože na ně nikdo nepřikládal; Britové odklízeli mrtvé do nejtemnějších zákoutí, aby rozkládající se těla tolik neděsila.

Všichni do jednoho byli poloslepí a otupěli vyčerpáním a nedokázali se zmoci na jakýkoli odpor; Laurence, který si nijak nedovedl vysvětlit Temerairovu nepřítomnost a nevěděl, co jiného počít, se nechal odvést ke člunu a následně přesedl do dusných nosítek, ve kterých ho uzavřeli zataženými závěsy. Okamžitě usnul na vyšívaných polštářích a vzdor houpání a pokřikování venku nevěděl o světě do chvíle, než nosítka opět dosedla na zem a on se otřesem probudil.

"Pojďte dovnitř," vybídl ho Sun Kchaj a tahal ho tak dlouho, až Laurence vstal; z dalších nosítek za ním se mátožili Hammond, Granby a další členové posádky, obdobně rozespali a zubožení jako on. Laurence bezmyšlenkovitě stoupal po schodech do blahodárně chladivého domu provoněného hořícími tyčinkami a úzkou chodbou vešel do místnosti s výhledem do zahrady. Tam se ihned vrhl vpřed a přeskočil nízké balkónové zábradlí: na kamenném dláždění spal Temeraire svinutý do klubka.

"Temeraire," zavolal Laurence a hnál se k němu; Sun Kchaj vykřikl cosi čínsky a rozběhl se za ním: stačil mu strhnout ruku, ještě než se Laurence dotkl Temerairova boku; nato drak zvedl hlavu a zvědavě se na ně zadíval; Laurence strnul: vůbec to nebyl Temeraire.

Sun Kchaj si naráz klekl a snažil se stáhnout na kolena i Laurence; Laurence se mu vytrhl a s vypětím zachoval rovnováhu. Teprve pak si všiml, že na lavičce sedí asi dvacetiletý mladík v elegantním rouše z temně žlutého hedvábí s vyšívanými draky.

Hammond, který Laurence následoval, ho nyní chytil za rukáv. "Proboha, klekněte si," zasyčel. "To je určitě korunni princ Mien Ning." Sám padl na obě kolena a přitiskl čelo k zemi stejně jako Sun Kchaj.

Laurence na ty dva nechápavě vytřeštil oči, podíval se na mladíka a zaváhal; pak se zlomil v pase a hluboce se uklonil: najisto věděl, že jedno koleno by neohnul, aniž by přitom padl na obě nebo, ostudněji, na obličej, a dotýkat se čelem země zatím nehodlal ani před císařem, natož před princem.

Princ se nezavěšil nijak dotčeně a promluvil čínsky na Sun Kchaje, který se spolu s Hammondem velice zvolna zvedl. "Říká, že si zde bez obav můžeme odpočinout," tlumočil Hammond Laurencovi. "Prosím vás, pane, abyste mu věřil; nemůže mít žádný důvod nás klamat."

Laurence na to řekl: "Zeptáte se ho na Temeraira?" Hammond se rozpačitě zadíval na ležícího draka. "To není on," vysvětlil Laurence. "To je nějaký jiný nebešťan, Temeraire to není."

Sun Kchaj se ozval: "Lung Tchien-siang pobývá v soukromí Pavilonu nekonečného jara. Jakmile z něj vyjde, posel mu předá zprávu."

"Je v pořádku?" zeptal se Laurence, který se ani nenamáhal hledat v tom nějakou logiku; v tu chvíli ho nejvíc zajímalo, co mohlo Temeraira tak zdržet.

"Není důvod domnívat se, že by tomu bylo jinak," odpověděl Sun Kchaj, působilo to však vyhyňavě. Laurence nevěděl, jak na něm vyzvédět víc; byl příliš otupělý únavou. Sun Kchaj se však nad jeho bezmocí slitoval a dodal už jemněji: "Je v pořádku. Nemůžeme ho v jeho soukromí rušit, během dneška ovšem vyjde a pak ho k vám přivedeme."

Laurence to stále nechápal, nenapadalo ho však nic, co by v tom okamžiku mohl udělat. "Díky," vypravil ze sebe.

"Poděkujte prosím naším jménem Jeho Výsosti za pohostinnost; jsme mu nanejvýš hluboce zavázáni. Snad omluví veškeré nedostatky v našem chování."

Princ kývl a mávnutím ruky je propustil. Sun Kchaj je přes balkon nasměroval do jejich pokojů a počkal, dokud si nelehli na tvrdá dřevěná lůžka, snad že jim nedůvěřoval a bál se, aby se nesebrali a dál se netoulali kolem. Laurence se při tak nepravděpodobné představě málem rozesmál a vprostřed myšlenky usnul.

* * *

"Laurenci, Laurenci," volal Temeraire se silnou úzkostí v hlase; Laurence otevřel oči a uviděl Temerairovu hlavu prostrčenou balkónovými dveřmi a za ní tmavnoucí nebe. "Nejsi zraněný, Laurenci?"

"Uúú!" Hammond se probudil a leknutím, že vidí Temerairův nos přímo nad sebou, spadl z postele. "Rány boží," úpěl, když se ztěžka zvedal a sedal si na postel. "Připadám si, jako by mi bylo osmdesát a měl jsem v obou nohách dnu."

Laurence si sedal jen s o málo menší námahou; ve spánku mu ztuhlo celé tělo do posledního svalu. "Ne, docela nic mi není," řekl a s povděkem přitom natáhl ruku k Temerairově nosu, aby se hmatem ujistil o jeho přítomnosti. "Nepřišla na tebe nemoc?"

Nechtěl, aby to vyznělo jako výčitka, sotva si ale dokázal představit jiný důvod Temerairovy zjevné svévolné nepřítomnosti a něco z jeho pocitů mu zřejmě proniklo i do hlasu. Temeraire svěsil límeček. "Ne," odpověděl ztrápeně.

"Žádná nemoc na mě nepřišla."

Dál to nerozváděl a Laurence se ho s ohledem na Hammonda nevyptával: Temerairova zaraženost napovídala, že ke své nepřítomnosti neměl právě dobrý důvod, a Laurence naprosto nestál o to ho kárat, tím spíše ne před Hammondem. Temeraire vytáhl hlavu ze dveří, aby mohli vyjít do zahrady. Žádné akrobatické přeskoky se tentokrát nekonalý:

Laurence se vyvláčel z postele a pomalu, opatrně překročil balkónové zábradlí. Hammond, který šel za ním, málem ani nedokázal zvednout nohu dostatečně vysoko, ačkoli brlení bylo sotva půl metru od země.

Princ už se mezitím vzdálil, drak, kterého jim Temeraire představil jako Lung Tchien-čchuana, však zůstal. Zdvořile, ovšem bez valného zájmu, na ně kývl a hned se zase obrátil k desce pokryté mokrým pískem, do kterého ryl drápem znaky: psal poezii, jak Temeraire vysvětlil.

Když se Hammond poklonil Čchuanovi, s hekáním si sedal na stoličku a mezi zuby přitom drtil kletby hodící se spíš k námořníkům, od kterých je zřejmě i odposlouchal. Nevyjadřoval se právě vybraně, Laurence mu však po výkonu z předešlého dne byl ochoten odpustit to i mnohem více. Naprosto nečekal, že by se necvičeny, nezkušený Hammond, který nadto s celým tím podnikem ani nesouhlasil, takto vyznamenal.

"Když dovolíte, pane, doporučil bych vám místo sezení procházku po zahradě," řekl Laurence. "Už nejednou jsem si vyzkoušel, že to pomáhá."

"Asi dám na vás," povzděchl si Hammond a s hekáním se znovu postavil, přičemž nepohrdl ani Laurencovou podanou rukou; zprvu kráčet velmi pomalu. Jeho mládí ovšem bylo znát: v půlce zahrady už vykračoval výrazně svižněji. Když pominula nejhorší bolest, v Hammondovi se opět rozhořela zvědavost: jak procházeli zahradou, bedlivě oba draky zkoumal a zpomaloval krok, když se díval z jednoho na druhého. Prostranství bylo protáhlé. Na obou koncích rostly skupinky vysokých bambusů a menších borovic a prostředek byl valnou měrou prázdný, takže draky ležící hlavami proti sobě bylo možné snáze porovnat.

Byli si skutečně navlas podobní, odlišovali se jen šperky: Čchuanovi se od límce po celé délce krku táhla zlatá síťka posetá perlami; byla neobyčejně nádherná, pro jakýkoli boj se ale zdála krajně nevhodná. Temeraire měl také na rozdíl od Čchuana bojové šrámy: v místě, kde ho před několika měsíci zasáhla ježatá kule, mu vystupoval hrbolík a i z jiných bitev si odnesl jizvy. Nebylo je však takřka vidět a dál už se oba draci od sebe lišili jen jistým nepostižitelným výrazem tváře a způsobem držení těla: Laurence nebyl schopen tu odlišnost slovy vyjádřit.

"Může to být náhoda?" uvažoval nahlas Hammond. "Všichni nebešťané jsou sice možná příbuzní, ale že by se natolik podobali? Já je od sebe nepoznám."

"Jsme vlastně dvojčata," ozval se Temeraire, který zvedl hlavu, když Hammonda zaslechl. "Čchuanovo vejce bylo první, moje přišlo po něm."

"Já tupec! Že mi to ale trvalo," vyhrkl Hammond najednou a svezl se na lavičku. "Laurenci... Laurenci..." Tvář mu zářila, jako by ji zevnitř cosi prosvěcovalo, a šátravě se natahoval k Laurencovi, až mu nahmatal a stiskl ruku. "Vždyť je to přece jasné, úplně jasné: nechťeli, aby mezi sebou soupeřili dva následníci trůnu, a proto to vejce poslali pryč. Panebože, to se mi ale ulevilo!"

"Vaše závěry rozhodně nepopírám, pane, nerozumím ale, jak to mění naši situaci," poznamenal Laurence, kterého jeho nadšení značně vyvedlo z míry.

"Copak to nechápete?" opáčil Hammond. "Napoleon posloužil jen jako záminka, protože je to císař na druhém konci světa, vůbec nejdál, kam styky zdejšího dvora sahají. A já si celou dobu lámal hlavu, jak se k nim ten chytrák Guignes vešel, když mně málem nedovolí ani vystrčit nos ze dveří. Ha! Francouzi s nimi nemají vůbec žádné spojení, žádnou skutečnou dohodu."

"To je nesporně úleva," řekl Laurence, "nezdá se mi ale, že by to, že se jim nedaří uspět, nějak přímo měnilo naši situaci k lepšímu; Číňané zcela jednoznačně nehodlají ustoupit a nadále požadují Temeraira zpět."

"Ne, vám to pořád ještě nedochází? Princ Mien Ning má přece dál všechny důvody pro to, aby si tu Temeraira nepřál, pokud by jeho přítomnost znamenala konkurenci v nástupnictví na trůn," vysvětlil Hammond. "To situaci mění naprosto zásadně. Celou dobu jsem neměl jasno; teď už mám jistou představu o jejich pohnutkách a ledasco se vyjasňuje. Za jak dlouho připluje Allegiance?" zeptal se znenadání a zvedl k Laurencovi oči.

"O proudech a převládajících větrech v zátoce Č'-tchao vím příliš málo na to, abych to přesně určil," odpověděl zaskočený Laurence. "Odhadoval bych to tak na týden."

"Kdyby tu tak už byl Staunton. Mám tisíc otázek a málo odpovědí," posteskl si Hammond. "Aspoň se ale můžu pokusit vyzvědět ještě něco od Sun Kchaje: doufám, že teď bude trochu vstřícnější. Jdu hned za ním; omluvte mě prosím."

Nato se obrátil a zmizel opět v domě. Laurence za ním opožděně volal: "Hammonde, vaše oblečení..." Kalhoty měl u kolene rozepnuté a zacákané krví stejně hrozivě jako košili, punčochy samé puštěné oko, podívaná k uzoufání. Už bylo ale pozdě: byl pryč.

Laurence se utěšoval, že jim nikdo nemůže zazlívat, jak vypadají, když je sem přivezli bez zavazadel. "Aspoň že má nějaký cíl; je to skutečně úleva, když teď víme, že žádné spojení s Francií neexistuje," poznamenal k Temerairovi.

"To je," přisvědčil Temeraire, ovšem bez nadšení. Celou dobu se zadumaně choulil do klubka. Špičkou ocasu bez přestání neklidně pošvihával na kraji nejbližšího jezírka a rozstříkával po rozpálených kamenných dlaždicích černé skvrny, které osychaly téměř tak rychle, jako se objevovaly.

Ani teď, když už Hammond odešel, se ho Laurence hned nevyptával na vysvětlení a jen si mu přisedl k hlavě. Ze srdce doufal, že se Temeraire rozmluví sám z vlastní vůle a nebude třeba na něj naléhat.

"Všichni ostatní z mojí posádky jsou také v pořádku?" zeptal se Temeraire po chvíli.

Laurence odpověděl: "Willoughbyho bohužel zastřelili. Pár dalších zranění, naštěstí už ale žádné smrtelné."

Temeraire se zachvěl a tiše zaúpěl. "Měl jsem přijít. Kdybych tam byl, nebyli by se odvážíli."

Laurence mlčel a myslel na chudáka Willoughbyho: zbytečně zmarněný život. "Udělal jsi velkou chybu, že jsi o sobě nedal vědět," řekl posléze. "Z Willoughbyho smrti tě vinit nemůžu. Padl na začátku, dřív, než by ses byl za normálních okolností vrátil, a já si nemyslím, že bych udělal cokoli jinak, kdybych věděl, že se nevrátíš. Rozhodně ses ale bez ohlášení vzdálil na delší dobu, než bylo dohodnuto."

Temeraire opět ztrápeně zaúpěl a tiše řekl: "Porušil jsem svou povinnost, je to tak? Byla to tedy moje vina a nic jiného na to nelze říct."

Laurence odpověděl: "Ne, kdybys byl vzkázal, že se zdržíš, nebyl bych nic namítal. Všechno nasvědčovalo tomu, že se ubráníme. A příznějme si popravdě, u letectva jsi nikdy nedostal oficiální poučení, jak se máš chovat v případě, že se někam vzdálíš; u draka se to nikdy nepokládalo za nutné a bylo na mně, abych tě v tomto směru poučil."

"To tě neutěšuju," dodal, když viděl, jak Temeraire vrtí hlavou. "Jen chci, aby sis uvědomil, v čem jsi skutečně

pochybil, a zbytečně se netrápil výčitkami kvůli něčemu, co jsi nemohl ovlivnit."

"Ty to nechápeš, Laurenci," ohradil se Temeraire. "Já vždycky věděl, jak se mám chovat; to nebyl důvod, proč jsem se neozval. Nepočítal jsem, že se zdržím tak dlouho, prostě jsem si jen nevšiml, jak čas rychle letí."

Laurence nevěděl, co na to říct. Těžko si dokázal představit, že Temeraire nepostřehl, že uplynula celá noc a den, když se přitom do té doby vracel vždy před setměním. Kdyby něco takového na svou omluvu uvedl některý z jeho mužů, považoval by to za jednoznačnou lež; jeho mlčení ovšem i tak prozradilo, co si o tom myslí.

Temeraire shrbil ramena a škrábal drápy o kamennou dlažbu tak, že Čchuan při tom zvuku zvedl hlavu, sklopil límec a nesouhlasně zavrčel. Temeraire přestál; pak znenadání vyhrkl: "Byl jsem s Mej."

"S kým?" zeptal se Laurence nechápavě.

"S Lung Čchin-mej," vysvětlil Temeraire. "Je to císařská obryně."

Laurence pochopil: otráslo jím to, jako by dostal ránu. Směsice rozpaků, provinilosti a nejisté pýchy v Temerairově přiznání hovořila jasně.

"Rozumím," vypravil ze sebe Laurence, který se ovládal stejně jako jindy. "Nu..." Zarazil se a nutil se ke klidu. "Jsi mladý a... ještě nikdy jsi neměl žádnou lásku; nemohl jsi předem tušit, co to s tebou udělá," řekl. "Jsem rád, že znám důvod; jistě to lze brát jako omluvu." Nutil se věřit tomu, co říká; věřil tomu; jen se zdráhal Temerairovi prominout, že se zdržel z takovýchto příčin. Vzдор rozepři s Hammondem kvůli Jung Singovým snahám nahradit ho oním chlapcem se nikdy opravdu neobával, že by ztratil Temerairovu náklonnost; nenadálé zjištění, že má přece jen skutečný důvod k žárlivosti, ho proto silně zamrzelo.

* * *

Willoughbyho pochovali za ranního šera na rozlehlém hřbitově za městskými hradbami, kam je Sun Kchaj zavedl. Na hřbitov, i tak rozsáhlý, tam bylo dosti plno, lidé v početných hloučcích přicházeli k hrobům navštívit své mrtvé.

Pozornost návštěvníků přilákal nejen Temeraire, ale i celá skupina cizinců ze západu, takže záhy se za nimi utvořilo jakési procesí přestože strážé ty nejdotěrnější zvědavce neustále odháněly.

Dav se zakrátko rozrostl na několik stovek lidí, kteří se ovšem chovali s náležitou úctou a ani nehlesli, když Laurence velebně pronesl několik slov nad nebožtíkem a pak se se svými muži pomodlil otčenáš. Nadzemní hrobka z bílého kamene měla stejnou střechu s ohnutými okraji jako místní domy; působila honosně i v porovnání s okolními náhrobky. "Laurenci, pokud to nebude vypadat jako neúcta, jeho matka by podle mě uvítala obrázek," poznamenal tiše Granby.

"To určitě, mělo mě to samotného napadnout," odpověděl Laurence. "Digby, myslíte, že byste to zvládli?"

"Dovolte prosím, abych to svěřil kreslíři," vložil se do toho Sun Kchaj. "Hanbím se, že jsem to nenabídl už dříve. A ujistěte prosím jeho matku, že za něj budou řádně přineseny všechny oběti; princ Mien Ning už vybral mladíka z dobré rodiny, který obřady vykoná." Laurence to odkýval, aniž zjišťoval něco víc; paní Willoughbyová, jak si pamatoval, dosti přísně vyznávala metodistickou víru a jemu bylo jasné, že bude klidnější, když se nedozví víc než to, že její syn odpočívá v elegantní hrobce, o kterou bude dobře postaráno.

Poté se Laurence vrátil s Temerairem a několika muži na ostrov pro věci, které tam ve spěchu a zmatku zanechali.

Všechna těla už byla odklizená, na vnějších zdech pavilonu, do kterého se uchýlili, však dál zůstávala očouzená místa a na kamenné dlažbě byly zaschlé krvavé skvrny; Temeraire se na ně dlouho mlčky díval a pak odvrátil hlavu. Nábytek uvnitř domu byl zpěvračený, stěny z rýžového papíru roztrhané, většina truhel násilím vypáčená, oblečení vyházené na podlahu a pošlapané.

Laurence procházel místnostmi a Blythe s Martinem sbírali všechno, co se zachovalo natolik, aby to ještě posloužilo. Jeho vlastní pokoj byl jedna velká spoušť: převrácená postel se opírala bokem o zeď, jako by si útočníci mysleli, že se Laurence krčí pod ní, a jeho početné nákupy, které pořídil při procházce městem, byly neurvale rozmetané všude kolem. Za některými se po podlaze táhla cestička porcelánových střepů a prachu, po pokoji visely cáry rozervaného hedvábí působící málem jako ozdoby. Laurence se sehnul, zvedl veliký beztvary balík ležící překoceny v koutě a pomalu začal rudou vázu rozbalovat; náhle zazářil lesklý povrch, naprosto nedotčený, bez sebemenší prasklinky, a Laurence nepochopitelně zamženými očima sledoval, jak se mu v odpoledním slunci po rukách rozlévá záplava jasně červeného světla.

* * *

Ve městě vrcholilo léto: kameny se za dne rozpalovaly jako výheň a z obrovitých plání pouště Gobi vál nekonečný proud jemného žlutého prachu. Hammond se věnoval pomalému, složitému vyjednávání, které, jak Laurencovi připadalo, se zatím točilo v kruhu: z domu i do domu putovaly zapečetěné dopisy, přijímaly se a oplácely se nicotné dárky, naplano se slibovalo a nic se nedělo. Všichni byli stále nedůtklivější a netrpělivější a klid zachovával jedině Temeraire, který se dál obíral učením a láskou. Mej ho nyní denně přicházela učit; působila velmi elegantně: kůži měla sytě modrou, křídla fialově a žlutě skvrnitá, pařáty ozdobené množstvím zlatých prstenů, na krku honosný náhrdelník ze stříbra a perel.

"Mej je neobyčejně okouzující dračice," pochválil ji Laurence Temerairovi po její první návštěvě; říkal si totiž, že když už se má mučit, tak aspoň pořádně: neuniklo mu, že Mej je nesmírně půvabná, pokud tedy mohl posuzovat dračí krásu. "To jsem rád," rozzářil se hned Temeraire; cípy límce se mu vztyčily a rozechvěly. "Přišla na svět teprve před třemi lety a právě s vyznamenáním složila první zkoušku. Učí mě číst a psát a je moc hodná; vůbec se mi neposmívá, že to neumím."

Laurence nepochyboval, že si Mej na svého učenlivého žáka nemůže ani v nejmenším stěžovat. Temeraire už se naučil psát drápy do písku na desce a Mej chválila jeho krasopis na hliněném podkladě; slibovala mu, že brzy začnou s nácikem znaků rytých do měkkého dřeva. Laurence sledoval, jak Temeraire pilně cvičí psaní, dokud je v pozdním odpoledni vidět, a často mu dělal i obecnstvo v době Mejiny nepřítomnosti: zvučné nosové tóny Temerairova hlasu

příjemně hladily uši, ačkoli slova čínské poezie mu nic neříkala, pokud mu Temeraire některou zvláště působivou pasáž nepřeložil.

Ostatní se neměli takřka čím zabavit: Mien Ning pro ně tu a tam uspořádal večeři a jednou i krajně nelibozvučný koncert provázený vystoupením nadmíru pozoruhodných akrobatů, skoro všichni to byli ještě děti a mrštností předčili i horské kozy. Čas od času cvičili s ručními zbraněmi na prostranství za domem, ve vedru to ale nebyla velká radost, a tak se pokaždé zase s chutí vraceli do chladivých chodeb a zahrad paláce.

Nějaké dva týdny poté, co přesídlili do paláce, Laurence seděl a četl na balkoně s výhledem na nádvoří, kde spal Temeraire, a Hammond u psacího stolu uvnitř vyřizoval úřední listiny. Objevil se sloužící s dopisem: Hammond rozlomil pečeť, přelétl obsah očima a oznámil Laurencovi: "Píše Liou Pao, zve nás k sobě na večeři."

"Myslíte, Hammonde, že by v tom mohl mít prsty?" zeptal se Laurence po chvíli zdráhavě. "Nechci nikoho nespravedlivě podezírat, víme přece ale, že Mien Ningovi na rozdíl od Sun Kchaje neslouží; že by tedy držel s Jung Singem?"

"Je pravda, že nelze vyloučit, že za tím stojí," řekl rozvážně Hammond. "Liou Pao je sám Tatar, ten útok na nás tedy klidně zařadit mohl. Dozvěděl jsem se ale, že je příbuzný císařovy matky a představitel mandžuského Bílého praporu; jeho přízeň by byla neocenitelná a mně se nechce věřit, že by nás takto otevřeně zval, kdyby proti nám něco tajně chystal."

* * *

Byli rozhodnutí mít se na pozoru, v ostražitosti však značně polevili už ve chvíli, kdy je u dveří nečekaně uvítala silná, lahodná vůně hovězí pečeně. Liou Pao nařídil svým kuchařům, čerstvě poučeným z cest, aby jim uchystali tradiční britskou večeři: v opékaných bramborách páliło sice kari víc, než by hosté čekali, a náky s rozinkami byl poněkud řidší konzistence, obrovskému hovězímu hřbetu s celými cibulemi napíchanými na žebrech ovšem nebylo naprosto co vytknout a yorkshirský pudink se neuvěřitelně povedl.

Hosté se sice snažili, seč mohli, i přesto však talíře se závěrečným chodem opět putovaly od stolu takřka plné a také část stolovníků, Temeraire nevyjímaje, vypadala na to, že je budou muset odnášet stejným způsobem. Temeraire po anglicku uctili čerstvě poraženým masem, kuchaři ovšem přece jen neodolali a místo jedné krávy a jedné ovce mu předložili po dvou kusech od každého a k tomu ještě vepřika, kozu, slepici a humra. Temeraire se se všemi chody vypořádal, jak se patří, a nato se bez vyzvání s tichým hekáním vyvěkl na zahradu, svalil se a okamžitě usnul.

"Správně, jen ať se vyspí!" odbyl Liou Pao Laurencovy omluvy. "My si můžeme sednout na terasu s výhledem na měsíc a dát si víno."

Laurence se připravoval na nejhorší, Liou Pao je však tentokrát k pití tak důrazně nevybízel. Sedělo se příjemně, víno blahodárně posilovalo přátelskou náladu, slunce zapadalo za kouřově modrými horami a v zlatavé záři před nimi spal Temeraire. Laurence už zcela, byť třeba proti rozumu, zavrhl podezření, že by Liou Pao mohl mít v něčem prsty: těžko mohl podezírat člověka, když si, vydatně zasycený štědrá večeří z jeho kuchyně, hověl v jeho zahradě; dokonce i Hammond se zpola proti své vůli oddával klidu a jen mrkáním přemáhal spánek.

Liou Pao se zajímal, jak došlo k tomu, že přesídlili k princovi Mien Ningovi. Svou nevinu pak ještě dotvrdil tím, když se nelíčeně zhrozil nad zprávou o útoku tlupy a účastně potřásl hlavou. "S těmi chun-chuny je třeba něco udělat, už to s nimi skutečně přestává všechno. Jeden z mých synovců se s nimi před pár lety zapletl a jeho nebohá matka starostí div neumřela. Pak ale přinesla velkou oběť Kuan Jin a dala jí vystavět zvláštní oltář na nejkrásnějším místě ve své jižní zahradě: synek je teď ženatý a dal se na studia." Dloubl Laurence do boku. "Taky byste se měl pustit do studií! Bude to pro vás hanba, jestli váš drak složí zkoušky a vy ne."

"Probůh, Hammonde, to tomu vážně přikládají takovou váhu?" zhrozil se Laurence a sedl si zpřímá. Vzdor veškerému úsilí pro něj čínština dál zůstávala neproniknutelnou záhadou, srozumitelnou asi jako desateronásobná šifra, a když si pomyslel, že by měl skládat zkoušky s muži, kteří se na ně připravovali od sedmi let...

"Jen žertuji," ozval se vzápětí bodře Liou Pao a Laurencovi se notně ulevilo. "Nemějte strach. Jestli Lung Tchien-siang skutečně stojí o nevzdělaného barbara, nikdo mu ho nemůže upírat."

"To myslel samozřejmě také v žertu," dodal Hammond k překladu, byť lehce pochybovačným tónem.

"Podle jejich měřítek vzdělání jsem nevzdělaný barbar a nejsem takový hlupák, abych někomu namlouval něco jiného," prohlásil Laurence. "Přál bych si, aby ti, kdo o tom rozhodují, se na věc dívali stejně jako vy, pane," obrátil se k Liou Paovi. "Pevně ovšem setrvávají v názoru, že nebešťan může připadnout pouze císaři a jeho příbuzným."

"Nu, pokud drak nebude chtít nikoho jiného, budou se s tím muset smířit," opáčil Liou Pao nevzrušeně. "A co kdyby vás císař adoptoval? Tím by se celá záležitost vyřešila."

Laurence to pokládal za vtip, Hammond se však na Liou Paa zadíval se zcela jiným výrazem. "Myslíte, pane, že by se o takovém návrhu vážně uvažovalo?"

Liou Pao pokrčil rameny a znovu jim dolil. "Proč ne? Císař má tři syny, kteří mu vykonávají obřady, a dalšího adoptovat nepotřebuje; jeden navíc ale nemůže vadit."

"Hodláte to prosazovat?" zeptal se Laurence Hammonda nevěřícím tónem, když vrávoravě kráčeli k přistaveným nosítkům, kterými se měli dopravit zpět do paláce.

"S vaším dovolením rozhodně ano," odpověděl Hammond. "Nápad je to skutečně neuvěřitelný, všichni to ale budou chápat jako čistou formalitu. Bude to výhodné po všech stránkách," pokračoval s narůstajícím nadšením. "Jistě jen tak nevyhlásí válku národu, se kterým je bude pojít natolik blízký vztah, a pomyslete, jak to prospěje našemu obchodu." Laurence myslel spíš na to, jak to přijme jeho otec. "Pokud se domníváte, že to má smysl, bránit vám samozřejmě nebudu," řekl zdráhavě; předem tušil, že rudá váza, kterou zamýšlel jako jakousi smírnou oběť, k usmíření v žádném případě nepostačí, až se lord Allendale dozví, že se Laurence nechal adoptovat jako nalezenec, byť ho třeba přijal za syna čínského císaře.

Kapitola 16

"Bylo to vážně jen tak tak, to vám povím," vykládal Riley u snídaně a natahoval se po podávaném šálku čaje s větší chutí, než s jakou sahal po misce rýžové kaše. "V životě jsem něco takového neviděl: dvacet lodí a k tomu dva draci. Byly to samozřejmě jenom džunky, oproti fregatě sotva poloviční, ale koráby čínského námořnictva nebyly o moc větší. Nechápu, jak mohli tu pirátskou bandu nechat tak dlouho řádit."

"Jejich admirál na mě ale udělal velký dojem; působil velmi rozumně," vložil se do toho Staunton. "Nechat se zachránit, to chce charakter."

"Byl by pěkný osel, kdyby se nechal radši utopit," prohlásil Riley méně shovívavě.

Ti dva dorazili ráno s malou výpravou z Allegiance: zděšeně vyslechli vyprávění o vražedném útoku tatarské tlupy a oplátkou teď ličili dobrodružnou plavbu Čínským mořem. Týden po vyplutí z Macaa potkali čínskou flotilu vyslanou proti pirátské bandě, která se usadila na ostrovech Čou Šan a napadala domácí lodě i menší obchodní koráby ze západu.

"Jakmile jsme se tam objevili, už to samozřejmě nebyla velká práce," pokračoval Riley. "Pirátské draci neměli žádnou výzbroj - jejich posádky po nás střílely šípy, věšte nebo ne - ani poněti o dostřelu; slétali tak nízko, že je rány z mušket, natož z peprvých děl, sotva mohly minout. Po pár zásazích se rychle uklidili a my jedinou salvou potopili tři pirátské lodi."

"Neřikal admirál něco o tom, jak o té příhodě bude referovat?" zeptal se Hammond Stauntona.

"Mohu říct jen to, že dal velmi okázale najevo vděčnost. Přišel nám poděkovat přímo na loď, což z jeho strany pokládám za ústupek."

"Dobře si přitom prohlédl naše děla," poznamenal Riley. "O to mu šlo podle mě víc než o zdvořilost. Tak či onak, vyprovodili jsme ho do přístavu a pak jsme vyrazili za vámi; loď teď kotví v Tchien-singu. Jak to vypadá? Poplujeme brzo zpátky?"

"Nechci pokoušet osud, ale zatím to na brzký návrat příliš nevypadá," odpověděl Hammond. "Císař stále ještě pobývá na severu, kam vyjel na léto lovit, a do Letního paláce se vrátí až za pár týdnů. Pak nás doufám oficiálně přijme."

"Začal jsem jednat o navrhované adopci, jak jsem se vám zmiňoval, pane," dodal k Stauntonovi. "Už se nám podařilo získat jistou podporu, nejen ze strany prince Mien Ninga, a velmi doufám, že služba, kterou jste jim právě prokázali, nám jednoznačně zajistí jejich přízeň."

"Brání něco tomu, aby loď dál zůstala tam, kde je?" zeptal se Laurence s obavou v hlase.

"Prozatím ne, musím ale říct, že proviant je dražší, než jsem předpokládal," přiznal Riley. "Solené maso se tu neprodává a za dobytek žádají nehorázně mnoho; posádku živíme rybami a kuřaty."

"Vyčerpali jsme finance?" Laurence zalitoval svých nákupů, už bylo ale pozdě. "Trochu jsem sice utrácel, nějaké zlato mi ale ještě zbylo, a když místní zjistí, že je pravé, bez okolků ho vezmou."

"Díky, Laurenci, není nutné vás odírat, na dně ještě nejsme," uklidnil ho Riley. "Spíš už myslím na zpáteční cestu - bude doufám třeba krmit draka, ne?"

Laurence nevěděl, jak na to odpovědět; utrousil cosi vyhýbavého a další hovor ponechal na Hammondovi.

Po snídani přišel Sun Kchaj a oznámil jim, že se na uvítanou nových hostů večer chystá hostina se zábavou: velkým divadelním představením. "Laurenci, jdu za Čchien," nakoukl Temeraire do místnosti, kde Laurence právě dumal nad oblečením. "Nepůjdeš teď nikam, vid'?"

Od útoku se o Laurence neobyčejně staral a odmítal ho nechávat bez dohledu; všechny sloužící celé týdny bedlivě, podezíravě sledoval a navrhl několik promyšlených opatření na Laurencovu ochranu: mezi jiným vypracoval systém strážních služeb tak, aby Laurence ustavičně hlídalo pět mužů, a do písku na desce nakreslil návrh brnění, které by spolehlivě posloužilo i na křížáckém bojišti.

"Ne ne, nemusíš se bát; obávám se, že budu mít dost co dělat, abych se před večerem slušně upravil," ujistil ho Laurence. "Pozdravuj ji ode mne; zdržíš se u ní dlouho? Nemůžeme si dovolit přijít večer pozdě, celá ta sláva se koná na naší počest."

"Ne, vrátím se brzo," uklidnil ho Temeraire a slib dodržel: objevil se ani ne za hodinu, límec se mu chvěl potlačovaným vzrušením a v přední tlapě opatrně tiskl dlouhý úzký balík.

Laurence na jeho žádost vyšel ven a Temeraire mu balík dosti nesměle předal. Laurence to zaskočilo tak, že zprvu jen zíral; teprve pak pomalu rozbil hedvábný obal a otevřel lakovanou skříňku: na žlutém hedvábném polštáři ležela vedle pochvy nádherná šavle s hladkou rukojetí. Vzal ji do ruky: byla dobře vyvážená, u rukojeti rozšířená, se zahnutou špicí naostřenou z obou stran; vzorováním se vyrovnala nejlepší damascenské oceli a na zadní straně čepele byla odlehčená dvěma podélnými žlábkami na odvádění krve.

Jílec byl v pružích ovinutý černou rejnočí kůží, zlacené železo mezi nimi bylo posázené perlami a zlatými kuličkami a na rozhraní s čepelí ho zdobila zlatá dračí hlava s drobkými safíry vsazenými jako oči. Pochva z černého lakovaného dřeva se též blyštěla širokými pásy zlaceného železa a měla připnuté silné hedvábné šňůry: Laurence si odepjal svou značně omšelou, byť stále dobře sloužící šavli a připásl si Temerairův dárek.

"Vyhovuje ti?" zjišťoval úzkostlivě Temeraire.

"Naprostě dokonale," ujistil ho Laurence a na zkoušku šavli vytasil: délka čepele neobyčejně přesně odpovídala jeho výšce. "Takovou nádhru svět neviděl, můj milý; jak jsi k ní prosím tě přišel?"

"Moje zásluha to není," přiznal Temeraire skromně. "Čchien minulý týden obdivovala můj náprsní štít a já jí řekl, že jsi mi ho dal ty; pak mě napadlo, že bych tě taky něčím podaroval. Vysvětlila mi, že když drak dostane jezdce, drakovi rodiče dají jezdci podle zvyku dárek. Nabídla mi proto, abych vybral něco z jejích věcí, a mně se tohle zdálo nejhezčí."

Nakláněl hlavu do stran a s hlubokým uspokojením si Laurence prohlížel.

"Vybral jsi určitě dobře; krásnější si nedovedu představit," řekl Laurence; krotil v sobě city: cítil štěstí a jistotu, ač se to vzpíralo rozumu, a když zašel zpět dovnitř, aby se dooblékl, neodolal pokušení a chvíli se se šavlí vzhlížel v zrcadle. Hammond i Staunton zvolili talár čínských učenců; ostatní členové posádky se vystrojili do lahově zelených kabátů, kalhot a nablýskaných holínek; nákrčníky měli vyprané a nažehlené a dokonce i Rolandová s Dyerem byli bezvadně upraveni: jakmile se vykoupli a oblékli, nesměli se hnout ze židlí. Neméně elegantně vypadal i Riley ustrojený v modré námořní uniformě, kalhotách ke kolenům a stěvících s přezkami; když pak vycházeli z domu, jejich průvod stylově uzavírala čtveřice námořníků v červených kabátech, které s sebou přivedl z lodi.

Uprostřed prostranství, kde se vystoupení mělo konat, stálo zvláštní pódium: nijak velké, ovšem nádherně pomalované a zlacené, výškově rozčleněné do tří stupňů. Na severní straně nádvoří seděla uprostřed Čchien, po její levici princ Mien Ning s Čchuanem, místo po jejím pravém boku bylo vyhrazeno Temerairovi s britskou výpravou. Krom nebešťanů se slavnosti účastnilo i několik císařských obrů a přítomna byla také Mej, která seděla více stranou a ve zlatých špercích posázených leštěným nefritem vypadala obzvláště půvabně: když se Laurence s Temerairem usazovali, pokývla jim na pozdrav. Nechyběla ani bílá dračice Lien, sedící po straně vedle Jung Singa, trochu dál od ostatních hostů; její albínské zbarvení i tentokrát bilo do očí v porovnání s tmavými odstíny nebešťanů a císařských obrů kolem a hrdě vztyčený límec se jí třpytil jemnou zlatou síťkou ukončenou velkým rubínovým přívěskem na čele.

"Hele, tamhle je Mien Kchaj," upozornila Rolandová polohlasem Dyera a zamávala na hocha sedícího po Mien Ningově boku. Chlapec měl na sobě roucho obdobného střihu i tmavě žluté barvy jako korunní princ a na hlavě nádhernou čapku; zachovával předpisově strnulou pózu. Jakmile ovšem uviděl, že na něj Rolandová mává, zvedl ruku, ihned ji ale zase spustil, nenápadně otočil hlavu po Jung Singovi, jestli náhodou jeho posunek nepostřehl, a s úlevou zase znehybněl, když pochopil, že si princ jeho prohrěšku nevšiml.

"Jak proboha znáte prince Mien Kchaje? Copak někdy přišel do paláce korunního prince?" vyptával se hned Hammond. I Laurence to zajímalo, protože běžci na jeho příkaz nikam sami nesměli, a nemohli se tedy seznámit s nikým cizím, byť třeba dítětem.

Rolandová k němu překvapeně zvedla oči. "Vždyť jste nás s ním přece sám seznámil na ostrově," ohradila se dotčeně a Laurence se na hocha znovu zadíval. Mohl to být ten, který k nim zavítal v Jung Singově doprovodu, těžko ho však bylo možné poznat; zahalený ve slavnostním úboru vypadal úplně jinak.

"Princ Mien Kchaj?" podivil se Hammond. "Ten chlapec, kterého Jung Sing přivedl, byl princ Mien Kchaj?" Mluvil patrně dál, rty rozhodně pohyboval. Veškerý zvuk však znenadání přehlušilo zaburácení bubnů, zjevně ukrytých kdesi uvnitř jeviště, ozývaly se však naprosto jasně, asi jako kdyby kdesi blízko zahřměla menší salva, tak o síle čtyřiařadeceti děl.

Představení, vedené výhradně v čínštině, bylo samozřejmě nesrozumitelné, scéna se však měnila a účinkující se pohybovali velmi promyšleně: mezi třemi stupni jeviště putovaly nahoru a dolů postavy, rozkvétaly květiny, pluly mraky, vycházelo a zapadalo slunce a měsíc; mezi tím vším se složitě tančilo a šermovalo. Laurence byl tou podívanou uchvácený, z nepředstavitelného hluku, který ji provázel, ho však po chvíli prudce rozbolela hlava. V duchu se ptal, jestli sami Číňané rozumějí pronášeným slovům, když bez přestání duní bubny, řinčí zbraně a sem tam zapráská prskavka.

Po Hammondovi ani Stauntonovi žádat vysvětlení nemohl: po celé představení se ti dva dorozumívali němou a dění na jevišti nevěnovali nejmenší pozornost. Hammond si donesl divadelní kukátko, kterým přes nádvoří pozoroval Jung Singa, a výtrysky dýmu a plamenů provázející pozoruhodný závěr prvního dějství oba pohnuly pouze k hlasitým projevům nevole nad tím, že jim vadí ve výhledu.

Následovala kratičká přestávka, v jejímž průběhu se jeviště upravovalo pro druhé dějství, a ti dva se pohotově chopili příležitosti k hovoru. "Laurenci," začal Hammond, "musíte mi prominout; měl jste úplně pravdu. Jung Sing vás skutečně chtěl nahradit tím chlapcem a teď už i chápu proč: zřejmě ho chce nějak dosadit na trůn a sám se stát regentem."

"To je císař tak nemocný nebo tak starý?" podivil se Laurence.

"Ne," odpověděl Staunton výmluvným tónem. "Ani v nejmenším."

Laurence užasl. "Pánové, vy mluvíte, jako byste ho vinili z královraždy i bratrovraždy zároveň; to nemůžete myslet vážně."

"Byl bych radši, kdybych ho vinit nemusel," opáčil Staunton. "Kdyby se o něco takového pokusil, snadno můžeme uváznout uprostřed občanské války, což by pro nás znamenalo pohromu bez ohledu na výsledek."

"K tomu to nedospěje," namítl s jistotou Hammond. "Princ Mien Ning není hlupák a císař podle mě také ne. Jung Sing nám toho chlapce tajně nepřivedl jen tak, což jim bude jasné, a stejně tak pochopí, že to logicky souvisí i s jeho dalším počínáním, jakmile všechno princ Mien Ningovi vyloží. Nejprve se vás snažil uplatit, a to podmínkami, které, jak teď vidím, možná ani nebylo v jeho moci navrhopat, a nato vás na palubě lodi napadl jeho sluha; a vzpomeňte si, ta tlupa chun-chunů se na nás přihnala vzápětí potom, co jste nedovolil, aby se ten chlapec stýkal s Temerairem; všechno to do sebe dokonale zapadá a svědčí proti němu."

Skoro až neopatrně se rozhorlil a lekl se, když se Temeraire, který to celé zaslechl, hněvivě ozval: "Chcete říct, že teď už tedy máme důkazy? Že v tom všem má prsty Jung Sing - že to on chtěl ublížit Laurencovi a přivodil Willoughbymu smrt?" Jeho veliká hlava se zvedla a rozkývala směrem k Jung Singovi, šterbinovité zornice se zúžily tak, že z nich zbyly jen tenké černé čárky.

"Tady ne, Temeraire," krotit ho chvatně Laurence a položil mu ruku na bok. "Zatím prosím tě nic nedělej."

"Ne, ne," klidnil ho poplašeně i Hammond. "Zatím si samozřejmě ještě nejsem jist; je to jen domněnka a sami proti němu nic podniknout nemůžeme - musíme to přenechat jim..."

Jejich hovor ukončili herci, kteří opět nastoupili na svá místa na jevišti; Laurence však pod rukou dál cítil hněvivé dunění v hloubi Temerairovy hrudi, hučení, které zvolna sílilo, stále se ale drželo uvnitř a z hrdla nevyráželo. Temerairovy drápy se zatínaly do škvír mezi kamennými dlaždicemi, ostatný límec stál napolo vztyčený, rudé nozdry se roztahovaly; představení už si vůbec nevšímal a cele se soustřeďoval na Jung Singa.

Laurence ho opět pohladil po boku, aby odvedl jeho pozornost jinam: prostranství bylo zaplněné hosty a dekoracemi a on nechtěl ani domýšlet, jak by to dopadlo, kdyby se Temeraire dopustil nějaké nepředloženosti, byť by si sám s chutí vybil zlost, kterou v něm ten člověk vyvolával. Ještě horší ovšem bylo, že Laurence vůbec netušil, jak by se proti Jung Singovi dalo zakročit. Byl to prese všechno císařův bratr a pikle, které mu Hammond se Stauntonem přičítali, byly příliš pobuřující, než aby se jim dalo tak snadno uvěřit.

Za scénou třesly činely a zaduněly zvony, načež se nad jeviště snesli dva draci umně vyvedení z rýžového papíru a od nozder jim pršely praskající jiskry; téměř všichni herci se sběhli do spodní části jeviště, mávali meči a noži oblepenými barevnými skličky a předváděli velkou bitvu. Bubny se opět rozezněly takovou silou, že hluk vyrazil Laurencovi z plic všechnen vzduch jako prudký úder. Laurence zalpal po dechu, pak si pomalu zatápal rukou k rameni a nahnal rukojeť krátké dýky, která mu trčela těsně pod klíční kostí.

"Laurenci!" vykřikl Hammond a natáhl se k němu; Granby volal na muže a odhazoval židle: s Blythem se ihned vrhli před Laurence. Temeraire se otočil a sklonil k němu hlavu.

"Nejsem raněný," řekl Laurence zmateně: bylo až podezřelé, že se neozývá žádná bolest, a on se pokoušel vstát a zvednout ruku; pak ránu ucítil: kolem střenky nože se rozpíjela teplá krev.

Temeraire zavřeštěl tak strašlivě, že přehlušil veškerý hluk i hudbu; všichni draci se vztyčili na zadní a upřeli na něj oči; bubny rázem umlkly a do ticha Rolandová vykřikla: "To on hodil ten nůž, tamhleten!" Ukazovala přítom na jednoho z herců.

Muž byl uprostřed ostatních, stále ještě třímajících napodobeniny zbraní, nápadný prázdnými rukama i prostším úbořem. Pochopil, že se mezi nimi neschová, a dal se na útěk, bylo už ale pozdě; Temeraire se skoro těžkopádně vrhl na prostranství a herci se před ním s jekem rozprchli do všech stran.

Muž zařval jen jednou, když se mu Temerairovy drápy zarývaly smrtelně hluboko do těla. Rozdrásanou, zkrvavenou mrtvolu Temeraire odhodil na zem; na okamžik se nad mrtvým ještě sklonil, aby se přesvědčil, že skutečně dodýchal, pak hlavu opět zvedl a obrátil se k Jung Singovi; vycenil smrtící zuby, zlověstně zasyčel a vyrazil k němu. Lien v mžiku vyskočila a ochranně se před Jung Singa postavila; zavrčela a máchnutím přední tlapy odrazila Temerairovy útočící drápy.

Temeraire nadmul hruď a límec se mu nevidaně napjal; Laurence do té chvíle nic takového nezažil: tenké růžky, které límec tvořily, se protáhly a spolu s nimi se roztáhla i blána. Lien nejenže neucukla, ale téměř opovržlivě na něj prskla a její pergamenově bílý límec se také rozprostřel doširoka; žilky v očích se jí hrozivě nalily krví a ona vykročila na prostranství proti němu.

Nastal všeobecný úprk z nádvoří. Řinčení bubnů a zvonů se slévalo s vrzáním strun v jeden jediný strašlivý rachot, jak se z jeviště hnali herci s nástroji a kostýmy v rukách; diváci si nadzvedávali okraje dlouhých rouch a pádili pryč sice důstojněji, přitom ale o nic pomaleji.

"Temeraire, to nesmíš!" vykřikl Laurence, který se dovítil až příliš pozdě. Všechny legendy o soubojích draků v divočině bezvýhradně končily smrtí jednoho či obou: bílá dračice přitom byla jednoznačně starší a větší. "Prosím vás, Johne, vytáhněte mi tu kudlu," křikl na Granbyho a zdravou rukou se snažil odvázat nákrčník.

"Blythe, Martine, přidrže ho za ramena," rozkázal Granby, sevřel střenku a čepel, zaraženou pod kost, vytrhl; krev vytryskla takovým proudem, že se Laurencovi na okamžik zatočila hlava, hned mu ale na ránu přitiskli smotané nákrčníky a pevně ji obvázáli.

Temeraire a Lien pořád stáli proti sobě, klamně naznačovali útok, jeden i druhý přitom ale pokaždé sotva hnuli hlavou na tu či onu stranu. Neměli k boji příliš mnoho prostoru, jeviště zabíralo velkou část nádvoří a okraje stále vyplňovaly řady prázdných sedadel. Nespouštěli ze sebe oči.

"To nemá cenu," šeptl Granby, když bral Laurence v podpaží a pomáhal mu vstát. "Jakmile se do sebe takhle pustí, můžete přijít jedině o život, když se budete snažit mezi ně zasáhnout nebo jim to rozmlouvat."

"No dobře," ucedil Laurence nevlídně a odstrčil jejich ruce. Na nohách už stál pevně, ačkoli sevřený žaludek se mu stále ještě houpal; bolest nebyla taková, aby ji nedokázal snést. "Uklidte se stranou," obrátil se k posádce. "Granby, vezměte pár mužů a dojděte do paláce pro zbraně, kdyby náhodou prince napadlo poslat na Temeraira strážce."

Granby chvatně vyrazil s Martinem a Blythem do paláce a ostatní muži kvapem přelézali židle a vzdalovali se z dosahu boje. Prostranství se téměř vyčistilo, zůstalo jen pár zvědavců, kteří měli víc odvahy než rozumu, a ti, kterých se to dotýkalo nejcitelněji: Čchien přihlížela s výrazem úzkosti a nesouhlasu, kus za ní pak vykukovala Mej, která se připojila ke všeobecnému úprku a pak zase obezřetně popošla nazpátek.

Setrval i princ Mien Ning, držel se ovšem obezřetně v povzdálí: Čchuan se přesto neklidně vrtěl, zjevně měl starost. Mien Ning mu chlácholivě položil ruku na bok a něco řekl svým strážím: strážci se chopili mladého prince Mien Kchaje a přes jeho hlasité protesty ho odnesli do bezpečí. Jung Sing sledoval, jak chlapce odnášejí, a stroze na Mien Ninga kývl na znamení souhlasu, sám se ovšem k ústupu snížit nehodlal.

Bílá dračice znenadání zasyčela a udeřila: Laurence sebou trhl, Temeraire však ve zlomku vteřiny ucukl a rudé drápy o pár coulů minuly jeho krk. Nahrbl se, odrazil se na silných zadních nohách a vyrazil s napřaženými drápy vpřed: Lien, nucená couvnout, nemotorně uskočila dozadu a zakolísala. Rozepjala zčásti křídla, aby opět nabrala rovnováhu, a když Temeraire zaútočil znovu, vylétla do vzduchu; Temeraire se ihned pustil za ní.

Laurence neomaleně sebral Hammondovi divadelní kukátko a sledoval je. Bílá dračice byla větší a měla větší rozpětí křídel; rychle Temerairovi ulétla a provedla ladný přemet se zcela zjevným smrtícím úmyslem: hodlala se na něj vrhnout

střemhlav shora. Prvotní zuřivé zaslepení už ale pominulo a Temeraire pochopil její výhodu; využil zkušenosti a místo toho, aby ji pronásledoval, uhnul, vylétl z dosahu zářících svítilen a zmizel ve tmě.

"Skvěle," pochválil ho Laurence. Lien se nejistě vznášela na místě, otáčela hlavu sem tam a zlověstně rudýma očima mhouřela do tmy; Temeraire na ni s rykem slétl jako blesk. Dračice však s neuvěřitelnou hbitostí odlétla stranou; na rozdíl od většiny draků napadených shora nezaváhala, ulétla a v letu ještě stačila Temeraira seknout: na černé kůži rudě zasvítily trojice drápanců. Na nádvoří se rozstříkly kapky husté krve a černě se zaleskly ve svitu luceren. Mej s tichým kňučením popošla blíž; Čchien se k ní se zasyčením obrátila. Mej se ale útoku nevystavila, schlíple se přikrčila a úzkostně se přimáčkla ke skupince stromů, aby mohla boj sledovat z větší blízkosti.

Lien zdatně využívala rychlostní převahy, střídavě se k Temerairovi přibližovala a zase se vzdalovala, aby ho přinutila plýtvat silami na neúspěšné výpady; Temeraire se však uchýlil ke lsti: sekal po ní o zlomeček vteřiny pomaleji, než na kolik stačil. Laurence v to přinejmenším doufal; nechtěl to přičítat bolesti, kterou Temerairovi působily utržené rány. Lien se skutečně dala přilákat blíž: Temeraire náhle zaútočil oběma předními tlapami naráz a t'al ji do břicha i prsou; dračice zavřeštěla bolestí a zběsile odlétla.

Princ Jung Sing vyskočil, až se pod ním s rachotem převrátila židle; už nepředstíral klid, díval se vstoje s rukama zaťatýma v pěst u těla. Rány očividně nebyly příliš hluboké, bílou dračici ale zjevně zcela vyvedly z míry: vznášela se na místě a s kvílením si je olizovala. Žádný z palácových draků rozhodně neměl jizvy; Laurencovi blesklo hlavou, že zřejmě nikdy ani doopravdy nebojovali.

Temeraire se na okamžik zastavil ve vzduchu a naprahoval pařáty, když k němu ale dračice znovu nenalétla, využil příležitosti a zamířil střemhlav k Jung Singovi, který byl jeho pravý cíl. Lien trhla hlavou vzhůru; s opětovným zavřeštěním vyrazila za ním: vši silou máchala křídly, na zranění docela zapomněla. Dohnala ho těsně nad zemí, vrhla se na něj tak, že se jejich křídla a těla propletla, a strhla ho stranou.

Dopadli v propletení na zem a váleli se jako jedno zuřivě syčící zvíře s mnoha údy, sekající po sobě samém, jeden i druhý si už přitom vůbec nevšímalí ran a nemohli se ani zhluboka nadechnout, aby soupeře zničili božským větrem. Jejich bijící ocase tloukly kolem, převracely stromy v květináčích a jediným švihnutím pokosily celý vzrostlý bambusový hájek; Laurence chytil Hammonda pod paží a odtáhl ho od dutých kmínků, které se s bubnováním kácely na židle.

Laurence si setřásal listí z vlasů a límce kabátu a přitom se zdravou rukou neohrabaně zvedal zpod větví. Temeraire a Lien v zápalu zuřivého boje právě porazili sloup podpírající jeviště. Celá velkolepá stavba se začala naklánět: zvolna, takřka vznešeně se kousek po kousku sunula k zemi. Bylo zcela očividné, že se nakonec zhroutí úplně, Mien Ning se ale nespěchal schovat: zamířil k Laurencovi, aby mu pomohl vstát, zřejmě si přitom ani neuvědomoval, jaké nebezpečí mu bezprostředně hrozí; ohrožení nevěnoval pozornost ani jeho drak Čchuan, který se plně soustřeďoval na to, aby ho chránil před nebezpečím hrozcím ze strany bojujících draků.

Laurence se s vypětím zvedl ze země a povalil Mien Ninga na zem, celá zlacená a pomalovaná stavba se už zatím hroutila na kamennou dlažbu nádvoří a tříštila se na třiceticentimetrové kusy dřeva. Nalehl tělem těsně k princovi, aby chránil jeho i sebe, a zdravou paží si zakryl týl. Třísky ho bolestivě bodaly i přes dvojí sukno těžkého kabátu, jedna se mu ošklivě zapíchla do stehna chráněného pouze kalhotami, jiná, ostrá jako břitva, mu v letu rozsekla skrář.

Když smrtící déšť trosek ustal, Laurence, utírající si krev ze spánku, se napřímil a uviděl, jak Jung Sing s ohromeným výrazem padá: z oka mu trčela velká ježatá štěpina.

Temeraire a Lien se od sebe konečně odtrhli: nahrbeně proti sobě stáli, vrčeli a hněvivě švihali ocase. Jako první se směrem k Jung Singovi ohlédl Temeraire; chystal se znovu vyrazit do útoku a překvapením se zarazil: jeho přední noha strnula ve vzduchu. Lien po něm s vyceněnými zuby skočila, on se proti ní ale nevrhl a jen uhnul: v tu chvíli to uviděla i ona.

Na okamžik znehybněla, jen růžky límce se jí nepatrně nadzvedávaly ve vánku a po nohách jí crčely tenké potůčky rudočerné krve. Pomalu došla k Jung Singovu tělu, sklonila se nad ním a zlehka do něj dloubla, jako by si chtěla ověřit, co už najisto věděla.

Tělo se nepohnulo, nezachvělo se ani posledním malátným záskubem, jak Laurence někdy vídal u naráz zabitých. Jung Sing ležel jak široký tak dlouhý; s ochabnutím svalů zmizel i užaslý výraz, tvář měl teď vyrovnanou a bez úsměvu, jedna ruka s polorozevěřenou dlaní mu ležela šikmo od těla, druhá mu spočívala na prsou, honosně zdobené roucho se třeptalo i v dohasínajícím přísvisu prskajících pochodní. Nikdo další se k němu nepřiblížil; hrstka sloužících a strážců, kteří z nádvoří neutekli, se s vyřeštěnými očima choulila při krajích prostranství a všichni ostatní draci mlčeli.

Lien nezařvala, jak se Laurence děsil, nevydala vůbec žádný zvuk; už se ani nevrhla na Temeraira, jen pařáty velice opatrně odmetla drobnější štěpinky, které Jung Singovi napadaly na šaty, rozlámané kusy dřeva, pár potrhanych bambusových lístků; pak tělo oběma předními tlapami zvedla a v tichosti s ním odletěla do tmy.

Kapitola 17

Laurence ucukával, nejprve na jednu, pak zase na druhou stranu, před nepokojně rejdicíma, štípajícíma rukama však nebylo úniku stejně jako před tíživou váhou žlutého roucha, dotuha protkaného zlatými a zelenými nitěmi a ztěžklého drahými kameny naznačujícími oči vyšitých draků. Rameno, před týdnem zraněné, ho tou tíhou strašlivě bolelo a oni mu stále zvedali paží, aby mu upravili rukáv.

"Vy ještě nejste ustrojení?" ptal se úzkostlivě Hammond nahlížející do pokoje. Zprudka na krejčíky vychrlil cosi čínsky; Laurence nato jen sevřel rty, aby nevyjekl, když ho jeden z pokáraných v chvatu bodl jehlou.

"Máme přece ještě čas; čekají nás až ve dvě, ne?" opáčil Laurence a otočil se k hodinám, za svou námahu sklídl hlasité pokárání hned ze tří stran.

"K císaři se chodí s mnohahodinovým předstihem a v tomto případě musíme obzvláště dbát na dochvilnost," odpověděl Hammond, když si nadzvedával vlastní modré roucho, které mu překáželo v pohybu, a přitahoval si stoličku. "Určitě si pamatujete, co a v jakém pořadí máte říkat?"

Laurence se nechal ještě jednou přezkoušet; chvíli aspoň nemusel myslet na své nepohodlí. Konečně ho propustili, jeden krejčík s ním ale šel až do půli chodby a dodělával mu ještě poslední úpravy v ramenou, Hammond ho přitom popoháněl, aby si pospíšil.

Nevinné svědectví prince Mien Kchaje Jung Singa zcela odhalilo: slíbil chlapci vlastního nebešťana a ptal se ho, jak by se mu líbilo být císařem, byť mu už nijak blíže neobjasnil, jak by se toho dosáhlo. Všichni, kdo stáli za Jung Singem, muži přející si stejně jako on přerušení veškerých styků se západem, upadli zcela v nemilost a princ Mien Ning u dvora opět stoupl: veškerý odpor vůči Hammondově návrhu na adopci tak pominul. Císař zaslal výnos, ve kterém tento postup schválil, což mělo u Číňanů váhu rozkazu k jeho okamžitému vykonání, takže stejně jako se do té chvíle otálelo, teď se naráz jednalo. Sotva se o věci rozhodlo, sloužící už zaplavili jejich pokoje v Mien Ningově paláci a v balících a rancích jim odnášeli veškeré věci.

Císař nyní přesídlil do Letního paláce v zahradě Jüan-ming vzdálené od Pekingu půl dne dračího letu; tam byli také téměř bez ladu a skladu překotně dopraveni. Nemilosrdné letní slunce rozpalovalo rozlehlá žulová nádvoří Zakázaného města jako výheň; v zahradě Jüan-ming žár mímila bujná zeleň a pečlivě udržovaná jezírka; Laurence se ani trochu nedivil, že císař dával přednost tomuto příjemnějšímu sídlu.

Vlastního obřadu adopce se s Laurencem a Hammondem směl zúčastnit pouze Staunton, Riley a Granby však vedli ostatní jako doprovod: jejich řady výrazně rozhojnili strážci a mandaríni, které jim zapůjčil princ Mien Ning, aby doprovodnou družinu doplnil do počtu, jaký se u dvora pokládal za důstojný. Společně vyšli z honosného paláce, ve kterém byli ubytováni, a zamířili k audienčnímu sálu, kde se je císař chystal přijmout. Když už šli hodinu, přičemž překročili asi šest potůčků a jezírek a jejich průvodci se pravidelně zastavovali a upozorňovali je na zvláště působná místa upravených zahrad, Laurence se začal obávat, že skutečně vyrazili pozdě: nakonec ale došli k cíli a usadili se na obezděném nádvoří, kde měli vyčkat, až se je císař uvolí zavolat.

Čekání se nekonečně vlekl: oděvy jim na rozzhaveném, dusném nádvoří prosakovaly potem. Donesli jim poháry se zmrzlinou i řadu silně kořeněných pokrmů a Laurence se musel značně nutit, aby vůbec aspoň ochutnal, k tomu čaj, mléko a také dárky: nádhernou velkou perlu na zlatém řetízku, svitky čínského písemnictví, pro Temeraira pak plíšky ze zlata a stříbra, jaké na drápech příležitostně nosila i jeho matka. Temeraira se jako jediného z nich vedro nijak nedotýkalo; potěšeně si hned plíšky nasadil a zálibně si prohlížel, jak se na slunci blýskají, ostatní zatím umdlávali horkem čím dál víc.

Konečně mandaríni opět vyšli a s hlubokými poklonami zavedli Laurence dovnitř, za ním šli Hammond a Staunton, Temeraire krátký průvod uzavíral. Audienční síň příjemně profukoval průvan, visely tam elegantní lehké závěsy a vzduch prosycovala vůně zlatavých broskví navršených na mísách. Veškerý nábytek tvořilo dračí lůžko, na kterém si v zadu v síni hověl velký nebešťan, a prosté křeslo z překrásně leštěného růžového dřeva určené pro císaře. Císař byl podsaditý a měl široký obličej, zcela nepodobný Mien Ningově úzké, nezdravě nažloutlé tváři; knír pěstovaný do pravého úhlu kolem úst mu ještě neprokvétal, i když už se mu blížila padesátka. Jeho neobyčejně nádherné roucho zářilo odstínem žlutí, jakou zahlédli pouze u strážců před jeho palácem, a císař v něm působil zcela přirozeně; Laurencovi připadalo, že ani král nedosahoval ve slavnostním rouše takové přirozenosti, mohl-li soudit podle několika málo příležitostí, kdy navštívil dvůr.

Císař se mračil, spíš ale zamyšleně než rozladěně, a vstřícně jim pokývl, když vešli; Mien Ning, který stál mezi množstvím hodnostářů obklopujících trůn z obou stran, takřka neznatelně uklonil hlavu. Laurence se zhluboka nadechl a opatrně se spustil na obě kolena, poslouchal přitom mandarína odsýkávajícího jednotlivá klanění. Podlaha z leštěného dřeva byla pokrytá skvostně tkanými koberci, úkon sám tedy nebyl nepříjemný; pokaždé, když se Laurence poklonil k zemi, zahlédl, jak se za ním obdobně klaní i Hammond se Stauntonem.

Přesto mu to bylo hodně proti srsti a byl rád, když obřad dokončil a mohl se zvednout; císař naštěstí nijak nedal najevo povýšenost, pouze se přestal mračit: napětí v síni znatelně polevilo. Císař vstal z trůnu a odvedl Laurence k oltáříku na východní straně sálu. Laurence na oltáři zapálil vonné tyčinky a přeřikal věty, které ho Hammond s takovou námahou naučil; ulevilo se mu, když na něj Hammond nepatrně kývl: zjevně se tedy nedopustil žádných chyb, přinejmenším ne takových, které by se nedaly prominout.

Musel pokleknout ještě jednou, tentokrát ovšem před oltářem, s čímž se, jak si musel se studem přiznat, smířoval daleko snáze, byť se to mnohem více blížilo skutečnému rouhání; chvatně šepem oddrmolil otčenáš a doufal přitom, že tím dostatečně vyjádří to, že doopravdy nehodlá porušit příkázání. To nejhorší měl tedy za sebou; nato předstoupil Temeraire a následovalo oficiální stvrzení, že patří k sobě: tuto přísahu už Laurence složil s lehkým srdcem.

Císař už se opět posadil a obřadu přihlížel; nakonec souhlasně pokývl hlavou a kratičce pokynul jednomu ze svých služebníků. Do síně ihned přinesli stůl, i když bez židlí, a znovu se podávala osvěžující zmrzlina; císař se přitom Hammondovým prostřednictvím vyptával Laurence na jeho rodinu. Velmi ho udivilo, že Laurence nemá ženu ani děti: Laurence byl nucen vyslechnout si na to téma sáhodlouhou, zcela vážně míněnou přednášku, a následně připustit, že nedbal svých rodinných povinností. Nijak zvlášť mu to nevadilo: radoval se, že se nepřeřekl a že celé to utrpení už brzy skončí.

Když odešli, Hammond úlevou pobledl tak, že si musel cestou sednout na lavičku. Několik sloužících mu doneslo vodu a ovívalo ho, dokud opět nenabral barvu a mohl pokračovat. "Blahopřeji vám, pane," potřásl Staunton Hammondovi rukou, když se konečně dovlekl k sobě do pokoje a chystal se ulehnout. "Beze studu přiznávám, že jsem to nepokládal za možné."

"Díky, díky," vypravil ze sebe hluboce dojatý Hammond na pokraji zhroucení.

Hammond vyjednal nejen Laurencovo formální přijetí do císařské rodiny, ale i udělení sídla v samotném hlavním městě. Oficiální velvyslanectví to sice tak úplně nebylo, prakticky se mu ale rovnalo, protože Hammond v něm mohl na Laurencovo pozvání neomezeně pobývat. Dokonce i klanění vkleče se vyřešilo ke spokojenosti všech: z britského pohledu ho Laurence vykonal nikoli jako zástupce koruny, nýbrž jako adoptovaný syn, a Číňané byli rádi, že se dodržela řádná forma.

"Už nám císařskou poštou došlo několik velmi přátelských zpráv od mandarinů z Kantonu, říkal vám Hammond?"

vykládal Staunton Laurencovi, když spolu stáli před svými pokoji. "To, že císař na rok zrušil veškerá cla pro britské lodě, společnosti samozřejmě ohromně prospěje, ale celkový nový postoj zdejší vrchnosti má z dlouhodobého hlediska cenu ještě daleko vyšší. Asi..." Staunton zaváhal; ruku už měl položenou na zástěně a chystal se vejít do pokoje. "Asi byste tu vzhledem ke svým povinnostem nezůstal, vidíte? Nemusím vám snad ani říkat, jak nesmírně cenný byste tu pro nás byl, ale pochopitelně vím, jak velmi jsou draci u nás zapotřebí."

* * *

Když se Laurence konečně vrátil k sobě do pokoje, s chutí se převlékl ze slavnostního úboru do obyčejných bavlněných šatů a vyšel ven za Temerairem do voňavého stínu pomerančovníkového hájku. Temeraire měl před sebou v rámu natažený svitek, místo čtení ale upíral oči k nedalekému jezírku. Přes jezírko se klenul půvabný mostek, jehož devět oblouků se temně zrcadlilo na hladině zbarvené zapadajícím sluncem do žlutooranžova: květy lotosů se na noc zavíraly.

Temeraire otočil hlavu a dlouhl Laurence na uvítanou. "Díval jsem se; tamhle je Lien," vysvětlil a ukázal nosem přes vodu. Bílá dračice přecházela po mostku úplně sama, po jejím boku krácel jen vysoký tmavovlasý člověk v modrém učeneckém taláru: působil jaksi nezvykle; Laurence si po chvíli uvědomil, že nemá vyholené vlasy nad čelem ani copánek. Lien se uprostřed mostku zastavila a obrátila se k nim: při pohledu na nehnuté upřené rudé oči Laurence bezděčně položil Temerairovi ruku na krk.

Temeraire zasupěl a límec se mu maličko nadzvedl, dračice však stát nezůstala: odvrátila se a s pyšně nataženým krkem pokračovala dál, až po chvíli zmizela mezi stromy. "Zajímalo by mě, co teď asi bude dělat," poznamenal Temeraire. Stejnou otázku si kladl i Laurence; bylo jisté, že dobrovolně se jí nikdo další neujme, protože už i před nedávnou neblahou událostí se soudilo, že přináší neštěstí. Dokonce zaslechl i několik dvořanů vyjadřujících se v tom smyslu, že Jung Singův osud zavinila ona; bylo to vůči ní kruté a ještě nemilosrdnější byl názor, že by měla být zavržena docela. "Možná půjde někam do ústraní na chovnou základnu."

"Podle mě tady žádná místa určená výhradně k množení nemají," namítl Temeraire. "My s Mej jsme nemuseli nikam..." Zarazil se, a kdyby se drak mohl začervenat, tak dozajista zrudl. "Třeba se ale pletu," dodal chvatně.

Laurence polkl. "Ty máš Mej hodně rád, vid'."

"To mám," přitakal Temeraire roztouženě.

Laurence mlčel; zvedl ze země nezralý tvrdý žlutý plod a převaloval ho v dlaních. "Allegiance vyplouvá při příštím odlivu, bude-li příznivý vítr," pronesl nakonec skoro šeptem. "Chtěl bys tu tedy raději zůstat?" Když viděl, že Temeraire zaskočil, dodal: "Hammond se Stauntonem mě přesvědčují, že bychom tu mohli britským zájmům velmi prospět. Kdyby sis přál zůstat, napíšu Lentonovi, že by bylo lépe, kdybychom setrvali zde."

Temeraire si jen povzdechl a sklonil hlavu nad čtecí rám: na svitek se nedíval, pouze přemýšlel. "Ty by ses ale raději vrátil domů, vid'?"

"Lhal bych, kdybych tvrdil opak," přiznal Laurence s těžkým srdcem. "Především mi ale záleží na tvém štěstí; nevím, jak bych mohl docílit toho, abys byl v Anglii spokojený, když jsi teď viděl, jak se s draky zachází tady." Ta neloajálnost mu svírala hrdlo; víc už ze sebe vypravit nedokázal.

"Všichni zdejší draci nejsou chytřejší než britští draci," opáčil Temeraire. "Není důvod, proč by se Maximus nebo Lily nemohli naučit číst a psát a věnovat se třeba i jinému zaměstnání. Není správné, když musíme žít v zajetí jako zvířata, a učíme se leda bojovat."

"Ne," připustil Laurence. "Ne, to není." Nemohl mu nijak odpovědět, veškerá jeho obhajoba britských zvyklostí se hroutila pod tíhou příkladů, které v Číně viděl na každém kroku. Jako protiargument nemohlo obstát ani to, že někteří draci hladovějí. Sám by raději trpěl hlad, než by se vzdal vlastní svobody, a nemínil Temeraire urážet tím, že by takovou věc vyslovil byť třeba jen jako útěchu.

Dlouho společně mlčeli a sloužící kolem zatím rozžínali lucerny; odraz vycházejícího měsíčního srpku stříbřitě svítil na hladině a Laurence lenivě házel do vody kamínky tak, že se měsíc tříštil do blyštivých vlnek. Těžko si dokázal představit, co by on sám v Číně dělal krom toho, že by sloužil jako loutka. Nějak by musel zvládnout i řeč, aspoň slovem, když už ne písmem.

"Ne, Laurenci, to ne. Nemůžu tady zůstat a jen se mít dobře, když u nás pořád ještě válčí a potřebují mě," prohlásil Temeraire nakonec. "A navíc, draci v Anglii ani netuší, že to někde může být zařízeno jinak. Mej i Čchien mi budou sice chybět, nemohl bych ale být šťastný, když vím, že se s Maximem a Lily dál špatně zachází. Pokládám za svou povinnost vrátit se a zlepšit poměry."

Laurence nevěděl, co na to říct. Často sice Temeraire káral za revolucionářské myšlenky a buřičské sklony, vždycky ale jen žertoval; nikdy mu nepřišlo na mysl, že by se Temeraire mohl o něco takového přímo pokusit. Laurence neměl tušení, jak by to oficiální místa přijala, byl si však jistý, že by v klidu nezůstala. "Temeraire, nemůžeš přece..." začal a zarazil se, když uviděl, jak se na něj upírají veliké modré oči plné očekávání.

"Můj milý," začal po chvíli tise nanovo, "ty mě zahanbuješ. Rozhodně bychom se neměli smířovat s tím, jak věci jsou, když už teď víme, že je lze zařídit jinak a lépe."

"Já věděl, že budeš souhlasit," odpověděl Temeraire spokojeně. "Krom toho," dodal prozaičtěji, "mi matka říkala, že nebešťané nemají vůbec bojovat, ale pořád jen studovat, což mi moc zábavné nepřipadá. Uděláme mnohem líp, když se

vrátíme domů." Pokýval hlavou a zadíval se na svou poezii. "Laurenci, lodní tesař by mi přece pár takových čtecích rámků mohl vyrobit, ne?"

"Milý zlatý, jestli ti to přinese radost, nadělá ti jich třeba deset," ujistil ho Laurence a opřel se o něj: vzdor obavám cítil vděk a už podle měsíce vypočítával, kdy nastane odliv příznivý k odplutí domů, do Anglie.

Krátká přednáška

Vybrané výňatky

z

Krátké přednášky

o orientálních plemenech

doplněné postřehy

o umění chovu draků

Před Královskou společností v červnu 1801
proslovil sir Edward Howe,
člen Královské společnosti.

"Obrovská nespoutaná dračí stáda" Orientu se stala na západě pojmem, budícím hrůzu i obdiv zároveň, k čemuž nemalou měrou přispěla proslulá vypravování poutníků z dřívějších, důvěřivějších časů, v době vydání sice navýsost cenná, neb vrhla světlo do naprostých temnot, jež do těch chvil vládly, současnému badateli však sotva užitečná, jelikož trpí politováníhodným zveličováním, které bylo pro minulá období příznačné a pramenilo tu z upřímné důvěřivosti autorovy, tu z méně nevinného, ovšem pochopitelného přání uspokojit širší publikum očekávající příšery a potěšení hojně se vyskytující ve všech příbězích z Orientu.

Do dnešních dnů se tak dochovala žalostně rozporuplná sbírka zpráv, z nichž některé obsahují čiré výmysly a takřka všechny ostatní překrucují pravdu, takže by čtenář udělal lépe, kdyby je všechny bez rozdílu odmítl, než aby té či oné věřil. Uvedu jeden názorný příklad. Japonský suj-rjú je znám zasvěcením dračích věd z líčení kapitána Johna Sarise, který v dopisech z roku 1613 popisuje jeho schopnost přivolat z čistého nebe bouřku, jako by šlo o nespornou skutečnost. Toto pozoruhodné tvrzení, přisuzující Jupiterovu moc pozemskému tvorovi, zpochybním vlastním zjištěním: jednoho sui-riu jsem viděl a pozoroval jeho zcela skutečnou schopnost spolykat ohromné množství vody a prudce ji chrlit, dar, který má nesmírnou cenu nejen pro boj, ale i pro ochranu japonských dřevěných domů před požárem. Nic netušící cestovatel, kterého takový přívál stihne, pak může podlehnout dojmu, že se nad ním se zahřměním otevřelo nebe, tyto proudy vody však nebývají doprovázeny blesky ani dešťovými mračny a některé trvají pouhou chvilku, nadpřirozené přitom nejsou ani trochu, jak ani netřeba dodávat.

Já se takových omylů pokusím vyvarovat, přičemž věřím, že mé znalejší obecnost uspokojí prostá fakta podaná bez zbytečného přikrašlování...

* * *

Zcela bez váhání můžeme odmítnout běžně uváděné tvrzení, že v Číně připadá jeden drak na každých deset lidí: kdyby se takový odhad být třeba jen vzdáleně blížil pravdě a my se v naší představě o velikosti tamější lidské populace tak úplně nemýlili, dozajista by to mělo za následek, že onen nešťastník, který nám tuto zprávu přinesl, by takřka neměl kam šlápnout. Obraz chrámových zahrad plných přes sebe ležících dračích těl, jak nám ho živě vykreslil bratr Mateo Ricci, už dlouho ovládá západní představivost a není tak docela nepravdivý; musíme si ovšem uvědomit, že v Číně draci žijí spíše ve městech než mimo ně, a jejich přítomnost je tedy zřetelnější, nadto se pohybují z místa na místo daleko svobodněji, takže drak spatřený odpoledne na tržišti bude týž, kterého jsme zahlédli při ranní očiště u chrámu a o pár hodin později u oběda v dobytčím výběhu na kraji města.

Co se jejich celkového počtu týče, neexistují bohužel žádné prameny, kterým bych důvěřoval. V listech zesnulého otce Michela Benoita, jezuitského astronoma, který působil u dvora císaře Čchien Lunga, se ovšem píše, že u příležitosti císařových narozenin předváděly dvě letky nad Letním palácem akrobacii, již jmenovaný spolu se dvěma dalšími jezuitskými hodnostáři osobně přihlížel.

Tyto letky, z nichž jedna čítá zhruba tucet draků, přibližně odpovídají největším západním formacím a každá přináleží k rotě o třech stovkách mužů. Letecká armáda Tatarů má osm praporů po pětadvaceti rotách, což dohromady dává dva tisíce čtyři sta draků doplněných šedesáti tisíci muži: to je více než úctyhodné číslo, počet rot se však od založení dynastie výrazně zvyšuje, takže armáda v současnosti dosahuje už bezmála dvojnásobku původního stavu. Spolehlivě tedy můžeme vyvodit, že v čínském vojsku slouží na pět tisíc draků; tento počet, pravděpodobný i neobyčejný zároveň, nám dává jistou představu o celkové velikosti populace.

Závažné obtíže spojené s péčí být třeba jen o stovku draků naráz při kterékoli delší vojenské operaci jsou na západě dobře známé a z praktických důvodů zásadně omezují velikost našeho letectva. Dobytčí stáda nelze přesouvat tak

rychle jako draky a draci si nemohou s sebou nosit živou potravu. Vyživení tak ohromného počtu draků jednoznačně představuje nemalý problém; vždyť si také Číňané pro tento účel zřídili celé ministerstvo dračích záležitostí...

* * *

...lze se domnívat, že dávný čínský zvyk nosit mince na šňůrce pramení z někdejší potřeby zajistit drakům způsob, jak mince uchovávat; zvyklost však přechází z ještě starších dob a nejméně od dynastie Tchang se uplatňuje současný systém. Drak dostává při dosažení dospělosti značku, z níž lze vyčíst, kdo byli jeho rodiče i jaké postavení on sám zastává; značka je zanesena na ministerstvu a veškeré částky, které drakovi přísluší, se vyplácejí do společné pokladny, z níž se vydávají výměnou za značky, které drak udělá obchodníkům, hlavně s dobytčím, u nichž se rozhodne nakupovat.

Na pohled by se mohlo zdát, že takový systém naprosto nemůže fungovat; snadno si lze představit, jak by to dopadlo, kdyby vláda takto spravovala příjmy svých občanů. Co je ovšem nanejvýš zajímavé, drakům ani na mysl nepřijde, aby při nákupu značku falšovali; na zmínky takového druhu reagují s překvapením a krajním opovržením, i když třeba právě hladoví a nemají na zaplacení. Mohlo by se to chápat jako důkaz toho, že draci v sobě mají smysl pro čest či alespoň rodovou hrdost; kdykoli se jim ale naskytne příležitost, bez váhání či sebemenšího studu uznou z nehlídaného stáda na pastvě či trhu dobytče, aniž by je přitom napadlo ponechat na místě úhradu; nevnímají to jako krádež a lze se dokonce setkat s tím, že si drak na uzmutém kusu s klidem pochutnává přímo vedle ohrady, ze které ho vzal, a nijak přitom nebere na vědomí nářky nešťastného majitele, který se mezitím ke svému stádu vrátil.

Draci se svými známkami nakládají velice svědomitě a zřídka kdy se i stává, že by se je nějaký nepoctivec pokusil oloupit a předložil ministerstvu zfalšovanou značku. Draci si svůj majetek obecně urputně střeží, jakmile tedy dorazí na nějaké osídlené místo, ihned se zajímají o stav svého účtu a prověřují veškeré výdaje, takže jakoukoli neoprávněnou výplatu či nesplněný závazek okamžitě zaznamenají; jsou-li okradeni takto nepřímým, nereagují podle všech známých případů s o nic menší prudkostí, než kdyby k okradení došlo před jejich očima. Drakovi, který zabije toho, kdo ho okradl, čínský zákon výslovně zaručuje beztrestnost; viník se běžně trestá tak, že se vydá drakovi napospas. Trest znamenající jistou, násilnou smrt nám může připadat barbarský, dostalo se mi však několikanásobného ujištění, ze strany draků i jejich pánů, že toto je jediná možnost, jak takto poškozeného draka uchlácholit a opět zklidnit. Vlivem nutnosti udržovat draky v klidu také tento systém přetrvává už více než jedno tisíciletí; každá dynastie, která se zatím chopila moci, se takřka v první řadě starala o to, aby zajistila trvalý přísun financí, neboť si lze snadno představit, co by způsobila vzpoura rozhněvaných draků...

* * *

Půda v Číně není od přírody úrodnější než půda evropská; ohromné množství dobytka, jehož je zapotřebí, se daří vyživit díky letitému, dobře promyšlenému systému hospodaření. Pastevci, putující do měst s částí stád určených k nasycení hladových draků, se nazpět vrací s velkými náklady řádně odleželého trusu nasbíraného na dračích skládkách měst a směňuje je s rolníky na venkově. Zvyk užívat dračího trusu jako hnojiva nádavkem k chlévské mrvě, u nás na západě takřka neznámý vzhledem k poměrně nepočetnosti draků a odlehlosti jejich sídel, obzvláště účinně obnovuje úrodnost půdy, jak se zdá; proč to tak je, na to zatím současná věda nedokázala odpovědět, spolehlivě to však dokládají výsledky čínských rolníků, jejichž hospodářství, jak je mi známo z důvěryhodných zdrojů, pravidelně dosahují výnosů takřka o řád vyšších než naše...

Poděkování

Druhý román přináší celou řadu nových obtíží a obav a já jsem obzvláště vděčná svým redaktorkám Betsy Mitchellové z nakladatelství Del Rey a Jane Johnsonové a Emmě Coodové z pobočky HarperCollins ve Spojeném království za připomínky a skvělé rady. Mé velké díky patří také zkušebním čtenářům, či spíše čtenářkám, které mi při psaní tohoto dílu pomáhaly a posilovaly mě: jsou jimi Holly Bentonová, Francesca Coppová, Dana Dupontová, Doris Eganová, Diana Foxová, Vanessa Lenová, Shelley Mitchellová, Georgina Patersonová, Sara Rosenbaumová, L. Salomová, Mícole Sudbergová, Rebecca Tushnetová a Cho We Zen.

Mnohokrát děkuji své skvělé agentce Cynthii Mansonové za veškerou pomoc a vedení; moc děkuji i své rodině za to, že mi bez přestání radí a nadšeně mě povzbuzuje. Největší štěstí je pro mě můj vůbec nejlepší čtenář, kterého mám přímo doma: můj muž Charles.

Mimořádné poděkování si zaslouží Dominic Harman, který tvoří jednu úžasnou obálku za druhou pro americké i britské vydání; je bezmezná radost vidět, jak mi draci na jeho obrázcích ožívají.

NAOMI NOVIKOVÁ
NEFRITOVÝ TRŮN

Z anglického originálu *Throne of Jade*,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books v New Yorku roku 2006,
přeložila Petra Kůsová.

Ilustrace na obálce Lubomír Kupčík.

Sazba a grafická úprava Pavel Růt.

Odpovědný redaktor Vít Penkala.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2007 vydala nakladatelství Triton,

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
www.triton-books.cz,
jako svou 1129. publikaci, 230. svazek edice Trifid,
a nakladatelství Argo,
Miličova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz, argo@argo.cz,
jako svou 1038. publikaci.
Vytiskla tiskárna Protisk - České Budějovice.
Vydání první.

ISBN 978-80-7387-010-2 (Triton)
ISBN 987-80-7203-933-3 (Argo)

Knihy nakladatelství Triton si můžete objednat na
www.triton-books.cz.
Tamtéž naleznete informace o zvýhodněných cenách SF klubu Trifid.

Knihy nakladatelství Argo distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: V Zahradě 877, 252 62 Horoměřice
tel. 226 519 383, fax 226 519 387
e-mail: odbyt@kosmas.cz
www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz